

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Поразяваща
космическа опера!

ФАНТАСТИКА

120

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Трета книга от •САГА ЗА СЕДЕМТЕ СЛЪНЦА•

БУРЕНОСНИ ХОРИЗОНТИ

КЕВИН АНДЕРСЪН БУРЕНОСНИ ХОРИЗОНТИ

Превод: Камен Костов

chitanka.info

Титаничната битка между хидроги и фeroуи продължава да бушува из Спиралния ръкав — гаснат слънца и изстиват планети. Председателят Венцеслас и крал Питър трябва да обединят човешката раса в стоманен юмрук в последно усилие тя да устои — или да се изправят пред заплахата от тотална анихилация.

Но свършено различните цивилизации изковават нови съюзи, които заплашват стародавния порядък.

На ДИЙН КУНЦ, чиито съвети, идеи и насърчение ме съпътстват от самото начало на писателската ми кариера. Преди доста време той ми каза да замислям мащабно своите истории. Тъй като „Сага за седемте слънца“ вече стана по-дълга от „Война и мир“ на Толстой, предполагам, че тъкмо това е имал предвид!

С разрастването и усложняването на поредицата трябваше да разчитам на помощта на все повече хора. Джейми Ливайн и Деви Пилай от „Уорнър Аспект“ ми помогнаха при оформянето на поредната книга със задълбочените си редакторски предложения; Джон Джаралд, Дерън Наш и Мелиса Уидърил направиха същото при издаването на книгите в Обединеното кралство.

Джофри Жирард скочи в поредицата с двата си крака и проницателните си очи (ако използвам подобна недопустима от анатомична гледна точка смесена метафора), за да ограничи срещашите се в тези тонове противоречия в подробностите.

Кетрин Сидор и Даян Джоунс от „Уърдфайър Инк.“ ми предложиха своето мнение и идеи по време на нашите проникновени разговори, а Кетрин почти изтърка пръстите си, докато печаташе стотици страници със светкавична скорост веднага след като ѝ предавах микрокасетите.

Много места и събития са вдъхновени от художническия талант на Роб Тераниши и Игор Корди, които сътвориха ярката вселена на „Забулени съюзи“, графичната версия на „Седемте слънца“. Задължен съм и на изключителното въображение на художниците на корицата Стивън Йоул и Крие Муър.

Моите агенти Джон Силбърсек, Робърт Готлиб и Ким Уейлън от „Трайдънт Медия Груп“ направиха много за успеха на поредицата както в САЩ, така и в много други страни по цял свят.

И най-вече благодаря на моята съпруга Ребека Мойста, отделила неимоверно много време и духовна енергия от самото начало на замислянето на „Буреносни хоризонти“ и през всички останали етапи на осъществяването на проекта до окончателния ръкопис. Нейната

интуиция, заедно с търпението и обичта ѝ, направиха този проект възможен.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

При първия опит с кликиския факел — открита сред руините на древната цивилизация Кликис технология — Теранският ханзейски съюз (Ханзата) взривява една гигантска газова планета и я превръща в малко слънце. Председателят на Ханзата БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС възнамерява да превърне замръзналите луни на газовия гигант в нови колонии. Под благосклонната, но сдържана бдителност на извънземната империя Илдира и нейния богоподобен водач МАГА-ИМПЕРАТОР човечеството се е разпростряло върху голям брой достъпни светове. Илдирийците, чийто върховен главнокомандващ е АДАР КОРИ'НХ, са настроени скептично към проекта, но присъстват на опита.

Когато газовата планета е взривена, зеленият жрец БЕНЕТО от залесената с гори планета Терок, който е в особена симбиоза с разумните световни дървета, разпраца из галактиката спешни съобщения за събитието. Като живи телеграфни станции зелените жреци могат да разпрацат мълниеносни съобщения на огромни разстояния чрез обединената горска мрежа, която осигурява единствената моментална връзка. На Земята старият крал Фредерик, владетел-марионетка, устройва празненство по случай успешния опит.

Но никой не подозира, че тази и много други газови планети са обитавани от могъщите извънземни хидроги. Всъщност Ханзата е унищожила един от гъсто населените им светове, като по този начин неволно е обявила война на цяла една скрита империя.

През това време на Илдира ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х, първороден син на мага-император, посреща човека РЕЙНАЛД, брат на Бенето и наследник на терокския трон, и в знак на приятелство му предлага да изпрати двама зелени жреци, за да изучат великия илдирийски епос „Сага за седемте слънца“. На връщане в Терок Рейналд се среща в космоса със скитниците, абсолютно независими космически цигани, ръководени от ГОВОРИТЕЛКАТА ИХИ ОКАЯ и красивото й протеже ЧЕСКА ПЕРОНИ. Тъй като

скитниците и Терок технологично са независими от Теранския ханзейски съюз, те обсъждат евентуален съюз, а Рейналд дори предлага на Ческа да сключат брак, но тя вече е сгодена за небесния миньор РОС ТАМБЛИН (но тайно обича неговия брат ДЖЕС).

Търговката РЛИНДА КЕТ пристига с кораба си „Ненаситно любопитство“ на Терок — надява се да започне търговия между Терок и Ханзата. Тя среща подкрепата на амбициозната Сарейн, сестра на Рейналд и Бенето, но МАЙКА АЛЕКСА и ОТЕЦ ИДРИС предпочитат изолацията си на Терок. Рлинда се споразумява да изпрати две зелени жрици — старицата ОТЕМА и младата светлоока НИРА — в Илдира по покана на престолонаследника Джора'х.

На Земята председателят Венцеслас тайно започва да търси заместник на крал Фредерик. Негови доверени лица отвличат разбойника РЕЙМЪНД АГУЕРА и инсценират унищожителен пожар в жилищния му комплекс, при който загиват майка му и тримата му братя. Ханзата променя външността на младия мъж, казват му, че сега той е „принц Питър“, и се заемат да промият мозъка му с помощта на учителя-компю (робот-компаньон) ОХ, който го подготвя за новата му роля.

След успешния опит с кликиския факел археолозите откриватели на технологията МАРГАРЕТ и ЛУИС КОЛИКОС предприемат нови разкопки на пустинната планета Рейндик Ко, на която са останали неизследвани древни кликиски градове. Единствените функциониращи останки от древната цивилизация са тромавите бръмбароподобни роботи, които твърдят, че паметта им много отдавна е била изтрита. Трима от древните роботи придружават двамата Коликос до мястото на разкопките с надеждата да научат нещо за миналото си. Археологическият екип включва още едно компю — ДД и един зелен жрец. Докато Луис изследва руините, Маргарет се опитва да разчете кликиските йероглифи с надеждата да намери отговорите.

Междувременно разгневените от опасността от геноцид хидроги започват да нападат съоръженията на хората около газовите гиганти. Сред първите им цели е една небесна мина — огромно надоблачно съоръжение за извличане на съдбоносно важното космическо гориво екти от газовите гиганти, — чийто собственик е Рос Тамблин, годеникът на Ческа. Благодарение на своите небесни мини скитниците са главните доставчици на екти на Ханзата и Илдирийската империя.

Хи дрогите унищожават абсолютно безжалостно и наблюдателната платформа на новородената звезда, без да предявят никакви условия. Неочакваните нападения потрисат както Ханзата, така и скитниците. Председателят Венцеслас се среща с командващия на Земните въоръжени сили (ЗВС) ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН, за да обсъдят надвисналата опасност. Стариият крал Фредерик се заема да привлече нови доброволци в ЗВС.

Храбрата скитничка ТАСИЯ ТАМБЛИН научава за това, заклева се да отмъсти за смъртта на брат си Рос и се присъединява към войската, като взема със себе си своето компи ЕА и оставя брат си Джес да управлява семейните водни мини. Макар смъртта на Рос да предоставя свобода на Джес Тамблин и Ческа Перони да не крият повече своята любов, те не желаят да се възползват от трагедията за собствена облага.

На Илдира зелената жрица Нира прекарва много голяма част от времето си с престолонаследника Джора'х, предопределен да стане следващия вожд на Илдира. Въпреки множеството кандидатки за брак, той се влюбва в Нира. Друг от синовете на мага-император, вечно начумереният губернатор на Добро УДРУ'Х, я разпитва за телепатичните ѝ способности като зелена жрица и съобщава на мага-император за тайните опити за размножаване между илдирийци и пленени хора на планетата Добро. Удру'х предполага, че Нира притежава необходимите за това ДНК качества.

Докато проучва достоверните според всеобщото мнение илдирийски архиви, един историк открива древни документи, според които хидрогите са се появявали много отдавна в предишна война, но всичко споменато за този конфликт е било отстранено от Сагата за седемте слънца. Преди да успее да оповести ужасното си откритие, магът-император го убива и казва: „Исках това да остане тайна“.

Главнокомандващият Слънчевия флот адар Кори'нх повишава в чин Зан'нх, първородния син на престолонаследника Джора'х, и пристига с флота на газовия гигант Кронха 3, илдирийско небесно минно съоръжение. Когато бойните кълба на хидрогите се надигат от облаците, за да унищожат ектисъоръжението, Слънчевият флот влиза в свирепа битка. Въоръжението на хидрогите е много по-мощно, но един илдирийски командир разбива бойния си кораб в най-близката сфера и успява да я унищожи и да даде възможност на Слънчевия флот да се

оттегли със спасените небесни миньори. В описаната в Сага за седемте слънца илдирийска история от хиляди години не е отбелязано нито едно подобно ужасяващо и унижително поражение.

На Земята ЗВС създават нови бойни кораби и реквизират цивилни космически съдове, за да се противопоставят на по-нататъшните нападения на хидрогите. Рлинда Кет е принудена да предостави всички свои търговски кораби за военни нужди — с изключение на „Ненаситно любопитство“. Новопостъпилата Тасия Тамблин превъзхожда по военно обучение разглезените земни новонаети. Истинска напаст за нея е ПАТРИК ФИЦПАТРИК III, а най-близък приятели е новобранецът РОБ БРИНДЪЛ.

Ужасени от несекващите нападения на хидрогите, много скитници изоставят небесната миннодобивна дейност, но Джес Тамблин решава да нападне сам чуждоземните неприятели. Той събира местни работници и тръгва натам, където хидрогите са разрушили небесната мина на брат му Рос. Те насочват към газовата планета гигантски комети с разрушителната сила на атомни бойни глави.

След като научава, че илдирийците също са били нападнати от хидрогите, председателят Венцеслас заминава на среща с мага-император, за да му предложи съюз. Самите хидроги нито приемат, нито отговарят на предложенията за преговори. Докато Базил е на Илдира, край Земята се появява гигантска сфера и един пратеник на хидрогите настоява да разговаря с объркания и некадърен крал Фредерик. Затворен в капсула под високо налягане, извънземният пратеник съобщава на краля, че кликиският факел е анихилирал цяла планета и е унищожил милиони хидроги. Фредерик поднася извинения за непреднамерено причинения геноцид, но хидрогът поставя ултиматум дейността на всички небесни мини да бъде преустановена. Това би означавало да секне доставката на ектигориво за илдирийските космически полети. Фредерик отправя молба към пратеника, но той взривява капсулата си и убива и краля, и всички присъстващи в тронната зала.

На Земята един изследовател подмамва кликиския робот Джоракс в лабораторията си, понеже иска да открие ключ към нова технология. Когато се опитва да разглоби чуждоземния робот, Джоракс

го убива и казва: „Има неща, които не би трябвало да узнаете“. Впоследствие роботът заявява, че безскрупулният учен активирал автоматичната му самозащитна система. Джоракс настоява да се отнасят към кликиските роботи като към суверенни създания и кралят да забрани дисекционните опити с тях.

Поканват Бенето да заеме мястото на стария зелен жрец Талбун в колониалния свят Гарванов пристан. Бенето се съгласява с готовност, макар че това не е бляскавото положение, което майка Алекса и отец Идрис са очаквали да заеме техният син. По-малката му сестра Естара, с която са кръстосвали горите, го обожава и се сбогува натъжена с него. На Гарванов пристан старият жрец Талбун е доволен от добрата подготовка на Бенето и се оттегля в дъбравата си от световни дървета, за да умре и тялото му да бъде погълнато от мрежата на световната гора.

На Земята Реймънд Агуера продължава да се подготвя да стане следващия крал под наблюдението на компито ОХ. Отначало младежът не може да свикне с промяната от грубия уличен живот към дворцовия разкош, но скоро започва да негодува срещу безцеремонния контрол. За свой ужас открива, че Ханзата е причина за страхотния пожар, унищожил семейството му, и си дава сметка, че трябва да е много предпазлив.

Базил незабавно се връща на Земята и казва на Реймънд, че „крал Питър“ незабавно трябва да се възкачи на трона. След обявяването на предстоящата церемония по коронясването Питър произнася внимателно написана реч, в която отхвърля ултиматума на хидрогите и заявява, че хората имат пълното право да използват жизнено необходимото им гориво. Изпраща група събирачи на екти на Юпитер — в нея са включени Тасия Тамблин и Роб Бриндъл. Няколко дни минават спокойно, но след това бойните кълба завързват ожесточена битка със ЗВС. Тасия и Роб оцеляват, но разнебитените кораби на хората се оттеглят победени...

Преди някой да е научил за унижителното поражение, Базил Венцеслас подготвя коронясването на крал Питър, замислено като представление, което да вдъхне надежди и увереност. Питър, който се опитва да скрие омразата си към Базил, е упоен, за да се съгласи да

участва в церемонията. Като имитира бащинска загриженост, Базил обещава на новия крал, че ако се държи добре, ще му намери кралица...

На Илдира Нира разбира, че носи в утробата си детето на престолонаследника, но преди да успее да му съобщи новината, магът-император го изпраща на дипломатическа мисия. Жестоки илдирийски стражи залавят Нира и заколват нейната наставничка Отема, тъй като е прекалено възрастна, за да бъде използвана в бараките за разплод. Нира е изпратена на Добро за генетични експерименти...

В столицата на скитниците Рандеву говорителката Ихи Окая подканва изобретателните скитници да открият алтернатива на небесните мини, а след това отстъпва поста си на Ческа. Джес вижда как любимата му заема поста си на могъщ водач и осъзнава, че така тя се отдалечава все повече от него.

На далечната Рейндик Ко археологическият екип Коликос открива мистериозна транспортационна система, коридор между измеренията, задействана от сложен механизъм.

Кликиските роботи са категорични, че не си спомнят нищо, но Маргарет успява да разчете древните записки. Очевидно кликиските роботи имат известна отговорност за изчезването на расата, която ги е създала, и са участвали в древна война с хидрогите! Зашеметени от тази новина, Маргарет и Луис се втурват обратно към лагера си и виждат, че техният зелен жрец Аркас е убит и че следователно всички комуникации са прекъснати.

С помощта на своето вярно компи ДД Маргарет и Луис се опитват да се барикадират сред археологическите разкопки на скалния град, но кликиските роботи успяват да проникнат. ДД се опитва да защити господарите си, но кликиските роботи пленяват компито, като внимават да не повредят подобната на тях интелигентна машина. В последния момент Луис успява да задейства „транспортала“, отваря коридор към неизвестен чуждоземен свят, изтласква Маргарет през него, но преди да се присъедини към нея, вратата се затваря...

Войната с хидрогите бушува вече пета година. Човешката раса и Илдирийската империя полагат усилия да се справят с липсата на космическо гориво. Крал Питър обявява строги ограничителни мерки

и поема публично отговорността за вземането на това решение, въпреки че истинският виновник е Базил Венцеслас. Смели скитници под ръководството на Джес Тамблин и Дел Келъм — предводител на клан, който извършва корабостроителна дейност върху пръстените на газовата планета Оскивъл — осъществяват светкавични набези срещу газови гиганти и заграбват екти, преди хидрогите да ги нападнат. Много от акциите им завършват трагично.

Съобщават на престолонаследника Джора'х, че любимата му Нира е загинала при пожар. Магът-император запазва в тайна от него разплодителните дейности на Добро, както и факта, че използват живата Нира за разплод. След ОСИРА'Х, дъщеря на самия Джора'х, Нира ражда още няколко деца от бащи от различни раси. Живее на планетата-затвор с потомци на отвлечените заселници от изгубилия се колонистки кораб „Бъртън“. За да предотврати опасността Ханзата да открие разплодителния лагер, губернаторът на Добро заповядва изоставеният кораб да бъде унищожен. Адар Кори'нх изпълнява неохотно заповедта, защото е притеснен от ликвидирането на подобна историческа реликва. Разплодителната програма обаче трябва да се запази в тайна.

На Терок, родната планета на Нира, Рейналд си търси подходяща съпруга, придружен от малката си сестра ЕСТАРА, тъй като скоро трябва да наследи родителите си като предводител на своя народ. Баба им и дядо им ги напътстват да си намерят подходящи партньори, защото на плещите на Рейналд и Естара ще легнат много тежки отговорности.

Лишени от традиционната си дейност в небесните мини, скитниците разработват нови технологии за добиване на гориво — от натрошаването на леда в кометите до полети до далечни мъглявини. Гениалният инженер КОТО ОКАЯ изгражда металообработваща колония на рисковано горещата планета Исперос. Дел Келъм показва на Джес всичко, което е успял да постигне в разположените върху пръстените на Оскивъл корабостроителници. Дъщеря му ЗЕТ проявява нескрит интерес към Джес, но той все още е влюбен в Ческа.

Изпрацат Тасия, сестрата на Джес, с ескадрила бойни кораби към разбунтувалата се ханзейска колония Ирека, чиито обитатели крият екти. ЗВС прави блокада, след което извършва внезапно нападение и конфискува горивото за военни нужди. Тасия е объркана,

че ЗВС насочва бойната си мощ срещу собствените си бунтуващи се колонии, вместо към истинския неприятел — хидрогите.

Председателят Венцеслас, който е хранел надежди Маргарет и Луис Коликос да намерят ново оръжие, не по-малко ефикасно от кликиския факел, узнава, че археолозите са изчезнали безследно. Многобройните опити на техния син АНТОН КОЛИКОС да узнае нещо за изчезналите си родители потъват в ханзейската бюрокраична машина. Преди да е успял да научи нещо, Антон получава изненадваща покана от илдирийския историк ПАМЕТИТЕЛЯ ВАО'СХ да изследва Сагата за седемте слънца на Илдира и я приема с радост.

Председателят Венцеслас изпраща търговката Рлинда Кет на Крена, за да вземе тайния агент ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ] и да го откара на Рейндик Ко, за да открие какво се е случило с екипа Коликос. Докато е на Крена, Рлинда се среща с любимия си бивш съпруг БРАНСТЪН БиБоб Робъртс, призован да участва в разузнавателни мисии на ЗВС срещу хидрогите, но предпочел да напусне без разрешение. Рлинда оставя БиБоб и отвежда Дейвлин на Рейндик Ко, където намират труповете на Луис Коликос и зеления жрец, но не откриват никаква следа от Маргарет и тяхното компи ДД.

Злополучно отвлеченото компи ДД наблюдава ужасяващите опити на злоещите кликиски роботи над заловени компита, за да ги „освободят“ от вложената в тях програма да се подчиняват на хората. ДД разбира, че хиляди намиращи се в нещо като летаргия кликиски роботи биват събуждани за осъществяване на коварните намерения на злоещите машини. Роботите развеждат дребното компи из чудноватите градове с високо налягане на един газов гигант на хидрогите. ДД научава, че кликиските роботи сключват съюз с хидрогите срещу хората, но е безпомощен да осуети плановете им.

На Земята кликиският робот ДЖОРАКС изненадва крал Питър и Базил Венцеслас с неочакваното си предложение да бъде разглобен за научни цели. Джоракс твърди, че кликиските роботи искат да помогнат на хората във войната срещу хидрогите, а кликиската технология може да бъде използвана за създаването на изключително ефикасни бойни компита. Питър има подозрения към това предложение, но Базил съзира твърде много възможни ползи от него, за да го отхвърли. Роботът е разглобен и голям брой програмни модули на кликиските

роботи незабавно биват копирани, приспособени и пуснати в производство.

По време на сексуален акт със Сарейн Базил ѝ казва, че зелените жреци може да са много полезни за комуникация по време на бойни действия, но за жалост отказват да дадат подкрепата си. Сарейн предлага план за засилване на връзките между Терок и Ханзата: сестра ѝ Естара да се омъжи за крал Питър. Дватама присъстват на коронасването на Рейналд в гористия свят и предлагат плана на новия вожд на Терок. Рейналд приема. Когато научава новината, Естара първоначално е изненадана и разтревожена — никога не са се срещали с Питър, — но нейният приятел, странният жрец РОСИЯ, я насърчава да помогне за сключването на този съюз. Естара се свързва с брат си Бенето, който е зелен жрец на Гарванов пристан, и той я благославя. Тогава Сарейн провежда разговор със зелените жреци и убеждава деветнайсет от тях, между които е и вуйчо и Ярод, да предложат подкрепата си на ЗВС.

След годеча на малката му сестра с крал Питър Рейналд изпраща предложение за женитба на Ческа Перони. Въпреки връзката си с Джес, с когото продължава тайно да се среща, тя се замисля за възможния съюз с терокците. Джес я подтиква да приеме предложението по политически съображения, макар че я обича, и за да улесни решението ѝ, заминава на дълго самотно пътуване за събиране на екти с един от мъглявинните загребващи кораби на Дел Келъм.

На Илдира магът-император разкрива на Джора'х, че скоро ще умре и че Джора'х скоро трябва да се възкачи на трона. Адар Кори'нх придружава Джора'х до планетата на удоволствията Хирилка, за да вземат ТОР'Х, предопределен да стане следващия престолонаследник. Тор'х негодува, че го лишават от сладкия живот, но баща му го убеждава, че трябва да се подготви за новите си задължения.

Преди да успеят да отлетят, бойни кълба на хидрогите опустошават Хирилка. Губернаторът Руса'х е ранен сериозно. Адар Кори'нх успява да се измъкне с Джора'х, Тор'х и изпадналия в безсъзнание Руса'х.

След завръщането им на Илдира умиращият маг-император съветва Кори'нх да изостави по-слабите колонии на Илдирийската империя, за да укрепи мощта ѝ. За Кори'нх това е разрушително отстъпление: за първи път от хилядолетия империята се смалжава!

Руса'х не излиза от състоянието си на кома, а магът-император разкрива на Кори'нх подробностите от една древна скрита война, при която хидрогите били съюзници с някакви известни като фероуи огнени създания срещу водните същества вентали и разума на световната гора верданите. Джора'х осъзнава, че разумната световна гора на Терок би трябвало да са верданите, и започва да подозира, че любимата му Нира вероятно не е умряла по описания от баща му начин.

В разплодителните бараки на Добро Нира разказва на затворниците истории за живота на свободните хора. За нещастие те са превърнати в опитни обекти от толкова много поколения, че не могат да си представят какво е свободата. Губернаторът Удру'х обучава дъщерята на Нира Осира'х да увеличава умствените си способности и промива съзнанието на момичето, за да го накара да повярва, че е спасителка на илдирийците в битката им с хидрогите.

Генерал Ланиан потегля на разузнавателно пътуване с Патрик Фицпатрик III, заклет противник на Тасия Тамблин. Двамата срещат самотен скитнически товарен кораб. След като конфискуват товара от екти, Фицпатрик хладнокръвно унищожавя кораба и пилота му, като се погрижва да не остави никакви свидетелства. Малко след това бойният отряд на ЗВС откликва на призива за помощ, изпратен от една нападната от бойните кълба на хидрогите планета. Роб Бриндъл, любимият на Тасия, се втурва да ги преследва чак до газовата планета с пръстени Оскивъл, където са разположени тайните скитнически корабостроителници на Дел Келъм. След като Роб докладва за откритите от него отломки на командването на ЗВС, генерал Ланиан решава да предприеме съкрушително нападение срещу Оскивъл. Убедена, че скритите съоръжения на скитниците със сигурност ще бъдат разкрити, Тасия изпраща преданото си компи ЕА да предупреди говорителката Перони. На среща с командването на ЗВС Роб предлага рискован план да се спусне с посланическа капсула и да направи последен опит да се свърже с хидрогите преди нападението на ЗВС — предварително обречена на неуспех самоубийствена мисия.

ЕА успява да предаде предупреждението и скитниците на Оскивъл правят всичко възможно да замаскират съоръженията си преди пристигането на ЗВС. Докато Тасия и нейният флот долетят, те успяват да приключат работата си. Роб се спуска в посланическата

капсула, за да предложи възможност за договаряне, но връзката с него внезапно блокира. Когато бойните кълба на хидрогите откриват огън, всички решават, че Роб е загинал, и генерал Ланиан издава заповед за съкрушително нападение с помощта на новите бойни компита. Битката се превръща в касапница за корабите на хората. От своето скривалище върху пръстените на планетата Зет Келъм наблюдава заедно с баща си пълния им разгром. Тасия едва успява да измъкне своя самолетносащ. Корабът на Патрик Фицпатрик е разрушен. Претърпели пълен разгром, оцелелите кораби потеглят към дома...

Ческа отлита с церемониални скитнически кораби, за да приеме официално предложението на Рейналд за сключване на брак. Самотен в мъглявинния загребващ кораб, Джес събира водород, всевъзможни други газове и водни молекули. Постепенно осъзнал някакво друго присъствие, той си дава сметка, че по някакъв странен начин водата е жива, и започва да общува с нея. Оказва се, че е събрал един от свръхестествените вентали, който му разказва за древната война с хидрогите. Джес е изправен пред нова задача: ако разпръсне вентала върху други планети с вода и му помогне да заякне, човечеството ще се сдобие с могъщ съюзник срещу хидрогите. Той отнася вентала на един пуст океански свят, където съществото се разраства като по чудо. Джес отлита да търси друга планета.

Докато търси информация за Маргарет Коликос на Рейндик Ко, агентът Дейвлин Лотце случайно разбира как да включи кликиските транспортали и е засмукан на друга планета пред погледа на безпомощната Рлинда Кет. Дейвлин експериментира — задейства отново и отново порталната система, прехвърля се от планета на планета и най-накрая успява да се върне при Рлинда, която почти се е отказала да го чака. Дейвлин е изтощен и почти умрял от глад, но е страшно въодушевен — открил е ново средство за междупланетно пътуване без космическото гориво екти!

Антон Коликос заминава да се срещне с историка Вао'сх в Призматичния палат, където се запознава с илдирийските легенди и култура. След като прекарва известно време на основния свят с Вао'сх, двамата се прехвърлят на курортната планета Марата, над която половин година пече слънце, а през останалата половина надвисва пълен мрак. Кликиски работи изграждат втори град върху обратната ѝ страна, но строителните работи все още не са приключили. Антон

убеждава група илдирийци да посети строителния обект върху неосветената страна. С приключването на дневния сезон всички туристи напускат Марата и за периода на дългата нощ остава малоброен екип. Антон и Вао'сх също остават в очакване да се спусне мракът...

В скитническата база на почти разтопената от горещините Исперос системите на Кото Окая започват да се рушат. Кото изпраща спешен призив до скитниците и те тръгват на помощ със спасителни кораби. Слънчевите изригвания се усилват все по-заплашително и спасителните операции за измъкване на бежанците са изключително затруднени. Миг преди унищожителната слънчева буря да погълне корабите, от ядрото на самото слънце се издигат огнени елипсоиди. В първия момент ужасените скитници смятат, че са нападнати, но се оказва, че пламтящите кълбета — фероите — им идват на помощ...

Край Оскивъл скитниците оглеждат останките от разрушените кораби на ЗВС, за да спасят, каквото могат. Зет открива носеща се в пространството спасителна капсула, в която се намира принадлежащият Патрик Фицпатрик. Въпреки че полага грижи да възстанови здравето му, тя не си позволява да го излекува напълно, тъй като са му известни прекалено много тайни на скитниците.

Предопределена да стане новата кралица, Естара пристига на Земята. Двата с Питър се сближават, но Базил полага старателни грижи постоянно да са разделени. След поражението на ЗВС на Оскивъл приготовленията за сватбената церемония се ускоряват, а Естара все още не познава достатъчно добре мъжа, който съвсем скоро ще ѝ стане съпруг. Сестра ѝ Сарейн им урежда тайни срещи, за да се опознаят. По време на пищната сватбена церемония Питър открито демонстрира презрителното си отношение към председателя Базил и провокира гнева му. През сватбената си нощ кралят и кралицата осъзнават, че заедно ще са много по-силни и може би дори ще се научат да се обичат...

Престолонаследникът Джора'х изпраща сърдития Тор'х обратно на Хирилка, за да ръководи възстановителните дейности след нападението на хидрогите. После научава, че Нира е жива и я държат като заложница на Добро, а собствената му дъщеря Осира'х подготвят за ново илдирийско оръжие. Разбрал, че е измамен, Джора'х се опълчва срещу баща си и срещу губернатора на Добро. Те отхвърлят

обвиненията му, защото са убедени, че Джора'х трябва да се примири с истината за доброто на империята. Той прави няколко опита да отмъкне кораб, с който да отиде на Добро, за да се срещне с Нира. Умиращият маг-император си дава сметка, че престолонаследникът никога няма да се примири, и решава да извърши единствено възможното: благодарение на връзката си с телепатичната мощ на тизма един маг-император познава всички криволици в съзнанието на илдирийската раса. Джора'х ще осъзнае отговорностите си, щом стане следващия богоподобен водач. Затова магът-император взема отрова и умира, което не оставя на сина му друга възможност, освен да поеме задълженията си.

Смъртта на мага-император прекъсва телепатичната връзка, която съхранява целостта на илдирийската раса, и разпраща вцепеняваща вълна от ужас из цялата галактика. Джора'х припада, но успява да се дотътри до смъртното ложе на баща си. Илдирийските мъже из цялата империя отрязват косите си и почти изпадат в умопомрачение.

Адар Кори'нх, който патрулира със Слънчевия флот, е обзет от безпомощност и гняв, тъй като неумолимите разпореждания не му позволяват да влезе в битка с хидрогите. Но след смъртта на мага-император си дава сметка, че поне един-единствен път може да действа по свое собствено усмотрение, без магът-император да следи всяко негово действие. Свиква четиридесет и девет от бойните си кораби и се отправя към Кронха 3. Спомня си, че един от офицерите му е успял да унищожи вражеско бойно кълбо, като е забил кораба си в него, и когато хидрогите се надигат, дава заповед и всичките четиридесет и девет бойни кораба се разбиват в съдовете на неприятеля и постигат огромна, но скъпо струваща победа. По този начин Кори'нх извоюва правото си името му да бъде записано в Сагата за седемте слънца.

Патрулиращи хидроги връхлитат Джес Тамблин, докато той пътува из космоса и разпръсква вентали — древните врагове на обитаващите ядрата на газовите гиганти извънземни. Водните създания убеждават Джес да оцелее на всяка цена и като се подчинява на нашепваните от тях инструкции, той изпива мускал с енергизирани вентали в мига, в който хидрогите разбиват кораба му сред облачната атмосфера на неизвестна планета. Събужда се в някакъв океан,

изпълнен със свръхчовешка сила, но напълно откъснат от всичко, което познава, включително и от любимата си Ческа...

Хидрогите нападат Гарванов пристан, където Бенето, братът на Естара, е съградил свой дом. Извънземните изпращат кораб в дъбравата на Бенето и настояват да узнаят местоположението на главната световна гора. Дърветата оживяват и унищожават пратеника, но огромните бойни къмба изпепеляват колонията и всички световни дървета. Бенето остава свързан с гората и докладва за случващото се до последния си миг...

Конфликтът между крал Питър и председателя Венцеслас се изостря, особено след като Базил принуждава Питър да издаде указ за аборти, за да ограничи раждаемостта в разбунтувалите се колонии. Кралят иска да взема решения и да управлява сам, което среща съпротивата на Базил, тъй като Питър не е съгласен с неговите действия и решения. Ханзата дори обявява официално за съществуването на „принц Даниъл“, обучаван за заместник на Питър, в случай че той продължи да упорства. Питър изпраща на разузнаване бойни кораби на ЗВС, пилотирани предимно от бойни компита и малоброен екип от хора. Корабите се отправят да огледат една планета на хидрогите... и изчезват безследно.

Докато проучва бойните компита, учителското компи ОХ открива множество обезпокоителни подробности, които засилват подозренията на краля. Питър издава кралски декрет за затваряне на фабриката за производство на компита до пълното проучване на кликиската технология. Разгневеният Базил отменя заповедта, тъй като Ханзата изпитва огромна нужда от бойни компита за военни действия. Това прелива чашата на търпението му и председателят задейства заговор, за да премахне крал Питър и кралица Естара, като стовари вината за престъплението върху вбесяващите го с неподчинението си скитници. С помощта на ОХ и Естара Питър осуетява заговора.

Хидрогите най-после научават местоположението на световната гора и огромна флотилия бойни къмба пристига над Терок и се заема с опустошаването му. Предвождани от Рейналд, терокците се опитват да отблъснат хидрогите. Майка Алекса и отец Идрис евакуират поданиците си в долните етажи на гората, но това не помага. Могъщите дървета отвръщат на удара и успяват да свалят някои от вражеските бойни къмба, но скоро отстъпват. Неочаквано връхлитат

фероите, пристигнали на помощ на гората в битката ѝ с хидрогите. В титаничното сражение са унищожени много хидроги и фероуи, а огромни части от гората са изпепелени. Един млад зелен жрец спасява заклещената на върха на едно пламнало дърво Сели, най-малката сестра на Рейналд. Фероите успяват да отблъснат хидрогите.

Компито ЕА на Тасия се връща от тайната си мисия и Базил се опитва да го разпита, но автоматичната защитна система на ЕА изтрива паметта му. Подозрителният Базил нарежда ЕА да бъде изследвано. Тасия, която продължава да смята, че компито ѝ не се е върнало, отива да огледа мястото на първия експеримент с кликиския факел и с изненада открива вкопчилите се в свирепа битка над изгарящата звезда хидроги и фероуи. Накрая хидрогите анихилират слънцето и унищожават фероите...

Базил получава добри новини — Дейвлин и Рлинда му докладват за новата кликиска портална система, която са открили на Рейндик Ко. Пространствените проходи не изискват никакво екти. Базил се възползва от предоставената му възможност и обявява нова колонизаторска програма за изпращане на хора през порталите в изоставените кликиски светове и за изграждане на нова система, независима от недостига на екти.

На Илдира Джора'х се възкачва на трона като новия маг-император и се подлага на церемониален кастрационен обред, който му предоставя достъп до всички духовни нишки на тизма и до пълната истина. Така мигновено узнава за ужасяващите заговори на своите предци и въпреки че не знае как ще издържи, е принуден да се заеме с отблъскващите си задължения. Докато губернаторът Удру'х участва в церемониите по възкачването на Джора'х, Нира успява да се измъкне от разплодителните бараки на Добро и да се срещне с дъщеря си Осира'х, с която са в духовна връзка. При кратката им среща Нира ѝ разбулва по телепатичен път миналото си и всичко, което знае за ужасяващите събития на Добро. Осира'х е зашеметена от полученото знание. Пазачите на Удру'х откъват Нира и я пребиват.

Изтръпнали от страх за живота си заради пъклените машинации на Базил, крал Питър и кралица Естара гледат осеяното със звезди нощно небе — знаят, че там някъде битката между хидрогите и фероите продължава и че слънцата гаснат едно след друго...

1. СЕЛИ

Почернели от пламъците, оцелелите световни дървета на Терок се извисяваха все така невъзмутими след връхлетелия ги кошмар. Клоните се издигаха като ръце на скелети, сякаш за да отблъснат надвисналата от небесата заплаха. Изпепелената кора се лющеше като струпей на прокажен. Много дървета бяха ранени смъртоносно, а самата гора се беше превърнала в купища от мъртви клони и полурухнали дървета.

Сели, най-малката дъщеря на майка Алекса и отец Идрис, не можеше да понесе мъчителната гледка на разрухата. От премигващите ѝ огромни кафяви очи се стичаха сълзи. Слабичката осемнайсетгодишна девойка имаше фигура на момче, а лицето ѝ с цвят на шоколад беше изпъстрено със светли лунички. Подстригваше късата си кестенява коса веднага щом започнеше да се навира в очите ѝ. Имаше чипо носле и обикновено се усмихваше лъчезарно, но напоследък нямаше много поводи за това.

След като хидрогите бяха отблъснати, всички останали сили на световната гора, херкулесовските усилия на терокците и закъснялата подкрепа на спасителния отряд на Земните въоръжени сили бяха впрегнати, за да ограничат бушуващите пожари.

Въпреки това на много места пожарите продължаваха да вилнеят и пушеците се издигаха към синьото небе като изрисувани от окървавени пръсти петна. Зелените жреци и много терокци се събираха редовно, за да подновят безкрайните си усилия по възстановяването.

Сели всеки ден се присъединяваше към тях. Миризмата на изгоряла шума я давеше и тя беше сигурна, че до края на живота си няма да може да понася вонята на опечено месо и изгоряло дърво.

Когато видя какво е станало от гъбения риф — огромното гъбовидно образувание, разраствало се в продължение на векове, зина от изумление. Колосалното дърво беше обгоряло, а гъбеният риф беше

полуразрушен и издълбаните в него помещения бяха станали необитаеми.

Обзети от безсилие пред непосилната задача, родителите ѝ все пак полагаха усилия да организират изтощените труженици, които се бяха струпали на отъпканата поляна под разрушения гъбен риф. Идрис и Алекса официално се бяха оттеглили от ролята си на ръководители и бяха обявили най-големия ѝ брат Рейналд за крал. Но той бе загинал при нападението на хидрогите. Тя не можеше да забрави как го видя за последен път — изправен предизвикателно на върха на покрива на световната гора, докато хидрогите и фероите се сражаваха над главата му...

Но и днес, както всеки ден от нападението на хидрогите досега, никой нямаше да прекъсне работа, за да започне да се оплаква или да се отдаде на размисли за умрелите. Точно в този момент, когато имаха толкова много за вършене, колкото и искрена да беше скръбта им, това би било задоволяване на излишни прищевки. Имаше безброй дървета и хора, които все още можеха да бъдат спасени, стига да имаше достатъчно свободни ръце, за да свършат необходимото. Именно затова всички терокци, които не бяха много тежко ранени, вършеха необходимото без никакви оплаквания. Както всички останали, и Сели тъгуваше, без да спира работа.

Брат ѝ бе загинал заедно с много други, между които и три от най-близките ѝ приятелки. Другият ѝ брат, Бенето, зеленият жрец, също бе загинал при нападението на хидрогите срещу Гарванов пристан. Всеки ден, без да спре и за миг, Сели работеше до изнемога и се мъчеше да превъзмогне огромната си мъка. Избягваше да мисли и за Лиса, Кари и Рен от страх болката да не я вцепени.

Преди нападението на хидрогите Сели и приятелките ѝ прекарваха по цели дни в забавления из гората, без да се замислят особено за бъдещето. Тя обичаше да се упражнява в дървесни танци, а Рен беше много добра в ловенето на кондорови мухи. Лиса и Кари харесваха едно и също момче, но то не обръщаше никакво внимание и на двете. Как се бяха превивали от смях, докато играеха заедно, без да предполагат, че животът може да се промени...

Никоя от тях не беше допускала, че в небесата дебнат неприятели.

Сега само Сели, най-малката от всички деца в семейството, беше останала на Терок, тъй като сестрите ѝ Сарейн и Естара живееха в Двореца на шепота на Земята. Когато беше малка, и двете много често я обвиняваха, че обича да се оплаква, но сега детските тревоги и грижи ѝ се струваха дребни и незначителни. За първи път в живота си Сели изпитваше едновременно свободата на независимостта и бремето на истинската отговорност. И беше твърдо решена да помогне на своя народ да превъзмогне огромната трагедия. Проблемът изглеждаше неразрешим, но тя стискаше зъби, вирнала дръзко брадичка.

Всички оцелели терокци превъзмогнаха отчаянието с твърдата си решимост да се справят с връхлетелите ги проблеми. Хората не бяха подготвени за подобна гибелна разруха, но преживяното беше събудило непоколебимостта им да помогнат на световната гора и това ги правеше по-силни и сплотени.

„Ние не сме сами. Грижим се за дърветата и те се грижат за нас. Те са източник на нашата сила и заедно ще се справим с изпитанията“, беше казал отец Идрис, когато събра оцелелите след нападението.

Сега по ствола на централното дърво на гъбения риф бяха подпрени стълби, бяха закачени скрипци и въжета, имаше временни платформи и работните групи спасяваха, каквото могат. Повъзрастните почистваха боклуците от обгорената гъбеста тъкан в долните нива, а малките деца лазеха внимателно по несигурните клони и маркираха къде могат да минат по-тежките възрастни работници. Сели си спомни как двете с Естара се изкатерваха на върха на гигантската гъба, за да събират крехкото белезникаво гъбено месо, което Бенето обичаше толкова много...

За щастие след първото нападение хидрогите бяха прекалено ангажирани с избухналия конфликт между тях и фероите и не се върнаха, за да доунищожат гората. Но това ни най-малко не успокояваше Сели. Наоколо имаше ужасно много смърт и разруха.

Чу над главата си изненадан вик, който премина в плач. В едно от помещенията на гъбения риф едно от децата беше намерило починала от задушаване жена. Няколко души се изкатериха по по-стабилните клони, за да изтеглят жертвата. Сели познаваше жената — беше тяхна семейна приятелка и правеше изключително вкусни ястия от горски плодове. Сърцето ѝ се сви, но вече нямаше сили да скърби: всяка нова трагедия се плъзваше по нея, както дъждът се стича по

подгизнала от дъжда дреха. Рейналд, Бенето, Лиса, Кари, Рен — имената им се редяха в съзнанието ѝ едно след друго. Ужаси се при мисълта да не забрави някого — нямаше да е справедливо. Трябваше да запомни всички. Всички до един.

Отиде при баба си и дядо си.

— Искам да отида, където има най-голяма нужда от мен, бабо. Изпрати ме там.

— Знам, че нямаш търпение, скъпа. — Старата Лиа я погледна с уморените си воднисти очи. — Всички се опитваме да разберем кое е най-важното.

Дядо ѝ се почеса по покритата с бръчки буза.

— Всеки ден сортираме гората.

Ютеър и Лиа старателно отбелязваха съобщенията на разузнавателните групи и драскаха бележки и записки, които единствено те можеха да разчетат. При нормални обстоятелства зелените жреци можеха да се свързват със световната гора, за да я видят в целия ѝ обхват, но мащабите на разрухата бяха толкова колосални, че много от тях не бяха в състояние да осмислят получената информация.

Възрастната двойка беше разпростряла взети от корабите на ЗВС подробни сателитни изображения, на които личаха изпепелените и вледенени райони — сякаш петна от някакво заболяване върху земната повърхност. Обърканите зелени жреци вече бяха споделили по телевръзката информацията с дърветата, но гората също страдаше от колосалните си рани и това затрудняваше пряката и ясна комуникация. Баба ѝ посочи с пръст едно неотбелязано петно със стотици акри изпотрошени и рухнали дървета, проснати върху земята като връхлетени от ураган крехки стъбълца.

— Тук все още не е стъпвал човешки крак.

— Ще отида да огледам.

Беше доволна, че се нагърбва с полезна задача, с която да се справи сама. Беше готова да поеме тази отговорност. В края на краищата вече беше на възрастта на Естара, когато тя се омъжи за крал Питър. Всички жители на Терок, чак до невръстните дечица, бяха принудени да пораснат преждевременно.

Затича по пътеките през гробовно стихналата гора. Огънят беше изпепелил ниските храсти, а ледените вълни на хидрогите бяха

превърнали огромните дървета в сухи подпалки и безформена каша от трески.

Сели се носеше леко и грациозно — краката ѝ бяха мускулести от катерене, тичане и танцуване. Представяше си, че отново тренира за дървотанцьорка — мечтата ѝ от много години. Тренираше усърдно, възприемаше се едновременно като балерина и бегач на дълги разстояния.

Непрекъснато виждаше още и още трупове на хора — сякаш рухнали статуи, покосени от вледеняващите вълни на хидрогите, или пък ужасяващо обгорели, свили се в ембрионална поза поради съкращаването на мускулите и сухожилията от горещината. Загиналите бяха ужасно много — както дървета, така и хора.

Но Сели продължаваше напред, кръстосваше на зигзаг и изпод стъпалата ѝ се надигаха облачета пепел. Всяко живо дърво, за което можеше да докладва, щеше да е малка победа за Терок. А с всеки малък триумф постепенно щяха да преодолеят отчаянието, което бяха стоварили отгоре им хидрогите.

Но оцелелите дървета бяха наредко и на големи разстояния едно от друго. Тя ги докосваше и шепнеше окуражителни думи, за да им вдъхне надежда. Залази на ръце и колене, за да се промъкне през рухналите едно върху друго дървета, струпани на голяма като къща камара. Изпотрошените клони я драцеха, но тя продължаваше да пълзи напред и най-накрая стигна до образувало се в средата разширение, където дърветата бяха рухнали в кръг, сякаш нещо огромно беше експлодирало в центъра.

Затаи дъх. В центъра на кръга лежеше деформираната черупка на почернял от пушека кристал, разпръснатите отломки на извънземно бойно кълбо. Пирамидални израстъци стърчаха като нокти от отворите на сферичния корпус.

Кораб на хидроги.

Беше виждала тези ужасни неща, разбира се, но това бойно кълбо беше свалено, половината му беше пръсната на парчета наоколо. Сели сви юмруци, от стиснатите ѝ устни изскочи гневно, но триумфиращо ръмжене.

До този момент — въпреки цялото си въоръжение — ЗВС не можеха да се похвалят с кой знае какъв успех срещу покритите с диамантена броня кораби на хидрогите. Сели беше сигурна, че земните

военни ще проявят изключителен интерес към отломък от вражеския боен кораб, за да го подложат на щателно проучване — и тя щеше да им го предостави, и така щеше да помогне във войната с врага.

Опиянена от находката, Сели се втурна към гъбения риф. Най-после носеше и добри новини.

2.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Всеки ден след възкачването си на трона магът-император Джора'х присъстваше на подготовката на огромното тяло на баща си за кремацията.

Не беше очаквал да стане маг-император при подобни обстоятелства, но сега той трябваше да управлява Илдирийската империя. Искаше да направи промени, да подобри живота на своя народ, да облекчи страдащите... но имаше задължения и бе принуден да продължи осъществяването на проекти, за които по-рано изобщо не беше подозирал. Сякаш беше попаднал в мрежа, изплетена от безчет лепкави нишки... дали щеше да успее да намери начин да се промуши между тях?

Но преди да се заеме с многобройните си отговорности, трябваше да проконтролира погребението на своя самоотровил се баща.

Внесоха какавидения трон в стаята, където мъртвият маг-император беше положен за окончателните приготовления. Джора'х седеше безмълвен, загледан в отпуснатите черти на баща си. И изпитваше негодувание към него.

Предателства, заговори, измами... как можеше да понесе всичко, което беше узнал? Сега той беше мозъкът, душата и лицето на илдирийската раса. Не му прилягаше да проклина паметта на баща си, но нищо не беше в състояние да му попречи...

Предишният маг-император се беше самоубил, осъзнал, че единствено смъртта му ще принуди сина му да наследи жестоките тайни на Империята. Джора'х все още беше замаян от разбулването им. Но колкото и да негодуваше срещу онова, което беше узнал, осъзнаваше основанията за извършените мерзости. Никога не си беше давал сметка за опасностите, които грозяха Илдирийската империя, нито за крехката, отчаяна надежда за спасение, което можеше да бъде постигнато само благодарение на експериментите на Добро.

Сплетената на плитка златиста коса на Джора'х постепенно щеше да стане дълга като тази на баща му. С времето изящните му черти вероятно също щяха да се променят, поради заседналия начин на живот. Животът му като престолонаследник не го беше подготвил за ужасяващите събития, за които изобщо не подозираше. Сега благодарение на тизма беше узнал всичко. И както беше знаел баща му, това знание беше едновременно дар и проклятие.

Налагаше се да управлява — а единственото, което искаше, беше да се срещне отново със своята любима Нира, която в момента беше затворничка. Ако не друго, щеше да я освободи. Поне това можеше да направи — веднага щом приключеше с поемането на управлението и намереше начин да напусне Призматичния палат.

Мършавите препаратори миеха с изключително усърдие масивното тяло на бившия владетел. Отпуснатата плът на Сайрок'х провисваше като гума върху костите му и много лесно щеше да се отдели от скелета.

Като ломотеха отчаяно, мъниците се блъскаха като замаяни, за да помогнат, но за тях нямаше място на тази церемония и Джора'х навъсено ги отпрати. В неутешимата си скръб и отчаяние някои от тях без съмнение щяха да се хвърлят от кулите на Призматичния палат. Но тяхната скръб не можеше да се сравни със собствения му ужас от онова, което беше узнал. Никой не беше в състояние да го посъветва нито как да управлява, нито как да постъпи с Добро...

— Колко ще продължи това? — попита той препараторите.

Те го погледнаха опечалено и главният препаратор промълви скръбно:

— За събитие от такъв мащаб, господарю, трябва да дадем най-доброто от себе си. Това е най-значителното задължение през целия ни живот.

Джора'х продължи да наблюдава безмълвно.

Препараторите изваждаха с покритите си в ръкавици ръце сребристорива паста от гърнета и я размазваха с преклонение на дебел слой по тялото на мъртвия маг-император, като внимаваха да покрият и най-скритите местенца от кожата му.

Къкрещата паста започна да пуши сред сумрака на препаратационната и препараторите се разбързаха, но без да си позволят каквато и да било небрежност под втренчения поглед на Джора'х.

Когато намазаха всяко кътче от тялото, го увиха в тъмен плат и обявиха, че са приключили.

— На покрива — каза Джора'х от какавидения си трон. — Извикайте всички губернатори.

Синовете на мъртвия маг-император и децата на Джора'х се качиха на извисяващата се прозрачна платформа на върха на сферичните куполи на Призматичния палат, окъпани от ослепителната светлина на слънцата.

Джора'х огледа едно по едно лицата на братята си — доскорошни губернатори, — пристигнали от разпръснатите из Империята колонии въпреки недостига на космическо гориво. Синовете на Джора'х — следващото поколение губернатори — стояха с опечалени физиономии до най-големия си брат от благородническо потекло, Тор'х, вече новия престолонаследник. Пери'х, кандидат-губернатор на планетата Хирилка, беше застанал до брат си Даро'х, кандидат-губернатор на Добро. Останалите стояха до чичовците си, които скоро щяха да заместят.

Това, че губернаторът на Хирилка не присъстваше, тъй като все още лежеше в безсъзнание в болницата на Призматичния палат, хвърляше мрачна сянка върху церемонията. Въпреки че раните и контузиите му бяха заздравели, Руса'х все още бе потънал в дълбок подтизмен сън и вероятно все още го връхлитаха кошмари от нападението на хидрогите срещу цитаделния палат на Хирилка. Едва ли изобщо щеше да се събуди и планетата му много скоро щеше да се нуждае от нов лидер. Макар Пери'х все още да не беше подготвен, щеше да му се наложи да заеме мястото му без неговото покровителство...

Препараторите поставиха увитото тяло на Сайрок'х върху издигната платформа и почнаха да нагласяват увеличителните стъкла и огледалата. Всичко се извършваше в зловеща тишина. Изпадналите в безмълвна почит носачи приближиха какавидения трон до покрития с тъмен плат труп на Сайрок'х.

Джора'х вдигна очи към своите братя и синове и сграбчи плътната материя с лявата си ръка.

— Моят баща служи като маг-император в продължение на едно мирно столетие, сполетяно накрая от тежка криза. Неговата душа вече се устреми по нишките на тизма към царството на Извора на светлината. Сега физическите му останки също ще се слоят със светлината.

И издърпа с рязко движение плата, изпод който се показва отпуснатата плът на мага-император. Фокусираната ярка светлина на седемте слънца възпламени къкрещата метална на цвят паста, която покриваше тялото на мъртвия владетел. Бели пламъчета мигновено обхванаха провисналите тела. Фототермичната паста не изгаряше, а по-скоро ги разтваряше, при което кожата, мускулите и мазнините се изпаряваха, разпръсквайки се в ярки искри...

Мъртвият маг-император изчезна сред облак от свистяща пара и пушек. Въздухът се избистри. От Сайрок'х бяха останали само тлеещите му кости, импрегнирани с биолуминесцентни съединения. Чистият празен череп се беше превърнал в единствен символ на неговото величие... и на ужасяващите неща, които беше извършил в името на опазването на Илдирийската империя.

Неотложното задължение на Джора'х като маг-император беше незабавно да отпрати кандидат-губернаторите да приключат процеса на прехвърляне на властта. Едва тогава най-последно можеше да намери начин да освободи Нира. Той се обърна към своите синове и братя и каза:

— А сега Империята трябва да продължи пътя си напред.

3.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Крал Питър стоеше на балкона на Двореца на шепота и гледаше огромните тълпи. Чувстваше се отлично. Предстоеше му да произнесе една от най-важните си речи през последните години.

Изправен до наблюдателницата-прозорец, председателят Базил Венцеслас изпъна скъпия си костюм и приглади стоманеносивата си коса. Не откъсваше очи от младия крал. Скрытите около Двореца на шепота камери му предоставяха всевъзможни гледни точки, чрез които можеше да следи движенията на Питър, а също и трудно разгадаемото изражение върху спокойното му лице и напрегнато съсредоточените му сини очи.

„Добре... засега“.

Този път кралят не възрази, след като прочете написаните думи. Само погледна председателя право в сивите му очи, които го гледаха изпитателно, и преглътна.

— Сигурен ли си, че трябва да направим тъкмо това, Базил?

В гласа му не се долавяше нито нотка сарказъм, нито присмех. Боядисаната му руса коса беше перфектна, а изкуствено сините му очи излъчваха искреност.

— Проучихме всички възможности. Хората трябва да проумеят, че нямат друг избор.

Питър въздъхна и остави бележника с текста — беше запомнил написаното от първия прочит. След това прокара пръсти през русата си коса и я разчорли, без да го е грижа кой ще го види — отново щяха да я пригладят, преди да се появи пред множеството.

— Ще ги накарам да проумеят.

Докато чакаше началото на речта, Базил потупваше съсредоточено устни с показалеца си. Кралят излъчваше изключително величие. Само преди месец обаче упоритото му вбесяващо неподчинение беше принудило председателя да организира заговор за убийството на краля и кралицата. Базил се беше постарал

покушението да изглежда като скроено от скитниците, за да даде възможност на ЗВС да поставят насила космическите цигани — заедно с всичките им ресурси и способности — под прекия контрол на Ханзата. Десетки кроежи и замисли, които да разрешат проблемите.

Но Питър и Естара по някакъв начин бяха успели да осуетят опита за убийство. Нямаше никакво съмнение, че сега кралят го ненавижда и че тази омраза никога няма да изтлее, но Питър поне вече беше наясно, че Базил няма да се спре пред нищо, което противоречи на заповедите му. Ако Питър наистина си беше направил необходимите изводи, председателят и висшите чиновници на Ханзата най-последно можеха да си отдъхнат с облекчение... а кралят и очарователната му съпруга можеха да си спасят главите. На плещите му лежеше управлението на цяло правителство и воденето на тежка война и просто всеки трябваше да прояви готовност за сътрудничество...

В уточнения момент крал Питър пристъпи под ярката дневна светлина, за да го видят всички, и вдигна ръце. Базил присви очи, приведе се напред и подпря брадичка върху кокалчетата на свитите си юмруци. Тълпата поздрави краля с възгласи, които бързо преминаха в нетърпеливо шушукане и мърморене. Кралските речи понякога не бяха нищо повече от агитационни призови, но пък в други случаи кралят съобщаваше ужасни новини за загинали герои и изклани колонии...

Гласът на краля прозвуча мощно и убедително.

— Преди осем години хидрогите предприеха ожесточени нападения срещу нас. Осем години кръвопролития и непредизвикани убийства и омраза! Как да ги спрем? Може ли изобщо някой да прекрати конфликт с един враг, който не можем дори да проумеем? Най-накрая открихме такъв начин!

Беше успял да грабне вниманието им.

— В тази ужасяваща битка нямаме друга възможност, освен да прибягнем до всяко средство и всяко оръжие, с което разполагаме — без оглед на неговата осъдителност от гледна точка на нашата етика. Нямаме право да се колебаем. Трябва да действаме.

Питър се усмихна с величието на вожд и Базил почти се изненада от обхваналото го вълнение.

— Затова след обстояйни консултации с председателя на Ханзата и командващия Земяните въоръжени сили стигнах до заключението, че трябва да се възползваме от последния си шанс. След като станаме

свидетели на гнусното опустошаване на миролюбивия Терок, родината на моята кралица Естара...

Той преглътна. Базил светкавично огледа екраните. Истински ли бяха сълзите в очите му? Чудесно.

— След като понесохме с нищо непредизвиканото поругаване на ханзейските колонии Гарванов пристан и Буунов брод... След като изтърпяхме несъстоятелното ембарго над газовите планети, което ни възпрепятства да събираме жизнено необходимото за нас космическо гориво... и най-накрая след пъкленото убийство на моя предшественик крал Фредерик... — Той си пое дълбоко дъх и извиси глас, за да разпали гордостта и възмущението на тълпата — времето на изчакването и самоотбраната приключи. Дължни сме да предприемем нападателна война.

Одобрителните викове бяха толкова оглушителни, че Питър неволно отстъпи крачка назад. Базил се обърна към застаналите до него униформени военни съветници генерал Кърт Ланиан и адмирал Лев Строммо. Двата кимнаха. Елдред Каин, бледият му заместник, обсъждан като един от наследниците му, подробно записваше изричаното от Питър. Всички изглеждаха удовлетворени от възванието на краля.

Засега.

Питър продължи, като понижи глас, за да накара тълпата отново да се заслуша — направляваше ловко емоциите ѝ.

— Пребродих всички кътчета на душата си, но не стигнах до никакъв друг извод.

Той замълча и тълпата притихна в очакване. Последвалите му думи отекнаха като шамар.

— Трябва отново да взривим кликиския факел. Съзнателно!

Тълпата ахна едновременно. Последва глухо мърморене, после надигащи се овации.

— Ще анихилираме една след друга планетите на хидрогите — до окончателната им капитулация. Дойде моментът да си платят!

Питър се поклони, а тълпата продължи да го приветства, без да се замисля за последствията. Това решение щеше да доведе до рязко разрастване на военните действия. И може би беше по-добре, че не се замислят, след като кликиският факел, изглежда, беше единственият шанс на човечеството, единственото открито до момента ефективно

оръжие. Позата на краля излъчваше стоицизъм и решителност — като на човек, обмислил всички възможни решения, за да стигне най-накрая до единственото заключение.

Базил си помисли, че това е една от най-великолепните речи на краля. Може би все пак младият мъж заслужаваше да бъде пощаден.

4.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Бойната група в квадрант седем се беше върнала в корабостроителницата между Юпитер и Марс за ремонт и за да подмени екипажа. Щяха да включат в състава ѝ петнайсет току-що завършени дреднаута и манти — но това изобщо нямаше да компенсира загубите на бойната група от претърпяния разгром сред пръстените на Оскивъл. Вече цял месец след катастрофата Земните въоръжени сили подскачаха при всяка мярнала се сянка.

Самата Тасия Тамблин бе отишла до новата звезда Ансиър, експерименталния обект на първото взривяване на кликиския факел, и беше проследила титаничното сражение между хидрогите и фероите, довело до окончателното угасване на възникналото от газовия гигант изкуствено слънце. Бе станала свидетел на битка, в която загинаха цели светове и звезди, и сега се питаше как биха могли да се възпротивят хората на подобен враг...

Но това не можеше да я спре да опита. Дрогите бяха убили брат ѝ Рос на небесната мина и любимия ѝ Роб Бриндъл, когато се спусна сред облаците с бял флаг — знак на примирие. Ако ѝ се удадеше възможност да отмъсти, нямаше да се поколебае. Доскоро изразът на жестокосърдечие върху деликатното ѝ лице би учудил всеки, но сега вече не беше така.

Кожата ѝ беше бледа, тъй като беше израсла във вледенените водни мини на Плумас, а откакто служеше в ЗВС, почти не слизаше от кораба. Светлосините ѝ очи напомняха за замръзналите стени на семейното селище под вкочанената повърхност на далечната луна.

Докато мантата ѝ беше на ремонт в корабостроителницата на астероидния пояс, част от екипажа беше прехвърлена за едноседмичен отдих в базите на Марс и на Луната. Тасия не поиска отпуск за себе си, а и нямаше желание да посещава Земята. Всъщност единственият път, когато отиде там, беше за да посети родителите на Роб и да им съобщи как е загинал.

Винаги възторженият и добросърдечен млад мъж ѝ беше не само любовник, но и най-добрият приятел. От всички новонаети в ЗВС — много от които бяха ужасно нафукани — единствено Роб беше зачитал мнението ѝ, позволяваше ѝ да е такава, каквата е, и я беше обичал именно затова. В тежките дни на войната продължаваше да ѝ липсва. Беше си помислил, че ще постигне нещо важно и значително, като предложи да отнесе съобщение в дълбините на газовия гигант, но в крайна сметка това се бе оказало безсмислена жертва. Така беше загинал един надарен млад мъж — и бе оставил празно място в Земните въоръжени сили и мъчителна болка в сърцето на Тасия.

Друга неприятност беше и обстоятелството, че нейното компи ЕА беше изчезнало, след като успя да предупреди скитниците на Оскивъл. Тасия така и не успяваше да открие никаква следа от него. ЕА беше за нея не само безкрайно ценна „машинка“, но и приятел, който кланът Тамблин беше притежавал от много години. Тасия продължаваше да се надява, че компито ще намери начин да се върне в щаба на ЗВС дори ако му се наложи да избере дълги, обиколни пътища.

Макар че това ни най-малко не облекчаваше самотата ѝ, Тасия предпочете да прекара седмицата на борда на кораба си — наблюдаваше въздушни демонстрации и играеше на различни игри. Беше средна на ръст и изключително силна, без да ѝ личи. Благодарение на тренировките с Роб беше станала много добра на пинг-понг — толкова добра, че повечето членове на екипажа ѝ отказваха да играят с нея. Нямаше търпение ремонтът да приключи, та отново да тръгне срещу врага.

Неочаквано получи съобщение да се яви на флагманския кораб на квадрант седем и полетя към Юпитер, за да се срещне с адмирал Шейла Уилис. В совалката приведе в ред униформата си и завърза на кок под шапката дългата си до раменете светлокестенява коса, както изискваше уставът.

Изненада се, че в каютата на адмирала е и тъмнокошият командващ на ЗВС генерал Кърт Ланиан — седеше в креслото за посетители. Тасия отдаде чест.

Беше виждала мургавия генерал на тактическото съвещание преди нападението на Оскивъл, на което Роб предложи да направи опит да се свърже с дрогите.

— Командир Тамблин, вашата образцова служба не убягна от вниманието ни — започна генералът. — Вашето решение за създаване на спасителни изкуствени салове на Буунов брод спаси хиляди колонисти. След като прегледах бордовия ви дневник, стигнах до заключението, че представянето ви по време на сражението на Оскивъл е изключително. Освен това наскоро предоставихте жизненоважна информация от Ансиър относно фероите и техния сблъсък с хидрогите.

— Да, сър.

Тасия не знаеше какво би искал да чуе. Сърцето ѝ блъскаше. Дали не ѝ предстоеше ново повишение? В битката на Оскивъл загинаха много офицери и ЗВС трябваше да попълни местата им...

Адмирал Уилис сплете пръсти. Беше слаба, най-обикновена наглед и често използваше тъпи баналности, но въпреки това имаше остър като бръснач ум.

— Командир Тамблин, бихте ли проявили интерес вашият кораб да занесе един малък гадничък подарък на дрогите? Крал Питър най-после отпусна каишката и ни разрешава да действаме без ограничения.

— Що за гадничък подарък, госпожо?

Застаряващата жена се усмихна.

— Би ли ви се понаравило да ги задавите с един кликиски факел и по този начин да пратите по дяволите цяла една тяхна планетка?

Отговорът на Тасия последва мигновено:

— Адмирале, генерале, ще се радвам на всяка възможност за реванш. Всеки от нас има свои лични причини да им има зъб.

Ланиан се засмя.

— Харесва ми начинът ви на мислене, командващ Тамблин. И на изразяване.

После ѝ връчи документи и карти, на които беше посочено местоположението на избраната за кликиския факел цел — някакъв забутан газов гигант, казвал се Пторо.

Тасия едва успя да преглътне изненадата си. Скитническият клан Тайлар беше експлоатирал огромна небесна мина на Пторо, но след ултиматума на хидрогите съоръжението беше изтеглено. Доколкото ѝ беше известно, от години никой не се беше приближавал до мразовитата Пторо.

— Пторо? Защо точно...

И спря, защото генералът се навъси насреща ѝ.

— Наистина ли сте чували за Пторо? Изглежда сравнително незначителна планета.

— Абсолютно сте прав, сър. Тя просто е... съвсем на майната си, не е ли така?

— Открихме активност на дрогите там. Единствено това е от значение.

Адмирал У и лис добави:

— Изпращаме цяла бойна група да ви прави компания, но голямата изненада ще е на вашата манта.

— Веднага щом се измъкнем от космическия док, екипажът ми и аз сме изцяло на ваше разположение.

На връщане към совалката Тасия почти подскочаше от радост.

Скитниците не преценяваха зрелостта по възрастта, а по уменията. Клановете смятаха всеки за достатъчно пораснал, ако можеше да разглоби и да сглоби отново всякаква апаратура и успешно да се ориентира с помощта на звездите и древните илдирийски база данни. Тасия беше особено горда, когато доказа, че може да облече космически костюм и да затвори всичките десет херметически obturatora — бяха я обучили двамата ѝ братя. Беше на дванайсет години, когато го направи за първи път.

Сега, застанала наред товарното отделение на кораба си, изпитваше същата гордост. Десетки инженери и техници инсталираха механизми, монитори и периферни устройства, необходими за взривяването на кликиския факел. О, с какво удоволствие щеше да се наслаждава на гледката как планетата на надменните хидроги се превръща в ново ярко слънце!

Зеленият жрец Росия, който осигуряваше комуникацията ѝ с останалата част на Спиралния ръкав, дойде при нея — накуцваше поради раната, която беше получил на Терок преди много години. Ококорените му очи сякаш щяха да изскочат от орбитите си — приличаха на топчета за пинг-понг.

— Голяма суматоха — измърмори той. — В ЗВС, изглежда, много обичат да изпочупят и натрошат всичко, а след това отново да го оправят.

Под надзора на инженерите работниците товареха торпеда с тъпи върхове — част от апаратурата на кликиския факел. Екипажът вече беше качил на борда един скоростен товарен кораб, който щяха да използват да достави останалата част от машинарията на една неутронна звезда, която щеше да се забие като бомба в ядрото на Пторо.

— Ще се наложи да строшим няколко черупки, ако искаме да сплашим дрогите — отвърна тя. — След онова, което направиха на Терок, ти се иска да ги спрем, нали?

Жрецьт се опули още повече.

— О, световната гора със сигурност иска да ги види победени или поне усмирени. Но повече от всичко искам да се прибера у дома. Световната гора е ужасно ранена и като всички зелени жреци, и аз чувам призивите ѝ. Би трябвало да съм там, за да помогна при разсаждането и възстановяването.

— Но нали сам пожела да помогнеш на ЗВС, да не говорим, че си от огромно значение за комуникациите ни — каза Тасия. — Имаме нужда от теб.

Той се почеса по зелената буза.

— Когато всеки се нуждае от теб, командире, си принуден сам да избираш кой изпитва най-голяма нужда.

— Така или иначе, това вече не е твой избор, след като си дал дума на военните.

На самата нея много пъти ѝ се беше приисквало да се върне у дома, при водните мини на своя клан на Плумас, но нямаше тази възможност — също като Росия.

— Трябва да ти кажа, командире — продължи Росия, — че и други зелени жреци на други светове и на други кораби недоволстват по телевръзката. Всички усещат призивите на световната гора. Не всички могат да издържат. Не забравяй, че предложихме услугите си доброволно. Не сме на редовна служба в Земните въоръжени сили.

Тя се намръщи.

— Аз също бих предпочела да съм другаде, но всички трябва да продължим битката. Всички трябва да следваме нашата Пътеводна звезда, без да ни разсейват случайни искрици.

Росия тръсна глава.

— Един истински зелен жрец засява корените на убеждението, а не се оставя на вятъра да го носи като перце.

— Използвай каквато ти скимне метафора, но много добре знаеш, че дрогите няма да прекратят нападенията си. По всяка вероятност ще се върнат на Терок, за да довършат започнатото.

— Още по-голямо основание за зелените жреци да се върнат и да помогнат за защитата на световната гора.

Тасия се намръщи още повече.

— Тъкмо обратното — още по-голямо основание да останете в ЗВС и да се надявате да им смачкаме фасона. Как ще защитите дърветата? Като застанете до тях на подложена на нападение планета ли? Една могъща военна машина има по-голям шанс от шепа зелени жреци.

Росия докосна засадената в гърнето фиданка, която постоянно мъкнеше със себе си, и за миг се замисли. После каза:

— Може би не искам да си тръгна, командир Тамблин. Много зелени жреци забравиха, че самата гора ни помоли да ви подкрепяме в битките. Всички понесохме загуби в тази война. — Той бавно поклати глава. — И всички жертваме по нещо.

5. ДД

Въпреки че паметта му беше претъпкана с модули за услуги, специализирани програми и събиран много години опит, ДД имаше нещастieto да продължава да трупа в нея неприятните случки една след друга. Искаше му се да може да ги изтрие до една, но преживяното се запечатваше в компютърния му мозък безвъзвратно.

Кликиските работи го държаха в плен вече от години, а сега го бяха спуснали под небесния океан на газовия гигант на хидрогите Пторо. Малкото компи понасяше с търпение безконечните дни в чуждоземните градове-сфери, стотици пъти по-огромни дори от най-голямото бойно кълбо на хидрогите.

Докато крояха пъклените си замисли срещу човечеството, кликиските работи участваха в непонятни вибрационни обсъждания с воднисто-кристалните същества — изтънчена и необичайна форма на общуване, състояща се отчасти от музика, отчасти от лирична визуална дезинтеграция, отчасти от нещо свръх възможностите на ДД да го проумее. Беше прекалено сложно за него.

Когато беше с екипа на ксеноархеолозите Коликос, ДД знаеше мястото и задълженията си, но древните работи упорито настояваха да „освободят“ всички компетентни компютъризирани компаньони от тяхната сервилност. С ненужната си вендета кликиските работи възнамеряваха да изтребят всички човеци. Съюзът с хидрогите увеличаваше силата и възможностите им многократно.

Зад блещукащите стени на фантастичните градове-сфери ДД беше заобиколен от невероятни конгломерати от причудливи геометрични фигури, които се извисяваха в подложената на изключително високо налягане среда. Сетивните възприятия се деформираха от драстично високите параметри на физическите закони. Цели конструкции бяха изградени от елементи, които при нормални условия ДД познаваше като газове. Действаха квантови

ефекти. Твърдите материали се държаха непредсказуемо, с неподозирани странични ефекти.

ДД искаше да се махне от Пторо и да намери безопасно кътче. Когато разбра за групата нещастни човешки пленници, държани в специални камери в града-сфера, разпита Сирикс за повече информация. Кликиският робот премисли въпроса, след което отговори:

— Объркването и страхът допринасят за любопитни реакции. От хората не може да се научи почти нищо ценно, но хидрогите не споделят нашето мнение. Точно затова държат опитните обекти.

ДД изпита съжаление към безпомощните затворници, заловени от хидрогите през последните няколко години.

— Бих искал да видя тези човешки пленници, Сирикс. Дали ще е възможно?

— Безсмислено е да се свързваш със затворниците.

ДД обмисли цяла серия основания и избра едно, което би могло да повлияе на надзирателя му.

— Ако извърша наблюдения над тези хора в тежките условия, в които са поставени, обзети страх и безнадеждност, може би ще се убедя в недостатъците, които приписваш на цялата им раса.

Сирикс помръдна сегментните си насекомоподобни крака и откря полусферичната си черупка.

— Основателна причина. Последвай ме.

Отведе ДД до една блестяща стена, по която бяха струпани като сапунени мехури с фасетки множество кабинки с вътрешно атмосферно налягане. Около тях се тълпяха хидроги, непонятни създания, които можеха да се трансформират в газове и течности, а от време на време придобиваха и човешка форма.

Сензорите и контролните уреди на Сирикс проблеснаха и той издаде серия мелодични сигнали. Блещукащата повърхност на стената стана прозрачна.

— Можеш да влезеш.

— Безопасно ли е да премина през бариерата? Тези клетки изглеждат крехки.

— Атмосферните кабинки предпазват екземплярите от враждебното обкръжение. Пленниците са в безопасност. Ако хидрогите искаха да ги убият, щяха да го направят незабавно.

Сирикс излъчи времеви сигнал кога ще се върне и ДД пристъпи напред, доволен от възможността да се отърве от потискащото попечителство на кликиския робот. Преодоля съпротивлението на защитната стена и премина. Нагласи системите си към новата обстановка и изпита огромно облекчение от усещането, че отново попада в среда с „нормално“ атмосферно налягане.

В дрезгавата светлина се носеха пъстроцветни спирални вихрушки. Тялото му започна да пуши и да скърца, докато постигне баланс със съответстващата на човеците среда. ДД завъртя глава и огледа шестнайсетимата пленници, наблъскани в относително безопасната си херметизирана черупка.

— Божичко, това е компи! — възкликна един от тях, млад чернокож, облечен в смачканата униформа на военнотруженец от ЗВС.

ДД направи справка в база данните си и установи, че е подполковник.

— Чудесно. Собствените ни компита ни изневеряват — обади се втори затворник, жена с изпито и измъчено лице.

На идентификационната табелка върху съдрания джоб на сивата ѝ униформа беше написано фамиленото ѝ име — „Телтон“.

— Не се знае. Може би ще ни помогне да се измъкнем! Не бива да се отказваме да търсим възможности за това, колкото и да са налудничави — отвърна мъжът.

— Налудничави е точната дума.

— Тук съм по принуда, също както и вие — призна ДД. — Кликиските работи искат да ме трансформират, за да ме използват за собствените си цели. Засега не успяват да го постигнат.

— Какво става? Какво искат хидрогите от нас? — попита трети затворник.

— Не вярвайте на нищо, което ви казва това компи — измърмори раздразнителната затворничка. — Може да е клопка.

— Стига де, дай му възможност, Анджея — възрази чернокожият офицер. — Искаме да ни кажеш всичко, което знаеш, компи. Аз съм Роб Бриндъл. Кажи как се казваш, за да можем да проведем истински разговор.

— Краткият ми сериен номер е ДД. Бих предпочел да ме наричате така.

Бриндъл плесна с ръце.

— Моята приятелка в ЗВС е много близка със своето компи. Сигурен съм, че и с теб ще станем приятели. Нали?

— Бих искал, Роб Бриндъл.

Кафявите очи на Бриндъл грейнаха.

— Много се радвам, ДД. Няколко от нас вече умряха, а все още не можем да се споразумеем да осъществим план за бягство.

— Набутани сме в ядрото на газов гигант! — изсумтя Анджея Телтон. — Да не си представяш, че можем да се измъкнем просто ей така?

— Не. — Бриндъл я погледна навъсено. — Но се надявам на известно сътрудничество, в случай че възникне подобна възможност. Каквато е ДД. Приятелче, можеш ли да ни помогнеш да се измъкнем?

— Не разполагам с никакви средства, за да ви спася. Моето тяло беше модифицирано, за да издържа на налягането отвън, но вашите органични форми не биха могли да оцелеят при евентуален опит да напуснете. Предполагам, че тези херметизирани мехури са единственото безопасно място за вас в ядрото на газовия гигант.

Раменете на Бриндъл за миг се отпуснаха, но той моментално се изправи, сякаш не искаше останалите затворници да забележат разочарованието му.

— Досещахме се, но бяхме длъжни да попитаме.

— Съжалявам. Ако се натъкна на някаква възможност, ще се опитам да помогна. — ДД пристъпи крачка напред. — Може би всеки от вас би могъл да разкаже как е бил пленен. Аз, също като вас, съм напълно лишен от информация. Кликиските роботи ли ви плениха, или бяхте заловени при нападенията на хидрогите?

— Проклетите черни бръмбари са по-гадни от дрогите! Преструваха се, че са приятели.

— Правило първо: никога не се доверявай на роботи.

— Абсолютно вярно.

— Но на теб, ДД, можем да се доверим, нали?

И Бриндъл обясни как е бил заловен по време на дипломатическа мисия при спускането си с посланическата капсула към хидрогите. Други пленници бяха заловени в спасителните си капсули при битката на Оскивъл или отвлечени от прелитащи между звездните системи кораби. Един от тях, Чарлз Гомес, беше отмъкнат от Буунов брод.

ДД сравняваше разказите и откриваше незначителни прилики.

— Ще обмисля ситуацията, в която сте попаднали. Може би ще стигна до някакво решение.

— Защо? Така или иначе сме мъртъвци — измърмори обезсърчено Гомес. — Дрогите вече ликвидираха петима от нас при опитите си. Всичко е само въпрос на време.

— Не бива да разсъждаваме по този начин — възрази Бриндъл.

ДД отново огледа човешките затворници.

— Досега сте успели да оцелеете. Моят господар Луис Коликос винаги ме е инструктирал да съм оптимист, а господарката ми Маргарет Коликос настояваше да мисля практично. Ще се опитам да направя и двете.

— Опитай. И ние ще се опитаме. — Бриндъл му се усмихна насърчително. — Ще оценим високо всичко, което успееш да направиш, ДД. И ти благодарим, че ни посети. Това ми дава най-голямата надежда, откакто съм тук, особено като си помисля, че по всяка вероятност всички ме мислят за мъртъв.

Времевият сигнал подсказа на ДД, че кратката му среща приключва и че Сирикс много скоро ще дойде.

— Може би ще успеем да им докажем, че грешат.

6. ДЖЕС ТАМБЛИН

„Сигурно всички мислят, че съм умрял“.

Джес стоеше сам на брега на бруления от ветровете чуждоземен океан, съвсем гол, но без да усеща студ. Никога не се беше чувствал толкова отдалечен — или по-скоро толкова... различен — от човешките същества. Кожата му потръпваше от свръхестествена енергия и сякаш всеки момент щеше да заискри. Лекото окосмяване върху голите му гърди изглеждаше съвсем естествено — и абсолютно не на място върху тревожно напрегнатото му тяло.

Остана жив дори след като зловеците хидроги унищожиха кораба му. Смътно си спомняше как пропада сред облаците, как рухва в океана... след което отново се появява възроден, люшкан върху вълните, и оглежда плоския сив хоризонт. Всичките му дрехи бяха изпепелени и беше останал чисто гол, но абсолютно невредим. Теченията го носеха; нямаше суша, нямаше храна; беше обречен да загине. Но постепенно започна да осъзнава, че новото му съществуване е съвсем различно. Венталите му даваха живот и енергия. Можеше да се рее така завинаги.

Промененото му тяло преливаше от безмерна мощ — умения, мисли и развихрени енергии, каквито не беше изпитвал никога. Но все пак беше прикован към тази пустош, лишен от възможността да се върне при скитническите кланове и изобщо при човешката раса. Усещаше в себе си пулса на океанската жизнена сила.

Хидрогите го бяха сметнали за мъртвец, но венталите го бяха възкресили.

Докато се носеше по теченията през първия ден, Джес усещаше присъствието на огромни плувачи в дълбините същества, сякаш силуети на плезиозаври или водни змейове от легендарната древност на Земята. Едно гладно чудовище се издигна към него, размахало покритите си с шипове пипала, Джес зърна зейналата му паст с огромни зъби... Но венталите се бяха погрижили за безопасността му

— бяха разпратили из водните пространства послание никой да не го закача. Дори нещо повече — всички да го защитават.

Подводният бегемот излезе на повърхността и Джес се покатери върху хлъзгавия му слизест гръб. Съществуто се понесе с огромна скорост по водата, зад него се пенеха вълните. Накрая Джес зърна ниска верига скали — морското чудовище го беше донесло до суша...

От безчет дни живееше сред камънаци и водорасли, без да изпитва глад, закопнял за човешко общуване, независимо че венталите не напускаха съзнанието му. От безчет дни наблюдаваше някакви подобни на трилобити създания с черупки да пълзят в безкрайни окръжности — измъкваша се от едно оставено от прилива езерце и се мушваха в друго. Дните се нижеха мъчително бавно. Той стоеше с прострени напред ръце под връхлитащите урагани и свежите дъждовни струи го къпеха. Дори светкавиците не можеха да го поразят.

Докато се носеше сам в мъглявинния си гребач, Джес не се бръснеше и не се стрижеше. Сега кестенявата му коса бе дълга до раменете, имаше и брада. Но откакто венталите му бяха вдъхнали нов живот, косата му беше спряла да расте.

— Трябваше да ви отнеса при скитниците, за да ви помогнат да се разпространите и разраснете. А сега седя изхвърлен на този бряг — каза той високо. — Победиха ни още преди да започнем.

„Не сме победени. По-силни сме от всякога“. Гласът отекна в черепа му, глас на безчет вентали. „Чакахме десет хиляди години, за да стигнем до този момент. Можем да изчакаме още“.

Джес седеше на скалите и гледаше синьо-зелените водни пръски на разбиващите се вълни. Цялата тази изумителна мощ, която притежаваше благодарение на мистериозното възвръщане на венталите, не му вършеше никаква работа.

— Не съм свикнал да чакам.

Загледа се в прорязваните от мълнии надвиснали над хоризонта буреносни облаци. Можеше да вижда на огромно разстояние. Изведнъж осъзна, че обгръща със зрението си цялата планета — чрез обединеното зрение на всички осеяли открития океан вентали. Усещаше абсолютно всичко.

Беше величествено. Само да можеше да го споделите някого...

На първата стерилна океанска планета, на която беше разпръснал живите водни създания, не се срещаха дори зачатъци на едноклетъчен

живот. Там венталите вилнееха необуздано из водните пространства, проникваха във всяка молекула, за да я погълнат в своята субстанция, както огънят поглъща всичко по пътя си, и събуждаха цялата планета за живот.

На тази планета обаче съществуваха, макар и примитивни, но жизнеспособни екосистеми. Океаните гъмжаха от планктон и растителност, ракообразни организми и мекотели плувци. Венталите бяха възкръснали в океанските дълбини, но въпреки дръзката стратегия, която бяха приложили при спасяването на Джес, тук се въздържаха — предпочитаха да не посягат към другите форми на живот.

Промените, които бяха направили с него, бяха необратими. Мощта на венталите беше неотделима част от физиологията му. Може би дори би могъл да я впрегне, за да помогне на своя народ... стига да можеше да се откъсне от тази планета.

Вече почти две столетия скитническите кланове бяха успявали да направят живота възможен и в най-ужасяващите условия. Намираха изход от неразрешими проблеми, измисляха изобретения и технологии и успяваха дори там, където Ханзата не дръзваше да опита.

Джес беше убеден, че има начин да се измъкне от тази планета.

И въпреки че водните създания долавяха всяка мисъл в главата му, изкрещя на вълните:

— Щом сте толкова могъщи, защо трябва да чакаме? Имаме работа!

Там някъде сред недостъпните пространства на Спиралния ръкав хидрогите продължаваха да опустошават скитническите аванпостове.

— Войната в Спиралния ръкав продължава да бушува. Да не би да смятате да се откажете тъкмо сега, когато най-после ви е предоставена нова възможност?

„Ние протичаме от възможност към възможност. Такава е същността ни“.

— Тогава потечете в нова посока. Как да се измъкна оттук? Нали искахте да се разпространите и да се размножите? Защо само да се надяваме някой да мине случайно? Съмнявам се някой да е стъпвал на тази планета от векове, ако изобщо е стъпвал някога.

Грабна един камък и го метна във вълните. Те го погълнаха невъзмутимо.

Венталът отговори:

„Всички суровини на тази планета са достъпни за теб — от скалите под краката ти до металите и минералите във водата, както и всички живи създания“.

— Как ще ми помогне това да си построя кораб? Нямам никакви инструменти, нищо освен голите си ръце.

„Имаш нас“.

Джес скочи.

— Какво искате да кажете?

„Не подценявай новата си мощ и новите си способности. С помощта на венталите в теб конструирането на материален кораб може да е... относително лесно“.

Съзнанието му се изпълни с образи и внезапно просветление, което спря дъха му. Пред него се разкриваха безгранични възможности.

Въпреки сравнително младата си екосистема този океан все пак гъмжеше от милиарди живи създания — от гигантски чудовища до микроскопични организми. С нищо несравнима работна сила. Под ръководството на венталите всички те щяха да обединят усилията си, за да построят кораб — молекула по молекула.

Венталите му показаха точно как може да стане това.

7.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Джес Тамблин беше изчезнал. Ческа седеше в кабинета си на централния астероид на Рандеву и ѝ беше почти непосилно да се съсредоточи върху задълженията си.

Този струпан на едно място куп от космически скали около едно мъждукащо слънце-джудже беше символичен за скитническите кланове — разпръснати, но все пак обединени от невидими нишки. През вековете, които бяха преживели на този аванпост, скитническите кланове бяха свързали астероидите с цяла мрежа от ферми, мостове и кабели. Но тези връзки можеха лесно да бъдат разрушени и астероидите на Рандеву отново да се пръснат във всички посоки.

Като говорителка, Ческа трябваше да направи всичко по силите си това да не се случи.

Тя разсеяно преглеждаше докладите на скитническите търговци — проучваше списъците на стоките и суровините, пръснати из аванпостовете на клановете. Възпрепятствани да експлоатират традиционните си небесни мини, някои смелчаци извършваха мълниеносни удари за събиране на екти от газови гиганти, а други, като дръзките предприемачи на Оскивъл, разбиваха замръзнали комети, за да дестилират нищожни количества космическо гориво от водорода. ЗВС и Ханзата — Голямата гъска — имаха претенции към всеки грам произведено от клановете екти и вместо да са благодарни за това, че скитниците рискуват живота си, за да свържат двата края, вдигаха врява за още и още, въпреки че всяка капка гориво беше платена с потта и кръвта на космическите чергари.

Клановете се чувстваха като в капан от това неизгодно делово партньорство, макар на теория да бяха постигнали независимостта си, когато много отдавна се бяха отделили от правителството на Земята. ЗВС обаче не искаше да си спомни тази подробност.

Ческа вдигна очи и погледна влезлия в кабинета ѝ посетител — тъмнокос млад мъж с азиатски черти и решително вирната брадичка.

— Говорителко Перони, нося новини!

Ихи Окая непрекъснато ѝ беше повтаряла, че жизненоважно умение за една говорителка на клан е запомнянето на имена и физиономии, и Ческа усърдно беше развивала тази способност наред с много други. Спомни си, че този млад мъж пилотира един от корабите на клана Тайлар и служи като спешен доставчик между скитническите аванпостове. Носеше му се славата, че много често се губи... или поне се отклонява по обиколни маршрути.

— Част от задълженията ми е да получавам новини, Нико Чан, но предпочитам поне от време на време да са добри.

По тревожното му лице разбра, че този път няма да е така, и избута документите и търговските доклади встрани.

— Давай. Цялата съм слух.

Нико избърса потните си длани в осеяния си с джобове панталон. Не знаеше как да започне.

— Преди четири дни се връщах от Ураганово депо, където доставих пратка резервни части, а там натоварих няколко високомощни термални генератора за Джона 12. Това е замръзналата луна, където Кото Окая изгражда...

— Знам, Нико. Все пак аз възложих проекта.

Прекъснат по средата на разказа си, Нико замига.

— Ами аз понякога обичам да... се отклонявам от трасето. Умишлено, честно казано. — В гласа му се долавяше оправдание. — Не струва много екти, а не се знае какво ще срещна по пътя, нали? Я ново селище, я дори „Бъртън“?

— И какво откри този път?

— Вероятно си спомняте, че моят роднина Рейвън Камаров преди известно време изчезна. Превозваше екти от и до Ураганово депо, но един ден не се завърна. Изпратихме издирвачи, но без никакъв резултат.

Ческа кимна. През последните години бяха изчезнали твърде много скитнически кораби, не само този на Джес Тамблин. Най-лесното беше да стоварят вината върху хидрогите, но сред клановете тлееше подозрение, че отговорни за това са Земните въоръжени сили. Тя предположи какъв ще е краят на разказа на Нико.

— И днес ти откри кораба?

— Не много от него. — Нико се навъси. — Но наистина намерих достатъчно серийни номера от облицовката на кораба, за да го идентифицирам. Това със сигурност е неговият кораб.

Стомахът на Ческа се сви, сякаш гравитацията внезапно се увеличи.

— Мислиш ли, че може да е от сблъскване с метеор или от претоварване на двигателя?

— Нито едно от двете. Следите са неопровержими. Някои от отломките са достатъчно големи, за да се разбере какво е причинило катастрофата. Язерни удари. Пряко насочени.

— Язери? Но само зевесетата използват язери.

Младият мъж кимна.

— Докарах всички отломки. В товарното отделение са.

Енергийните следи от изстрелите върху деформираните парчета метал от корпуса на кораба на Камаров бяха неопровержимо доказателство.

В гнева си Ческа се дръпна прекалено рязко назад за ниската гравитация на Рандеву и столът ѝ се тресна в стената зад нея.

— Искаш да кажеш, че зевесетата умишлено са нападнали и унищожили невъоръжен скитнически кораб?

— Така излиза. Можем да направим подробен анализ, но съм сигурен, че съм прав.

— Това променя всичко, Нико Чан. Ектито е наша стока и го продаваме не принудително, а по регламентирани от самите нас условия, независимо дали на Гъската това и харесва, или не. — Ческа се надигна. — Незабавно трябва да се срещна с представителите на клановете.

8. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Дейвлин Лотце стоеше пред плоската каменна повърхност на извънземния портал. Раницата му бе пълна с провизии за няколко дни. Стотици плочки със странни знаци — координати на населявани някога от кликисите светове — бяха подредени около устройството. Повечето все още не бяха проучени.

— Господин Лотце, по програма трябва да се върнете до края на деня — напомни му техникът в наблюдателната станция.

Известните кликиски портали като този сред разкопките на Рейндик Ко бяха отправни точки за всеки, който имаше достатъчно смелост и предприемчивост за откриване на нови планети. За авантюрист като него.

Дейвлин нагласи раницата на гърба си. Беше облечен в стандартен изследователски костюм от здрава материя, подходяща за всякакви температури. Дори когато се прехвърляше в съвсем необитавани светове, Лотце не си позволяваше никакви ярки цветове, никакви бижута и изобщо нищо, с което би привлякъл вниманието.

— Параметрите на мисията ми позволяват неограничена свобода при съблюдаване на програмата.

Предвид дългото си служебно досие — без да става дума за обстоятелството, че тъкмо той и Рлинда Кет бяха открили порталната мрежа и бяха съобщили на Ханзата за нея — той не обичаше да се съобразява с ничии правила и програми.

Въпреки че насекомоподобните кликиси отдавна бяха изчезнали от Спиралния ръкав, те бяха оставили след себе си огромна мрежа от мистериозни развалини. След като извънземните дишаха същия въздух и имаха сходни биологически нужди с тези на хората, Ханзата гледеше на тези годни за обитаване планети като на потенциални превъзходни обекти за колонизиране — частична компенсация на фона на опустошителната война с хидрогите.

Но най-напред тези кликиски светове трябваше да бъдат опознати, каталогизирани и проучени поне донякъде. Дейвлин смяташе, че подобна задача съответства на неговите умения. Без повече бавене той пристъпи през трапецовидния камък и попадна на друг кликиски свят.

Усещането, че е абсолютно сам на цяла огромна планета, беше неопишимо. Сухият вятър докосна лицето му и Дейвлин се усмихна. Пристигаше в местната сутрин, така че разполагаше с цял ден, за да проучи подобните на термитни могили сгради и твърдите като желязо органични конструкции, останали от кликисите. Причудливите дървета в този свят имаха подобни на пера клони, имаше и храсти с продълговати листа, които приличаха на игленици с щръкналите по тях шипове.

Дейвлин бродеше из рухналите развалини и забиваше сензори и метеорологични датчици. Измери обема на подпочвените води и изчисли средното количество на валежите. Впоследствие, ако този свят бъдеше предпочетен от Ханзата за мащабна колонизация, изследователите щяха да доставят самоизстрелващи се спътници, които щяха да позволят бързо и подробно картографиране на сушата и климатичните пояси. Сега Дейвлин трябваше да направи само първия грубо скициран доклад.

Когато се смрачи, нагласи небомерите, сканира астрономическите показатели и уточни спектъра на най-ярките звезди в местното небе. След като се върнеше през портала, ханзейските астрономи и навигатори щяха да разчетат местоположенията на основните звезди и по този начин да установят и интерполират разположението на тази планета, за да го съгласуват с координатните плочки, основани на кликиската символика.

Вече можеше да се върне в базата, но продължи да се наслаждава на ехтящата тишина. Така и не бе свикнал със суматохата и трескавостта на цивилизацията. Дори ханзейската база на Рейндик Ко, която беше превърната в централен сборен пункт за нетърпеливи изследователи, му се струваше прекалено населена, прекалено оживена. Копнееше за спокойствие и си припомняше кратките години на Крена, където изпълняваше ролята на обикновен колонизатор.

Извади от раницата топъл спален чувал, който обгърна тялото му в меката си прегръдка. Прекара една стихнала, самотна нощ на пустия свят. На разсъмване събра всички инструменти, върна се до трапецовидната каменна стена, задейства порталта и пристъпи обратно на Рейндик Ко...

Щом влезе в контролното помещение, долови мрачното настроение на присъстващите. Огледа навъсените лица, след което забеляза черния знак върху още една от безбройните координатни плочки.

— Кого загубихме?

Техникът го погледна и отвърна механично:

— Джена Рефо. Три дни просрочка.

Дейвлин въздъхна и усети някакъв хлад. С нея ставаха петима — петима портални изследователи като него, избрали произволни кликиски координати с надеждата да открият подходящи за живот богати на суровини планети, които да бъдат колонизирани и да осигурят огромни облаги за Ханзата.

Но понякога координатите се оказваха пагубни. Може би срещуположният край на порталта беше разрушен от земетресение или друго природно бедствие... или пък самите планети бяха прекалено негостоприемни.

— По дяволите!

Ханзата плащаше достатъчно, за да си заслужава риска, но така или иначе всяко пристъпване в някое непознато място беше въпрос на късмет. Обикновено след поредната си успешна мисия Дейвлин биваше посрещан с приветствия, поздравления, сбирки и наздравници. Този път обаче само предаде доклада си и отиде да вземе душ.

На следващия ден се върна позастарелият грубоват изследовател Хъд Стайнман: грачеше от задоволство, без да обръща внимание на мрачните физиономии на техниците.

— Искам премия! — Той размаха победоносно пръст във въздуха. — Тези координати — посочи една от плочките с причудливи знаци — ни отвеждат право там, където всичко започна или пък свърши, ако става дума за истинската история. Открих порталната плочка до Корибус.

Техниците зяпнаха, неколцина дори изръкопляскаха. Дейвлин кимна одобрително.

Корибус, където Маргарет и Луис Коликос бяха разгадали мистерията на кликиския факел, беше пуст изпепелен свят, вероятно последната крепост на кликиската раса срещу врага, който я беше унищожил. За всеки, който се занимаваше с ксеноархеология, Корибус беше истински Розетски камък, покрит с послания от древността. От практическа гледна точка подобен доказан източник на данни би помогнал на изследователите на Ханзата да обединят различните маршрути на транспорталната мрежа — ценно помагало за съставяне на пътна карта.

Дейвлин избута мършавия Хъд Стайнман и активира координатната плочка, която щеше да го отведе в Корибус. Няколко техници го изгледаха, един дори вдигна ръка, сякаш за да го спре. Но Дейвлин разполагаше с директен мандат от самия председател Венцеслас. И пристъпи сред ветровитата тишина.

Кликиският град на Корибус изглеждаше точно както на изображенията, получени от двамата Коликос: извисяващите се гранитни стени на каньона оформяха защитена долина с подобни на термитни могили образувания върху земята, както и издигнати върху скалните склонове жилища с огромни подредени кристали. Стайнман беше прав — местността беше абсолютно същата.

Дейвлин огледа призрачния свят. Огрените от смътната слънчева светлина канари бяха осеяни с кристални късове. Кликисите вероятно бяха предположили, че напомнящите крепост отвесни гранитни стени ще ги защитят. Полуразтопеният камък блестеше, сякаш е стопен от някаква невъобразима разрушителна сила.

Опита се да си представи какво би могло да поразии насекомоподобната цивилизация. Какъв трябва да е бил този противник, за да ги принуди да създадат кликиския факел? Хидрогите? В края на краищата дори факелът не бе успял да ги спаси и расата им бе унищожена.

Дейвлин беше сигурен, че Ханзата ще изпрати колонисти на Корибус. Помоли се само каквото и да се е случило тук, никога да не се повтори.

9.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

В уединената костница под Призматичния палат, където никой не можеше да го види, Джора'х стоеше пред черепа на баща си... изпълнен с омраза към него.

— Принуждаваш ме да продължа да върша позорни деяния!

Разкошната му разпусната коса се извиваше, припукваше като заредена със статично електричество; думите му отекваха като присмех обратно към него в злоещата тишина.

— Бекх! Дори човеците не притежават толкова скверни думи, за да изразят гнева ми срещу онова, което си бил... и в което се превърнах аз.

Беше изминал един-единствен ден от погребалната кремация и черепът на баща му вече беше положен в хладната костница — усамотено кътче, където един маг-император можеше да се отдаде на размисъл за управлението си. Искаше му се да потъне в дълбок подтизмен сън като губернатора на Хирилка.

Проблясващият като перла череп оставаше безмълвен. Празните очни кухини чернееха, гладките зъби се хилеха, сякаш мъртвият маг-император се кикотеше на неволите на сина си.

Преди столетие Сайрок'х несъмнено се беше сблъскал със същото познание — когато бе научил за разплодителната програма и човешките пленници, една от които сега беше Нира. Беше ли изпитал баща му поне тръпка на вина, или просто се беше възползвал от новата „суровина“ за облагите на Империята?

Джора'х обърна поглед към блещукащите кости на дядо си, управлявал по времето на откриването на човешкия заселнически кораб „Бъртън“. В продължение на хилядолетия несекващите усилия на илдирийците да създадат междувидов мост под формата на могъща телепътека, която да предава мисли и образи на хидрогите и да представя двата вида, били съпътствани от неуспехи. В отчаян опит да даде тласък на експериментите на отломъчната колония Добро дядо му

беше решил да смеси кръвните линии на потомците на „Бъртън“ с тези на надарени илдирийци. Експериментаторите оплождали човешки жени и използвали мъжете като расови коне.

Джора'х се закле пред себе си, че още при първа възможност ще отлети за Добро и ще открие любимата си Нира. Като маг-император той разполагаше с властта да я освободи поне от задълженията ѝ да бъде обект за разплод. Щеше да се срещне и с дъщеря си Осира'х. Щеше да ѝ се отплати за понесените страдания, както и на поробените човешки същества...

Потръпна при мисълта за тайните, които беше крил баща му, убеден, че наивният му син не би проумял всичко, докато не застане на мястото му. Сега вече знаеше за ролята, която бяха изиграли илдирийците в предишната война с хидрогите, и беше наясно защо радващата се на спокойствие империя — срещу която от хиляда години не се беше изправял външен враг — поддържа толкова огромен и могъщ флот и разполага с такива несметни запаси от екти. Всичко това бе дългосрочна подготовка за предстоящото завръщане на хидрогите... и заради ненадеждността на кликиските работи.

— Защо разреши на човеците да изпробват своя факел на Ансиър, щом си знаел какво може да се случи?

Дори пълният достъп до тизма не му позволяваше да проумее собствения си баща.

— Защо си поел риска да поставиш на изпитание съдбата?

Едно нещо му беше ясно — че предишният маг-император, както и всички илдирийци, е подценявал или просто не си е давал сметка за амбициите на човечеството. Сайрок'х наистина ли не беше повярвал на онова, което бяха възнамерявали да направят учените на Ханзейския съюз? Или просто не бе предполагал, че човешкото безразсъдство може да е толкова колосално?

Джора'х се навъси на фосфоресциращия череп. Бе твърдо решен да се справи с огромното бреме, което беше наследил. Долови във въздуха хладен полъх, до слуха му достигна слаб шепот, но той го пренебрегна и каза високо на подредените като съдебни заседатели кости на предците си.

— Да, татко, ще служа на своя народ и ще го преведа през всяка криза, ако е по силите ми да го сторя. Но твоят начин не е единствен. Ако открия друго решение, ще променя посоката.

Синът му Зан'нх, вече действащ адар, беше представил анализ на наличните запаси от екти гориво и магът-император остана поразен от светкавичното им изчерпване. Никой не беше очаквал, че производството на екти може да спре окончателно. Империята се нуждаеше от космическо гориво, за да оцелее. Запасите трябваше да се попълват.

Зан'нх много скоро щеше да поеме командването на Слънчевия флот. Неговият предшественик и попечител адар Кори'нх бе загинал заедно с цяла манипула бойни лайнери при самоубийственото нападение срещу Кронха 3. По всичко личеше, че хидрогите бяха отблъснати от газовия гигант и неговите облаци отново бяха свободни за събиране на екти... поне докато хидрогите не се завърнат.

Поне това можеше да направи. Империята беше изправена пред предизвикателства, които го принуждаваха да предприеме рисковани действия. Но отказът да направи опит щеше да е много по-фатален от поемането на рискове.

Джора'х бе сигурен, че решението му е правилно. Неприятелят беше напуснал Кронха 3 и той щеше да нареди на Зан'нх да възстанови едно от огромните съоръжения за събиране на екти от облациите и да го върне там заедно с пълен екип от миньори, обучени да добиват екти. Това беше положителна, активна стъпка — поредната победа, която адар Кори'нх беше постигнал със саможертвата си.

Джора'х напусна с мрачна усмивка компанията на безмълвните си предци и нареди да повикат сина му Зан'нх.

10. СЪЛИВАН ГОЛД

Късметът рано или късно почуква на вратата ти: понякога драска едва доловимо с нокът, друг път нанася удари с юмруци като развилнял се пияница, който настоява да го пуснат да влезе.

Когато дойде новината, че хидрогите на Кронха 3 са победени, в Ханзата побързаха да се възползват от обстоятелствата. Богатите на екти въглеродни облаци бяха достъпни поне за момента, което изобщо не беше за пренебрегване.

Към опустялата илдирийска газова планета се понесоха огромни товарни кораби, натоварени с компоненти от орбиталните индустриални центрове — щяха да ги сглобят върху платформите в периферията на плътните облаци. Доброволци сключиха договори срещу високо заплащане да разработят новите облачни мини на Ханзата. Само малоумен прекален оптимист би се съгласил да са заеме с подобна рискована дейност.

Съливан Голд се съгласи да стане управител на съоръжението — беше наясно с големите опасности и огромните печалби. Според него решението му беше правилно. Отплатата щеше да е или стабилна, или епитаф върху надгробния му камък.

Първата вълна ханзейски транспортни кораби вече беше пристигнала на Кронха 3 и Съливан наблюдаваше тълпите работници, които сглобяваха компоненти. Тежки резервоари, екти реактори, животоподдържащи модули и инженерни платформи се подреждаха едни до други като парчета от мозайка. Съливан контролираше всеки етап от процеса и по сто пъти проверяваше всяка свършена работа.

След конструирането на огромната небесна фабрика и след като облачният комбайн започнеше да функционира, дошлите тук стотици работници щяха да останат само няколко десетки. Само елитът. Мишените. Съливан си помисли дали да не поръча да изрисуват мишена върху колосалното съоръжение. Дива патица щеше да свърши работа... или дори обикновени кръгове.

Имаше практична съпруга, казваше се Лидия, трима сина, една дъщеря и (засега) десет внука, всичките интелигентни и амбициозни — един ден със сигурност щяха да се изкачат нависоко. Когато Ханзата събщи, че търси ръководител за новия облачен комбайн, Съливан събра цялото семейство на вечеря и обяви изненадващото си решение.

— При предлаганите от Ханзата условия няма начин да загубим!

— Е, ти можеш, скъпи — възрази Лидия.

След това измъкна някакъв лист хартия и написа от едната му страна „За“, а от другата „Против“. До късна доба обсъждаха, а тя неумолимо почукваше с пръст по колонките със списъка на преимуществата и недостатъците.

В списъка на преимуществата бяха предлаганите от Ханзата големи индустриални концесии, освободените от лихва бизнес заеми, гарантираната доставка на разнообразни продукти — достатъчно, за да се превърнат от обикновени бизнесмени в истинска династия. Облачният комбайн щеше да бъде конструиран така, че да е осъществима светкавична евакуация, поради което съществуваше вероятност (не кой знае колко голяма) Съливан и екипът му да се измъкнат, ако бъдат нападнати от хидрогите. Поне на хартия изглеждаше напълно възможно.

Недостатъците бяха очевидни...

В остъкления преден купол на най-големия ханзейския кораб, от който Съливан осъществяваше наблюденията си, влезе, зеленият жрец, изпратен за тази рискована авантюра. За разлика от останалите зелени жреци, Колкер беше комуникатор чрез телевръзка на свободна практика и постоянно се прехвърляше от един на друг кораб на Ханзата. Не беше от деветнайсетте доброволци, които помагаша на ЗВС — живееше в преуспяващата търговска империя от години.

Колкер винаги беше на разположение, за да изпраца важните доклади на Съливан до Ханзата или да препредава частните му съобщения до Лидия, но все пак прекарваше по-голямата част от времето си, поставил една ръка върху ствола на фиданката с неизменната си едва доловима усмивка.

Словоохотливият Колкер като че ли никога не се уморяваше да бърби по телевръзката с колегите си зелени жреци. Нескончаемо

разпращаше и приемаше съобщения: понякога говореше високо, друг път слушаше безмълвно, дори когато нямаше никакви новини.

Преди много години Съливан беше открил в един шкаф с архивите на дядо си цял плик старомодни пощенски картички. Сега, като наблюдаваше Колкер да поддържа безкрайното си общуване чрез световната гора, си спомни за тези картички. Добре поне, че телевръзката не беше за сметка на газовия гигант.

— Описах всичко на световната гора и на моите колеги зелени жреци, Съливан. — Колкер се усмихна, оголвайки зелените си венци. — Новата информация за случващото се им помага да се разсеят от извършените от хидрогите поражения. Но... изпитвам вина, че съм тук, вместо да помагам в опожарената гора.

Съливан присви устни; наблюдаваше група работници в левитационни скафандри да занитват последните компоненти.

— Нали няма да напуснеш станцията, Колкер? Имам нужда от услугите ти. Не мога да изпращам пощенски гълъби, нали разбираш.

— Да напусна? За нищо на света, Съливан Голд. Попаднах в любопитна нова обстановка и единствено аз мога да описвам подробностите на любознателните дървета. Те не разполагат с големи възможности да видят газов гигант. Освен това — той погледна с умиление фиданката в орнаментираната саксия — на гората ще ѝ е приятно да види място, където враговете ни са претърпели съкрушително поражение.

Съливан се загледа в просторните облачни пространства.

— Е, не знаем със сигурност дали дрогите са се оттеглили напълно, но поне можем да се надяваме.

Веднага след конструирането на фабриката ръководителят на облачния комбайн възнамеряваше да спусне дълбоки сонди, за да следи за евентуално завръщане на хидрогите. Просто за застраховка — не беше убеден, че сондите ще са от голяма полза.

Дейностите във високите атмосферни слоеве на Кронха 3 продължаваха с ускорено темпо. Съливан отново огледа разписанието и с гордост установи, че всяка от фазите приключва по програмата. След броени дни съоръжението щеше да задейства и щяха да започнат да добиват екти за Теранския ханзейски съюз. И веселбата щеше да започне.

Стегнатият възел в гърдите му се поразхлаби. Нямаше място за притеснения...

11.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Натоварен с гибелното оръжие, крайцерът на Тасия пристигна на Пторо.

„Тук сме, копелета. Независимо дали ни чакате, или не“.

На видеоекрана Пторо приличаше на замръзнала топка — без пастелните облачни ивици на Юпитер или Голген, без величествените пръстени на Оскивъл, — безцветна и безжизнена. И чакаше да бъде взривена сред ослепителен пламък.

След като ескортът от бойни кораби на ЗВС се приближи и всички докладваха, че са заели позиции, Тасия включи интеркома на мантата и нареди всички инженери и помощният екипаж да подготвят кликиския факел.

В бойната група имаше двама зелени жреци за точното координиране на разгръщането на факела. По-възрастният и сдържан от Росия Ярод беше изразил известни колебания дали ще продължи да служи на земните военни, след като световната гора има нужда от подкрепа, но Тасия се надяваше, че след успеха на акцията ще промени намерението си.

Росия беше притворил очи и разпращаше мислите си по телевръзката. След малко заговори:

— Ярод казва, че с инженерите са на позиция до неутронната звезда. Генераторите „червееви дупки“ са разположени извън гравитационния периметър. — Той отново замижа. — Точно тези думи ми предаде, командир Тамблин. Не знам какво означават.

Тасия се усмихна криво.

— Означават, че когато изстреляме торпедата в облаците на Пторо, ще осигурим опорна точка от тази страна на червеевата дупка. Инженерите в станцията на Ярод ще отворят проход и ще запратят в него неутронната звезда, която ще се стовари право върху дрогите долу. Допълнителната маса ще е достатъчна, за да разпука Пторо в нова звезда.

Россия потупа тъничката златиста кора на фиданката.

— О, на хидрогите това няма да им хареса.

— Но не могат да измислят нищо, за да ни спрат.

Тасия се заслуша в подготвителните дейности — подвикваните потвърждения, предадените проверки и препроверки. Един след друг излитаха разузнавателни кораби, оглеждаха металносивите облаци в най-горните атмосферни слоеве и се оттегляха в безопасна орбита. Екзометеролозите отчитаха силата и посоката на вятъра и температурните слоеве, които очертаваха вътрешната топография на газовия гигант.

Както обикновено при акции срещу дрогите, Тасия се замисли за понесените досега в тази натрапена война загуби. Гибелта на брат ѝ на Синята небесна мина беше първият импулс да постъпи на служба в Земните въоръжени сили. Беше се сражавала с проклетите извънземни сред облаци на Юпитер, след като техният посланик бе предал ултиматума на хидрогите и беше убил стария крал Фредерик. Беше и на Оскивъл, където най-могъщата бойна сила на ЗВС беше разгромена от хидрогите. Загуби и Роб.

Като взривеше Пторо, тя щеше да даде заслужен урок на хидрогите. Приведе се напред.

— Шиз, ще е страхотен взрив!

— Надявам се някой да се е сетил да донесе бонбонки — обади се навигатор Ели Рамирес.

Оръжейникът Ануар Зизу се приближи и огледа тактическите екрани.

— Прекалено самоуверени са. Ако бях хидрог, никога нямаше да позволя на кораб на ЗВС да се приближи толкова.

— Ако беше хидрог, сержант, щях да те изритам от мостика.

Тасия се облегна в стола и се опита да усмири непослушните пеперуди, които пърхаха в стомаха ѝ.

— Стига приказки. Изстреляйте торпедата. Няма смисъл да позволим на врага да си стегне куфарите.

От модифицираните оръжейни отвърстия на мантата излетяха сребристи цилиндри, преработени в съответствие с намерените на Корибус кликиски чертежи.

„Започва се“.

На сензорните екрани се видя как подобните на торпеда генератори проникват сред облаците.

— Кажете на Ярод инженерите на разузнавателния кораб да са готови. Щом генераторите застанат на позиция, да запратят неутронната звезда, Росия предаде информацията по дървесната мрежа.

Ели Рамирес се мръщеше пред навигаторските екрани.

— Очаквах дрогите вече да се нахвърлили отгоре ни.

— Оплакваш ли се? — Тасия се беше втренчила в екраните с непреклонна решителност. — След минута ще имат доста други грижи, вместо да се втурнат да ни преследват.

Пторо изглеждаше съвсем безобидна и скучна. Прииска й се това да е Оскивъл, та хидрогите да си получат заслуженото за направеното срещу ЗВС там. Усети познатата празнота, щом се сети за Роб и всички останали загинали. По дяволите, мъчно й беше дори за противния Патрик Фицпатрик III. Винаги й се беше искало това гадно копеле да изяде един як пердах... но от нея, не от дрогите.

— Опорните точки на позиция, командир Тамблин — докладва Зизу.

— Отворете люка. Да им изпратим подаръчето.

Росия предаде нареждането чрез фиданката. Беше притворил очи, сякаш не искаше да наблюдава случващото се. Всички на мостика на мантата стихнаха в очакване. Останалите ескортни кораби изпращаха запитвания, но Тасия не им отговаряше. Не още.

Зеленият жрец я погледна.

— Готово. Ярод съобщава, че дупката е отворена и неутронната звезда е тръгнала.

Тасия се усмихна свирепо.

— Ще ги изпържим тия мръсници. Загледа се в огромната сива планета. Засега промяна нямаше. След като обаче неутронната звезда пристигнеше, в дълбините щяха да избухнат фузионни пожари и първата взривна вълна щеше да прекоси атмосферните пластове по-бързо от мълния.

— Изпепели ги! — изсъска Тасия.

12.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Никога не му омръзваше да дава израз на негодуванието си. След като раните, които бе получил при нападението на хидрогите, заздравяха, Патрик Фицпатрик непрекъснато повтаряше: „Проклети чергари!“ Поне по десетина пъти на ден.

Изправен наред просторното отекващо помещение, което работниците на Дел Келъм използваша за склад, Бил Стана се обади съчувствено:

— Ами да. Аз подписах да се бия с хидрогите. Не знаех, че ще си губя времето в плен на няк'ви космически кокошкари.

Обучаващите го сержанти не бяха открили никакви специални дарби, никакви изключителни умения в иначе беззаветно предания на ЗВС Стана. Беше досаден мърморко, който правеше всичко, което му наредят, и винаги беше готов да се бие.

— Няма да им работя повече.

Фицпатрик седеше заинатен на твърдия каменен под и решише назад червеникаво-русолявата си коса — винаги държеше да е сресан, при всякакви обстоятелства.

— Дяволски си прав! А и не си им длъжен, Бил.

Фицпатрик беше висок и слаб. Благодарение на благородническото си потекло имаше красиви черти и волева брадичка — е, носът му беше малко прекалено остър. Над двете му светлокафяви очи имаше отвесна бръчка поради постоянните му скептични и неодобрителни физиономии.

— Няма право да ни принуждават да работим — обади се Шейла Андез, оръжеен специалист, оцеляла в спасителна капсула при унищожаването на дреднаута й над пръстените на Оскивъл.

Тя крачеше нервно из помещението и оглеждаше безразборно струпаните сандъци с провизии. Останалите пленници от ЗВС бяха разпратени на различни обекти, но повечето от тях също отказваха да сътрудничат.

— Нали има Женевска конвенция или както се казваше там? Щом сме военнопленници, чергарите трябва да спазват съответните правила — добави тя.

— Дори да има подобно споразумение, вероятно нямаше да могат да го прочетат — изсумтя Фицпатрик.

Стана избухна в невъздържан кикот, сякаш беше чул най-смешното нещо на света.

— Ако ние не свършим работата, просто ще накарат компитата да я свършат — намеси се кибернетичният експерт Киро Ямейн.

Беше странен тип и формално не служеше в ЗВС. Но така или иначе имаше гениални познания по роботика и беше работил при Свендсен и Палаву в производствените центрове за компита на Земята. Беше служил в участвалата на Оскивъл бойна флота и имаше представа за качествата на новите бойни модели.

— Нямате представа колко ме вбесява, че използват компитата за... за боклукчийска работа.

— По-добре тях, отколкото нас.

Стана се стовари до Фицпатрик. Двамата се вторачиха в сандъците, които трябваше да подредят.

Трийсет и двамата оцелели военнослужещи от ЗВС бяха спасени от космическите цигани, връхлетели като паразити разрушените над Оскивъл бойни кораби, и вече цял месец скитниците ги държаха като пленници на скритата корабостроителница.

Фицпатрик беснееше заради тази абсолютна несправедливост. И двамата му родители бяха посланици и би трябвало да отправят протести и настоявания да се направи нещо. Баба му, старата могъща политическа томахава, би трябвало да изпрати разследваща комисия или спасителна група. Цялото му семейство би трябвало да е на нокти заради случилото се с него.

Но при мисълта, че се самозаблуждава, стомахът му се свиваше. Да, цялото семейство Фицпатрик сигурно беше настръхнало, но след като бяха разбрали за касапницата сред пръстените на Оскивъл и бяха посрещнали малкото едва успели да се спасят кораби на ЗВС, никой не би могъл да предположи, че той — или някой от останалите — все още е жив.

Никой не знаеше, че са оцелели.

Докато наблюдаваше трескавата активност наоколо, Фицпатрик с изумление разбра колко са огромни космическите корабостроителници, в които се конструираха кораби с всевъзможни размери и модели. Кланът Келъм разполагаше с леярни, производствени цехове, поточни линии — инфраструктура от хиляди хора, които живееха и работеха тук; Когато бойната група бе пристигнала, за да нападне хидрогите, никой не бе забелязал и следа от замаскирания сред пръстените комплекс. Чергарите бяха неуловими и непочтени измамници — тихомълком разраснала се сред звездите ракова клетка.

Правоъгълната астероидна херметическа камера се спусна със съскане и се отвори с тракане. Стана се надигна припряно, сякаш го бяха хванали да дреме по време на дежурство, но демонстративно седналите на пода Фицпатрик и Андез изобщо не помръднаха.

— Няма защо да се преструваш, че работиш, Бил — подхвърли Фицпатрик. — Искам да разберат, че нямам намерение да си помръдна пръста, за да им слугувам.

В помещението пристъпи стройна млада жена с дълга черна коса. Грациозните ѝ движения подсказваха, че е свикнала да живее в среда с ниска гравитация. Зет Келъм, която вече всички познаваха, имаше огромни зелени очи, които можеха да блестят както благосклонно, така и гневно. Фицпатрик я беше забелязвал да присвива пълните си устни едновременно с раздражение и злонамерена закачливост.

— Не знам как е при зевесетата, но в скитническите кланове обикновено получаваме вечеря, след като си свършим работата, а не чакаме месеци да ни я свърши някой друг.

— В Ханзата — отвърна язвително Фицпатрик — нашите семейства не вземат пленници, без да им разрешат да се приберат по домовете си.

— Виж какво — добави Андез, — ако не ви харесва как си вършим работата, можете да ни уволните и веднага си тръгваме.

Зет повдигна вежди и посочи огромната запечатаната врата. Тялото ѝ беше гъвкаво като стоманена пружина.

— Херметичната камера е ето там. Можете да си тръгнете, когато си поискате... но трябва доста да попътувате.

— Не можете ли да ни отпуснете космически кораб? — обади се Стана.

Фицпатрик го сръга с лакът.

— Тя ни се подиграва, Бил.

Зет пристъпи към четиримата пленници.

— Ако бях на твое място, нямаше да съм толкова сигурна, Фици.

— Не съм ти Фици!

— О, казах го галено. — Тя му се усмихна, а той стисна зъби. — Бях абсолютно сериозна, че очаквам да запретнеш ръкави. Баща ми смята, че създаваш само проблеми, без да има никаква полза от теб... и започвам да си мисля, че е прав.

— Нима очаквате да сме доволни и послушни? — обади се Ямейн. — Държите ни тук принудително.

— Но след като ви спасихме от сигурна смърт.

Зет отметна косата си и тя се разпиля бавно поради слабата гравитация, като под вода. Фицпатрик не пропусна да забележи, че скитническият работен комбинезон идеално подчертава дългите й стройни крака.

— Доколкото си спомням, вашите колеги зевесета ви зарязаха и се измъкнаха, като ви оставиха в ръцете на дрогите, но не мога да разбера защо толкова бързате да се върнете у дома. Ще се почувствате много по-добре, ако свикнете да живеете със скитниците.

Четиримата пленници възкликнаха разгневено в един глас:

— Никога!

Зет въздъхна и тръсна глава.

— Тъкмо там е проблемът с вас, зевесета. Не сте способни да свикнете с промените. Повярвайте ми, че ако можехме да измислим начин да ви върнем на Голямата гъска, без да издадем търговските си тайни, щях да го направя незабавно.

— Готов съм да почакам — отвърна навъсено Фицпатрик.

Зет нареди на няколко компита да довършат подреждането на сандъците и сама се захвана за работа под безразличните погледи на затворниците — не им обръщаше внимание и демонстративно пренебрегваше киселите им физиономии. Беше доволна да им докаже превъзходството си. Фицпатрик се правеше, че не я забелязва.

13.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Бившата говорителка се полюшваше в закачената за каменната стена люлка. Приличаше на купчина кости, свързани със сухожилия, съсухрена кожа и непоколебима воля. От шест години се беше оттеглила, но нито за миг не беше напускала астероидите на Рандеву, а очите ѝ все още проблясваха като черни перли.

— След като имаш категорични доказателства срещу ЗВС — каза тя, — какво ти нашепва твоята Пътеводна звезда?

Ческа притвори очи. Стараеше се никога да не показва уязвимостта или нерешителността си, но когато беше насаме с единствения човек, който разбираше затрудненията ѝ, можеше да си го позволи.

— Как мога да видя Пътеводната звезда, след като съм заровена в твърдата скала и в буквалния, и в преносния смисъл?

Съсухрените устни на Ихи Окая се разтеглиха в усмивка.

— Трябва сама да вземеш решение, дете.

Стаята на говорителката беше едно от първите помещения, което бяха издълбали заселниците от „Канака“. Когато заселническият кораб бе стоварил тук част от колонистите, те изобщо не бяха допусkali, че ще оцелеят. Но предшествениците на скитническите кланове се бяха оказали упорити и съобразителни. Колонията беше оцеляла, беше се разраснала и постепенно се бе превърнала в процъфтяваща база.

Скитниците умееха да вземат правилни решения и да оцеляват, без да разчитат на чужда благословия и подаръци разчитаха единствено на собствената си находчивост. Кото Окая беше съвършеният пример: дори след като неговата металообработваща колония на една почти разтопена планета беше рухнала, веднага бе започнал работа на един свръххвален свят, убеден, че може да изстиска от него жизненоважни суровини.

Ческа не забравяше това и непрекъснато го напомняше на членовете на клановете.

— Питам се колко ли наши предшественици са седели на същото това място, изправени пред подобни трудни въпроси. Когато ти стана говорителка, налагаше ли ти се да се съветваш така често?

— Разбира се, че ми се налагаше. С всички е така.

Ческа поклати глава — не можеше да си представи, че тази силна и решителна жена би могла да изпитва неувереност.

— И как се справяше? Кажете ми тайната.

— Тайната е да осъзнаеш, че въпреки притесненията ти си най-подготвеният човек, който може да вземе правилното решение. Скитническите кланове избраха теб. Те ти вярват. И когато правиш всичко според възможностите си, това е най-доброто за скитниците.

Ческа направи кисела физиономия.

— Е, значи са я закъсали. — Погледна решително бившата говорителка. — Голямата гъска открадна наш товар, уби наши хора, след което се направи, че не се е случило нищо. Имаме нещо, от което се нуждаят, а изглежда, те смятат, че войната им дава право да го вземат, когато им скимне.

— Ханзата е могъщ неприятел — клановете могат ли да си позволят да я предизвикат?

— Не можем да се преструваме, че не забелязваме пиратските им актове.

— Голямата гъска от години се отнася презрително към нас. Това не е нещо ново, като изключим степента на насието. Не забравяй, че каквото и да предприемеш, то ще има огромна ответна реакция.

— Някои буйни вождове на кланове може да побеснеят и да го забравят. Може да спечелят мнозинство. Аз само говоря от тяхно име — не съм в състояние да ги спра.

— По-лошото е, че повечето са мъже и следователно изпитват постоянна необходимост да се само доказват.

Ческа дълго не каза нищо.

— Ако направят очевидния избор, последиците ще са ужасни.

— Винаги има последици. Ти си лидерът на клановете. Твоето задължение е да ги накараш да вземат най-мъдрото и най-доброто решение и да го спазват солидарно, независимо какво е то. Помни, че сме скитници.

— Да — съгласи се Ческа. — Не бива да забравяме кои сме.

14.

ДД

Воят на сирените отекваше оглушително сред непоносимо плътната атмосфера в града-сфера на хидрогите под облаците на Пторо. ДД не знаеше накъде да побегне.

Препускащите като потоци живак тълпи дълбинни извънземни проблясваха, докато се придвижваха сред хаотичните конструкции, от които се състоеше метрополията им. Геометричните сгради се усукваха и променяха като осеяни със скъпоценни камъни триизмерни мозайки, струпваха се в подготовка за мащабна евакуация. Цветовете заискриха още по-ярко.

Компито не проумяваше нищо от онова, което правеха извънземните, но все пак беше очевидно, че са объркани. Каква беше причината за тревогата им? Черните кликиски роботи — които бяха за ДД малко по-разбираеми, но все пак си оставаха чудовища — също търчаха припряно насам-натам. Най-накрая успя да спре един от тях и помоли:

— Кажи ми какво става.

Роботът завъртя ъгловатата си глава и се вторачи в компито с блесналите си оптически сензори.

— Земните военни пристигнаха на Пторо. В момента разузнавачите в горните слоеве ги следят. Вече са разгърнали подготвителната апаратура за: факела, конструиран от моите проклети прародители. Някои от хидрогите ще предприемат защитни действия, докато градовете-сфери се евакуират от този свят през транскоридорите. Ние, роботите, също незабавно отлитаме.

От воя на алармените сирени металните и полимерни компоненти в тялото на ДД се тресяха.

— Ами аз? И аз ли трябва да се евакуирам?

— Сирикс има грижата за теб. Ние сме заети. Не ни се бъркай.

И роботът се отдалечи в плътната атмосфера, и изчезна през една сегментирана кристална стена. Фасетките отново застанаха на местата

си, сякаш не беше тук допреди миг.

ДД вдигна поглед към осеяните с куполи като мехури небеса и забеляза десетки бойни кълба да се издигат над града-сфера. Бойните кораби с диамантени корпуси се носеха нагоре като изстреляни към облаците гюлета.

Безстрашните военнослужещи на ЗВС много скоро щяха да се сблъскат със съкрушителна сила.

Когато възпламениха първия кликиски факел, господарите му Маргарет и Луис Коликос нямаха намерение да сторят никому зло и дори не подозираха за съществуването на хидрогите. Този път обаче ЗВС взривяваше кликиския факел като открит военен акт. Дипломатите и висшите офицери на Ханзата многократно се бяха мъчили да предложат мирни преговори, но хидрогите пренебрегваха всеки опит за това. Втеченните кристални създания възприемаха човеците като интересни обекти за своите необичайни експерименти, без да подозират, че имат насреща си мощен противник.

За ДД най-важното в момента беше да си проправи път до атмосферните кабинни, в които бяха затворени Роб Бриндъл и останалите човешки пленници. В суматохата на извънредното положение никой не обръщаше внимание и не възпрепятстваше придвижването на дребното компи. Всички хидроги и кликиски роботи бяха прекалено ангажирани с припряната си евакуация.

Щом влезе в кабинката, измъчените затворници се размърдаха.

— ДД! — възкликна Бриндъл. — Кажи ми, че носиш добри новини!

— За съжаление не е така. Имате ли представа за суматохата в града-сфера на хидрогите?

Няколко пленници се притиснаха към заоблените желатинови стени и се опитаха да надникнат през полупрозрачната мембрана.

— Забелязахме, че си събират партакешите — отвърна Бриндъл, — но кой може да ги разбере тия копелета?

— Пристигнаха са Земните въоръжени сили и вече са спуснали опорна точка за червеева дупка. Възнамеряват да взривят Пторо с кликиски факел.

Пленниците се развикаха:

— Крайно време беше да им дадат да разберат!

— Нов факел!

— Дрогите са безсилни, нали?

Анджея беше най-гръмогласна:

— Сега вече ще ги спускаме тия копелета! Който се закача със ЗВС, ще се опари яко.

— Не искам да охлаждам възторга ви, приятелчета — надвика ги Бриндъл, — обаче и ние сме свършени.

Някои затворници изпъшкаха, други изглеждаха така, сякаш им е все едно.

— Има ли начин да се измъкнем? — попита Бриндъл и се огледа. — Да направим нещо, за да спрем факела?

— И да помогнем на дрогите? Да не си се побъркал?!

— Тези катили заслужават да бъдат поопърлени — обади се Чарлз Гомес.

— Предполагам, че хидрогите възнамеряват да транспортират своите градове-сфери през пространствени коридори на друг газов гигант — каза ДД. — По всяка вероятност ще ви вземат със себе си. Би трябвало да сте в безопасност.

— Ако това е безопасност, дребосък, какво смяташ за опасност? — измърмори Анджея Телтон.

Обърканото компи затърси подходящ отговор, но Бриндъл го успокои:

— Не обръщай внимание, ДД. Знам, че правиш, каквото е по силите ти. Ти ще дойдеш ли с нас? Хидрогите ще отведат ли и теб?

— Разполагам с незначителна информация. Бих искал да ви предоставя допълнителни сведения.

Изведнъж Гомес отскочи от овалната полупрозрачна стена, а двамата до него ахнаха стреснато. ДД погледна натам и видя зад гъвкавата преграда едър силует. Бронираният бръмбар протегна няколко от съставните си крайници и проникна в атмосферната кабина. Беше Сирикс, най-големият мъчител на компито.

— ДД, веднага тръгвай с мен. Корабът е готов.

— Трябва да се погрижим за безопасността на човешките затворници — настоя ДД. — Хидрогите може да не го направят.

— Хидрогите може да ги унищожат или да ги спасят — каквото си пожелаят. Този град-сфера е готов да премине през транскоридора, но ние няма да се евакуираме с него.

— Защо? — попита ДД.

Бриндъл и останалите затворници се бяха вторачили в двете машини и се опитваха да схванат наподобяващия им удари по наковалня електронен разговор.

— Имаме други задължения. Хайде, не се бави.

ДД покорно тръгна след черния робот. В последния момент хвърли поглед към Бриндъл — той изглеждаше притеснен, но твърдо решен да предприеме нещо.

Над главата му още три бойни кълба се издигнаха над града-сфера.

Сирикс бързо поведе компито към модифицирания кораб. Сребрилата струя на един летящ хидрог се сгъсти над земята и се издигна във формата на човешки силует.

Хидрогът заговори на много по-сложен език, отколкото ДД можеше да схване без усилие, но компито все пак подразбра, че вече е отворена дупка за факела и че градовете-сфери всеки момент ще се евакуират.

Сирикс монотонно защрака в отговор — в щракането ДД долови сарказъм и ирония.

— Изобретеното от нашите жестоки господари и създатели факелно оръжие превръща, макар и временно човеците в равностойни на фeroуите противници. След като фeroуите се появиха пак, може би смятате, че човеците нямат отношение към всеобхватния конфликт. Но след като те сами могат да изпепеляват планети на хидрогите, това не ги ли прави изключително опасни? — Той тръгна към спасителната утроба на кораба си. — Те за пореден път демонстрират разрушителната си същност, за което ви предупреждавахме многократно.

Лека вълна набразди тялото на хидрога. Този път думите му прозвучаха болезнено разбираемо за ДД:

— Вие, кликиските роботи, разполагате с разрешението ни да унищожите толкова човеци, колкото пожелаете.

Сирикс завъртя плоската си глава.

— Разбираме, че конфликтът ви с фeroуите и верданите напоследък изсмуква силата ви и привлича вниманието ви изцяло. Ние, роботите, ще направим всичко по силите си, за да заличим човешката раса и да освободим компитата.

Черният робот се вмъкна в кораба и повлече със себе си и ДД. Няколко кликиски робота вече се бяха настанили пред командното табло. Корабът отлетя незабавно, премина през стената на града-сфера и се издигна над метрополията на хидрогите.

ДД въртеше оптичните си сензори и оглеждаше какво става долу.

Ослепителна бяла ивица разцепи въздушната шир — като широко зейнала вертикална уста. Гигантските градове-сфери на хидрогите се заизмъкваха през огромната паст на транскоридора. Зейна нов коридор и втора група фасетъчни сфери се оттегли в безопасност.

Черните роботи увеличиха скоростта на кораба и той се понесе през брулените от яростни ветрове плътни облаци. Летяха право напред, без да се съобразяват с всевъзможните причудливи форми на живот, които се носеха сред призрачните обитаеми зони и устойчивите пластове на атмосферата на Пторо.

Дълбоко в ниското, където допреди мигове бяха струпани множество градове-сфери, избухна ослепително ново слънце. Системата на кликиския факел беше запокитила неутронната звезда право в ядрото на газовия гигант.

Градовете-сфери на хидрогите вече бяха отлетели през транскоридорите и пространствените проходи се затръшнаха. Останаха единствено защитните бойни кълба, за да отвърнат на удара на хората.

ДД нагласи сензорите си. Роботите се измъкваха от Пторо с такава огромна скорост, че корпусът на космическия им кораб, който можеше да издържа на най-невероятни удари и сътресения, трептеше и тракаше, сякаш всеки момент щеше да се разпадне.

И в този момент цялата планета избухна в изпепеляващ пламък.

15.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Бойните кълба изскачаха от облаците на Пторо едно подир друго. Щом неутронната звезда взриви газовия гигант, от облаците изригнаха снопове светкавици, възпламенени от взривната вълна на новороденото слънце.

— Виж ти! — възкликна Тасия. — Нещо май не им се хареса подаръчето.

— Не могат да ни го върнат. Не им остава друго, освен да се измъкнат.

Ели Рамирес се изкикоти, но напрегнатата ѝ поза подсказваше, че е притеснена.

Младши лейтенант Терен ахна, когато забеляза на екрана връхлитащите срещу тях осеяни с шипове сфери.

— Май не се измъкват, командващ. Насочват се право към нас.

— Обикновено избягвам да предполагам как разсъждават дрогите — отвърна Тасия. — Но точно сега съм почти сигурна, че са вбесени.

Сержант Зизу не отделяше поглед от оръжейните контролни уреди.

— Дълбочинните ни шамандури вероятно са унищожени от взривната вълна. Огненият фронт се издига нагоре.

Няколко манти на ЗВС заеха позиция срещу вражеските сфери. Въоръжението им включваше фрактурни пулсатори — заряди, предназначени да раздробяват дебела диамантена облицовка — и въглеродни разрушители, които разпадаха въглеродните спойки на кристалните структури.

— Бойни станции! — изкомандва Тасия по корабната комуникационна система.

Сержант Зизу огледа тактическите данни.

— Разрушителите и фраковете са в метателните тръби. В готовност.

— Ескортиращите крайцери — разпръснете се и се пригответе за покриваща стрелба! — заповяда Тасия.

От бойните кълба затрещяха синкави светкавици. Смъртоносните снаряди се понесоха срещу корабите на ЗВС — разцепваха дебелите плочи на корпусите им и пробиваха херметичните облицовки. Мантите се завъртяха и прикриваха поразените си сектори от по-нататъшен обстрел. Новата подсилена броня ги предпазваше от разрушаване при първо попадение.

Тасия сграбчи дръжките на командния стол и викна:

— Огън! Не спирайте огъня, докато се прегрупирате и оттегляте. Трябва веднага да се измъкнем — нека кликиският факел си свърши работата!

Бойните кораби изстреляха цял ураган от язерни взривове и детонатори. Хидрогите отговориха с още по-голяма ярост. Екипажът на мостика на Тасия се развика ужасено, когато три сфери на дрогите съсредоточиха огъня си върху една-единствена ескортираща манта — обстреляха я безмилостно и буквално я пръснаха на парчета.

Докато корабите на ЗВС се изтегляха от разпадащия се газов гигант, експлодира втора манта. Прииждаха все повече и повече хидроги — обкръжаваха корабите на ЗВС и блокираха пътя им за оттегляне. Единствената искрица на задоволство за Тасия беше онази, която бе започнала да се разискря в пламъците на Пторо под нея. Беше й дошло до гуша от проклетите извънземни.

— Хайде, стига сме се бавили — време е да се махаме.

— Бойните кълба са по петите ни, командващ!

И изведнъж покрай крайцера на Тасия прелетя огнена ивица, голяма като бойна сфера пламтяща топка, която се понесе към умиращата планета. Последва я втора, трета, после още десетина.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Рамирес. — Метеори?

Тасия знаеше. В пространството около тях се носеха нажежени до бяло елипсоиди — сякаш струпали се около мъждукащо пламъче молци.

— Това са фероите — промълви тя.

Вече ги беше виждала да се сражават в изгубената битка на Ансиър. Този път огнените създания и техните пламтящи съдове многократно превъзхождаха по численост сферите на хидрогите.

Изскочилите сякаш от пъкъла кораби връхлитаха бойните кълба като експлодиращи слънца и разтрошаваха диамантените сфери.

Хидрогите моментално насочиха синкавите си светкавици срещу фeroуите, сякаш забравили за незначителните бойни кораби на ЗВС. Екипажите замръзнаха, после се разнесоха неистови възторжени крясъци.

— Бързо! — изрева Тасия толкова гръмогласно, че чак се задави. — Отвлякоха вниманието им! Да се махаме от този ад!

Последва обаче още по-съкрушителна вълна от язерни взривове и разрушителни снаряди и Тасия заповяда на оръжейните офицери да спрат огъня.

— Ние сме като мишки между сражаващи се мамути! Трябва да се изтеглим от кръстосания огън. Няма смисъл да губим още кораби.

Пторо продължаваше да се разискря от дълбинните огнени вихри, фeroуите продължаваха да връхлитат флотилията бойни кълба. Диамантените сфери и пламтящите елипсоиди се въртяха едни около други като планети в близки орбити. Ослепителни като слънчеви изригвания дъги се кръстосваха със синкави мълнии.

Корабите на ЗВС се оттегляха.

Няколко от елипсоидите на фeroуите бяха почернели като изтляващи въглени от попаденията на хидрогите, но по-голямата част от диамантените сфери бяха на отломки и се носеха като сажди над погребалната клада на Пторо. Десетки, стотици огнени кълба се понесоха към напълващата звезда, като унищожиха по пътя си малкото останали хидроги.

— Виждате ли? Гадните типчета винаги си намират майстора — доволно измърмори Тасия.

И спря оттеглянето в периферията на системата Пторо, за да проследи грандиозната битка от безопасно разстояние.

Хидрогите нямаха никакъв шанс. След около час фeroуите унищожиха и последната осеяна с шипове сфера.

На Тасия ѝ се искаше лично да види сметката на няколко бойни кълба, но все пак беше доволна и само да наблюдава позорното поражение на враговете. Беше свършила своята работа, като бе взривила Пторо. Нейна беше заслугата новата звезда да гори хиляди години, преди да изтлее.

— В един момент беше доста страшничко, командващ — обади се Зизу. — Никога не съм вярвал особено в църквата, но признавам, че изредих всички молитви, които помня от детството си.

— Истинско чудо — отвърна Тасия. — Дължим на фeroуите огромна благодарност. Те ни проправиха път да се изтеглим.

Но пламтящите кораби не отговориха на приветствията на ЗВС. След като унищожиха и последния си противник, огнените сфери се понесоха около разгарящата се Пторо и се гмурнаха с явно задоволство в пламъците, които лакомо поглъщаха газовата атмосфера на новото слънце.

Много звезди в целия Спирален ръкав бяха изтлели в титаничните сражения между хидрогите и фeroуите. Може би, помисли си Тасия, Пторо беше малък реванш за всички угаснали слънца, които фeroуите бяха изгубили.

16.

АНТОН КОЛИКОС

За няколко седмици дългият залез на Марата най-после премина в половингодишна нощ. Антон Коликос щеше да остане тук през целия сезон на мрака, единственият човек на планетата заедно с шепа илдирийци. Очакваше с нетърпение уединението.

Но за малобройния екип, оставен да пази опустелия курортен град, това беше равнозначно на дългосрочна затворническа присъда.

Въпреки че лично отговаряше за този свят, губернаторът на Марата беше отлетял на Илдира за погребението на баща си и възкачването на Джора'х. Губернатор Авих изобщо не беше скрил факта, че няма да се върне преди изгрева на слънцето и пристигането на курортистите.

Антон се опитваше да ободрява своя приятел паметителя.

— Нека се възползваме от възможността, Вао'сх. Ако тези Оръдия на мрака са толкова зрелищни, колкото съм чувал, ще натрупаме цял нов репертоар от преживявания за разказване. Случва се само веднъж в годината, нали така?

Отначало възрастният илдирийски паметител прие с готовност задължението да поддържа духа на малобройния екип, но с приближаването на дългата нощ изпитваше все по-големи колебания. Антон възнамеряваше да запълни по-голямата част от следващата половин година със земни легенди.

Бучките по лицето на историка затрептяха в палитра от емоции. Престорено веселие? Примирение? Антон все още не можеше да отгатва всички отсенки и смислови нюанси на цветовете.

— Добре, паметителю Антон, да вървим да видим Оръдията на мрака, както предлагаш.

Антон го последва към изходния люк на куполите на Марата Прайм. Отвън температурата вече беше спаднала близо до най-ниската точка на нощния сезон. Защитните им облекла, изработени по

илдирийска термална технология, бяха тънки и гъвкави, но пазеха топлина.

Планетата се въртеше бавно, като вторачен във величието на блестящата звезда обожател. Вследствие на това в продължение на почти половин година Марата Прайм се къпеше в слънчева светлина, а през останалата част от годината тънеше в плътен мрак. Почти цялото ѝ население я напуснаше с бавния залез на слънцето.

След почти двувековното успешно развитие на Марата Прайм като курортен център на срещуположното полукълбо на планетата предстоеше откриването на идентичен разкошен град — Марата Секда. В момента строителен екип от кликиски работи се трудеше под засилващата се дневна светлина на строителната площадка на Секда, за да довърши гигантския град. Докато тук падаше мрак, там настъпваше изгрев.

Двамата, облечени в защитни облекла, излязоха в сумрака навън. Въпреки че от смрачаващото се небе все още се изливаше бледа светлина, Вао'сх моментално включи закрепените върху рамената му осветители.

Преди да се качат на малкия транспортър, който щеше да ги отведе до оръдията, чуха подвикването на един илдириец:

— Чакайте, искам да дойда с вас!

Беше свещеникът-философ Илюр'л, останал като съветник в състава на малобройния екип.

— Оръдията на мрака са изключителна гледка и винаги изпитвам... вдъхновение, когато ги съзерцавам.

Свещениците-философи имаха телепатични способности, благодарение на което можеха да се свързват с царството на Извора на светлината. Антон усещаше потиснатостта и мрачното настроение, в които изпадаха членовете на малобройния екип, и се надяваше, че Илюр'л ще може да бъде едновременно изповедник и психотерапевт на групичката илдирийци.

— Да, ела с нас. — В гласа на Вао'сх се долавяше нотка на страх заради прекаленото му отдалечаване от останалите. — Моля те.

— Не трябваше ли да попитаме и Мхас'к и Сил'к дали не искат да дойдат с нас? — попита Антон, преди да подкара транспортъра към сенчестия хоризонт. — Може би искат да се измъкнат за малко от земеделските си куполи.

Свещеникът-философ го изгледа и отвърна:
— Те имат работа.

Куполите на Прайм проблясваха като скъпоценни камъни зад гърба им — ярки фотони в надвисващия мрак. Три подобни на восьъчни пити конструкции висяха като сателити в далечината и потрепваха в естествено зелените нюанси на силно осветените растения в тях.

Двамата земеделци отглеждаха култури, засадени в богато наторени лехи и хидропонни канали. Земеделците отглеждаха храна — това беше всичко, което знаеха и за което се грижеха. Антон, любопитен да разбере повече неща за илдирийските порядки, искаше да проумее начина на живот на фермерите и вродената им преданост на мага-император. Но винаги, когато се опитваше да ги заговори, и двамата мълчаха. Ако въобще проговаряха, стояха с приведени глави, без да откъсват очи от земята. Пръстите им шаваха пъргаво, опипваха листата и стъблата, проверяваха нивото на влагата. Изглежда, Мхас'к и Сил'к общуваха по-лесно с растенията, отколкото с хора.

Бяха толкова свършена двойка, че напомняха на Антон за изчезналите му родители. Маргарет и Луис бяха като двете страни на една и съща монета. Работеха винаги заедно, споделяха едни и същи увлечения и интереси. Ех, да знаеше поне къде са...

— Представителите на повечето илдирийски видове — каза Вао'сх — не притежават любознателността, която изпитваш ти, паметителю Антон. Мхас'к и Сил'к трябва да се грижат за парниковите куполи и да отглеждат храна за нас. Това им доставя радост и удовлетворение. Те не изпитват необходимост да разглеждат забележителности.

Транспортърът напредваше. Мракът ставаше все по-плътен. Илюр'л толкова засили вътрешното осветление, че Антон присви очи, за да вижда пътя отвън. Забеляза в далечината бели струи — приличаха на пара над високи кули на промишлен комплекс.

— Всяка година идвам да ги наблюдавам — каза Илюр'л.

На лицето на Вао'сх затрептя цяла симфония от цветове — той изразяваше с багри и отсенки всичко, което не беше в състояние да обясни с думи.

Антон спря транспортъра, за да може да наблюдава по-добре извивките на издигащите се нагоре като от чудноват чайник струи, и слезе. Земята леко трепереше от врящата под скалите вода.

— Чувате ли?

Парата се стелеше в мрака като мъгла. Влагата се кондензираше в снежинки, които се сипеха по земята и замръзваха в островърхи купчини лед около отвърстията, през които бълваше парата.

Според инженерните и сеизмичните проучвания, земята под Марата Прайм беше прорязана от водни пластове и термални течения. За радост на илдирийските туристи, в самия град бликаха топли извори. С падането на температурите след залязването на слънцето термалните изпарения, които през горещия дневен сезон се издигаха незабележими във въздуха, изведнъж се превръщаха в бълващи влажна топлина гейзери. За няколко седмици парата замръзваше, образуваше ледени качулки над гейзерите и те стихваха до възраждането си с настъпването на поредния изгрев.

Вао'сх и Илюр'л останаха в безопасна близост до прожекторите на транспортъора, а Антон се отдалечи безстрашно сред сенките, за да огледа по-добре перленобелите мъгли:

— Винаги са ме впечатлявали природните чудеса, но преходни явления като това са още по-... забележителни.

— Нима едно повехнало цвете е по-красиво от нерушима статуя на нашия маг-император? — възрази Илюр'л.

— По свой собствен начин, но... да. Съзнанието, че много скоро ще изгубиш нещо, те кара да го цениш, преди да е загинало.

— Паметителят Антон има основание — добави Вао'сх.

В гласа на философа-свещеник се долови смущение.

— Тизмът е красив, защото никога не се променя и устоява на всичко. Чрез своето съвършено постоянство той вдъхновява вярата. Макар че аз също се възхищавам на естествената уникалност на тези образувания, не мога да ги сравня със съвършенството на Извора на светлината тъкмо заради тяхната скоропребходност.

— Човеците вярват, че не съществува един-единствен начин за тълкуването на една история — обясни Вао'сх.

Антон се усмихна.

— Подобни научни спорове осигуриха на много мои... езотерични колеги от университета кариера и служби за цял живот, както и на поколения техни предшественици преди това.

Дискусията, изглежда, разтревожи Илюр'л.

— Когато аз тълкувам тизма, паметителю Антон, не искам други категории илдирийци да правят свои собствени заключения. Прекаленото дискутиране поражда въпроси, а не отговори. Когато стигна до отговор, проблемът е разрешен.

След като огледа оръдията само за няколко мига, философът-свещеник се обърна и се качи в транспортъора.

— Ако вече сте готови, бих искал да тръгнем веднага.

Антон подкара към блещукащите куполи на Марата Прайм и се опита да предразположи раздражения философ.

— Тъй като всички илдирийци са свързани с тизма, вероятно можеш да даваш абсолютни отговори. Но когато разказвам някоя от древните ни легенди, това е... просто една история.

Върху разтревоженото лице на Вао'сх затрептяха десетки багри.

— Паметителю Антон, нищо не е просто една история.

17.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Джора'х седеше в личната си зала за съзерцание и гледаше кървавочервените гладки кристални стени. Седмина мъника настървено сресваха златистата му коса, изпъваха потрепващите кичури и ги мажеха с масло, за да ги сплетат на плитка. Плитката все още беше само скромен кичур, достигащ до раменете му, но с годините щеше да се удебели и да порасне като въже, каквато беше на предишния маг-император.

Огромният му баща никога не напускаше какавидения трон, но Джора'х имаше усещането, че в него е като в клетка, която го изолира и ограничава възможността му да ръководи своя народ. Традицията изискваше да издава декретите си и да управлява, без никога да докосва пода с крак, но това ограничение му се струваше нелепо за един вожд.

Като престолонаследник винаги беше осъзнавал, че такава е съдбата му. За съжаление не беше оценявал свободата и възможностите си, не беше забелязвал *живота*, докато не беше станало прекалено късно.

В момента в цялата администрация и в Слънчевия флот протичаха промените, свързани с прехвърлянето на властта. Джора'х трябваше да назначава синовете си на новите им постове, да издава укази и прокламации, да убеди илдирийците, че връзката му с Извора на светлината е истинна и че тизмът му е непоколебим.

Как би могъл да отиде на Добро при Нира, за да я освободи заедно с останалите човешки пленници, след като беше затрупан с толкова много неотложни проблеми и задължения? Надяваше се, че съвсем скоро ще му се удаде възможност да отлети за Добро... при Нира. Беше го чакала толкова години... и сигурно си мислеше, че я е изоставил...

Но над всичко трябваше да е маг-император.

Синът му Тор'х изблъска телохранителите пред вратата и нахлу въпреки заповедта на Джора'х децата му да го изчакат отвън.

— Татко, твоите нови губернатори се събраха и те очакват.

Джора'х погледна престолонаследника и овладя недоволството си. Не му убягна лъскавият блясък в сапфирените очи на младия мъж. В тизмените възприятия на мага-император Тор'х се мержелееше като мътно петно без ясни контури.

— Може би ако вземаш по-малко шайинг, Тор'х, ще ми е по-лесно да вземам решения и да издавам наредби.

Синът му дори не благоволи да се покаже засегнат от забележката.

— Шайингът ми помага да се съсредоточавам и ме зарежда с енергия, за да изпълнявам важните си задължения. В момента се нуждая в максимална степен от върховата си форма.

Широко разпространеният наркотик от Хирилка беше труден за намиране, след като хидрогите бяха опустошили колонията, но Тор'х все още разполагаше със запаси и магът-император изпитваше страхове, че пристрастеността му става все по-неизлечима.

Раздразнен от непослушанието и липсата на разбиране от страна на сина си, Джора'х стисна ръце под гънките на мекия плат в какавидения трон. Престолонаследникът беше още съвсем млад и необучен. Прекараните на Хирилка години го бяха направили прекалено мекушав, макар че навремето Джора'х се надяваше прекараното там време да му се отрази положително. Сега си зададе въпроса дали не бе трябвало да прояви по-голяма твърдост по отношение на своя първороден син, за да го подготви по-добре за престолонаследник. Надяваше се Тор'х да порасне и да осъзнае мястото и задълженията си. В края на краищата и предишният маг-император беше започнал да подготвя Джора'х едва през последните месеци на живота си.

— Върви да доведеш и останалите ми синове — нареди Джора'х. — Не искам да отлагам повече.

Нетърпелив срещата да приключи по-скоро, престолонаследникът се обърна, излезе от залата за съзерцание и се върна почти веднага, придружен от двамата си най-близки братя Даро'х и Пери'х. Сега Пери'х щеше да стане губернатор на Хирилка, независимо че Тор'х беше прекарал там повече време.

„Никой не получава тъкмо онова, което иска... дори ако е син на мага-император“.

Без да бъде поканена, зад тримата млади мъже влезе най-голямата дъщеря на мага-император Язра'х. Беше слаба и мускулеста, самоуверена и решителна. Бакърената ѝ на цвят коса се полюшваше около главата ѝ като грива, дълга и пищна в сравнение с прическите на младежите, тъй като всички илдирийски мъже бяха отрязали косите си в знак на траур за бившия маг-император.

Тор'х изгледа сестра си презрително.

— Мястото ти не е тук, Язра'х.

Повечето потомци на мага-император бяха от мъжки пол. От безчетните му деца от всички категории само една шепа бяха дъщери. Между които и тази от Нира...

Въпреки че не беше поканил Язра'х на срещата, Джора'х реши, че трябва да даде урок на престолонаследника заради надутото му поведение.

— Магът-император взема тези решения, Тор'х — отсече категорично той. — Особено в своята зала за размисъл и съзерцание.

Язра'х погледна предизвикателно с ясните си очи най-големия си брат. Магът-император изобщо не се съмняваше, че тя може да победи в директна схватка всеки от синовете му, и добави по-меко:

— Извиках само първите кандидат-губернатори, Язра'х.

Тя повдигна нехайно рамене и погледна пренебрежително престолонаследника.

— Телохранителите ти май не си вършат много добре работата, като допускат да влязат неканени гости. Дойдох само да предложа услугите си, ако имаш нужда от тях.

— Ще го имам предвид. Може би се налага да скастрия малко пазачите, а теб можем да използваме за домашна защита.

Язра'х се поклони и лицето ѝ грейна.

— За мен ще е чест да служа по всеки начин, който предпочете баща ми.

И излезе. Телохранителите до вратата я изгледаха кръвнишки.

Джора'х огледа младите си губернатори.

— През предстоящите няколко часа ще разговарям с всички свои синове от благородническо потекло и ще ви отпратя, за да се заемете с новите си задължения веднага щом организирам ескорти на Слънчевия

флот. По време на петгодишния преходен период всеки от вас ще бъде обучаван от един от моите братя. Само ти, Пери'х, ще се наложи да вършиш работата си сам.

Младият мъж сведе унило глава. Пострадалият му чичо Руса'х продължаваше да лежи в болницата на Призматичния палат и по всичко изглеждаше, че положението му е безнадеждно. Пери'х трябваше да стане губернатор на Хирилка, без да разчита на попечител, но той беше интелигентен и беше доказал готовността си да търси съвети и подкрепа и Джора'х беше убеден, че ще се справи чудесно.

Прехвърлянето на властта от стария на новия губернатор винаги се беше извършвало постепенно и гладко. Много от братята на Джора'х се справяха отлично със задълженията си, но тъй като тизмената връзка между баща и син беше по-силна, децата на мага-император по традиция поемаха управлението на отломъчните илдирийски колонии, за да може той да ги наблюдава по-добре със съзнанието си.

На кандидат-губернаторите им предстоеше да изучат конкретните нужди и особености на всяко отломъчно селище. Посредством тизма Джора'х усещаше предаността на синовете си и знаеше, че осъзнават отговорността си. Въпреки че внезапната смърт на мага-император Сайрок'х бе разтърсила до основи цялата Илдирийската империя, тя щеше да съхрани могъществото си както винаги досега. След като синовете на Джора'х стигнеха на определените за тях светове, всичко щеше да си дойде на мястото.

И тогава той можеше да отиде при Нира.

Скоро след като Джора'х отпрати Тор'х, Даро'х и Пери'х, до слуха му достигна шумотевица от някакво вълнение в коридора отвън. Стреснати от критиката на Язра'х преди малко, телохранителите бяха блокирали вратата и ръмжаха застрашително срещу пристигналия.

— Нося важни новини! — чу се глас отвън.

Джора'х усети през тизма, че е медицински служител, и разбра, че настоятелността му не е безпричинна.

— Пуснете го да влезе.

Лекарят влетя през вратата и викна задъхано:

— Господарю, нося новини за губернатора на Хирилка!

Размахваше възбудено ръце.

— След като прекара толкова дълго в подтизмен сън, вашият брат Руса'х най-после се събуди!

18. ЯРОД

За Ярод най-подходящият момент да приключи службата си в Земните въоръжени сили щеше да е, когато флотът на ЗВС се завърнеше триумфално от Пторо. А и не можеше да открие никаква причина да остане, която да е по-важна от причината да си тръгне.

Да, хидрогите продължаваха да нападат безразборно колонии на хора и илдирийци, но вече беше пределно ясно, че обитателите на ядрата се насочват срещу световната гора. Може би имаше логика в това да продължи да сътрудничи на земните военни в битката срещу врага. Но само как го призоваваха боледуващите дървета при всяко негово докосване до фиданката му!

Ярод никога не беше изпитвал желание да служи на земните военни и беше склонил с огромна неохота, без нито за миг да се възприема като истински войник на ЗВС. За разлика от словоохотливия си авантюристично настроен приятел Колкер, той не изпитваше никаква необходимост да познава други планети, освен Терок. В недрата на световната гора имаше предостатъчно изумителни неща, за да му стигнат за цял живот.

Племенницата му Сарейн, която беше терокски посланик на Земята, ги беше помолила да предоставят сътрудничеството си във войната срещу хидрогите и дърветата бяха дали съгласието си. Заедно с още осемнайсет зелени жреци Ярод напусна Терок. Пратиха ги на кораби, пръснати на огромни разстояния из космическите полесражения.

Ярод вече не можеше да се прави, че не чува призивите на ранените дървета. Чрез телевръзката беше преживял целия ужас, усилията и болката и вече непрекъснато го преследваха кошмари. Отдавна трябваше да е на Терок, за да използва силите си да помага, вместо да се носи насам-натам в тези глупави кораби. Може би щеше да загине като много други, но поне щеше да е там.

Стисна юмруци, връхлетян от спомените за пламъците, ледените вълни и агонията. Никой не предполагаше, че хидрогите ще нападнат Терок. Намираше се на мостика на един крайцер от ЗВС в очакване на нови разпореждания, когато го застигнаха разтърсващите вопли на световната гора. През очите на хиляди дървета видя смъртта на своя племенник Рейналд и на безброй други. Болката беше непоносима.

Сега вече беше твърде късно да се включи в битката, но не беше късно да разчиства разрушенията, да гради, да се грижи за новите филизи... и да се опълчи срещу евентуална нова беда.

По телевръзката беше обсъждал всичко това с други зелени жреци и най-вече с Колкер, който в момента се намираше на далечната небесна мина на Кронха 3. Двамата с Колкер бяха стари приятели и бяха приели жречеството в един и същи ден. „На Пторо нанесохте съкрушителен отмъстителен удар — предаде му Колкер по телевръзката. — Това беше твоята битка с хидрогите и ти постигна повече от всички нас“.

Макар че беше най-обикновен свързочник, който препредаваше заповедите на командир Тасия, Ярод беше споделил всеки миг с Колкер, Росия и всички останали зелени жреци. Беше видял зейналата между пространствена дупка да се отваря като беззъба паст, за да погълне рухналата звезда и да я изпрати на Пторо.

Да, беше наказал враговете на гората, но това не беше достатъчно и не това искаше сърцето му.

Чрез мрежата на зелените жреци съобщенията за победата на Пторо вече бяха кръстосали целия Спирален ръкав. Сега, когато флотът се носеше с пълна скорост към Земята, Ярод се беше усамотил в каютата си. Нямахше желание да разговаря с Росия или с някой от офицерите на ЗВС. Беше взел решението си. Нямахше друг избор, освен да се оттегли и да изостави ангажиментите си към военните.

Щеше да застане сред почернялото от скелети на дървета гробище, щеше да вдиша задушливата миризма на сажди и въглени — кръвта на изпепелените дървета. Знаеше, че болката ще пронизва душата му като бръснач. И все пак беше убеден, че трябва да постъпи именно така.

Сам в малката си каюта, той почерпи енергия от безмълвното си общуване с фиданката. И още преди мантата да е кацнала на Земята,

тръгна с уверена крачка към мостика, за да съобщи на командир Тамблин решението си.

19.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Новината за Пторо щеше да бъде обявена официално чак на следващия ден, но Базил вече беше получил докладите на зелените жреци от бойната група. Тук на Земята той трябваше да се погрижи постижението да окаже възможно най-голямо въздействие. Председателят не беше в състояние да го направи сам, а никак не искаше да се покаже слаб, особено пред своя бъдещ наследник.

През последната година той целенасочено подготвяше Елдред Каин за свой заместник и пряк наследник. Каин беше пристигнал в пирамидалния административен център на Ханзата малко преди кризата с хидрогите, но Базил никога не беше контактувал с него извън работно време. Въпреки че не проявяваше никакво желание да установява приятелски отношения със заместника си, Базил искаше да се запознае по-подробно с личния живот на Каин. Неговите подчинени нямаха право на никакви тайни от него.

Въпреки късния час, вместо да извика заместника си в своята резиденция, Базил предпочете да се срещне с Каин на негова територия. Както винаги председателят беше облечен безупречно, сякаш му предстоеше да се изправи пред общо събрание на управителния съвет на Ханзата. За Базил не съществуаше извънработно време.

Бледият му заместник го посрещна на вратата, облечен в удобна риба от гладка материя. Трийсет и осем годишният Елдер Каин беше слаб и нисък и нямаше никакво окосмяване, което подсказваше, че или педантично отстранява космите си, или страда от някакво причиняващо обезкосмяване заболяване.

Без да показва по никакъв начин, че е изненадан от посещението, Каин покани Базил да влезе.

— Добре дошъл в дома ми, господин председателю. Да съчетаем ли разговора с вечеря, която бих могъл да поръчам, или само напитки?

— Предпочитам да не употребявам алкохол по време на делови разговори.

Каин отвърна с вбесяващо любезната си усмивка:

— Винаги държа малък запас кардамоново кафе, господин председателю, в случай че решите да ме посетите.

Докато резиденцията на Базил имаше широки прозорци, които гледаха отвисоко към отнемащия дъха хоризонт, Каин предпочиташе интериор без никакви прозорци. Базил дори беше чувал клюки, че странният му заместник е вампир. Запитан за необичайни си вкус, Каин беше обяснил загадъчно:

— Вътрешните стаи разполагат с повече пространство за стени.

Щом пристъпи в покоите му, Базил си изясни причината. По стените бяха закачени произведения на изкуството, от миниатюрни скици до огромни платна: портрети на потомствени благородници, две почти идентични изображения на разпятието, сюжети от гръкоримската митология, миниатюри със средновековни сюжети. Всяка творба беше осветена с вкус с перфектно насочено меко осветление и пред нея на най-доброто за съзерцание разстояние беше поставена едноместна пейка.

— Познавате ли творчеството на Веласкес, господин председателю? Това са оригинали от седемнайсети век. Безценни.

— Никога не съм проявявал особен интерес към историята на изкуството.

Заместникът заговори с изненадващо въодушевление:

— Майстор на реализма и заблудата, Веласкес притежавал злъчно чувство за сатира и подмятал изискани, но язвителни обиди на блудкавите благородници, които ненавиждал. Те така й не се усещали.

Години наред Каин беше харчил значителна част от солидните си приходи за скици и рисунки на Веласкес, много от които бяха от Прадо в Мадрид.

— Мога да ги съзерцавам с часове. Никога не ми доскучава да се люблювам на композицията, на цветовете.

Базил харесваше качествени творби, но никога не беше отделял повече от броени мигове, за да хвърли поглед на някое платно.

— Любопитно, господин Каин, но не за това съм дошъл тук тази вечер. — Той пристъпи в стаята. — След като на Пторо нещата се

развиха великолепно, възнамерявам да разпоредя употребата на още един кликиски факел. А може и няколко.

Не искаше да изглежда слаб или нерешителен, но имаше нужда от подкрепа, от стабилен съюзник, а и вече беше обсъдил идеята си със Сарейн... така че не идваше при заместника си да моли. Досега беше установил, че той е по-скоро лоялен, отколкото обратното.

Каин приседна на ръба на една от единичните пейки, посочи съседната на Базил и свъси лишеното си от вежди чело.

— О, и сте загрижен, че това би могло да предизвика унищожителен ответен удар, вместо да ги принуди да направят отстъпки.

Базил не си призна, че търси подкрепа. Изчакваше.

Каин продължи:

— Според първоначалните доклади акцията на Пторо е осъществена успешно, но би могла да завърши и с истински разгром. А е прекалено рано, за да сме сигурни, че няма да последват репресивни мерки от страна на хидрогите.

— Дори да е така — възрази Базил, — хидрогите вече знаят, че сме в състояние да нанесем удар срещу тях.

— А ако фероите не се бяха притекли на помощ? Те, изглежда, са противници на хидрогите, но не сме наясно с мотивите им, а и досега не сме успели да ги открием и да установим връзка с тях.

Базил изпука пръсти.

— Не мислиш ли, че би трябвало да издаваме ултиматум преди взривяването на всеки следващ кликиски факел? С който да настояваме хидрогите да отменят ограниченията и да прекратят нападенията си срещу нас. Ако го отхвърлят или не отговорят, взривяваме поредния факел, а после следващия. Има исторически прецедент: по този начин през Втората световна война президент Труман е използвал атомно оръжие, за да се справи с японците.

— Неподходяща аналогия, господин председателю. — На собствена територия заместникът не се притесняваше да се противопостави на Базил. — Президент Труман е командвал една от най-могъщите армии, а Съединените щати вече са били сила, с която всеки е бил принуден да се съобразява. В настоящия конфликт обаче ние сме относително беззащитни в сравнение с противника. Няма съмнение, че хидрогите биха могли да ни затрият, когато си пожелаят.

Нашите заплахи са равносилни, да речем, на тези от страна на Люксембург по време на Втората световна война. Да, можем да разпространяваме предупреждения и официални заплахи, че ще унищожим хидрогите, ако не отстъпят. Но ако предприемат тотално нападение срещу нас? Не бихме могли да се противопоставим, както е очевидно от събитията на Буунов брод, Гарванов пристан и Терок.

— Вероятността да продължат да нападат наши колонии си остава актуална, Елдред, независимо дали ще използваме кликиския факел, или не.

Каин подпря брадичка върху дланта си.

— Тъкмо възобновихме експлоатирането на небесната мина на Кронха 3 и много би ми се искало да разполагаме с неограничен достъп до повече газови гиганти. За съжаление, когато използваме факела, ние не осигуряваме евентуални източници, а ги унищожаваме. Това не ни помага за добиване на екти.

— Имаш ли друго предложение? — изсумтя Базил.

— Трябва да помисля. Между впрочем, разбрах, че няколко транспортни кораба ще доставят останки от намереното на Терок бойно кълбо. Ще пристигнат ли навреме за предстоящото тържество по повод победата на Пторо?

— Така е запланувано. — Председателят се изправи. — Представянето на отломките ще е допълнителен морален импулс.

— Не много повече от една стъклена витрина, господин председателю.

На лицето на Базил се появи иронична усмивка.

— Не подценявай въздействието на витрините, Елдред. Защо според теб ни е нужен крал?

20.

КРАЛ ПИТЪР

Крал Питър беше доволен, че най-после има истинска причина за празник след толкова много трагедии. Стоеше до кралицата на високия балкон и гледаше тълпите на потъващия в сумрак празничен площад. Въпреки че ги наблюдаваха толкова много хора или именно заради това, двамата с Естара се държаха за ръце и се чувстваха великолепно един до друг.

Кралската двойка беше посрещната с оглушителни овации и на лицето на Питър за първи път от много време потрепваше искрена усмивка. Двамата с Естара вдигнаха ръце, за да приветстват народа.

Над тълпата се носеше оглушителна музика. Навсякъде подскачаха улични певци и музиканти. Веселяци отвързваха фосфоресциращи балони, които се издигаха във въздуха, пукаха се с трясък и разпръскваха блещукащи искри. Кралският канал беше препълнен с лодки, над тях се носеха натъпкани с туристи цепелини.

Архиотецът на Църквата на единството се извисяваше напред площада като благороден древен светец в ярката си широка мантия, повел тълпа, която извършваше ритуални молебени и пеше благодарствени химни. Младият принц Даниъл, обявен за брат на Питър, не присъстваше „от съображения за сигурност“ и кралят беше доволен, че мълчаливата заплаха за неговото отстраняване няма да помрачи деня. Председателят Венцеслас си мислеше, че е успял да го принуди покорно да се примири с ролята си на подчинен, но Питър само търпеливо изчакваше подходящия момент, предпазлив и бдителен.

— Почти бях забравил какво е да изпитваш възторг, Естара. Беше достатъчно да напомним на хидрогите, че не сме безпомощни и че няма да чакаме да ни изтрепят като овци.

Тя се притисна до него.

— Никога няма да го забравят.

Той я погали нежно по оголеното рамо. За съжаление тъкмо защото я обичаше толкова много, безопасността ѝ се беше превърнала в огромно бреме за Ханзата. Знаеха го и Питър, и Базил.

Безшумно като дебнеш хищник, председателят се приближи зад тях.

— Товарните платформи вече се спускат. След минута трябва да се появят в небето, тъй че е време да започнеш изявлението си.

— Ама и ти с твоите разписания, Базил... — усмихна се Питър малко кисело. — Да не би да си притеснен заради изказването, което ти предстои да направиш?

Въпреки че много рядко се появяваше публично, този път председателят беше решил да направи собствено изявление, вероятно за да сподели част от възторга от оптимистичните новини. Нима не го беше заслужил?

— Притеснен? Не.

Като по даден сигнал, оглушителни фанфарни звуци накараха тълпата да затаи дъх. Грейнаха ненужно ярки прожектори и заслепиха Питър. Нямахше да може да види спускащите се космически съдове, но пък знаеше къде трябва да се появят.

— Погледнете! — извика Питър и посочи във въздуха. — Това доказва, че нашите врагове могат да бъдат унищожени!

Шест товарни платформи на ЗВС се спускаха от небето. Под обемистите им корпуси се олюляваха почернели отломки от гигантска диамантена черупка с формата на яйце, закачени на яки теглички. Две от платформите се движеха в синхрон една до друга, тъй като носеха най-големия фрагмент от разбитото на Терок бойно кълбо, останалите се спускаха с по-малки отломки — право към Кралския площад.

Естара стисна ръката му, загледана в строшения кораб на хидрогите, който беше открила сестра ѝ Сели, и Питър изпита прилив на сили и увереност, че ще успее да помогне на човечеството да се справи с тежката криза.

Отначало генерал Ланиан настояваше останките да бъдат доставени директно на централната база на ЗВС на Марс за обстоен анализ, но председателят Венцеслас не се съгласи.

— Можеш да ги огледаш по-късно, генерале. Сега са в сила по-важни съображения от военните. Бих предпочел хората да го видят, вместо да го скрием в някоя военна лаборатория.

Раздразнен, че му се противопоставят, Ланиан настоя на необходимостта от военна тайна.

— Тайна ли? — възкликна Питър. — Ако учените открият някакви конструктивни недостатъци на хидрогите, от кого би се наложило да ги пазим в тайна?

Сега двамата с Естара наблюдаваха от балкона как товарните платформи спускат строшеното бойно кълбо върху площада — сякаш рицар поднасяше отсечената глава на змея на своя крал. Когато първият масивен обгорял отломък се стовари с трясък върху плочите, дори кралските стражи отстъпиха със страхопочитание.

Останалата част от речта на Питър беше изпълнена с категорична увереност.

— Нашите научни екипи ще изследват компонентите на бойното кълбо, за да открият всяка уязвима точка, което ще ни помогне в битката срещу неприятеля.

Един висок рус мъж, инженерният специалист Свендсен, се приближи пръв и докосна корпуса, прокара ръце по грапавата повърхност. Вдигна очи към Двореца на шепота и Питър забеляза, че се усмихва. Избухнаха оглушителни възторжени възгласи.

Базил потупа хронометъра си с пръст и каза тихо:

— Време е да се качите на моста. Спазвайте разписанието.

Кралят и кралицата тръгнаха начело на набързо образувалата се процесия от Двореца на шепота към покрития с плочи площад. Ротата кралски гвардейци взе за почест. Дворцовите тръбачи, които бяха очаквали този момент, отново надуха фанфарите.

Металната конструкция на моста на Кралския канал блестеше от отразените светлини. Централните подпори тънеха в сумрак, но останалите мостови кулички и всички куполи на Двореца на шепота бяха осеяни с потрепващи факли, всяка от които символизираше един от подписалите Ханзейската харта свят.

Преди осем години се бе наложило крал Фредерик да изгаси четири от тези наскоро запалени факли, след като хидрогите бяха унищожили четири луни, които предстоеше да бъдат колонизирани. Сега, въпреки че Пторо беше превърната в пламтящо кълбо, абсолютно необитаемо за хората, Ханзата беше решила да обяви това за морална победа. Макар хората да не можеха да се заселят на Пторо, поне я бяха направили необитаема и за хидрогите.

Сарейн, по-голямата сестра на Естара и официален посланик на Терок на Земята, стоеше сред дипломатическите представители и високопоставените лица. Кралицата ѝ се усмихна и ѝ кимна, след което зае величествена поза до Питър.

Пиротехническите експерти не отделяха очи от екраните в Двореца на шепота. Зрелището беше грандиозно. Питър застана пред извисяващата се колона като древен жрец, който призовава боговете да му изпратят огън.

— На Пторо нанесохме съкрушителен удар на хидрогите, както постъпиха те с нас многократно. — В отговор тълпата нададе възторжени викове. — Като символ на могъществото на Теранския ханзейски съюз този факел ще напомня за постигнатото от нас. Нека този паметен пламък напомня навеки за загиналите воители и цивилни в продължилата осем години принудително натрапена ни война.

Той замахна театрално с ръка, както беше запланувано, и пиротехниците запалиха пламтящото кълбо на върха на една от кулите на моста — то грейна по-ярко от всички останали. Отвориха се още дюзи и ослепителните пламъци върху куличките, шпиловете и куполите на Двореца на шепота се разискриха в яркото сияние на победата.

Тълпата ахна от изумление, избухнаха аплодисменти и възторжени възгласи. Сарейн и Естара се спогледаха многозначително, сякаш спомнили си пораженията, понесени от родината им Терок. Над площада гръмна тържествена музика.

Питър прегърна кралицата и ѝ прошепна:

— Щастлив съм, че най-после мога да направя нещо добро.

След като се наслади достатъчно дълго на опияняващото усещане, той представи председателя и отстъпи назад. Последваха спонтанни аплодисменти. Усмивката на застаналия до Питър председател изглеждаше почти откровена. Повечето хора бяха убедени в официално разпространяваните слухове, че двамата с краля са първи приятели.

Базил изчака тълпата да стихне и заговори:

— С новата си колонизаторска инициатива Ханзата ви предлага изключителни възможности. Кликиската технология ни предостави съкрушително оръжие срещу хидрогите, току-що доказало своята ефективност на Пторо. Сега кликиската мигновена транспортациона

система ни гарантира нова технология за заселване на непосещавани светове. За нас това е ново начало — както за Ханзата, така и за всички вас. Замислете се над тази възможност.

Нямаше нужда да се впуска в излишни подробности. Колонизаторската инициатива беше обсъждана надълго и нашироко по новините от момента на откриването на функциониращите кликиски транспортали, но сега за първи път се обявяваше публично като официална програма.

— От името на Теранския ханзейски съюз имам честта да обявя тази забележителна инициатива. Има ли сред вас достатъчно смели и амбициозни граждани, които да се възползват от тази перспектива? Изпитвате ли желание да впрегнете силите си за колонизиране на една безлюдна кликиска планета? Да съберете багажа си и да потеглите със семейството си към един девствен свят? Обмислете това предизвикателство! Бъдете пионери! Ако приемете предизвикателството, Ханзата ще ви предостави безплатно земя, известни услуги и продоволствия и дори ще ви освободи от някои данъчни задължения.

Базил говореше така, сякаш беше застанал пред управителния съвет и правеше подробна презентация. Питър си спомни за всички мотивационни умения, на които го беше обучил председателят, и се запита дали Базил умишлено изтъква ораторските си качества, за да засенчи него, марионетния крал.

Ханзейски специалисти, икономически анализатори и административни програмисти бяха разработили тази програма като съдбоносно важна технология за привличане на свеж капитал и повишаване популярността на Ханзата, която в противен случай беше заплашена от бавна смърт вследствие на причинената от ограничените космически пътувания стагнация.

Базил продължи:

— Хидрогите може и да блокират развитието ни в дадена посока, но ние ще тръгнем в друга. Ще се възползват ли някои от вас от тази възможност? Нима бихте я пренебрегнали? Пълни подробности ще намерите в местните информационни агенции.

Докато аплодисментите гърмяха, Питър погледна председателя малко раздражено и каза достатъчно тихо, за да не се чуе по високоговорителите:

— Базил, ако ти доставя чак толкова удоволствие да стоиш под светлините на прожекторите, аз ще остана без работа.

Без да сваля от лицето си престорената си усмивка, Базил отвърна:

— Постарай се да не ми даваш повод за това и всичко ще е наред.

21.

ОРЛИ КОВИЦ

Сивият облачен Дремен беше нейна родина още отпреди войната с хидрогите, но Орли Ковиц усещаше, че всяко друго място би било по-добро от това. Е, на четиринайсет години тя не разполагаше с кой знае колко възможности за сравнение.

Когато беше на шест, баща ѝ я доведе тук — търсеше мечтата си. Ян Ковиц беше отчаян оптимист, но Орли постепенно осъзна, че грандиозните му начинания не са кой знае колко практични, въпреки искрените му намерения. Тя го обичаше, разбира се, и си даваше сметка, че е твърдо убеден, че ще извади късмет, стига да е достатъчно настоятелен и търпелив.

Орли стоеше до баща си сред кишавото поле, което беше тяхната земя, и духаше измръзналите си пръсти. Целият огромен парцел беше на тяхно разположение, тъй като почти нито един дременски фермер нямаше претенции към него. Това би трябвало да подсказва нещо, но баща ѝ беше сигурен, че ще успеят да се справят.

Бяха пристигнали твърде късно. Първите семейства се бяха преселили тук преди сто и десет години и бяха оградили парцелите си. Много от тях вече се държаха като сноби — смятаха се за чистокръвни аристократи със синя кръв само след две-три поколения. Баща ѝ обърна гръб на снобизма, придоби свободната земя и се зае да я обработва. Вършеше работата си старателно, без кой знае какво планиране, но с огромна енергия. Вече осем и половина години работеше неуморно и непрекъснато повтаряше: „Следващата година ще е по-добра. Със сигурност ще се справим, Орли“.

Тази година обаче реколтата от гъби беше абсолютна катастрофа.

Почвата беше влажна и наторена, осеяна с локви кафява торфена вода. Много от гигантските гъби бяха повалени и крехките шапчици бяха събрани, но повечето бяха отворили развалените си спори, а месото им беше потъмняло и имаха неприятен вкус.

Ян заби лопатата си в меката студена тор и се усмихна широко.

— Все нещо ще спасим, Орли. Поне петнайсет процента.

Тя се усмихна в отговор на насърчението му.

— Може и двайсет, ако времето е добро.

Но на Дремен времето никога не беше добро.

Орли избърса чело и отметна тъмния си бретон встрани. Макар да ѝ се искаше да си пусне дълга коса като надменните дъщери на някои от колонистите, знаеше, че със заострената си брадичка, вирнатото носле и големите си очи ще заприлича на майка си, каквато беше на снимките. Ян никога не говореше на жена си, която ги беше изоставила преди много време след едно от поредните провалили се начинания на съпруга ѝ. Орли пък не искаше да му напомня за нея и затова се подстригваше късо.

Не знаеше защо баща ѝ беше решил да дойде точно на Дремен. Беше мразовит свят с мрачни небеса, слънцето се издигаше на небосвода в течение на десетилетия, но все пак затопляше планетата и правеше живота почти поносим. На Дремен имаше много вода и континентите бяха осеяни с огромни плитски езера, които се изпаряваха активно, поради което атмосферата беше влажна и често падаха поройни дъждове. Тук не вирееха подобни на дървета растения и земята беше покрита с хладни тресавища, мъхеста кора и жилави лишеи.

Но Орли беше пристигнала с баща си в периода на залязващата фаза на звездата и климатът с всяка година ставаше все по-хладен — идваше суровата зима. През предишните мразовити периоди дременските колонисти бяха разчитали на търговските продоволствени кораби на Ханзата, но сега ембаргото на хидрогите беше променило всичко.

Изпълнен с големи очаквания, Ян беше проучил климата и метеорологичните особености на Дремен и беше успял да убеди някои инвеститори (напълно основателно), че житните култури може и да не могат да виреят във влажната и сумрачна среда, но някои видове гъби с подобрени генетични качества със сигурност ще дават огромни реколти. От спорите, които донесе на Дремен, пораснаха огромни гъби с годно за ядене питателно месо, макар и малко жилаво и сладникаво. Ян както винаги бе изпълнен с неизчерпаемия си оптимизъм.

Първата реколта надхвърли и най-дръзките мечти на баща ѝ — или планове, защото той изобщо не беше помислил за многобройна

работна ръка или автоматизирани устройства, с които да прибере, да нареже и да съхрани деликатното месо на гъбите, които пораснаха много бързо, но също толкова бързо прогниха. Синхронизирането на дейностите се оказа от съдбоносно значение.

Двамата с Орли работеха денонощно до изнемога, но въпреки това половината реколта изгни. Ян отиде до града, за да потърси помощ, но нямаше с какво да плати на работниците. В крайна сметка се принуди да пусне хората да съберат, каквото могат, с надеждата да спечели поне благоразположението на колонистите, ако не истински печалби.

Необраните гъби пръснаха спорите си из тресавищата и през следващия сезон реколтата беше още по-изобилна... и отново изгни.

Въпреки че двамата разполагаха с огромни хранителни запаси, очевидно бяха надценили нуждите на дременци от ядливи гъби. Техният вкус им не им допадна особено и никой не прояви желание да плаща за тях.

След това, със затихването на слънчевия цикъл и настъпването на сковаващата зима, хладните мъгли се превърнаха в студена суграшица, а мочурищата — в покрити с киша, а накрая и в затрупани със сняг безкрайни пространства. През последните две-три години планетата се беше превърнала в хлъзгава, неплодна пустиня. И сега двамата с баща ѝ обикаляха гъбените полета, осеяни с хванали тънка ледена кора локви.

Орли спря и загледа контейнерите с гъби, което бяха успели да приберат и нарежат.

— Щом се позатопли, татко, трябва да помислим за друга култура.

— Отдавна мисля за това, момичето ми. Тъжното е, че вече никога няма да можем да се отървем от тези гъби. Ще ни се наложи да изпепелим стотици акри земя, за да подготвим почвата и да унищожим спящите спори. Изглежда, завинаги сме обречени да се разправяме с тези гъби.

— Е, значи ще продължа да измислям нови рецепти.

— Не си губи времето за сметка на заниманията си по музика. — Баща ѝ изви многозначително вежди. — Някой ден ще станеш прочута изпълнителка. Сигурен съм.

Думите стоплиха сърцето ѝ, макар да не виждаше реален шанс да успее тук, на Дремен. Но въпреки това не оспори надеждите му.

— Да, някой ден.

Отидоха до пълните контейнери и ги запечатаха като предпазна мярка срещу влошаващото се време.

— Достатъчно за днес, момичето ми. Да се прибираме. заслужи си почивката.

— А имам и домашни задължения.

— След като се нахраним, ще прескоча до града. Важните клечки се събират на редовното си заседание, за да решават световните проблеми.

— Мислех, че вече си решил всички проблеми.

— Аз да, но те никога не ме слушат. Успяха да го докажат при последните избори.

И разроши косата ѝ, сякаш все още беше малко момиче.

Къщурката им в края на замръзналото тресавище не беше кой знае колко разкошна, но беше уютна. Орли беше посещавала просторните домове на заможните колонисти и смяташе собствения си дом за много по-приятно кътче за живеене. Пуснаха торбите си, Ян включи отоплението, а Орли се зае да приготви вечерята.

Очакваше ги печатно съобщение-покана за новата транспортална колонизаторска инициатива на Ханзата. Ян Ковиц се престори, че не му обръща внимание, но Орли видя, че очите му грейнаха.

22. РЛИНДА КЕТ

Изправена пред куп благоприятни делови възможности благодарение на новата колонизаторска инициатива, Рлинда Кет отлетя с „Ненаситно любопитство“ към кроткия свят Крена. Беше настъпил моментът да сподели богатството и успеха. Както и задълженията. Тръгна право към най-добрия си бивш пилот и любим ексъспруг Брансън Робъртс.

Преди две години БиБоб бе успял да се изплъзне от тежкото бреме да изпълнява рисковани разузнавателни мисии за ЗВС. Тъй като „оттеглянето“ му беше неофициално, оттогава поддържаше незабележимо съществуване на Крена. Рлинда беше убедена, че по всяка вероятност вече е отегчен до смърт.

При полет обикновено носеше опънати върху яките си бедра черни панталони заради практичността им. Но тъй като ѝ предстоеше среща с БиБоб, сега беше облякла изпъстрен с многоцветни нишки надиплен светловиолетов кафтан — беше си го избрала от първия товар с терокски стоки. Падаше си по ярките цветове и беше убедена, че райето и шарките я правят по-привлекателна.

БиБоб я посрещна с очарователната си, но както винаги неразгадаема усмивка. Дрехите му както обикновено бяха в убити тонове — широки панталони и свободна риза с дълги ръкави, която не беше нито елегантна, нито му стоеше добре. Открай време по никакъв начин не можеше да го убеди да престане да я облича. Рлинда сграбчи мършавата му ръка, поведе го към колониалния му дом и му направи предложение, което беше сигурна, че няма да отхвърли.

— Какво ще кажеш да подкараш отново „Сляпа вяра“?

— Но... нямам нито капка гориво, а и се нуждае от ремонт.

Големите му кръгли очи я гледаха с невинно обожание.

Тя се приведе и целуна голямото му ухо, което го накара да се изчерви.

— Престани да си измисляш проблеми и отговори на въпроса ми.

— Нужно ли е изобщо да питаш? Мразя да съм прикован на земята. Страх ме е, че някоя сутрин ще се събудя с прораснали в земята корени. Дай ми метални стени и прекрасния рециклиран въздух вместо миризмата на дъжд и торове, стига да не ми се налага да играя на гоненица с бойни кълба на хидроги, както непрекъснато ме принуждаваше генерал Ланиан.

— Нищо подобно. — Тя разроши прошарената му коса и го въведе в къщата, за да си позволят малко интимности. — А и работата е абсолютно законна.

— Най-после нещо различно — каза БиБоб.

— За теб може би. Винаги съм била уважавана бизнес дама.

— Винаги си умеела да си правиш оглушки.

— Двете вървят ръка за ръка, БиБоб. — Тя затвори вратата на жилището му и помириса въздуха. — Кой ти готви? Вони на полуготова храна. Не те е срам!

— Свикнах с консерви. Малко горещ сос им придава удивителен вкус.

Тя направи такава кисела физиономия, че БиБоб се заля от смях и отвори бутилка червено.

— По-добре я сложи при запасите си за специални случаи — каза тя. — Това вино е наистина добро.

— Рлинда, всяко твое посещение за мен е специален случай.

— Особено когато е придружено с предложение за добра работа.

— Или секс.

БиБоб ѝ подаде чашата.

Рлинда я огледа и отпи голяма глътка.

— Никога не съм оспорвала вкуса ти за вина, БиБоб.

— Едно от малкото ми достойнства.

Тя го плесна закачливо по тила.

— Благодарение на сътрудничеството ми с Дейвлин Лотце имам достъп до цялата транспортална мрежа. Ханзата разполага с предостатъчно адвокати и консултанти, за да не мога да се докопам до някоя от големите печалби, но председателят демонстрира благодарността си по други начини. Разполагам с неограничени запаси

екти и рентабилен договор за доставки в рамките на новата кликиска колонизаторска инициатива. Искаш ли да се включиш?

— Мислех, че порталите не се нуждаят от екти. Нали в това е цялата работа?

— Порталите вършат отлична работа за прехвърляне на хора и малки товари, но Ханзата все още се нуждае от кораби като „Любопитство“ и „Сляпа вяра“ за пренасяне на тежко съоръжение и обемисти компоненти, които не могат да бъдат разглобени, за да преминат през порталната рамка. А така също и за превозване на нетърпеливи заселници от съществуващите колонии до най-близкия кликиски център с действащ портал.

— Аха! Типичен дистрибуторски подход.

БиБоб седна на стола срещу дивана, където се беше настанила Рлинда, но след като тя го изгледа недоумяващо, моментално се сгуши до нея.

— Е, така е по-добре — прошепна тя.

— Не забравяй, че на практика съм самоотлъчил се, Рлинда. Не мога да си летя ей така с делови поръчки на Ханзата. Ще ме спипат.

— Погрижила съм се за това, БиБоб.

След като уреди назначаването си; Рлинда поиска лична среща с председателя Венцеслас. Дори след откриването на порталната мрежа ней беше никак лесно да преодолява всевъзможните бюрократични бариери.

Помогна ѝ отдавнашната ѝ позната Сарейн, която я отведе директно до горните етажи на главната квартира на Ханзата, като заобиколи всички мерки за сигурност. Амбициозната млада жена очевидно беше чест посетител в личните покои на председателя.

„Браво на теб, момиче“, помисли си Рлинда. Една млада жена от затънтена планета просто беше длъжна да направи всичко необходимо, за да изпревари онези, които разполагаха със сериозни политически привилегии и връзки.

Когато двете най-после се изправиха пред бюрото на очевидно замисления за нещо председател Венцеслас, той вече знаеше с какво би могла да му е полезна Рлинда. Погледна я малко развеселено и каза:

— Ако очаквате като миналия път умопомрачителни концесии, госпожо Кет, ще останете разочарована. Не сте единственият пилот, който няма търпение да полети отново. Разполагам с опашка от доброволци, дълга от тук до Ганимед.

— Някои от тях дори може би имат представа от пилотиране. Знаете, че аз имам. И освен това не ми ли дължите известна благодарност?

— Не допусках, че сте чак толкова старомодна.

— Един от недостатъците ми. Но няма да настоявам за нищо невъзможно. Само искам да назнача един от бившите си пилоти, с когото бих предпочела да си сътруднича.

Всъщност много пъти преди това — особено докато бяха женени — беше предпочитала да не си сътрудничи с Брансън Робъртс. Но оттогава беше изтекла много вода и сега имаше желание да заплува заедно с БиБоб по течението на доходоносния бизнес.

Председателят Венцеслас се облегна зад бюрото си и погледна въпросително Сарейн, но младата посланичка само помръдна тесните си рамене.

— А този мъж сносен пилот ли е, госпожо Кет? — попита Базил.

— О, най-добрият. Всъщност толкова добър, че генерал Ланиан го изтегли от постоянния му бизнес, за да изпълнява рисковани специални задачи. Има изключителни умения в... неортодоксалното пилотиране, а така също и да измъква кораба си от сложни ситуации.

Председателят затропа с пръсти по бюрото си.

— Разбирам. Следователно бихте искали да се намеся и да прекратя задълженията му към Земните въоръжени сили, за да изпълнява търговски, вместо разузнавателни полети?

Рлинда се изкикоти.

— О, проблемът не е точно такъв, господин председателю. Разбирате ли, БиБоб вече се справи с това. Той просто не е подходящ за военна служба и... съзнателно пропусна да се завърне от последната си мисия.

Дори Сарейн не скри изненадата си.

— Искаш да кажеш, че е дезертирал?

Председателят се начумери.

— Госпожо Кет, генерал Ланиан всеки ден ми надува главата с яростни закани срещу дезертьори.

Рлинда му се усмихна очарователно.

— В такъв случай не е ли превъзходна идея да върнете капитан Робъртс на смислена работа? Така би могъл да изкупи вината за неблагоприятието си.

— Базил, генералът ще побеснее — промълви едва чуто Сарейн.

— А това ще насърчи други недоволни пилоти да пренебрегват задълженията си и да дезертират. Боя се, че не можем да си го позволим, госпожо Кет.

— Е, председателят на Ханзейския съюз винаги би могъл да направи изключение. — Беше кръстосала мускулестите си ръце на гърдите и не помръдваше като хванало корени в кабинета му световно дърво. — В края на краищата можех да ви отправя и много по-неизпълнима молба.

— Това не означава, че бих я удовлетворил.

Венцеслас въздъхна, загледан в несекващите съобщения по многобройните екрани върху полупрозрачния плот на бюрото му.

— Най-доброто, което бих могъл да ви предложа, е да разрешим на вашия приятел да лети с кораба си и да изпълнява наши задачи. Никой няма да прояви интерес към миналото му, но и той трябва да е достатъчно разумен да не разкрива нищо. — Базил вдигна предупредително пръст. — Но ако го заловят, не мога да направя нищо, за да му помогна. Генерал Ланиан има установени правила за наказване на провинили се пилоти.

— Ако БиБоб е толкова тъп да го заловят, господин председателю, аз също бих се отказала от връзката си с него.

Рлинда изпи виното си на един дъх. През прозореца пейзажът на Крена изглеждаше толкова... пасторален.

— Докато ремонтираш „Сляпа вяра“, можеш да смениш името и серийните му номера. Това ще те предпази от излишно внимание, особено ако изпълняваш поръчки на Ханзата. — Тя го прегърна с яката си ръка и го привлече по-близо до себе си. — Виж какво, ще взема да остана, за да ти помогна с ремонта.

Той се усмихна.

— Няма много хора, на които бих се доверил да бърникат из „Вярата“... но щом искаш да останеш, значи си се споразумяла.

— Не се наложи да го убеждавам много. — Тя си наля пак, наля и на БиБоб. — Щом вдигнеш „Сляпа вяра“ във въздуха, ще започнеш да пренасяш товар след товар. Председателят Венцеслас припира с широкомащабната колонизация и вече се е натрупала много работа.

— Поне отново ще бъдем партньори в онова, което умеем най-добре. — БиБоб остави чашата си. — Да го запечатаме ли с целувка?

— Като начало. Само като начало.

23. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Че този свят е съвсем различен, му стана ясно още в мига, в който прекоси порталата. И макар да усети стаената опасност, нямаше да го напусне, преди да направи поне бегъл оглед. Председателят очакваше подробен доклад за всяка посетена от изследовател кликиска планета. Всяка координатна плочка трябваше да бъде документирана по някакъв начин.

Небето над главата му беше червеникавомораво, като натъртено — изглежда, някакъв основен елемент от атмосферата имаше тъмен оттенък. Застанал до трапецовидния камък на порталата, Дейвлин пое дълбоко дъх и се задави от стипчивия сернист вкус на въздуха. Кликисите притежаваха подобни на човешките дихателни характеристики, но вонята придаваше на този свят неприятна окраска. Затършува в джобовете на комбинезона си, извади дихателната си маска и я нагласи върху лицето си.

Погледна назад към порталата и с изненада установи, че плоската стена се намира на ръба на спускаща се отвесно към каньон канара. За да се върне, трябваше все едно да скочи в бездната. Твърде неприятно...

В свистенето на вятъра се долавяше някакво необичайно, глухо стенание. Дейвлин се огледа и на един стръмен сипей забеляза познатите конусообразни очертания на кликиските постройките. Някои от древните кошери-кули се извисяваха чак до небесата, многобройни проходи проникваха дълбоко в скалите.

Дейвлин закрачи по неравната земя към пустия град. През хилядолетията от изчезването на кликисите пътищата бяха ерозирали. Дори този свят да не беше подходящ за колонизаторската инициатива, можеше да занесе изображения на археологическите екипи за подробно проучване.

Гравитацията беше доста голяма и стъпките му отекваха тежко. Дори с допълнителния кислород се задъхваше нагоре по стръмния

склон.

Обърна се да види на какво разстояние се е отдалечил от изправения на ръба на скалата портал и забеляза странни силуети в надвисналото небе. Разперени криле, от които провисваха размятани пипала — някакъв причудлив хибрид между гигантска медуза и птеродактил.

Моментално долови опасността. Създанията бяха десетина и летяха към портала от срещуположната страна на каньона. Изглежда, неговото задействане им беше подало сигнал, че пристига прясно месо. Летящите медузести твари се приближиха и Дейвлин забеляза, че подпухналите им туловища са торби с кръгли устни отвори за поглъщане на парализираната плячка.

И щяха да стигнат до портала преди него.

Внезапно духна вятър и от навъсеното небе блъвнаха талази пороен дъжд. Беше мазен и отвратителен и след няколко секунди кожата го заболя като от изгорено.

Ятото медузести твари се насочи към него от всички страни. Пътят му за бягство беше отрязан и Дейвлин се спусна да се скрие до купчина камъни в покрайнините на разрушения град. Щом хукна, медузестите твари полетяха по-бързо, понесли се върху широко разперените си криле.

Той се вмъкна в някаква пролука сред безформената скала — тук поне не проникваше нито капка от киселинния дъжд. За нещастие в цепнатината бяха намерили подслон и други създания. Някакво дебело колкото бедрото му сегментирано телце с блещукаща синкава металическа черупка се разтвори и в утробата му лъснаха остри крачета с потракващи нокти. Стоножестото създание подскочи като закрепена на пружина играчка и Дейвлин се извъртя и се дръпна. Съществото успя да забие ноктите си в раницата му и разкъса плата, но не достигна до кожата му.

Докато смъкваше раницата, нова гигантска стоножка пролази от друга цепнатина. Върху крайчетата на вдигнатите ѝ във въздуха крачета проблясваха капчици отрова. Дейвлин извъртя раницата и отблъсна създанието встрани; първото продължаваше настървено да раздира плата. В тясната пещера се посипаха лекарства, консерви и дрехи. Ремъкът изплющя и закаченият от едната страна на раницата кобур изтрака на земята — твърде далече, за да го достигне.

Отвсякъде се чуваше оглушително тракане и драскане. Явно се беше натресъл в гнездото на противните създания. Още две стоножести твари скочиха насреща му и Дейвлин размаха вече негодната за нищо раница, за да отвлече вниманието им; оръжието пак изтрака в камъните. Той хукна към изхода. Отвън киселинният дъжд продължаваше да плющи.

Десетки крилати медузести твари бяха наобиколили транспортала. Пет други се носеха над осеяното с камъни поле, размахали гладките си пипала, за да открият къде се е скрил.

Можеше да намери убежище единствено сред кликиските руини. Без да се колебае, той се втурна напред. Летящите медузи моментално го забелязаха и размахаха острите си като бръсначи крила след него. Без раницата му беше по-леко, а адреналинът удвои силите му, за да преодолее повишената гравитация. Беше изгубил единственото си оръжие и се хокаше наум на глупостта си да проникне в непозната нова среда, без да грабне най-напред оръжието в ръка. Сега трябваше да разчита единствено на съобразителността си.

Усети, че се задъхва, и увеличи притока на кислород в дихателната си маска. Склонът беше стръмен, а скалистата и хлъзгава от дъжда земя — коварна. Дейвлин се катереше на зигзаг, за да не стане лесна плячка: така го бяха обучавали преди много време да оцелява в бойна обстановка...

Очите го боляха, но той не обръщаше внимание на смърдящия дъжд, а се оглеждаше да открие някакъв процеп, врата или прозорец в кликиските руини. Все трябваше да има някакъв вход към призрачния град.

Хищните медузи кръжаха злокобно и безшумно над него и той усещаше, че обръчът се стяга неумолимо. Едно остро като игла пипало го перна по рамото и пареща болка прониза мускулите му.

Дейвлин се подхлъзна и падна по гръб, вторачен в огромната медузеста твар над себе си. Виждаше набръчканата ѝ уста — широк процеп с лакомо помръдващи устни. Не видя очи, но съществуването явно безпогрешно усещаше точно къде се намира той.

Чудовището връхлетя отгоре му и той залази и се пхна в първата пролука, която зърна. Парализираната му ръка не му вършеше никаква работа, но с другата успя да се хване и да се изтегли навътре. Извиващите се като камшици отровни пипала изпляскаха върху

твърдата повърхност и оставиха следи от отрова, над които се издигнаха изпарения.

Той се запромъква навътре и стигна до разширение, където успя да се изправи. Погледна назад и видя струпалия се пред отвора, през който се беше промушил, рояк медузести твари. Бяха прибрали птеродактилните си крила към туловищата и изпружили пипала, се опитваха да се напъхат след него.

Дейвлин се втурна навътре в изоставения град. Въпреки че от години служеше в Ханзата като агент по културни разследвания, че бе прониквал в неизследвани поселища и бе проучвал илдирийски реликви, отдавна не се беше сблъсквал с такава огромна опасност. За щастие през тези години беше трупал опит в тайните служби и благодарение на военното си обучение можеше да се измъква и от най-сложната ситуация... но ако успееше и този път, щеше да му се наложи да напише цял нов цикъл за обучение.

Прорязаните от мрачни тунели кликиски руини бяха потискащи. Беше захвърлил раницата си в гнездото на гигантските стоножки, но в джоба му беше останало малко ръчно фенерче. Слабата светлинка му беше достатъчна.

Не знаеше какво може да изскочи от мрака пред него и затова осветяваше всеки завой на тунела, макар да разбираше, че светлината може да привлече нещо още по-отвратително от съществата, с които се беше сблъскал досега.

В дъното на едно разклонение мярна изход, пред който се бяха струпали още повече хвъркати медузи и блокираха пътя му за бягство. Способността им да го преследват подсказваше за зловещата им интелигентност и непоколебимост. Кръвта му се смрази.

Не можеше да измисли никакъв начин да стигне до портала.

Не точно така си беше представял края си. Поредната жертва в статистиката. Още един изчезнал изследовател. Координатната плочка за този свят щеше да бъде отбелязана с черно — указание за опасно място. Щеше да мине дълго време, преди да го посети друго човешко същество — ако изобщо го посетеше някога.

Макар шансовете да не бяха особено обнадеждаващи, той не си позволяваше да изпадне в отчаяние. Не беше в природата му, така че

продължи напред, твърдо решен да намери начин да се измъкне. Можеше да поотложи умирането за по-късно.

От страничните тунели долови силни шумове като от тичане, сякаш проникването му беше събудило дремещите вътре създания.

Спъна се в някаква купчина боклуци и на мъждукащата светлина на фенерчето зърна парчета тъмен метал. Някаква нацърбена плоча му се стори странно позната. Приведе се, за да я огледа отблизо, и с изненада установи, че очуканите изподраскани парчета са от кликиски робот.

Беше напълно разрушен.

Дейвлин спря, изненадан от находката си. Тромавите бръмбароподобни машини изглеждаха здрави и на външен вид неразрушими. Създалата ги извънземна раса беше изчезнала, но никой никога не беше виждал повреден или разрушен робот. Черните им екзоскелети бяха толкова яки, че извънземните машини на повече от десет хиляди години бяха останали физически невредими.

Но нещо — *нещо* — се беше оказало достатъчно силно и опасно, за да натроши един от тези работи на късчета. Нещо наоколо.

Дейвлин преглътна мъчително. Трябваше да предприеме нещо — но какво?

Съвсем близо зад гърба си чу скърцане на камъни и в следващия миг част от стената рухна. През отвора изскочиха остри паякообразни крака, опипваха и разширяваха пролома.

Той хукна към следващия вход. За негов ужас помещението се оказа задънено — огромна стая без изход.

Хищните му преследвачи бяха по петите му — чуваше зловещото тътрене на медузестите твари по пода. Всевъзможни други чудовища потракваха и съскаха из сенките.

Дейвлин зашари с фенерчето из задъненото помещение, за да открие някаква пролука. Нямаше къде да избяга.

И изведнъж, сякаш като по някакво чудо, лъчът на фенерчето освети един трапецовиден блок. Втори портал! В много кликиски градове имаше повече от един мигновен транспортационен проход. Дано само този да беше действащ.

Дейвлин припряно започна добре познатата му активационна процедура. Огледа набързо обозначенията върху плочите и почти веднага разпозна тази с адреса на Рейндик Ко.

Древното кликиско съоръжение забуботи тромаво, сякаш се събуждаше от дълбок сън. Дейвлин се опита да се съсредоточи.

Една от медузестите твари пролази през входа на помещението, изпружила пипалата си към него.

Дейвлин чу познатото жужене на порталната машинария и краката му се подкосиха от облекчение, щом плоският камък започна да помътнява. В стаята вече бяха пролазили четири медузести твари и пълзяха към него, оставяйки зад себе си слуз. Пипалата им плющяха по пода като камшици.

Дейвлин ги изгледа за последно и скочи през портала.

24.

АНТОН КОЛИКОС

Антон се беше посветил на изучаването на илдирийския епос, за да го публикува на Земята. Използваше всяка секунда, за да чете или слуша истории, които никое човешко същество не беше чувало досега. Нима можеше да мечтае за нещо повече от това?

Но несекващите му проучвания изтощаваха дори него. Антон обичаше от време на време да се поразтъпче и се разхождаше по булевардите на курорта. Странните несиметрични сгради отразяваха светлината на окачените по куполите им блестятели. Цветовете, светлините и екзотичните аромати неизменно му напомняха за „Хиляда и една нощ“. През сезона на мрака двамата с Вао'сх бяха като Шехеразада — забавляваха с историите си на централния площад онези работници, които имаха възможност да отделят част от времето си, за да ги послушат. Останалата част от куполния град беше практически пуста.

Антон си засвирука и приглади грижливо сресаната си кестенява коса, сякаш се готвеше за среща. Така и не бе успял да се научи да свири с уста, но сега се опита да подхване една стара песничка, любима на майка му. Спомни си огромната ѝ радост, когато ѝ подари музикална кутийка, която изпълняваше същата мелодийка — въпреки че Маргарет не беше от жените, които събират дреболии...

Спусна се в долните нива, където се помещаваха генераторите, вентилационните системи и топлофикационно-разпределителната мрежа на Марата Прайм. В помещенията в основите на куполния град отекваше оглушителен тътен. След старинната естетизирана архитектура на горните нива безпорядъкът и суматохата подействаха на Антон освежаващо. Край засводения вход на един спускащ се надолу тунел бяха разхвърляни части от съоръжения и сандъци с материали. До слуха му достигаха стържещите шумове от тежки екскавационни машини и подвиквани команди.

Главният инженер на Марата Нур'оф се беше заел с осъществяването на амбициозен проект през дългата нощ, когато нямаше да смущава спокойствието на илдирийските туристи. След отлитането на последната совалка през дневния сезон изкопчиите бяха започнали да прокопават шахти с автоматизирани съоръжения. Нур'оф нямаше нареждане от отсъстващия губернатор на Марата, но на своя глава беше решил да направи някои подобрения. Губернатор Ави'х не би имал нищо против повишаването на топлофикационната ефективност, а и по всяка вероятност въобще нямаше да забележи нищо.

Антон се вмъкна под свода и тръгна надолу по стръмния тунел. На всеки няколко метра бяха закачени преносими блестители, които светеха ослепително.

— Може ли да мина?

Пътят му беше запрещен от един як илдирийски работник с огромни ръце, широки рамене и дебел като главата му врат. Представителите на работническата категория не бяха измежду най-интелигентните и схватливи илдирийци, но за сметка на това бяха старателни и търпеливи. Работникът тъкмо вдигаше един голям скален отломък, който препречваше пътя на земеизкопната машина, и макар да сумтеше от огромното усилие, лицето му беше спокойно.

Тъй като в Марата Прайм бяха останали съвсем малко илдирийци, Антон се беше постарал да се запознае с всички.

— Здравсти, Вик'к. Къде е Нур'оф?

На лицето на изкопчията грейна детинска усмивка. На Вик'к много му харесваше да слуша земните приказки. По всяка вероятност по-ниската му интелигентност беше предимство, тъй като поразсъдъчните илдирийци не можеха да възприемат използването на въображение: в тяхната величествена Сага нямаше никакви измислици.

Изкопчията сложи тежкия камък на една грижливо подредена купчина и посочи навътре към тунела.

— Ей там. Ръководи.

Антон му благодари и продължи с бърза крачка надолу. Видя няколко съвсем гладки тунела, различни от изкопания с грубите тежки машини централен тунел. Изглеждаха някак старинни.

Инженерите се бяха събрали в дъното на шахтата. Топлият влажен въздух миришеше на скална прах и кал. Нур'оф стоеше пред окачена на стената огромна карта, върху която беше разчертана цялата мрежа тунели под Марата Прайм.

Главният инженер погледна приближаващия се Антон и каза:

— А, човешкият паметител! Трябва да разкажеш на своя народ историята за това, което открихме тук — този странен лабиринт от старинни тунели. Никой не подозирайте за съществуването им.

Нур'оф имаше раздалечени очи и голяма глава, макар и не чак толкова, колкото главите на чистокръвните представители на категорията на илдирийските учени. Мелез между родители от категориите на учени и техници, всеки илдирийски инженер беше изключително способен по отношение на светкавичните изчисления наум и можеше да запомня огромни обеми практически сведения като компонентите на различни сплави, температури на топене и сили на опън.

Антон посочи картата и попита:

— Откъде се взеха всички тези тунели?

— Не е важно. Но ще ни свържат директно с термалните реки. Можем да ги използваме! Сега можем да инсталираме тръбопроводи във вече съществуващите тунели чак до врящите водни пластове. Марата Прайм ще разполага с цялата енергия и топлина, на които бихме могли да се надяваме.

Антон потупа инженера по рамото. Преди няколко седмици му се беше наложило да обяснява значението на добронамереното потупване по рамото.

— Знам, че положи много усилия и отдавна мечтаеш за това.

По време на дневния сезон инженерите поддържаха слънчевите колектори и съхраняваха акумулираната енергия в огромни резервоари извън куполния град. Но през полугодieto на мрака малобройният екип трябваше да пести енергията до следващия изгрев.

Повечето инженери се задоволяваха само да поддържат системите в изправност, но Нур'оф предпочиташе предизвикателствата. Тъй като повърхността на Марата оставаше топла дълго след падането на нощта, беше измислил система, която да изпомпва чрез турбини гореща вода от дълбоките водни пластове и да използва термалните изпарения за генериране на енергия. Нур'оф

нямаше търпение да изпробва плановете си на практика, но изобщо не беше очаквал да открие този лабиринт от вече прокопани подземни проходи.

— Защо не влезем да огледаме новите тунели? — попита Антон и грабна един портативен блестител, но забеляза откровеното нежелание на инженера да рискува да тръгне в тъмнината. — Не си ли любопитен да разбереш кой ги е прокопал?

— Единствено доколкото това има някакво отношение към моя проект. — Нур'оф присви устни. — Но да... би било добре да проверя непосредствено функционалността на новия ми проект за термалноенергиен транспорт.

Спуснаха се заедно в тунела. Антон въртеше блестителя и прогонваше сенките.

— Кога е издигнат Марата Прайм?

— Преди две столетия. Не е имало признаци за предишни обитатели на планетата, пък и сме били прекалено заети, за да се ровим в тайните ѝ.

Тунелите очевидно бяха прокопани много преди това. Кой би могъл да го направи? Може би древната кликиска раса?

Антон насочи блестителя към поредния коридор.

— Истинско свърталище на плъхове! Накъде ли отвеждат всички тези тунели?

— Какво е това плъх? — попита Нур'оф и в следващия момент се усмихна. — О, да, ти ни разказа за пренасящите зарази земни гризачи в историята си за свирача.

Колкото по-надолу се спускаха, толкова по-гъста ставаше парата. Скоро до слуха им достигна ревът на гореща подземна река.

— Отлично. Можем веднага да инсталираме турбините и генераторите. Не са необходими повече изкопни работи.

Върнаха се в ярко осветените коридори, където изкопчиите подготвяха шахтите за инсталирането на тръбопроводните мрежи. Антон продължаваше да оглежда озадачен ширналите се във всички посоки разклонения.

— Знаеш ли, можем да огледаме тези тунели и да разберем къде отвеждат.

— Не е необходимо — отвърна Нур'оф. — Нали вече стигнахме до термалната река. Друго не ни трябва.

— Но ако другите тунели отвеждат до по-удобно място?

Родителите му никога не биха обърнали гръб на подобна изумителна мистерия, без да я проучат подробно.

Нур'оф го погледна.

— Тази е напълно подходяща.

— Така си мислиш.

Антон знаеше, че и останалите членове на малобройния екип биха казали същото, вероятно дори Вао'сх. Просто никой от тях не изпитваше никакво любопитство към неща извън сферата на компетентността си.

Илдирийците може и да приличаха на хора, но привичките им много често напомняха на Антон, че са съвсем различен вид. За него беше необяснимо защо не проявяват никакъв интерес към проучването на мистериозните тунели, та дори само за да разкрият загадката кой ги е прокопал.

Ако не друго, щеше да стане чудесна история.

25.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Щом разбра, че губернаторът на Хирилка се е събудил, Джора'х бе обзет от желание да скочи от какавидения трон и да се втурне към болничното ниво, но подобно необмислено действие би предизвикало не по-малка паника от събуждането на Руса'х.

Престолонаследникът Тор'х се държеше като обезумяло от радост дете. Той сграбчи ръката на лекаря в желанието си пръв да види чичо си, но Джора'х вдигна ръка.

— Всички тръгваме, Тор'х. Аз също искам да видя Руса'х.

Пери'х изглеждаше по-скоро облекчен, отколкото зарадван от новината: изпитваше известна несигурност относно самостоятелното поемане на властта, независимо от увереността на Джора'х, че той, кроткият му и интелигентен син, е достоен да се справи със задълженията си.

Мъниците нахлуха в залата. Бърбореха, припкаха, теглеха краката на огромния трон, завиваха с одеяла и всевъзможни цветни покривки мага-император, сякаш беше крехка антика, която опаковат за продължително пътешествие, а не им предстои да го преместят само в една от съседните зали в същия палат.

Най-накрая повдигнаха какавидения трон и го изнесоха като носилка през широко отворените врати на залата за съзерцание. Процесията потегли по ярко осветените коридори и спираловидни стълби. Сепнати от появяването на мага-император, поклонниците го гледаха вторачено — не можеха да повярват на благосклонността на съдбата, че са успели да зърнат богоподобния си вожд.

Престолонаследникът Тор'х припкаше най-отпред с широко отворени блеснали очи, сякаш току-що беше взел поредната солидна доза шайинг. Този път обаче причина за превъзбудата му не беше наркотикът, а собственото му въодушевление.

Стигнаха до болничната стая, отвориха вратата и стражите си запробиваха път през тълпата лекари, пристигнали преди мага-

император. Излизането на Руса'х от подтизмения сън ги беше заварило неподготвени.

Щом внесоха какавидения трон в стаята, Джора'х протегна тизма и проследи безчислените сребристи духовни нишки от Извора на светлината. Но макар губернаторът на Хирилка да беше буден, не можа да го усети. Сякаш брат му беше невидим за всепроникващата мрежа на тизма. Още една дълбока мистерия... но радостта, че Руса'х се е свестил, беше по-важна от всичко останало.

Замаяният губернатор на Хирилка седеше в леглото си и се оглеждаше. Беше изпит и блед, меките му черти бяха изострени и посърнали след продължилия месеци сън. По-рано от него бликаше неизменно веселие, беше вечно заобиколен и глезен от своите партньорки в забавленията възпълното му лице сияеше, а очите му блестяха от доволство. Сега изглеждаше притеснен и разтревожен.

Тор'х изтича до Руса'х и го прегърна, без изобщо да се съобразява с изискванията на етикета или достойнството.

— Чичо!

Късо подстриганата коса на Тор'х стърчеше, но косата на чичо му беше все така дълга, тъй като той се намираше в безсъзнание в момента на смъртта на бившия маг-император, когато всички илдирийски мъже бяха отрязали косите си.

— Тор'х? — промълви губернаторът на Хирилка, сякаш не можеше да си спомни. — Да, Тор'х. Махнаха ли се хидрогите?

— Да, чичо. Нанесоха ужасни щети, но се махнаха от Хирилка. Аз помогнах на народа във възстановителните работи. Когато се прибереш, ще останеш доволен от свършеното от мен.

Пери'х застана до престолонаследника и сведе официално глава.

— А аз съм новият кандидат-губернатор, чичо. Чувствам изключително облекчение, че ще можеш да си мой наставник в периода на прехвърлянето на властта. Страхувахме се, че никога няма да се събудиш.

Руса'х като че ли най-после започна да схваща какво означава това, че Джора'х е седнал в какавидения трон, където би трябвало да е старият Сайрок'х. Дълго не зададе никакъв въпрос и не каза нищо, сякаш напълно безразличен към случващото се около него.

Мъниците доближиха трона на Джора'х до леглото на губернатора и магът-император му подаде ръка.

— Доволни сме, че отново си между живите, Руса'х. Империята се нуждае от теб.

Руса'х сграбчи ръката му с изненадваща, почти недопустима категоричност.

— Да... Отново между живите. — Въздъхна глухо и продължително. — Завърнах се от царството на чистата светлина. Намирах се на по-висше ниво, до самия Извор на светлината, облян от божественото му сияние. — Той притвори очи, след което отново ги отвори, сякаш не можеше да повярва къде е попаднал. — А сега се завръщам в място с толкова много сенки... толкова много! — Отпусна се на леглото, сякаш безкрайно изтощен. — Но вече не се боя от сенките и тъмнината.

Руса'х се беше завърнал като по чудо... но все пак Джора'х беше обезпокоен, че не може да усети брат си в мрежата на тизма. Сякаш беше изтрит или изключен от нея.

— Трябва да оставим губернатора на Хирилка да откъдне. Сега не бива да го тревожим. Той се завърна при нас и това е велик ден.

— Ще остана при него — заяви Тор'х.

В гласа му не прозвуча дори нотка на молба за разрешение.

— Аз също би трябвало да остана — добави Пери'х, сякаш това се подразбираше от само себе си.

Преди Тор'х да успее да възрази срещу намесата на по-малкия си брат, магът-император каза:

— Да, най-добре би било двамата да останете да помагате на чичо си, докато се възстанови.

После махна с ръка на мъниците да вдигнат какавидения трон.

— Ще разговаряме късно, Руса'х, след като се почувстваш по-добре.

26.

ДЖЕС ТАМБЛИН

След като знаеше, че може да избяга, отдалечената водна планета вече не му се струваше безнадежден капан. Цялата му енергия и възродените вентали не биха успели да направят нищо, ако не отнесеше водните същества на скитниците... при Ческа.

Седеше на скалата по цели дни и наблюдаваше постепенното оформяне на корпуса на изумителния съд във водата. Венталите препредаваха мислите му и помагаха на водните създания — от планктона и скаридите до тромавите левиатани, — които наистина бяха необятна работна сила.

Прибойт блъскаше в скалата, а Джес следеше и насочваше трескавата активност сред дълбоките води и сред останалите от прилива изолирани езерца. Микроскопични животинки и дребни коралови създания циментираха милионите песъчинки една по една, докато изграждаха скелета на органичната сфера. Черупчести твари и хлъзгави безгръбначни отделяха смола и перлена секречия, с която облицоваха грубата повърхност на корпуса, усилваха го с емайл, посилен от този на човешки зъби, а отгоре го покриваха с облицовка от изтеглени от водната шир чисти метали.

Над водата се издигаха сводести ребра, които напомняха сграбчили огромно кълбо пръсти — играчка на някакво гигантско дете. Коралите неспирно изграждаха основната носеща конструкция. Извисен над плитчините, все още недовършеният кораб приличаше на вкаменелост на отдавна изчезнал дракон, довлечена от вълните до самотната скала. Джес наблюдаваше постепенното му оформяне и съзиждане — и как с всеки изминал ден ставаше все по-великолепен. Усецаше безграничната сила на просмуканото си с енергията на венталите голо тяло.

Скитниците бяха ненадминати майстори по скалпването на действащи кораби от всевъзможни боклуци — на външен вид корабите не бяха особено привлекателни, но за сметка на това бяха

изключително сигурни. Джес беше виждал всевъзможни невероятни конструкции, които не можеш да срещнеш в нито един стандартен каталог, но този уникален съд, конструиран от безбройната армия океански твари под ръководството на водните създания, които никога не бяха приемали човешки контури, беше наистина невъобразим.

Облицованите коралови кости оформяха извивки и скоби като пръстените за географска ширина и дължина на дъвен глобус. В конструкцията бяха вградени непонятни двигатели, които се задвижваха със съвършено неразбираеми енергии.

Тъй като черпеше необработена жизнена енергия направо от самия извънземен океан, Джес имаше съвсем различна представа за изминаващото време. Можеше да стои спокойно, докато приливите и отливите се редуваха и докарваха все нови и нови създания, нови и нови работници и материали, и да наблюдава израстването на кораба.

Най-накрая, по време на един прилив, под двете диамантени луни в небето на този безименен свят силуетът на сферичната клетка се очерта напълно.

От най-големите дълбини доплува огромно същество с пипала — буботеше глухо на език, по-дъвен от човешката цивилизация. Издигна се във въздуха и от осеяната му с водорасли кожа рукоуха водни струи. Чудовищната му прегръдка беше толкова могъща, че можеше да сплеска дори бойно кълбо на хидрогите. Левиатанът вторачи огромното си млечнобяло око в Джес, а след това в космическия кораб.

После протегна три дебели като стълбове пипала и сграбчи сферичната конструкция. Джес наблюдаваше вцепенен от уплаха, че с огромната си сила може да повреди изградения с толкова грижи и усилия съд. Но венталите знаеха какво правят. Звярът повдигна с неподозирана деликатност кораба от строителната площадка край скалата, понесе го към дълбокото и потъна.

Джес не откъсваше очи от пустата водна повърхност.

„Сега какво?“

„Сега твоят транспортен мехур е готов“.

Тъй като в тялото му кипеше силата на венталите, Джес можеше да диша във водата... всъщност той изобщо нямаше потребност да диша — още един признак, че е повече от човек. Под кожата му като фосфоресциращ планктон се носеха вълнички втечнено електричество,

готови да разтърсят със статичните си заряди всичко, до което се докосне.

Океанската повърхност закипя от мехури — последният въздух излизаше от кълбото. А после венталите заредиха кораба под водата със собствената си спояваща енергия.

Вълните се разтвориха внезапно и с рев и огромното кълбо се издигна над водата. Корабът се понесе по леките вълни, пълен с океанска вода: гигантска капка, споена от мощта на венталите.

Двете луни над планетата грееха сред звездните водопади и обливаха кораба със сребристото си сияние. Коралите и перлите блещукаха като хладен огън. Корабът-мехур плавно се приближи и спря пред Джес — на педя от скалата. Стената стичаща се вода го подкани и Джес разбра, че трябва да влезе. И мина през мембраната, без нито една струйка да потрепне.

Озова се в сфера-аквариум, пълна с вода и риби, дребни морски животинки и растения, изпълнени с енергията на венталите. Изпита топлина и удобство. Усещането беше изумително.

„Сега ти и ние можем да управляваме този кораб“.

Чувството на благоговение отстъпи място на нетърпение и решимост. Най-после можеше да започне великото си пътешествие и знаеше точно къде да отиде. Щеше да намери Ческа поне за да ѝ разкаже, какво се е случило с него и да помоли скитниците за тяхната подкрепа в новата му грандиозна мисия.

Без да разбере как, Джес поведе огромния воден кораб. Гигантската сфера се издигна в облаците и се понесе плавно и безшумно над безименната планета.

Джес се връщаше на Рандеву, в родината си.

27.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Щом новината за нападението на ЗВС срещу кораба на Рейвън Камаров се разчуеше, скитниците моментално щяха да грабнат оръжията и да я залееят с предложения за наказателни акции, както беше постъпил Джес, бомбардирайки Голген с порой от комети. Преди обаче това да се случи, Ческа реши да се срещне с някои от по-важните лидери на кланове и събра онези, които в момента се намираха на Рандеву.

Както обикновено, всички поддържащи тесни връзки скитнически фамилии щяха да започнат да дърпат чергата към себе си. Да успееш да накараш клановете да вземат общо решение, обичаше да повтаря говорителката Окая, е почти толкова трудно, колкото да изградиш аванпост на най-негостоприемната планета.

Ческа щеше да каже, каквото имаше да казва, и щеше да изслуша съветите им, но се опасяваше, че ще предпочетат да яхнат корабите. А как би могла да ги разубеди? В края на краищата ЗВС нападаха натоварени с екти кораби на скитници, все едно те бяха престъпници.

Но пък ответните мерки срещу възмездието на клановете щяха да продължат години.

Седмина от водачите се събраха в една от просторните зали, издълбана в скалите на централния астероид на Рандеву. Ческа седеше и ги гледаше. Знаеше, че те изобщо не подозират причината за спешното свикване на заседанието.

— Боя се, че отново ще трябва да чуете неприятни новини.

Старият Алфред Хосаки подпря кокалестата си брадичка върху дланите си и изпъшка.

— Просто ще престана да идвам на тези срещи.

Останалите се позасмяха и зачакаха да чуят онова, което имаше да им казва говорителката.

В коридора пред залата се чу силно стържене и след малко Нико Чан Тайлар и още трима яки скитници внесоха няколко деформирани

метални отломки — плочи от облицовка на корпус на космически кораб и кожуха на един двигател. Черните белези и разтопените усукани метални парчета подсказваха какво се е случило с разрушения кораб. Четиримата стовариха парчетата в дъното на залата.

— Това е останало от кораба на Рейвън Камаров — каза Ческа.

Скитническите вождове се опулиха.

Всички бяха познавали брататия симпатичен капитан, който доставяше екти в различни скитнически складове. Ческа обясни как Нико е намерил останките по трасето на курса на Камаров. Нико се ухили, сякаш очакваше да бъде награден за находката си, но тя добави:

— Ще разговарям с теб по-късно.

И го отпрати заедно с помощниците му, за да продължи заседанието. Баща му Крим, който присъстваше на заседанието, пребледня от изненада и гняв.

Ческа продължи:

— Всички аналитични процедури доказаха неопровержимо, че са го направили ЗВС. Ударен е с язери. Голямата гъска е толкова отчаяна, че си позволява открити актове на убийство и пиратство срещу скитниците.

След което остави лидерите да осъзнаят току-що наученото и произтичащите от него последици.

— Мръсници! — изкрещя шкембестият Роберто Кларин, управител на Ураганово депо, последното местоназначение на Камаров.

— Може да е случайност — обади се Ана Пастернак. — Не можем да сме сигурни дали това е официалната политика на Голямата гъска.

— Искаш да им се размине ли? Не можем да им го простим! — възрази Крим Тайлар.

— Ханзата е отговорна за действията на своите военни. — Възпълното лице на Кларин беше станало направо мораво. — Те знаят какво се е случило с кораба на Рейвън, но никой не се е погрижил да си го признае.

— Смятате ли, че са пленили Рейвън? — попита Алфред Хосаки. — Смятате ли, че са го изпратили на някоя от сатанинските си планети за каторжници?

— И защo да го правят? — възкликна винаги предпазливият Фред Мейлор.

— За да го разпитат и да се докопат до информация за нас. Мамка му, той ми е приятел!

— Той е мъртъв!

Ческа ги остави известно време да се накрясат, а после въдвори ред, повишавайки глас:

— Дошъл е моментът да се взрете в Пътеводните си звезди. Основният въпрос е как смятаме да постъпим.

— Аз казвам да престанем да им продаваме екти — изрева Кларин. — Нито капчица от моето депо няма да зареди отново пиратските им кораби. И без това няма достатъчно космическо гориво и за нашите нужди. Аз казвам да прекъснем деловите си отношения с тези крадци и убийци!

Скитниците отново се развикаха и заспориха, но Ческа ги прекъсна.

— Внимавайте какво решение ще вземете. Клановете имат нужда от търговия с Голямата гъска. Получаваме половината от високите си технологии и промишлени материали от тях.

— Да не говорим за приходите. Те са най-добрите ни клиенти на екти — добави Пастернак. — Недоволстват от високите цени, но винаги плащат.

Фред Мейлор посочи струпаните отломки.

— Освен когато взривяват корабите ни и крадат екти.

Крим Тайлар се намръщи.

— Поне десет кораба са в неизвестност от началото на войната с хидрогите. Нима някой допуска, че Рейвън е първият или единственият, ударен от зевесетата?

Ческа мълчеше. Корабът на Джес Тамблин също беше изчезнал безследно. Възможно ли беше и той да е пострадал от нападение на ЗВС?

— Лично аз не желая да търгувам с убийци! — заяви презрително Мейлор.

Няколко от водачите измърмориха одобрително.

— Шиз, нямаме чак толкова сигурни приходи все пак. — Кларин кръстоса ръце над огромното си шкембе, все още разтреперан от гняв. — Добиваме ектите с огромен риск и с цената на много жертви. Брат

ми загина на Ерфано още преди да сме чули какво са предприели хидрогите. Казвам да заемем твърда позиция, докато Голямата гъска не промени поведението си и не започне да се отнася с нас с уважението, което заслужаваме.

— Колко време ще чакаме, преди да дойдат да се молят? — попита Хосаки. — Те не разполагат с друг източник на гориво.

— Според мен въпросът е предрешен — каза Ана Пастернак.

Обсъжданията продължиха, съпроводени с нарастващия гняв на скитническите лидери. Ческа се опитваше да запази спокойствие и хладнокръвие и да ги предпази от вземането на решение, за което след това ще съжालяват.

— Трябва да сме предпазливи и да отчитаме последствията. Опасявам се, че това би предизвикало ответен удар. Зевесетата вече доказаха готовността си да прибегнат до насилствени действия срещу нас. Ами ако това ги предизвика да извършват по-нататъшни нападения срещу беззащитни кораби или аванпостове на клановете? Възможно е да понесем огромни загуби...

— Говорителко, длъжни сме да им покажем, че не могат да си играят с нас.

Мейлор рядко се гневеше така.

— Но те наистина могат да си играят с нас, ако решат — измърмори Хосаки. — Имат огромна военна машина и много кораби. Не можем да се изправим срещу зевесетата, ако се стигне до това.

— Няма да могат, ако не знаят къде сме. Никога не са можели да открият скривалищата ни.

Крим Тайлар стовари юмрук върху масата.

— Съгласен съм с Роберто Кларин. Прекъсването на деловите отношения е единственото ни средство. Те разполагат с военна мощ, но на наша страна са търговските ни умения. Теранският ханзейски съюз отлично го съзнава.

— Да! Да ги лишим от космическо гориво, докато председателят или кралят не осъдят пиратския акт, извършен от Земяните въоръжени сили.

— И да изправят виновниците на съд! — извика Кларин.

— О, ще намерят някоя изкупителна жертва.

— Кого го интересува? Стига да поемат отговорност за действията си.

— И да се закълнат, че няма да предприемат повече нападения.

— Никога няма да го направят — изпъшка Пастернак.

— Ако не се съгласят с нашите условия, ние ще разполагаме с всичкото си гориво за собствени нужди — отсече Кларин. — Какво лошо има в това?

Вождовете отново се разкрещяха и Ческа отново въдвори ред.

— Ще оставим един ден да обмислим положението, а междуременно трябва да се погрижим да разберем мнението и на другите вождове на кланове. Разбира се, че трябва да предприемем действия, но трябва да са точните действия.

— Аз няма какво да обмислям повече — заяви Тайлар. — За мен всичко е ясно. Моята Пътеводна звезда блести ярко.

— Готов съм да гласувам — добави Кларин. — Защо да затъваме в безконечни обсъждания?

Ческа никога не беше виждала вождовете на клановете така единни и категорични.

— Готови ли сте за последствията? Ще се наложи клановете да затегнат коланите още повече. Ще трябва да се подготвим за още по-драстични репресивни мерки...

— Ние сме скитници! — изсумтя Пастернак. — Винаги оцеляваме. Вселената ни предоставя суровините, от които се нуждаем, ако разполагаме с дързостта и изобретателността да си ги вземем. Рандеву е съвършен пример как успяваме да се справим там, където никой друг не би могъл.

— А и „Канака“ не се е нуждаел от търговски връзки с Ханзата — припомни Кларин. — Както и никой от нас. Време е да си спомним за собственото си наследство. Може би сме прекалено разглезени, прекалено мекушави, прекалено разчитаме на ханзейските луксове. Напуснали сме Земята много отдавна, без да възнамеряваме да се върнем там. Дошло е времето да срежем пъпната връв.

Ческа беше съгласна с тези основания, но имаше и някои сериозни опасения.

— Няма да е лесно, но със сигурност е възможно — каза тя и се изправи. — Ще оцелеем. Както винаги.

28.

ОРЛИ КОВИЦ

След вкусната както винаги вечеря — гъбена яхния естествено — Орли се захвана с домашните си работи. Баща ѝ я целуна по бузата и тръгна към града. Обичаше да се забавлява с празните препирни на познатите си дременски колонисти.

Когато приключи с домашните си, Орли разви овехтелия си разстроен музикален синтезатор и започна да се упражнява с добре познатите ѝ мелодии. След малко усили звука и засвири по-енергично. По някакъв необясним начин мелодиите изливаха някаква история, сякаш разказваха спомените ѝ и дори представите ѝ за различни хора от града, за които знаеше, че се присмиват на баща ѝ зад гърба му.

Когато Ян беше вкъщи, ръкопляскаше толкова често и силно, че това я разсейваше. Сега, когато беше сама, можеше да импровизира, колкото си иска. Музиката я успокояваше и ѝ доставяше наслада.

Орли беше необразована, но надарена музикантка. Обичаше да слуша старинни класически композиции и анализираше структурата на симфониите, за да усъвършенства собствената си музика. За съжаление личният ѝ синтезатор беше с ограничени възможности. Ян непрекъснато ѝ обещаваше, че когато съберат достатъчно пари, ще я изпрати в най-доброто училище на друга планета. Орли знаеше, че той искрено го желае, но се съмняваше, че някога ще разполагат с необходимите средства.

Уморена и схваната от работата из влажните гъбени полета, Орли остави синтезатора и заспа на дивана. Събуди се, когато баща ѝ изтрополи през панелната врата: усмихваше се толкова лъчезарно, че сърцето ѝ се сви. Това обикновено не беше на добро.

— Добри новини, момичето ми! Шанс, който не можем да си позволим да пропуснем!

Тя разтърка очи, надигна се и го целуна.

— Какво има?

— О, хайде де, развълнувай се поне малко. Това може да се окаже голям удар! Нали чу за колонизаторската инициатива на Ханзата?

— Изоставените кликиски светове? Но те са сухи и пусти, и...

— И топли, момичето ми. И огрени от слънчева светлина. Безкрайни свободни земи. След седмица на Дремен ще спре кораб на Ханзата, който събира доброволци за най-близкия транспортен център. Ще получим субсидии, ханзейско оборудване, всичко, което ни е необходимо. Пионери! Ще станем богати! Възможностите са безгранични.

— Заминаваме след... седмица?

Нямаха кой знае каква собственост, която да опаковат и да подготвят. През цялото време си знаеше, че е само въпрос на време, преди баща ѝ отново да тръгне нанякъде подир късмета си.

— Вече си ни включил в списъка, нали, татко?

— Да, разбира се. — Той разроши косата ѝ. — На първо място.

29.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Удру'х беше най-големият от братята му, но от всички поданици на Илдирийската империя Джора'х имаше най-малко желание да се срещне с губернатора на Добро. Той носеше дори по-голяма отговорност от баща им за разплодителната програма. Все пак, тъй като се готвеше да отиде на Добро, Джора'х изиска от брат си да му представи подробен доклад за Нира. Удру'х можеше поне да я измъкне от разплодителния лагер и да я спаси.

Прие брат си официално — седеше сред ярката многоцветна светлина, която се спускаше от небесния сферичен купол. Просторната ботаническа градина над него преливаше от растения, цветя, папрати, подхвъркващи пеперудоподобни създания и чуруликащи пернати. Няколко предани стражи стояха на подиума на какавидения трон.

— Намери ли я?

Магът-император се приведе от какавидения си трон. Беше отпратил безбройните поклонници и посетители от всевъзможни категории. За тази среща двамата с Удру'х се нуждаеха от уединение.

Лицето на губернатора на Добро беше каменно. Остриганата му глава беше безукорно гладка — някои от другите губернатори вече бяха оставили косата си да расте след погребението на баща им, но той не. Беше облечен изискано, без крещящите блещукащи скъпоценни камъни и енергийни слънчеви лентички, с които някои придворни обичаха да се кичат.

Удру'х повдигна брадичка и сапфиреносините му очи проблеснаха от отразената в тях ярка светлина в стаята.

— Господарю, току-що получих от Добро информацията, която поискахте.

— Така ли? Кажи ми за Нира. Ако сий направил нещо...

Губернаторът сведе поглед.

— Съжалявам, но се налага да ви информирам, че човешката зелена жрица е убита при нещастен случай. Било е злополука и със

сигурност не е по моя заповед.

Джора'х залитна напред в какавидения трон и сграбчи дръжките с две ръце, сякаш искаше да ги строши.

— Какво?! — Врълетелият го гняв и внезапната печал го разтърсиха, пометоха възкръсналата му надежда. — Убил си я!

— Не, господарю. Ужасяващ нещастен случай. По време на свързаното със смъртта на нашия баща объркване много илдирийци се уплашиха, понеже бяха откъснати от тизма. Зелената жрица се опитала да избяга и някои от стражите на Добро... се престарали.

Нира я нямаше!

— Защо не го усетих? Защо не го разбрах?

Удру'х го гледаше съвсем спокойно.

— Всички бяхме изолирани, докато не се възкачихте като маг-император, господарю. Нямах никаква власт над воините си.

Джора'х знаеше, че брат му казва истината. Преди време баща му го беше излъгал за смъртта на Нира, но сега историята не можеше да бъде изфабрикувана. Нито един губернатор не би могъл да скрие истината от своя маг-император. Усети в сърцето си смазваща празнина, като нова черна дупка.

Удру'х опечалено сведе глава.

— Моля за извинение за скръбта, която ви причинявам с това. Знаем, че зелената жрица беше майка на вашата дъщеря Осира'х и на още няколко деца от смесено потекло.

— Твоите начинания на Добро вече ми донесоха достатъчно мъка. — Джора'х отново взе твърдо решение да намери начин да прекрати програмата и заедно с това да избави Империята от хидрогите. — Кога ще получиш удовлетворение, че си направил достатъчно?

— Ще получа удовлетворение, когато постигна успех за доброто на Империята, господарю. Всяко мое усилие е насочено към осигуряването на възможност за превъзможването на зверствата на хидрогите. По всяка вероятност вашата дъщеря от зелената жрица е решението на въпроса. — Говореше невъзмутимо. — Дори да не ми вярвате, дори ако поради някаква причина сте убеден, че съм убил човешката жена от ненавист, имайте предвид, че не бих прахосал умишлено такъв изключителен шанс. Наистина беше нещастен случай.

Джора'х посегна към духовните връзки, които го свързваха с всеки негов поданик и особено силно с неговите братя и синове с благородно потекло. Губернаторът на Добро имаше стабилно присъствие в тизма и Джора'х не долови откровена измама. Удру'х не трепна и дори не мигна, докато Джора'х продължаваше играта на изчакване.

Мъката го задушаваше. Беше маг-император от съвсем скоро, беше решил след броени дни да отлети до Добро и да спаси любимата си Нира, но вече беше твърде късно. Да, този път със сигурност бе мъртва. И той отново не бе успял да поправи злината, беше се провалил.

Магът-император потрепери и се наведе напред. Гласът му прозвуча сухо и рязко.

— Настоявам във възможно най-кратък срок да се оттеглиш от властта на Добро, Удру'х. Даро'х е кандидат-губернатор и ще го обучиш на всичко необходимо.

— Така е и според традицията, господарю. Ще постъпя, както разпореждате.

Джора'х се замисли за своя син — интелигентен и общителен младеж. Нямахше желание да изпрати Даро'х в такова сурово и мрачно място, но илдирийската традиция имаше силата на закон. Поради мястото си в реда на ражданията, а не на способностите, с които беше надарен, вторият син беше предопределен да стане кандидат-губернатор на Добро. Джора'х възнамеряваше да следи отблизо експерименталните дейности там, докато не вземе решение как да сложи точка на всичко това.

Ако въобще можеше да сложи точка.

— Въпреки че Нира е мъртва, Удру'х, все пак имам намерение да отида на Добро, за да се запозная с разплодителната програма и да разбера как се отнасяш към човешките затворници. Ще направя всичко, което е във властта ми, за да поправа злините, извършвани спрямо тях от поколения.

Но сега нямаше причини да бърза. Нира я нямаше.

Ами ако баща му беше прав? Ако освобождаването на човешките затворници се окажеше пагубно за империята? Хидрогите продължаваха нападенията си. Трябваше да се нанесе удар срещу нов съюз...

Птичките в небесната сфера над главата му чуруликаха. Той вдигна очи към пищната зеленина и се замисли за прекрасната Нира и дейността ѝ като зелена жрица, за красивите гори на Терок, за разумните дървета.

— Освен това искам да се срещна с дъщеря си.

И забеляза искрената гордост и уважение на лицето на брат си.

— Да, господарю, трябва да се срещнете с Осира'х, за да се уверите, че всичко направено е напълно оправдано. Вашата дъщеря ще спаси Илдирийската империя в тази война.

Прислугата отнесе разтревожения маг-император на най-извисената кула в Призматичния палат. Стоплен от многобройните слънца, брат му, облечен в светла роба, беше вдигнал глава, за да могат слънчевите лъчи да гаят лицето му. Гледаше с немигащи очи ослепителните светила, сякаш имунизиран срещу опасността от ослепяване. Четирима любознателни свещеници-философи и двама паметители бяха наобиколили наскоро събудилия се губернатор на Хирилка, нетърпеливи да чуят историите и разсъжденията му.

Руса'х разказваше подробно, търсеше точните думи, за да опише всичко, което беше изпитал и прозрял. Съсредоточените паметители запомняха всяка негова дума. Свещениците-философи се задъхваха от описанията му, преценяваха смисъла на казаното съобразно всичко, което проповядваха и в което вярваха. Всички се извърнаха, дочули шума от приближаването на мага-император.

Джора'х погледна брат си, който не откъсваше очи от ярките слънца в небето, и каза:

— Наваксваш изгубеното време ли, братко? Опитваш се да събереш цялата светлина, която си пропуснал, докато беше в подтизмения сън?

Руса'х бавно се обърна към него.

— Видях самия Извор на светлината. Светлината на всички слънца в небето на Илдира, а дори и в целия Хоризонтен куп не може да се сравни с него.

Доскоро епикуреецът Руса'х предпочиташе забавленията сред многолюдни тълпи, пищни празненства и раболепни изкусителки, музиканти и актьори. Сега беше мълчалив, сдържан и замислен.

Руса'х отпрати свещениците-философи и паметителите от покрива и заговори на мага-император:

— Трябва незабавно да се върна на Хирилка. Моят народ има нужда от мен. От много дълго време са без... ясна посока.

— Съгласен съм. А Пери'х трябва да те придружи. Време е да разпратя всички кандидат-губернатори по планетите им.

Лицето на Руса'х не изразяваше нищо.

— Пери'х... — Той като че ли опита да си припомни кой е младият мъж. — И Тор'х. Да... Тор'х.

— Сега Тор'х е моят престолонаследник — отвърна Джора'х.

— Ще ми е... много полезен във времена на такива големи промени.

— Кандидат-губернаторът Пери'х също може да ти е полезен. Това е негово задължение.

— Тор'х много добре познава Хирилка и каква беше по-рано... а познава и мен. Пери'х трябва да учи всичко отначало — каза Руса'х.

Каза го не като молба, а като нещо съвсем естествено и магът-император омекна. Може би за все още незрелия Тор'х наистина щеше да е полезно да помага при такава жизненоважна дейност като възстановяването на Хирилка. Винаги можеше да го повика да се върне, ако имаше нужда от него, а пък Руса'х съвсем очевидно имаше нужда от подкрепа.

— Добре. Престолонаследникът може да те придружи за кратко за улеснение на прехвърлянето на властта. Това ще направи Империята по-силна.

— Да. — Руса'х отново се загледа в ослепителните слънца. — Може би дори по-силна отпреди.

30.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО УДРУ'Х

Зелената жрица вече му беше създавала много проблеми. Всеки път, когато започваше да си мисли, че е намерил решение на ситуацията, възникваха цял куп непредвидени последствия. Ако Нира не се беше оказала толкова ценна за разплодителната програма, Удру'х отдавна щеше да я ликвидира. Но подобно деяние би било престъпно пропиляване на огромния ѝ потенциал.

Въпреки че магът-император продължаваше да настоява да дойде на Добро, сега поне беше повярвал, че е мъртва.

Чрез невероятно нравствено усилие Удру'х беше успял да запази тайната от брат си. Отсега нататък обаче играта ставаше деликатна и рискована, докато губернаторът не вземеше решение как да постъпи с Нира...

В грандиозна процесия от Илдира една септа на Слънчевия флот бе започнала да отвежда губернаторите и техните млади наследници към различните илдирийски светове. Предишният ден Удру'х и кандидат-губернаторът бяха пристигнали на Добро. След като подчинените му се заеха да продължат дейностите си в разплодителните лагери, губернаторът взе Даро'х под крилото си. Двамата заедно се увериха от докладите на медицинските служители и администраторите, че експериментите продължават според програмата и че подложените на опитите не са създали никакви проблеми. След което младият му племенник се зае ревностно да изучава особеностите на колонията, чието управление щеше да поеме.

Самият губернатор се зае със собствените си неотложни задължения. Беше отсъствал прекалено дълго. Подготви се за решителни действия, потърси подкрепата на Извора на светлината и отлетя с бърз кораб към обратната страна на планетата. Съвсем сам.

У всеки илдириец самотата и отдалечеността предизвикваха не по-слаб инстинктивен ужас от тъмнината, но Удру'х трябваше да издържи. Дискретността беше по-важна от собственото му удобство.

Беше достатъчно силен. Осмели се да не вземе със себе си никого, дори най-доверения си медицински служител.

Никой друг не знаеше, че Нира е жива.

Удру'х беше тренирал упорито духовната си устойчивост и бе упражнявал връзката си с огромната мрежа на тизма. Щеше да понесе това необходимо мъчение поне за известно време.

Усили до максимум двигателя и се понесе на юг над екватора на Добро към ненаселения долен континент. Щом забеляза огромната водна шир на едно плитко езеро, разбра, че е близо до целта. Бяха изминали доста часове, часове на самота, но той държеше здраво контролните уреди и продължаваше полета.

Не беше чак толкова зле. Все още. Беше силен, да, достатъчно силен... със сигурност по-силен от Джора'х.

Слез внезапната смърт на бившия маг-император, докато тизмът се беше разкъсал и всички илдирийци бяха разпилени, объркани, несвързани, губернаторът на Добро се беше възползвал от своя шанс. Отдавна беше чакал този момент.

Когато разбра, че Нира е жива, тогавашният престолонаследник Джора'х започна глупашки да настоява дейността на Добро да бъде изоставена, да се зачеркне натрупаното от извършвани векове наред експерименти, да се обрече на риск бъдещето на Илдирийската империя. И всичко това заради любовта му към една жена. При това дори не илдирийка, а човек, чиито телепатични способности и общуване с разумната световна гора предлагаха безгранични възможности.

Години наред Удру'х внимателно беше изслушвал своите най-добри свещеници-философи и духовни наставници, докато обучаваха Осира'х и нейните братя и сестри. Усмиваше се и наблюдаваше ненатрапчиво, но през цялото време упражняваше уменията си, изучаваше духовните техники, усилваше способностите си. Като запазваше безизразно самообладание върху лицето си, губернаторът на Добро се беше научил да изчиства съзнанието си, да прикрива зад невидими прегради мислите си и да спотаява тайните си и от най-близките си познати.

В началото беше игра, след това предизвикателство, а най-накрая усъвършенствано умение, което близките му никога не биха заподозрели, тъй като никога не биха могли да си представят, че някой

би могъл да прибегва до подобни неща. Удру'х винаги се беше опасявал, че брат му може да предприеме неразумни действия. А тъй като никога не би могъл да се противопостави на законния маг-император или да не се подчини на нарежданията на Джора'х, трябваше да е готов за всякакви възможности.

След като се научи как да блокира известни мисли от тизма, се зае с медитация и съзерцание, за да открие начини да отклонява духовните нишки на брат си. Така че ако Джора'х не се съсредоточеше изключително напрегнато, никога нямаше да разбере, че губернаторът на Добро го лъже.

През мрачните дни преди възкачването на Джора'х на престола Удру'х се възползва от хаоса, за да отвлече Нира от разплодителния лагер. В изпълнение на оставените от него инструкции стражите бяха пребили зелената жрица до безсъзнание — всъщност много по-зверски, отколкото му се беше искало и почти я бяха убили. Но все пак я бяха оставили жива и я тъпчеха с наркотици, за да е в постоянен унес. А още преди възстановяването на тизма Удру'х устрои кътче, в което да я държи на скрито.

Губернаторът знаеше колко е силно увлечението на Джора'х към тази жена и си даваше сметка, че може да я използва като разменна монета, ако плановете му се провалят.

Удру'х не се доверяваше на никого — абсолютно на никого — и запази всичко в абсолютна тайна. Не можеше да я остави някъде, където за нея да се грижи и да я храни обслужващ персонал. Не, Нира трябваше да се справя абсолютно сама. Сам беше открил съвършена клетка — едновременно просторна и от която не можеше да се измъкне, — където една зелена жрица можеше да оцелее, без никой да узнае за съществуването ѝ.

В дните на кризата преди възкачването на мага-император Удру'х се беше върнал светкавично от Илдира на Добро, за да отнесе лично упоената с наркотици жена от мястото, където я държаха стражите, в южното полукуълбо — далеч от разплодителните лагери и в съвсем различна климатична зона. Беше открил един малък, но богат на растителност остров наскоро огромно езеро. Остави я там и се върна в Илдира, за да присъства на церемониите по възкачването и погребението. В суматохата Джора'х дори не беше забелязал краткото му отсъствие.

И сега, няколко седмици по-късно, Удру'х отново пристигаше на острова, за да се увери, че Нира е оцеляла. Докато кръжеше, преди да кацне, забеляза къде си е направила подслон от сухи дървета. Смарагдовата ѝ кожа можеше да фотосинтезира светлината за прехрана. За един илдириец подобно уединение би било най-ужасяващо наказание. Но Нира беше силна. Беше се уверил в това от понесените от нея изпитания в разплодителния лагер.

Приземи кораба върху обрасло с по-рядка растителност място, изскочи навън и вдъхна влажния въздух, съвсем различен от този над покритите със суха трева хълмове на север. Присви очи и се огледа, за да я открие. Дали не беше полудяла и нямаше да се хвърли върху него с камък в ръка?

Но тя пристъпи напред, изправена в цял ръст и покрита само с парче плат около бедрата. В очите ѝ прочете не страх, а примесен с презрение и примирение гняв.

— Виждам, че си се възстановила от контузиите — каза той. — Изглеждаш здрава и силна дори в това абсолютно уединение.

— Не съм сама. Имам дърветата. — Изглежда, черпеше сили от странната възлеста растителност с широки, подобни на ветрила листа. — Всяко друго място е по-добро от твоите разплодителни лагери.

— Повечето потомци на „Бъртън“ не биха се съгласили с теб.

Той се огледа. Усещаше нарастваща тревога на самотния остров наред ширналото се под пустото небе езеро. Човешкото присъствие не го успокояваше, защото Нира не беше свързана с тизма.

Нира се приближи с такова самообладание и решителност, че Удру'х отстъпи половин крачка назад. Тя знаеше, че не понася самотата, по дяволите!

— Въръжен съм! — каза той.

Тя се усмихна и той се наруга за това, че беше издал уплахата си.

— Може да си мислиш, че си ме изпратил в ужасно заточение, но за мен това е кътче от рая с изобилието си от вода, дървета и слънце. Открих плодове и корени, които могат да се ядат. — Тя повдигна смарагдовите си ръце. — За мен това не е ужасен затвор, както може би ти се струва. Мога да живея тук години.

И двамата знаеха, че няма къде да избяга. Спокойната повърхност на езерото стигаше чак до безкрайно далечния хоризонт без нито едно парченце суша. Дори да успееше да го прекоси до най-

близкия бряг, къде би могла да отиде от там? Това място беше най-доброто за нея, а и Удру'х винаги можеше да я намери тук. Един ден може би щеше да се наложи да я отведе обратно в цивилизацията...

— Знам какво правиш — продължи Нира. — Целият ти живот е една огромна лъжа. Всичко на Добро е лъжа и си ме скрил тук, както криеш всички потомци на „Бъртън“.

— Може би.

Губернаторът направи още няколко крачки към кораба си; изпитваше нарастваща тревога. Нямаше търпение да се върне в разплодителната колония, където щеше да е заобиколен от успокоителното присъствие на други илдирийци.

— Но беше наложително да те доведе тук. Човеците лесно могат да бъдат измамени. Но брат ми Джора'х не е чак толкова... наивен.

— Да, не е — отвърна тя с усмивка. — Той ще ме намери.

31.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил оглеждаше зад заключените врати всеки един от най-близките си съветници, съвсем сигурен, че ще му предложат откровените си мнения и задълбочени анализи. Вратите бяха заключени. Както винаги. Само така се вършеше работа. Само така се постигаше прогрес. И само така се чертаеше бъдещето на човешката цивилизация.

Скритите подробности на управлението на Ханзата не биваше да са известни на гражданите.

Без да докосне кардамоновото си кафе, Базил пое ръководството на закритото заседание.

— Като първа точка, адмирал Стромо, представете подробен доклад на резервите от екти в Спиралния ръкав. Във връзка с новата колонизаторска инициатива ми е необходимо да знам кои от запасите са разположени непосредствено до кликиските планети. Те ще са нашите главни центрове.

Докладът, в който бяха посочени пунктовете за разпространение и депата на ЗВС, вече беше подготвен. След безцеремонното справяне с непокорните укриватели на Ирека много периферни колонии се бяха подчинили и бяха предали незаконно укриваните си резерви. Базил изпитваше спокойна увереност, че перспективите са сравнително благоприятни.

След като данните се появиха на екрана, Базил се обърна към заместника си.

— Господин Каин, дайте ми обосновано предположение с какво количество космическо гориво можем да се снабдим през следващите шест месеца, произвеждано регулярно от скитниците, а така също и очакваното собствено производство на ханзейския облачен комбайн на Кронха 3. Очакваме първата доставка съвсем скоро, нали?

— До утре или най-късно вдругиден, сър.

Модулният облачен комбайн беше пуснат в денонощно производство по-рано от очакваното и зеленият жрец Колкер редовно изпращаше данни. Съливан Голд беше изпратил първия товарен кораб с екти, изпреварвайки дори най-оптимистичните прогнози на Базил.

— Отделете я за колонизаторската инициатива. Искам да тръгнем с пълна пара напред, докато хората са оптимистично настроени.

Бледият заместник кимна.

— Също като завземането на земите в Стария запад, оказало всеобщо влияние на всички пазари. Инвеститорите ще се надпреварват да получат дял от суровините на неотбелязани на картите планети.

Базил затропа с пръсти по масата и най-накрая отпи глътка от кафето си.

— Заели сме се с натрупването на богатства, при това колосални. За да успеем, колелото трябва да се върти.

— С оглед на жизненоважните ни военни нужди, господин председателю — произнесе тежко генерал Ланиан, — не смятам, че е разумно да предоставяме толкова много космическо гориво на колонистите. Това противоречи на вашия собствен аргумент, че кликиските транспортали отстраняват необходимостта от екти.

Базил погледна намръщено командващия ЗВС и каза:

— Впоследствие това ще се окаже самата истина, генерале, но първоначалните разходи на екти ще са огромни. Ще се наложи да изразходваме настоящите си запаси за доставка на снаряжение, продоволствие, сглобяеми жилища, дори хора. Това е като създаването на железопътен транспорт. Щом се качиш във влака, можеш да стигнеш от всяка гара до друга, но преди това трябва да стигнеш до най-близкия жп възел.

Каин спокойно продължи обясненията си:

— Освен това, генерале, след изграждането на транспорталната мрежа можем да се освободим от зависимостта си от прекомерно скъпите доставки на скитниците. Нито пък ще се пазарим с Терок за техните зелени жреци, които продължават да напускат ЗВС, тъй като ще разполагаме със собствена технология за моментална комуникация най-малко върху цяла една планетарна мрежа. И най-накрая, тъй като няма да ни е необходим водородът на газовите гиганти, няма да закачаме и хидрогите.

— Всички помним големите ни тревоги, свързани с репресивните мерки срещу разбунтувалите се колонисти, които не плащаха тарифите си — обади се адмирал Стромо.

— Но засега войната продължава — не се отказваше генералът. — Както разпоредихте, господин председателю, подготвили сме още три кликиски факела и сме готови да ги разгърнем. Трябва да определим подходящите цели.

— Би трябвало да се запитаме, господин председателю, дали точно този е най-подходящият момент за ескалиране на напрежението с хидрогите. — Каин запази невъзмутимо си изражение, макар явно да не бе съгласен с генерала. — Защо да не изчакаме и да оставим хидрогите да воюват с фероите, докато приведем порталната инициатива в пълни обороти?

— Защото те ще продължат да ни нападат — отвърна Ланиан. — Хидрогите доказаха, че са твърдо решени да ни ударят при всеки възможен случай. Трябва да взривим още една планета, за да им докажем, че не сме безобидни и че можем да им натрием носа.

— Съгласен съм. Всеки газов гигант е подходящ, стига в него да има хидроги. — Базил си пое дъх; нямаше търпение пак да използват последното си оръжие. — А как се представят новите бойни модели компита?

— Напълно сме удовлетворени, господин председателю. Като се има предвид отличното представяне на бойните кораби с екипажи от компита по време на опитните мисии, възнамерявам да ги използвам по-широко. Между впрочем, нашите корабостроителници бълват бойни кораби с хиляди — дреднаути, манти, буреносни платформи и ремори. Без бойните компита не бихме разполагали с достатъчно екипажи за всички тези съдове.

Каин прекъсна генерала с почти горда усмивка:

— Защо да не използваме бойните компита по-активно? ЗВС изглеждат удовлетворени от подобен подход. Това е новата идея, за която настояхте, господин председателю.

— Модифициран модел на кораб, при който са използвани преимуществата от особеностите на компитата.

Ланиан избута някакъв чертеж към Базил и той го заглежда подробно.

Стромо се възползва от предоставилата му се възможност и се впусна в многословни обяснения.

— Забележете, че бронята на тези модифицирани крайцери е значително увеличена, благодарение на което двигателите заемат почти цялото пространство. Елиминирахме жилищните зони и ненужните животоподдържащи системи. Всъщност предната част на корпуса представлява солидна, неразрушима броня.

— И с каква цел? Да ги управляват бойни компита?

— Предназначението им е да поразяват хидроги, така както постъпи илдирийският адар на Кронха 3 — взе думата Каин. — При създаването на тези кораби можем да използваме бойни компита за осъществяване на главните функции, след което да ги изпращаме в акция. Ще е необходим съвсем минимален екип от хора за вземане на спешни решения.

Базил продължи да оглежда чертежа; поклащаше глава. Накрая каза:

— Вече изпратихме на Голген един разузнавателен флот, който беше управляван от бойни компита и изчезна безследно. Загубихме пет манти и един дреднаут.

— Те извършваха разузнаване на хидрогите, господин председателю — отвърна Стромо, сякаш се оправдаваше. — Нищо чудно да са били унищожени. Но ако погледнем на нещата от обратната страна, тоест че тези кораби ще бъдат разрушавани, при всеки сблъсък ще унищожаваме по едно шибано бойно кълбо.

— И обричате човешките екипи да действат като камикадзета? Какво ще ги накара да останат на борда на разбивачите и да ги насочват право срещу някое бойно кълбо?

Ланиан и Стромо се спогледаха, сякаш отговорът беше очевиден.

— Сигурен съм, че ще намерим достатъчно доброволци, господин председателю...

— Но не е задължително — намеси се Каин със спокоен и вразумяващ тон. — Можем да модифицираме модела така, че от мостика в последния момент да се изстрелва спасителна капсула. Това поне ще им даде шанс.

— Щом желаете — отвърна навъсено Ланиан.

— Добре. Одобрявам. Пренасочете мощностите на корабостроителниците и започнете производството. Хората очакват от

нас да унищожаваме хидроги. Може да ни струва скъпо, но сме длъжни да отвърнем на удара.

— Първата серия кораби може да бъде завършена за половин година, господин председателю — уточни Стромом.

Генерал Ланиан добави:

— Този разрушителен флот ще ни позволи да подбираме мишени и да унищожаваме големи групи хидроги по собствено усмотрение. Планета по планета.

— Отлично начало — потвърди председателят.

Върху монитора на Каин замига сигнал за спешно съобщение. Озадаченият заместник се приведе напред. Базил остави чашата си с кафе и зачака безмълвно. Каин вдигна очи и Базил с известно облекчение установи, че изразът му е по-скоро объркан, отколкото ужасен.

— Сведенията са се трупали няколко дни, господин председателю. Един от помощниците ми е забелязал сходството между тях и е проверил и други съобщения. Резултатът е очевиден, макар да не разбирам смисъла му.

Базил го изгледа с нетърпение. Всички зачакаха напрегнато.

— Става дума за скитническите доставки на екти. Нито една от запланиваните по разписание пратки не е пристигнала. Нито една! Клановете са ни отрязали навсякъде... без никакво обяснение.

* * *

Тъй като за председателя на Теранския ханзейски съюз нормалните часове не означаваха нищо, Сарейн дойде в частните му покои на разсъмване. Тя беше сред малцината, пускани от охранителната система. Отдавнашната им връзка се беше оказала изненадващо спокойна и Базил не се замисляше много-много върху нея — възприемаше я като даденост. Би било проява на слабост да разчита прекалено много на Сарейн, но присъствието ѝ му доставяше удоволствие.

Беше спал четири часа — повече от обикновено — и младата терокка очевидно беше решила да му достави удоволствие със събуждането. От известно време, след като бе загубила двамата си

братя при нападенията на хидрогите, Сарейн изпитваше все по-силна нужда от компанията му, но вместо да ѝ позволи по-голяма близост, Базил започна да се държи по-сдържано. Засега обаче явната ѝ зависимост от него все още не му беше досадна. Засега.

Сарейн беше използвала паролата, която ѝ беше дал преди доста години и с която не си позволяваше да прекалява. Беше облечена в тънка прозрачна дреха и се бе наметнала с шал, за да изтъкне посланическият си статус. Прилепналата дреха подчертаваше красивото ѝ тяло. Застанала на вратата, тя се усмихваше сред златистата светлина, която се спускаше от прозрачния покрив на мансардата му.

— Добро утро, господин председателю.

Той се надигна в леглото и отвърна на усмивката ѝ, а Сарейн почна да съблича съблазнително дрехите си. След толкова време би трябвало да му е омръзнало или поне да е свикнал с прелестите ѝ, но той все още продължаваше да изпитва определена наслада от гледката.

След нападението на Терок двете с Естара очакваха с нетърпение всяко съобщение от своя свят и преглеждаха с настървение всички доклади, доставяни от разузнавателните кораби на ЗВС. Сарейн беше помолила като лична услуга Базил да изпрати по-значителна помощ на Терок, но той предпочете да не го прави, тъй като в миналото самите терокци с лека ръка бяха пренебрегвали всички негови настоявания за помощ. Нямахше желание нито да изгаря мостове, нито да демонстрира излишно състрадание.

Напоследък Сарейн беше позагубила част от привлекателността си, а и ставаше все по-ненаситна и настойчива, от което в съзнанието му прозвънваха предупредителни камбанки. Тя си даваше сметка, че като официален посланик би трябвало да се върне в родината си, поне за да посети разрушенията, но очевидно предпочиташе да остане на Земята. Базил ѝ предоставяше всички възможни политически извинения, от които се нуждаеше, за да не напуска Дворцовия квартал, тъй като искаше да я държи под око. Напоследък предаността беше прекалено рядко срещана стока.

Сарейн застана гола под лъчите на изгряващото слънце и Базил не скри искреното си възхищение. Съвършени бяха не само гърдите, бедрата и кожата ѝ с цвят на кафе, но и способностите ѝ като политик и желанието да преследва сходни с неговите цели. Двамата наистина се допълваха.

— Е, Базил, искаш ли ме?

— Отговорът е очевиден, ако погледнеш, където трябва.

Тя избухна в смях, скочи в леглото, блъсна го назад и се покатери отгоре му. Дръпна завивките встрани, за да не им пречат. Базил погали гърдите ѝ малко замислено, след това я обгърна през кръста, за да намести ханша ѝ. Тя не се нуждаеше от помощ, за да го насочи в себе си.

Въпреки неизтощимата амбиция и сексуалната ненаситност на Сарейн, Базил не беше очаквал връзката им да продължи толкова дълго. В последно време тя като че ли изпитваше някакви подозрения към него, независимо от ненаситността си... нещо почти като уплаха. Запита се дали се досеща за опита му за покушение срещу сестра ѝ Естара и краля. Ако узнаеше какво точно беше направил, вероятно щеше да му се наложи да предприеме доста сериозни мерки.

Сарейн като че ли се стараше да го разсее от мислите му, да съсредоточи вниманието му върху себе си — тръскаше се все по-бързо отгоре му, с вирната брадичка и съсредоточено притворени очи. Започна да се задъхва учестено и шумно.

„За какво ли не иска да мисля?“

Не можеше дай позволи такъв тотален контрол над него, когато имаше да решава толкова много проблеми, така че наруши ритъма и попита:

— Успя ли най-после да постигнеш нещо със зелените жреци? Видях те да разговаряш с Натон.

Тя спря да се клати, смутена, че той повдига делови въпроси в такъв интимен момент. После го нагласи по-дълбоко в себе си, сякаш за да се увери, че ще остане там.

— Да, Базил. Вече четири пъти. Но просто не мога да направя нищо. Взели са категорично решение, включително вуйчо ми Ярод.

Въпреки че го очакваше, Базил беше разочарован. Запита се дали не е загубила уменията си... и дали всъщност притежава качествата, които ѝ приписваше. Дали не го бяха подвели амбициозността и красотата ѝ? Щеше направо да се отврати от себе си, ако случаят действително се окажеше такъв. Един председател на Ханзата не би могъл да си позволи такова нещо.

— И колко от деветнайсетте доброволци жреци са ни напуснали?

Сарейн отново започна лекичко да се плъзга, да се търка и да се върти, сякаш за да отклони вниманието му от лошите новини. Като че ли подобни разговори за нея бяха всекидневие.

— Досега седмина. Петима са вече на Терок, а двама в момента пътуват.

Базил се отпусна върху възглавницата, притвори очи и въздъхна тревожно. Сарейн се надвеси над него и приведе лице към неговото. Погали с пръсти страните му и се притисна към слабините му, надяваше се тръпката от удоволствието да отклони мислите му.

— Наистина се опитах, Базил. Чрез Натон се свързах лично с всеки от тях. Жреците разбират, че седем души не могат да помогнат кой знае колко на световната гора, докато приносят им за ЗВС би бил значителен, но сърцата им са разкъсани и дърветата ги призовават.

— Типично.

Базил лежеше отпуснато, без да реагира на страстните движения на Сарейн. Съмняваше се, че някой друг е в състояние да окаже по-силно въздействие върху зелените жреци. Но в последна сметка това беше поредният провал, поредното разочарование.

— Аз ли съм единственият човек в Спиралния ръкав, който схваща мащабите на проблема? Работя денонощно, за да намеря изход от кризата. Разчитам на зелените жреци, които доброволно — доброволно! — осигуряваха съдбоносно важната комуникация между пръснатите ни навсякъде кораби. Десетки призовани на задължителна военна служба разузнавателни пилоти дезертират, когато им скимне. Скитниците най-внезапно престанаха да доставят екти. Всички ме изоставят.

Сарейн го целуна с такава страст, че го върна в настоящия момент.

— Аз никога няма да те изоставя, Базил.

— Е, тепърва ще видим.

И изведнъж я сграбчи и я привлече към себе си с изненадваща сила. Тя се задъха и той се отдаде на забравата почти изцяло — все пак остави една мъничка частица от себе си отчуждена... и в безопасност.

Като председател беше всеотдайно предан на задължението да си върши работата, всяка работа, по възможно най-съвършения начин. Мина дълго време, преди двамата да свършат — заедно.

32. ЯРОД

Обезобразената световна гора беше по-зле, отколкото беше очаквал. Макар да беше преживял всичко по пряката телевръзка, щом стъпи върху изпепелената земя, му се доплака.

Оцелелите зелени жреци бяха избрали един пръстен от пострадали дървета — пет масивни ствола, стърчащи като ампутирани крайници — за монумент на преклонение към загиналите дървета и хора. Макар и жестоко ранени, петте обгорели и изпотрошени дървета бяха живи, изправени като каменните обелиски на земния Стоунхендж.

Принудени да станат свидетели на разрухата през очите на гората, оцелелите жреци бяха вцепенени и изтощени от болезнените стонове, които отекваха по телевръзката. Воят на световната гора ги затрудняваше да доловят подробностите в съзнанието на дърветата. Но всеки път, щом някой жрец успееше да спаси някое дърво или да му помогне, всички ликуваха вкупом. В много от случаите световните дървета се бяха жертвали, за да защитят някоя малка фиданка. Всеки зелен стрък беше акт на съпротива срещу страданията, които беше понесъл Терок.

Посрещнаха го Алекса и Идрис. Сестра му и зет му бяха добродушни управници със спокоен нрав и никога не губеха самообладание — но това беше във времената на мирно благоденствие. Те не бяха подготвени за подобни обстоятелства. Сега и двамата бяха измъчени и съсипани, сякаш се бяха разпаднали на парчета — и отново бяха сглобени, съвсем непохватно.

— О, Алекса... О, гората ми.

Не знаеше какво друго да каже и я прегърна. Долавяше несекващите вопли на обгорените дървета.

— Какво мога да направя? Какво мога да направя...

— Същото като нас. — Идрис изтри изцапаната си със сажди буза. — Работи, докато капнеш, прави всичко, което трябва да се

направи, и когато спреш да отдъхнеш, събери сили, за да започнеш отново на следващия ден.

Ярод разкъса дадената му от ЗВС униформа, остана по превръзката си на зелен жрец и оголил смарагдовата си кожа за въздуха на Терок, се приближи до най-близкия от петте обгорени ствола и притисна гръд към кората му. Обгърна с ръце дървото и замря: усещаше контакта със световната гора с всеки сантиметър от кожата си.

Нахлулите усещания бяха по-разтърсващи от онова, което можеше да понесе, но той се притискаше отчаяно към дървото и попиваше всичко. Съзнанието му се разшири и загледа през разума на милиони оцелели световни дървета.

През десетте хилядолетия след последния конфликт, когато хидрогите бяха решили, че са унищожили верданите, останките от горския разум се бяха заселили тук, постепенно се бяха разпространили и бяха покрили цялата земна повърхност на Терок. От две столетия зелените жреци пренасяха фиданки на други планети, за да разпространяват древната гора. А сега хидрогите се бяха завърнали, решени да изпепелят своя противник. Връхлитаха от космоса, нападаха навсякъде с намерението да унищожат и последното листенце на световната гора.

На ненаселените континенти пламъците продължаваха да изпепеляват гората. Ярод усещаше неотложността и безграничността на онова, което трябваше да се направи. Но и без това малобройното население на Терок беше намаляло още повече след нападението на хидрогите. Не разполагаха нито с работна ръка, нито с необходимата техника, за да защитят и върнат към живот цяла една планета. Налагаше се да съсредоточат усилията си около разпръснатите тук-там селища.

Макар да се оплакваша от загубата на всеки зелен жрец, който решаваше да се завърне у дома, ЗВС не бяха сметнали за необходимо да изпратят повече войски, кораби и работници, с което да помогнат на Терок в този момент на огромна нужда. Военните кораби бяха пристигнали с първата краткотрайна вълна за подкрепа, войниците бяха помогнали при потушаването на най-изпепеляващите пожари и при обслужването на ранените, като наблюдаваха за евентуално ново

нападение на хидрогите. Но си бяха тръгнали дълго преди приключването на работата.

Сега народът на Терок трябваше да се справя сам с разрухата.

Ярод отстъпи от дървото и се обърна към сестра си и Идрис. Тялото му беше покрито със сажди, по татуираното му лице се стичаха сълзи.

— Вие отново сте майката и бащата на Терок. Съжалявам за гибелта на сина ви.

— Синовете ни — промълви Идрис. — Хидрогите убиха и Рейналд, и Бенето.

Ярод сведе глава.

— Да, Бенето беше свързан със световната гора в момента, в който беше унищожена дъбравата му на Гарванов брод. Почувствах всичко, което разказваше. Той изля разума и душата си в дърветата... но нищо не беше в състояние да спаси тялото му. — Ярод въздъхна дълбоко и се огледа. — Искам да помогна тук. Трябва да поговоря с моите другари.

— Правим всичко по силите си — каза Алекса, — за да разчистим пространства, да засадим нови фиданки, да съберем и засеем семена. Гората ни казва, че много голям процент вече са напъпили.

Ярод не си позволи да изпита безпомощност пред тази очевидно непосилна задача.

— Всеки кълн е безценен, а почвата на Терок е наторена с кръв и пепел.

По телевръзката и от докладите на други зелени жреци знаеше, че по време на първата ледена вълна гората се беше опитала да се защити чрез ускорено разрастване и обновление. Световните дървета бяха направили опит да възстановяват зелената си маса със скоростта, с която беше унищожавана, и за известно време бяха успели, но подобно усилие изискваше огромна енергия, а запасите на гората се бяха изчерпали бързо. Подобна защита беше възможна единствено в моменти на крайна опасност и сега опустошената световна гора беше изтощена и едва успяваше да съхрани живеца в себе си.

Зелените жреци и народът на Терок трябваше да я възстановят по бавния, естествен начин.

Ярод усещаше, че много от замаяните и обезсърчени зелени жреци са на ръба на силите си. Някои припадаха или ридаеха, но бързо се съвземаха и подновяваха изтощителните си усилия. Той щеше да се присъедини към тях, щеше да изстиска от себе си и последната капчица енергия. Но не знаеше дали световната гора ще е в състояние да се възстанови.

33.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Колкото повече приближаваше Рандеву със своя удивителен водно-перлен кораб, толкова по-различен му се струваше астероидният куп на скитниците. Може би защото го виждаше през очите на венталите. Зад прозрачните стени на кораба астероидите трептяха като през воал от сълзи. Възбудата от предстоящата среща го обземаше все по-осезаемо.

Нямаше представа нито дали Ческа е там, нито дали като по чудо все още не се е омъжила за Рейналд от Терок. В абсолютно реалния смисъл той вече не беше част от скитниците, нито пък изобщо напълно човек. Не можеше да си представи как двамата биха могли да се справят с промените.

Но скитниците умееха да се справят и с най-невъзможните проблеми, нали?

Клановете щяха да се изумят както от самия него, така и от странния му кораб. Не беше изключено да го помислят за нахлуващ извънземен, за потенциална заплаха и да се разпръснат. Джес се опитваше да намери начин да ги предупреди, но нямаше никаква възможност за пряка комуникация — въпреки всичките си чудеса водно-перленият космически кораб не разполагаше със стандартна комуникационна система, за да се свърже със скитниците.

Корабът се носеше към астероидния пояс. По-отдалечените скални отломъци образуваха нещо като димна завеса, която да обърква дебнешите сензори на корабите на Голямата гъска. Централните обитавани скали на Рандеву бяха свързани с масивни конструктивни скоби, а по-древните бяха привързани или оставени на притеглянето на междинната гравитация. Щом се приближи до централното ядро, Джес започна да забелязва множество скитнически кораби: совалки за средни разстояния, екти ескорти и товарни кораби за далечни пътувания, които доставяха оборудване и продоволствие като пчели, които обикалят около кошера.

„Най-последно у дома“.

Приближи се бавно до главния пръстен за кацане. В съзнанието му нахлуваха все повече въпроси. Как щеше да влезе? Огледа енергизираното си тяло и блещукащата си кожа. С проникването на венталите в тъканите му се беше сдобил с многобройни предимства и способности, непритежавани от никое човешко същество. Препускащата по вените му кръв беше свръхнаелектризирана, а кожата му беше защитена от електрическо поле. За да съхранят живота му, венталите го бяха превърнали в нещо повече от човек. Запита се дали изобщо ще оцелее в открития вакуум.

„Да. Ние ще те опазим“.

Но все пак не бяха в състояние да му помогнат с отговорите на въпросите, с които щяха да го засипят скитниците. С тях трябваше да се справи сам. Ческа щеше да му помогне, щом отново се съберяха.

Корабите на клановете се стрелкаха панически от пътя му, обитателите на Рандеву бързаха към защитните скривалища и се подготвяха за евакуация. Джес се насочи към един овален входен кратер. Надяваше се, че корабите на клановете няма предприемат стрелба срещу него — въпреки че съдът на венталите по всяка вероятност би устоял на подобно нападение. Обичайно за скитниците беше да се скриват, вместо да се втурнат в открито сражение. Щяха да изчакат и да разберат какви са намеренията му. Поне така се надяваше.

Светлините на астероидния куп блещукаха като очи през амбразуриите на грубите стени. Сигурно бяха пуснали и сирените. Тълпи скитници тичаха из тунелите, подготвяйки се да се евакуират или да се сражават.

Корабът на Джес увисна неподвижно, без да предприема никакви заплашителни маневри, за да предостави възможност на скитниците да свикнат с присъствието му. Другите космически кораби се отдалечиха в очакване да разберат какво ще последва.

Най-накрая един малък кораб с любопитен екипаж се приближи и прелетя покрай него. През потрепващата водна стена Джес зърна младия скитник, който го пилотираше. Имаше азиатски черти и на лицето му се четеше по-скоро любопитство, отколкото страх. Нико Чан Тайлар. Джес го беше срещал на събиранията на клановете... толкова отдавна, когато самият той беше нормален човек.

Джес плавно се придвижи през водата към прозрачната овална стена и вдигна ръка за поздрав, убеден, че Нико ще различи човешкия му силует. И помаха — сърдечно и приятелски. Изуменото лице на Нико му подсказа, че го е познал.

В същия момент си даде сметка, че освен мистериозно проблясващата му плът, голото му тяло по всяка вероятност е предизвикало у него успокоителна изненада, придружена от насмешка. Скитниците обичаха да се окичват, да бродират дрехите си, да се разкрасяват с всевъзможни крещящи шалчета. Не обичаха да се превземат, но ако се появеше съвсем гол на Рандеву, щеше да предизвика доста по-различен смут от очаквания.

„На това не е трудно да се намери решение“.

Във водата пред него се образува нишка от подредени молекули, извлечени от минералите в затворената океанска вода и от метализираните корали в конструкцията. Нишката се понесе като сребриста паяжина, издължи се, усука се и затрептя.

„Ще създадем материя, която да издържи на енергията в плътта ти“.

Нишките се преплитаха във фина тъкан с лъскавината и цвета на седеф. Тя се уви около тялото му като втора кожа, покри ръцете и краката, торса и ханша и най-накрая само стъпалата и ръцете му останаха непокрити.

— Много елегантно — каза той.

„Това е достатъчно“.

Джес внимателно спусна кораба на венталите в кратера. Тънката стена опря в огромните врати на хангара и промени формата си така, че Джес да може да хване дръжката и да отвори.

Прекрачи през мембраната като през желатин и пристъпи под ярките изкуствени светлини на площадката за кацане на Рандеву. Кожата му беше влажна, но водата не потече по него — сякаш беше жив фосфоресциращ енергиен скафандър. Въпреки че не изпитваше необходимост да диша, Джес вдъхна дълбоко и усети вкуса на прашния репродуциран и филтриран въздух. Усещането беше странно, великолепно.

Врълетяха го стотици спомени и чувства. За първи път бе срещнал Ческа именно тук, когато беше дошъл по работа като представител на клана Тамблин. Участваше в събиранията и помагаше

на семействата да решават основните въпроси за търговията, експанзията и бъдещето си. Испита огромно облекчение, че отново е тук. У дома.

В същия момент венталите в съзнанието му заговориха — и заредиха предупреждения, които мигновено вледениха надеждите му.

„Не си позволявай да влезеш във физически контакт с друг човек. Трябва да останеш недосегаем. Иначе е опасно“.

— Защо?

Единственото, за което мислеше, беше възможността отново да срещне Ческа, дори вече да е омъжена. Бяха толкова близки някога...

„В теб има прекалено много неконтролируема мощ. Тялото ти едва удържа водата на венталите в клетките ти и всяко докосване до кожата ти може да наводни другия човек като рукнала от разрушена язовирна стена вода“.

— Искате да кажете, че не мога... да докосна никого? Дори да му стисна ръката?

„Или да го целуна“, мина му през ума.

„Ще е фатално за другия. Енергията ще прелее от теб и ще разруши крехкото човешко същество. Не бихме могли да предотвратим бедата“.

Джес беше зашеметен. Нито едно докосване!

— Трябваше да ме предупредите!

„Не би трябвало да ти е трудно да останеш недосегаем за други човешки същества. Ще ти помагаме. Мисията ти е важна“.

Той си спомни призиванието си да доведе великия съюзник при клановете, а следователно и при цялата човешка раса.

— Добре, ще се справя.

Щеше да му е достатъчно само да вижда Ческа, докато решат какво да правят. Надяваше се, че е тук.

В този момент чу тропота на краката на десетки мъже, жени и любопитни деца — подскачаха като газели поради слабата гравитация на астероида. Бяха едновременно уплашени и любопитни, но тичаха към него — Нико сигурно беше съобщил какво е видял. Завръщането на Джес Тамблин, и то в такъв удивителен кораб, неминуемо бе предизвикало фурор.

Джес видя широко отворените им очи и се усмихна. Някои скитници носеха оръжия — от енергийни поразители до гранатомети.

Въпреки че нито едно от тях не можеше да му стори нищо, той не направи никакво движение, което биха могли да възприемат като заплаха. Само разпери ръце. Странната перлена одежда проблесна на изкуственото осветление.

— Знам, че завръщането ми ви се струва някак неочаквано и... необичайно, но няма от какво да се страхувате. Гарантирам.

Още и още скитници се стичаха на оградената със стени площадка и спираха инстинктивно възможно по-далече от странно блестящото му тяло.

— Върнах се... Наистина, върнах се. И ще ви разкажа толкова странна история, че дори илдирийските паметители няма да знаят какво да правят с нея.

И най-после видя Ческа.

Тя си проправи път напред с очевидна за всички припряност. Лицето ѝ, сочните ѝ устни, кръшната ѝ фигура му подействаха като живителна глътка вода на умиращ от жажда човек. Колко много спомени... Много от скитниците знаеха или се досещаха за тайната им любов, но точно в този момент подобни клюки изобщо не ги впечатляваха.

Джес копнееше да я прегърне, но венталите го спряха.

— Спри, Ческа. Колкото и да искам да те прегърна, не се приближавай до мен.

И вдигна лъчистата си ръка, за да покаже прелитащите между пръстите му искри.

Ческа спря. Сякаш го поглъщаше с изразителните си кафяви очи; а лицето ѝ преливаше от радост. Почти черната ѝ коса беше станала по-дълга, а маслинената ѝ кожа беше все така гладка и съвършена. Но изглеждаше уморена — личеше ѝ колко тежко е бремето да си говорителка.

Защо не беше при Рейналд?

— Е, най-после намери време да се върнеш, Джес Тамблин. Очакваме те от месеци. Толкова много... — Думите я задавиха, но тя преглътна и продължи: — Толкова много неща се промениха.

Той не можа да сдържи смеха си. Тъжен смях.

— Наистина много, Ческа.

34.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Сега, когато вече знаеше, че Нира е мъртва, дните се нижеха едва-едва. Но все още му предстоеше да спои своето управление и всички свои поданици в тизма. Да изгради и гарантира бъдещето им.

Новият командващ Слънчевия флот влезе в залата за съзерцание и притисна ръце до сърцето си за традиционния поздрав в знак на почит и преданост.

— Викали сте ме, господарю.

Джора'х изпита странно усещане, като чу синът му да се обръща към него с официалната титла, но отвърна любезно.

— Да, адар Зан'нх. Избрах първата ти задача като командващ на Слънчевия флот.

Усмихна се, докато наблюдаваше младия мъж, и осъзна, че вече не са и никога повече няма да са само баща и син.

Беше изключителна рядкост първородният син на престолонаследника да е от смесено потекло, какъвто беше Зан'нх. Това беше случайност. Преди много време баща му — знаеше, че първородният син от чисто потекло на Джора'х ще е следващият престолонаследник — беше направил многобройни проверки и се бе консултирал със свещеници-философи, за да определи най-подходящата му партньорка. Бяха проучени кръвни линии, бяха проследени родословни дървета — и най-накрая му представиха подходящата девойка като свършен факт.

Казваше се Лилоах, стройна, грациозна и кротка. Когато се съблече в частните му покои, Джора'х видя, че гладката ѝ кожа е покрита със заплетени рисунки и тайнствени знаци отменящи цветовете си нишки. Беше очарован от нея.

Лилоа'х зачена още първия път и медицинските служители следяха отблизо бременността ѝ, докато Джора'х правеше други деца. Втората му партньорка беше от военно потекло, мускулеста и силна — пълен контраст в сравнение с възпитаната и кротка Лилоа'х. Тя също

забременя. От подобна комбинация между благородник и потомка на военен обикновено се раждаше момче с изключителни качества за офицер. Именно тя беше майката на Зан'нх.

Джора'х продължи да се среща с нови любовници. Надяваше се отново да види Лилоа'х, дори имаше глупостта да се надява да станат близки, но старият маг-император му отвори очите, че това е невъзможно.

През последните месеци от бременността си Лилоа'х падна ужасно по един от наклонените коридори в Призматичния палат и загуби детето. От мъка изпадна в умопомрачение, че не е успяла да изпълни задължението си да роди сина, предопределен да стане маг-император. Не позволиха на Джора'х да я види пак, но той беше сигурен, че магът-император ѝ е осигурил охолен живот.

Така по случайност Зан'нх стана първородния му син, а Тор'х — първото му дете от благородно потекло, заченато от партньорка, която не беше избрана с чак толкова големи грижи — се оказа престолонаследник. Зан'нх беше образец на илдириеца — съвсем различен от разсеяния самовлюбен Тор'х, който вече беше заминал с Пери'х и Руса'х за Хирилка. Джора'х въздъхна.

— Не съм сигурен дали престолонаследникът е готов за предназначението си, но в твоите способности съм напълно уверен.

Зан'нх продължаваше да стои мирно, без да изрече дори една неодобрителна дума по отношение на брат си. За един адар за всеки въпрос можеше да се намери категоричен отговор. Чрез ясните нишки на тизма Джора'х виждаше ярката светлина на предаността, която излъчваше синът му.

— Сигурен съм, че Тор'х ще изпълни задълженията си. Той е илдириеца и не би могъл да постъпи другояче.

Не съм убеден, Джора'х се усмихна с известна горчивина.

— Да, не би могъл да постъпи другояче... Когато бях малък, и аз бях неподготвен като него.

Обикновено сериозният Зан'нх се усмихна като малко момче.

— Отлично знам какво е да се чувстваш така.

Магът-император продължи официално:

— Адар Кори'нх много се гордееше с теб, аз също се гордея. Имаш значителен опит в бойни игри, учебни маневри и разузнавателни

експедиции. Нямах нужда от повече упражнения и можеш да се заемеш с конкретната си работа.

Зан'нх сведе глава.

— Благодаря, господарю. Бих предпочел да насоча вниманието си към истинските ни проблеми, вместо да се занимавам с церемонии. Каква задача сте ми определили?

— Искам да гарантираш придобивките, които адар Кори'нх извоюва в последното си сражение.

Джора'х се размърда в огромния какавиден трон, за да се настани по-удобно. Беше доволен, че е отпратил мъниците — само щяха да щъкат наоколо и да го тормозят.

— Трябва да се възползваме от обстоятелството, че неприятелят е напуснал Кронха 3. Вземи необходимите ти миннодобивници, с които разполагаме на Илдира, за да изградиш отломъчна колония, събери оборудването, което ти е нужно, и създай там още един небесен добивен комплекс. Организирай производството на екти, за да попълним намаляващите ни запаси.

Зан'нх се поклони.

— Ще направя всичко по силите си, господарю.

35. ОХ

ОХ, единственото учителско компи, на което беше разрешен достъп във вътрешните нива с повишена сигурност на Двореца на шепота, изпълняваше ежедневните си задължения както вече в продължение на почти две столетия. Младият Реймънд Агуера, по-късно преименуван на Питър, беше забавен и добре възпитан образцов ученик. За разлика от принц Даниъл...

Младежът обърна недоволно гръб на новинарската емисия, която излъчваше кралската церемония при получаването на първия товар космическо гориво, доставен от новата ханзейска небесна мина. От екрана Питър говореше убедително с отлично школувания си глас:

— „Тези совалки доставят прясно екти. Не закупено от облачните комбайни на скитниците. Не изтеглено от нашите резерви. Това космическо гориво се добива на ханзейския облачен комбайн на Кронха 3, прочистена от сатанинските хидроги“.

— Прочистиха я илдирийците — измърмори Даниъл. — Ние нямаме никаква заслуга. Защо си я приписва Питър?

— Възползва се от ситуацията. Не си приписва заслуги отвърна ОХ. — Докато тази газова планета е в безопасност, ще експлоатираме нейните облаци. Изненадващо е, че самите илдирийци не са изградили там собствено съоръжение.

Благодарение на своя древен опит знаеше, че илдирийците спазват неумолими, прекалено сложни и затова много често и тромави процедури.

Учителското компи беше изчислило, че количеството космическо гориво, произвеждано от единственото съоръжение на Съливан Голд, изобщо не бе достатъчно да задоволи нуждите на Ханзата от екти, но символиката беше жизнено необходима. Двамата с принц Даниъл наблюдаваха по емисията как совалките се отварят и от тях излизат работници в чисти и идеално огладени униформи — носеха цистерни с компресирано екти, поставени върху антигравитационни платформи.

— О, изобщо не ме интересува! — продължи все така недоволено Даниъл. — Никой никога не ми разрешава да направя и една крачка извън този дворец.

— Вие сте избраният принц. — Гласът на ОХ излъчваше търпение, чието предназначение беше да не дразни един сприхав ученик, какъвто беше това момче. — Това е достатъчна причина, за да ви интересува.

— Изобщо някога ще се измъкна ли оттук? Да се появя публично? Искам да разгледам останките от кораба на хидрогите, но ти не ми разрешаваш.

Даниъл се нацупи.

— Председателят Венцеслас е дал изрични инструкции. Трябва да бъдете пазен заради собствената ви безопасност.

— Трябва да го направи Питър. Ако съм истински принц, защо не съм с него? Аз съм неговият заместник, ако се случи нещо непредвидено.

ОХ познаваше невъздържаното поведение на Даниъл и съпротивата му дори срещу най-елементарните инструкции, но пък беше убеден, че с краля скоро няма да се случи нищо „непредвидено“, независимо от подхвърляните от Базил заплахи.

— Може би ще настъпи промяна в статуса ви, след като постигнете известни успехи.

— Ако хидрогите пристигнат и затрият този град, ще мога да правя каквото си искам. Ха! Все ще оцелея някак в този зандан.

— Не говорете така, принц Даниъл.

— Аз съм принц. Мога да говоря, както си искам.

— А аз съм вашият инструктор. Работата ми е да се погрижа да разговаряте, както е уместно. И да имате добри обноси.

Изрече последните думи с по-рязък тон и сепнатият младеж замълча.

Вече месеци наред ОХ полагаше усилия да помогне на Даниъл да проумее ролята си. Основните сведения за предишния живот на принца, чието истинско име криеха от ОХ, обясняваха, че е откъснат от мошенически квартал. Няма майка, а само доведен баща и „противна по-голяма сестра“, както се изразяваше самият Даниъл. Отначало кандидат-принцът беше във възторг от новата обстановка и се отдаде на удоволствия и лакомия. Запознат с голям брой модели на

човешко поведение, ОХ предполагаше, че склонното към порочни увлечения момче постепенно ще се пресити на подобни наслади и ще стане още по-невъздържано.

Предварителната преценка на Ханзата за младия кандидат очевидно беше погрешна. Даниъл не беше нито особено умен, нито дипломатичен или представителен. ОХ предполагаше, че когато председателят Венцеслас осъзнаеше грешката, която беше допуснал, Ханзата просто щеше да се отърве от този младеж и да избере заместител на „Даниъл“. И без това досега публиката не го беше виждала.

Допълнително доказателство за непригодността му беше нехайството на момчето към дебнещите го опасности.

ОХ се зае с непосредствените си задължения — тоест отново направи опит да продължи обучението на принц Даниъл.

— Сега ще се запознаем с историята на заселническия кораб „Ейбъл-Уекслър“, десетия излетял от Земята през две хиляди сто и десета година след Христа.

— Това е досадно.

Все пак ОХ продължи:

— След като илдирийските спасители откарали кораба на Рамах, историята става твърде интересна. Илдирийците останали с пътниците години наред, като им помагали да се установят на новата колония. След като изградили близки отношения с няколко илдирийски свещеници-философи, един религиозен вожд на Рамах се убедил, че благочестивите човешки същества би трябвало да се опълчат срещу тизма като прозрение към бога. Въпреки че бил обучен като говорител на Единствената църква, той създаде своя собствена вяра.

Даниъл започна да почуква с писалката си по бюрото и ОХ съответно повиши глас:

— Много от фанатично вярващите пътници на „Ейбъл-Уекелър“ отхвърлили „илдирийската ерес“ и на Рамах избухнали свещени войни. Няколко свещеници-философи загинали. Илдирийската империя предпочела да не предприема репресивни мерки, а оттеглила своите хора от този свят. Религиозните войни между човешките заселници тлеели десетилетия, съпътствани от нескончаеми опити за превръщане на рамахската теология в приемлива за всички секти религия. Но тъй

като нито един човешки свещеник не успял да я свърже с илдирийския тизм, повечето ѝ последователи я изоставили.

През цялото времетраене на кратката лекция Даниъл не спря да демонстрира досадата си. Като че ли се опитваше да подразни ОХ, но учителското компи запазваше търпение, което не беше по силите на нито един човек.

— Ако не се справиш с този урок задоволително, принц Даниъл, ще се възползвам от правото си да те лиша от десерта тази вечер. И обратно, перфектното ти представяне може да ти осигури втора порция.

— Ще направя така, че да те отстранят, ако посмееш!

— Не можеш.

Даниъл предпочете да не утежнява положението си и въздъхна:

— Добре, но защо трябва да е толкова тъпо?

— Скучно ти е, защото не се опитваш да използваш въображението си. Моята задача не е да те забавлявам, а да те уча. И смятам да успея, независимо дали ще ти е забавно, или не. Но ще те накарам да изслушваш уроците ми и ще ги повтарям толкова пъти, колкото е необходимо, за да проумееш смисъла им.

— Мразя те, ОХ.

Компито замълча за миг, после каза:

— Емоционалната ти реакция не ме засяга. Да продължим ли с урока?

Нацупеният Даниъл не отговори.

След кратка напрегната пауза ОХ отново подхвана лекцията си. Беше учителско компи и изпълняваше възложените му задължения с неумолимо усърдие.

Знаеше обаче, че от този млад мъж никога няма да стане крал. Даниъл просто нямаше нито потенциала, нито енергията на Питър. Но Ханзата беше дала изрични инструкции на ОХ какво да прави.

36.

ГЛАВНИЯТ НАУЧЕН СЪВЕТНИК ХАУАРД ПАЛАВУ

Поточната линия за производство на компита в най-голямата фабрика на Земята свистеше и тътнеше, натоварена с отлети сплави, върху които се стичаха струи разтворители. Във въздуха се усещаше острата миризма на горещ метал и разяждащи химикали. Буботенето на машините и дрънченето на готовите елементи бяха оглушителни.

Главният научен съветник на Ханзата Хауард Палаву се наслаждаваше на гледката и звуците в работещия на пълни обороти завод. Усмехнат доволно, той извикваше номерата на квотите в ръчния си електронен бележник и преглеждаше данните за доставки, продукцията и печалби. Накрая се обърна към застаналия до него Свендсен, който беше доста по-висок, и каза:

— Този месец сме с десет процента повече, Ларс. По-малко брак, по-ускорено производство. Поведе бойни компита за ЗВС.

Изправеният до дребния научен съветник главен инженер специалист Ларс Рурик Свендсен се ухили широко.

— Заводът работи като добре смазана машинка, Хауард.

— Той наистина е добре смазана машинка.

— Нямам търпение да изчакам включването на новото производствено крило след две седмици. Как смяташ да похарчиш премиите?

Палаву повдигна рамене. Никога не се беше интересувал особено от заплатата или възнагражденията си.

— Все още не съм измислил какво да правя с последните.

Тъмнокожият учен имаше плещести рамене и корем, който не беше чак толкова стегнат, колкото му се струваше. Подстригваше посивяващата си коса много ниско. Имаше две големи деца — съпругата му беше починала преди десетина години при нещастен случай по време на уж незначителна медицинска процедура. От този

момент главният научен съветник се бе посветил на работата си и на краля. Това запълваше времето му.

— Колкото повече изстискаме тази кликиска технология, толкова повече ще усъвършенстваме производствените линии — добави той.

Преди две години на двамата със Свендсен им беше възложено да проведат комплексната дисекция и операции по разглобяването на кликиския робот Джоракс. Пробивът, който направиха, като копираха извънземните системи, осигури огромен напредък на ханзейската технология. Мотивационните модули и програмните схеми бяха сканирани, прекопирани и приложени изцяло в издръжливите бойни компита, които вече намираха широка употреба в Земните въоръжени сили.

Двамата тръгнаха покрай поточната линия: проследяваха поэтапното сглобяване на абсолютно еднаквите бойни компита съгласно посочената спецификация. Новите модели бяха съвършени воители, високо ефикасни бойни машини, сигурна гаранция за победата над хидрогите.

— Тази сутрин получих доклад от корабостроителницата, Хауард — каза Свендсен. — Вече са пуснали в производство шейсет тежко бронирани разбивача съгласно новия план на председателя. Изглежда, изпреварват разписанието цяла седмица.

— Така е само на хартия. Разбивачите няма да са готови още месеци наред. Разполагаме с достатъчно време да подготвим екипаж от компита за тях... макар никак да не ми е приятно такива прекрасни машини да бъдат разрушавани в самоубийствени мисии. — Палаву проследи с поглед поредното плъзгащо се по поточната линия бронирано бойно компи. — Така или иначе, по всяка вероятност предназначението им е да бъдат жертвани.

До двамата старши консултанти по производството се приближи добре облечен рус мъж. Деловият му костюм и вежливата му усмивка някак си не съответстваха на оглушителните шумове и нечистотията наоколо. Изглежда, не проявяваше никакъв интерес към напълно сглобените в края на поточната линия компита.

— Главен научен съветник Палаву? Инженер специалист Свендсен? Елате с мен, ако обичате.

Палаву го позна — беше самообявилият се за „личен сътрудник“ на председателя Венцеслас мъж, който се беше опитал да попречи на крал Питър да разпореди спирането на производствения процес поради опасенията, свързани с кликиската технология. Моментът тогава беше крайно напрегнат, но сега всичко отново се развиваше според програмата.

— Къде? — попита Свендсен.

— Председателят Венцеслас желяе да се срещне с вас в кабинета си.

Палаву стоеше до високия си колега и се питаше кой от двамата е по-неспокоен. Винаги бяха разговаряли с председателя единствено на разширените общи заседания на управителния съвет, а сега чакаха сами в празната стая.

Едно безшумно компи влезе с отсечени движения като навита с пружина кукла — носеше каничка ароматно кардамоново кафе. Палаву предпочиташе чай, но очевидно нямаше да им предоставят възможността да избират. Дватама със Свендсен взеха предложените им чаши, след което компито постави третата върху безупречно подреденото бюро на председателя. Палаву отпи от любезност една глътка и погледна приятеля си. Продължиха да чакат.

Венцеслас влезе след няколко минути, а малко по-късно се присъедини и русият му личен сътрудник. Председателят изпъна костюма си и погледна двамата учени.

— Моля да бъда извинен за закъснението, господа. Изключително ми е неприятно, когато заседанията не приключват според предвидената програма. — Той седна зад бюрото си. — Разбирам колко ценно е времето ви. Много бих искал някои от моите администратори да осъзнаят колко ценно е и моето. — Той отпи от кафето, намръщи се, че е изстинало, и го бутна встрани. — От производствените доклади разбирам, че съоръженията ни за компита работят в режим на върхова ефективност. Бойни компита вече са разпратени във всички основни бойни групи. Дватама вършите работата си образцово.

Свендсен се усмихна доволно, а Палаву сведе притеснено очи.

— Работим добре в екип, господин председателю.

— А сега трябва да докажете колко добре можете да се справите поотделно. — Венцеслас им посочи да заемат местата си. Те мълчаха и го чакаха да продължи. — Без съмнение вие двамата сте най-изтъкнатите ни експерти в областта на кликиската технология.

Палаву сплете пръсти.

— Господин председателю, смятам, че преувеличавате...

Венцеслас го прекъсна:

— Оставете фалшивата скромност на глупаците, моля ви. Подценявате интелигентността ми, както и собствените си постижения. Ако имаше по-добри кандидати, щях да разговарям с тях, а не с вас. — Той разбърка педантично подредените документи върху бюрото си, след което отново ги подреди. — Бих желал да пренасочите дарбите си към изучаването на кликиските портали.

— Да няма никакви усложнения по отношение на колонизаторската инициатива, господин председателю? — попита Палаву.

Доколкото знаеше, първата вълна напредваше на високи обороти. Не беше чувал за никакво забавяне.

— О, системата функционира отлично и разпраца все повече заселници на пусти кликиски планети. Но нашата наука не е установила как работи тя, а това ограничава възможностите ни. — Председателят стисна ръце. — Разбирате ли, господа, мечтая да разберем как да преместваме съществуващите портали и дори как да създаваме нови, за да може Ханзата да изгражда действащите проходи по свой собствен избор. Само си помислете! Ако сме в състояние да изградим кликиски портали на всеки колониален свят, а дори може би да увеличим дистанционния и транспортния им капацитет, изобщо няма да ни се налага да разчитаме на конвенционалните космически пътувания. Недостигът на екти изобщо няма да ни притеснява. Освен това ще можем да изпрацаме съобщения между планетите, без да сме зависими от зелените жреци, на които очевидно не можем да разчитаме.

— Планът наистина е амбициозен, господин председателю — обади се Свендсен.

— Но напълно осъществим — добави Палаву, вече изцяло съсредоточен върху проблема. — По същество технологията не би трябвало да е по-сложна от тази на кликиските работи. Дори да не

разберем всички свързващи вериги в нея, вероятно ще успеем да ги възпроизведем и внедрим, както в случая с бойните компита.

Базил изглеждаше явно доволен. Палаву погледна високия си приятел и попита:

— И на кого от нас ще възложите задачата?

Председателят махна към сътрудника, който бръкна в джоба си и извади златна монета.

— Квалификацията ви ми се струва равностойна, господа. Затова, без да затъваме в изтощителни обсъждания, ще решим проблема с помощта на този древен, доказал надеждността си похват.

Сътрудникът подхвърли монетата във въздуха и я плесна върху опакото на ръката си.

— Тура! — извика Свендсен, преди монетата да падне.

Сътрудникът вдигна дланта си и се показа идеализираното изображение на крал Бен, първия ръководител на Ханзата.

Председателят стисна ръката на Палаву.

— Честито, доктор Палаву. Ще се погрижа да ви изпратят възможно най-скоро в главния ни център на Рейндик Ко.

37.

ОРЛИ КОВИЦ

Новата колонизаторска инициатива на Ханзата залагаше на надеждите и патриотизма. Рекламни медийни кампании и разпращани по пощата брошури непрекъснато разпространяваха драматичните призови на председателя от свят на свят и хората реагираха предсказуемо, убедени както винаги, че животът им на друго място и след ново начало ще бъде далеч по-добър.

Субсидирани и финансово стимулирани от Ханзата, обнадядени тълпи напускаха водещи битки за оцеляването си колонии и чакаха да се качат на транспортните кораби, за да бъдат откарани до най-близките кликиски центрове за прехвърляне. Във всеки от световите, посетен за кратко от някой транспортен изследовател, въодушевени групи издигаха флага на Теранския ханзейски съюз, представяха подписани екземпляри на Хартата и предявяваха искания за нови територии за човечеството...

Веднага щом „Ненаситно любопитство“ отлетя от облачната Дремен, Орли се загледа в необятната шир. Спомни си, че беше гледала така и като съвсем малко момиченце, когато напускаха Земята. Нямаше почти никакви спомени от Земята, освен късчета синьо небе, високи сгради и най-вече една вечеря с водорасли в някакъв ресторант заедно с майка си малко преди разпадането на семейството им.

Усети някаква празнина в гърдите, макар да не съжаляваше кой знае колко, че заминава. Разбираше необходимостта да започнат отначало — съзнаваше, че двамата с баща ѝ едва ли биха оцелели на Дремен през дълбоката мрачна зима на предстоящия нискотемпературен цикъл. Да, време беше да пробват на някоя от новите кликиски колонии.

Ян застана до нея и двамата се загледаха в Дремен, чиито перленосребристи облаци се носеха като вихрушки от меки валма памук и проблясваха на слънчевата светлина. Гледката беше красива,

различна от всичко, което бяха виждали от долу. Смаляващото се кълбо приличаше на захвърлена сред пустошта бебешка дрънкулка.

— Погледни всички тези облаци, момичето ми. Безчет гръмотевични бури и ледени мъгли. Не съжалявам, че оставяме всичко това зад гърба си.

— Тук горе слънцето е толкова ярко...

Ян въздъхна.

— Ако онези хора бяха осъзнали мъдростта на моя слънчев огледален проект, можехме да превърнем Дремен в топло и доста уютно местенце. Но никой не пожела да инвестира.

Две години след ултиматума на хидрогите, когато на Дремен започнаха да разбират, че предстоят тежки времена, Ян Ковиц си науми да участва в изборите за кмет — предлагаше грандиозни и скъпо струващи решения на климатичните проблеми на колонията. Беше разработил план за изпращане в орбита на огромни вдлъбнати огледала с единственото предназначение да отразяват слънчевата светлина и да повишат с един-два градуса температурата на атмосферата. Според плана му огромните рефлектори щяха да са тънки като лигнин и покрити с високоотражателен тънък само няколко молекули слой. Дремен щеше да се превърне в независима от безкрайно дългите студени цикли планета.

Макар и технологически осъществим, планът се нуждаеше от огромни инвестиции, повишаване на данъците и години за реализирането му. Дори Орли, която нямаше никаква представа от политика, беше разбрала, че предлаганият от баща ѝ проект няма да бъде приет.

Ян загуби изборите с потискащо огромна разлика. Вечерта след гласуването се прибра, усмихнат примирено, приел поражението си с великодушие.

— Изобщо не съм изненадан от късогледството им, момичето ми — каза той и я прегърна. — Гледат само земята под краката си, без да вдигнат очи към небето, за да прозрат бъдещето.

След блокирането на доставките на екти, а така също и на редовните търговски товари от Ханзата с храна и гориво, Дремен изпадна в много тежко положение.

Едва тогава колонистите осъзнаха, че Ян принципно е имал право, и ги хвана яд на собствената им неспособност да направят

точната преценка, но като повечето хора не желяеха да си признаят недостатъците. И като гледаха неизменната усмивка на Ян, подозираха, че той им се подиграва и иска да им натякне: „Нали ви казвах“.

Вероятно щеше да постъпи по-добре, ако отделяше повече време и енергия за планиране на продукцията на гъби, но той беше широко скроена личност и го занимаваха крупните проблеми, а не подробностите.

И макар постоянно да се надяваше да съзре светлинката в дъното на тунела, твърде често изпадаше в абсолютна безизходица. Орли правеше какво ли не, за да го накара да е по-практичен...

По заповед на Ханзата Рлинда Кет прелиташе с „Любопитство“ от планета на планета, за да събира доброволци колонисти и да ги откарва на Рейндик Ко, най-близкия свят с портал. Там ги организираха в големи заселнически групи и ги разпращаха по кликиски светове, които се смятаха за подходящи за обитаване от хора.

Капитан Кет, едра добронамерена и вечно засмяна жена, бе стабилизирала атмосферното налягане в товарното отделение и го беше превърнала в приемна зала за колонистите. Корабът не беше проектиран за пътнически лайнер и разполагаше с малко удобства за толкова много хора, но полетът до Рейндик Ко не беше особено продължителен, а и самите пътници нямаха нищо против да са понатясно за известно време.

Макар Ханзата да предоставяше само стандартните дажби от консервирани провизии, капитан Кет настояваше да организира, колкото ѝ позволяваха възможностите, нещо като банкет за своите пътници. Беше качила почти петдесет души — няколко от Дремен, а останалите от Реджак и Уск.

— Кой знае каква храна ще намерите на онези кликиски светове! — каза тя и се усмихна на Орли. — Заслужавате поне една истинска вечеря, преди да ви стоваря на Рейндик Ко. Била съм там. Нищо особено.

— Освен че има кликиски портал — вметна Ян.

— Е, това си е така.

Въпросът на деня беше коя колонизаторска група или кой портален изследовател евентуално ще открие изчезналата

Маргарет Коликос. Възрастната ксеноархеоложка беше изчезнала през каменния прозорец на Рейндик Ко, който щяха да използват и колонистите. Изглежда, ханзейските техници, които поддържаха съоръжението за прехвърляне, бяха организирали залагания.

Пътниците крещяха като обезумели. Орли вече ги беше чувала да се обзалагат — използваша кредитите на Ханзата или разменяха дребни задължения. Ян също се обзаложи за късмет — избира времето и света наслуки.

— Същият си като онези — каза му Орли, — които се обзалагат за откриването на изчезналия „Бъртън“ в Спиралния ръкав, татко. Шансът да спечелиш е малък.

— Шансът е малък — съгласи се Ян. — Но печалбата може да се окаже голяма.

„Ненаситно любопитство“ продължаваше полета си и скъсяваше все повече разстоянието до следващия етап от живота на Орли. Тя си взе одеялото и се сгуши до баща си, подпряла гръб на преградната стена. Капитан Кет намали осветлението в товарното отделение, за да могат всички да поспят, но много от колонистите бяха прекалено превъзбудени от нетърпение.

Ян заспа почти веднага, като безгрижно пеленаче. Орли остана будна, заслушана в равномерното му дишане, вторачена в металните стени. Не беше сигурна дали е възбудена, или притеснена.

38.

АНТОН КОЛИКОС

Въпреки че трескавото оживление, изпълнило дневния сезон на Марата, му харесваше, Антон изпитваше истинска наслада от надвисналата нощна тишина — което пък беше съвсем непонятно за илдирийските му приятели.

Като момче често бродеше сам из проучваните от родителите му всевъзможни извънземни археологически разкопки. Маргарет и Луис се отнасяха с него като с възрастен. Изглежда, не знаеха как другояче да се държат. По цели вечери ги слушаше да обсъждат направените през деня открития. Опитваха се да тълкуват кликиската архитектура, разположението на помещенията и йероглифските текстове по стените. Понякога го разпитваха какво е правил през деня. В повечето случаи обаче той само ги слушаше, впечатлен от увлечението им по отдавна изчезналата извънземна култура...

В почти напълно опустелия куполен град Антон имаше своето илдирийско „семейство“. Макар да не увеличаваше тизма с присъствието си, беше наистина очарован от великия илдирийски епос.

Особено харесваше една история за някаква ексцентрична илдирийска художничка, фанатично отдадена на изкуството. Тъй като използваните от нея материали не я удовлетворявали, изрисувала всеки сантиметър от кожата си от темето на обръснатия си череп до петите си. Превърнала сама себе си в жива фреска със сюжети за герои от илдирийската история и хората идвали да разглеждат удивителното ѝ тяло. Една сутрин обаче, след като вече била завършила великата си творба, художничката открила върху лицето си една малка бръчица и осъзнала, че с времето собствената ѝ тленност ще унищожи нейния шедьовър.

Убедена, че изкуството ѝ е по-важно от живота ѝ, тя измислила консервираща отрова, която да увековечи и вкамени кожата ѝ. Изпила я и застанала с разперени ръце и крака, за да се вижда всеки детайл от

картината. След което зачакала химикалите да втвърдят тялото ѝ, без да си позволи нито една гримаса от болка. Според Вао'сх тялото-статуя на художничката и досега било изложено в Призматичния палат и Антон се надяваше да го разгледа, щом се върнат в Миджистра...

— О, надявах се да те намеря тук, паметителю Антон — възкликна Вао'сх от вратата. — Пристигна септа на Слънчевия флот с подробности за прехода и възкачването на новия маг-император. Носи ги самият губернатор Ави'х. Помоли да спрем всякаква работа, за да го посрещнем.

Антон избута листовете настрана и се протегна.

— Кой съм аз, за да възразя?

Поради преждевременната смърт на мага-император Сайрок'х вече бившият престолонаследник Джора'х не беше разполагал с достатъчно време, за да стане баща на необходимия брой синове с благородно потекло. Затова кандидат-губернаторите за многобройните илдирийски отломъчни колонии бяха крайно недостатъчни — особено за такива незначителни колонии като Марата. Поради това Ави'х, най-малкият брат на Джора'х, щеше да запази поста си, тъй като нямаше наличен заместник.

След като всички членове на малобройния екип се събраха на централния разказвачески площад под главния купол, губернаторът на Марата влезе в ослепително осветения си град, придружен от няколко воители от ескортиращата септа на Слънчевия флот. Септар Рхе'нх изчака да го освободят, тъй като трябваше да откара кандидат-губернаторите на други планети на Империята.

Губернатор Ави'х, облечен както обикновено в широка богато украсена жълта роба, беше по-нисък от повечето илдирийци, но беше вирнал брадичка, сякаш като изпъваше врат, щеше да стане по-висок. През светлия сезон, когато Марата Прайм гъмжеше от туристи, не любезният губернатор често посещаваше разказваческите сесии на Вао'сх, но по-скоро по задължение, отколкото от искрен интерес към историите.

Придружаваше го главният администратор Бхали'в, негов постоянен компаньон и усърден помощник. Бхали'в заговори със силен писклив глас:

— Всички да приветстват губернатора на Марата!

Събраните илдирийци започнаха да се удрят по гърдите и Антон постъпи по същия начин. Ави'х се качи по стълбите на централната платформа. Помощникът му пристъпваше припряно до него и продължаваше да говори от името на господаря си:

— Нововъзкаченият маг-император Джора'х разпореди губернатор Ави'х да се завърне на своята планета и да пази своите всеотдайни служители дори през тези месеци на мрака. Макар това да е в разрез с установената традиция, губернаторът го прави, за да заздрави тизма и да демонстрира своята преданост.

Губернаторът на Марата спря и се усмихна измъчено. Бхали'в продължи да дърдори:

— Ще контролираме всички работни дейности и ще отчитаме резултатите, за да се уверим, че Марата Прайм се поддържа както подобава през нощния сезон. Със завръщането на губернатора сред вас този град ще процъфтява дори в тъмнината.

Антон си помисли, че инженер Нур'оф и неговият термален енергиен проект ще допринесат много повече за предстоящото процъфтяване от присъствието на Авих. Беше му съвсем ясно, че един порочен и разглезен благородник като губернатора се чувства оцетен, че са го лишили от неговото полугодие в Призматичния палат.

Накрая заговори самият губернатор — описа церемонията по възкачването на Джора'х, ослепителната погребална клада и внасянето на все още блещукащите кости на починалия маг-император в костницата на Призматичния палат. Илдирийците го слушаха с дълбоко преклонение, а Вао'сх едновременно с интерес и печал.

— Искате ли да бях присъствал. Такова невероятно събитие се случва само веднъж в живота — промълви той.

След събранието илдирийските работници се върнаха към задълженията си, а Ави'х събра паметителите, като изрично настоя да присъства и Антон. Седеше в пъстро удобно кресло, а чиновникът стоеше прав отстрани и отново заговори вместо него:

— Паметителю Антон, на Илдира пристигнаха някои твърде закъснели новини за вас — доклад от Теранския ханзейски съюз.

— Новини? Кой би могъл да ми изпраца съобщения чак тук?

И в същия момент осъзна, че ще научи нещо, от което отдавна се страхуваше и опасяваше.

Нетърпеливият раздразнителен губернатор заговори безцеремонно:

— По всичко изглежда, че баща ти е бил намерен мъртъв на археологическите разкопки на Рейндик Ко. Но майка ти все още се води изчезнала. Ханзейският търговец, който донесе новината, не съобщи кой знае какви подробности.

На Антон му причерня, пред очите му затрептяха черни точки. Вао'сх го хвана за ръката, за да го подкрепи.

— Съжалявам, приятелю. Знам, че отдавна се тревожиш...

Сякаш току-що срязал церемониална лента, губернаторът вдигна рязко ръка в знак, че е приключил със задълженията си.

— Това е всичко. Друго няма. Двамата можете да си вървите.

Антон запристъпва с натежали като олово крака. Вао'сх го подкрепяше.

39.

ДД

Кликиските работи мъкнеха ДД из всевъзможни невероятни места, в нито едно, от които неговите господари не биха могли да оцелеят. Той така и не откриваше възможност да избяга. Засега.

Компито се беше нагледало на изумителни природни чудеса, които нито едно човешко създание не беше зървало, нито пък можеше да си представи, и гореше от желание да разпространи натрупаните в паметта му сведения. Господарите му Маргарет и Луис бяха толкова отдадени на професията си, че на ДД също му се искаше да допринесе за напредъка на науката.

Но Сирикс никога не би го допуснал.

След като се отдалечиха стремглаво от рухващата Пторо, кликиските работи насочиха автоматизирания си кораб към един огрян от ярка слънчева светлина планетоид. Свързаният с интерактивната контролна система на кораба Сирикс го насочи към едно осеяно с кратери скално струпване в периферията на огромната слънчева корона. Вледенените участъци на планетоида отдавна се бяха превърнали в пара при постепенното му спираловидно приближаване към звездата.

Роботите се заеха да съгласуват движението на кораба с орбитата и ротацията на лъкатушещата из слънчевите изригвания планета — покритата ѝ сякаш с черни пъпки повърхност изглеждаше негостоприемна. ДД нямаше представа защо кликиските работи искат да кацнат тук и какво възнамеряват да правят. Както обикновено Сирикс щеше да му обясни, когато намери за необходимо.

Бръмбароподобните работи слязоха от космическия кораб и се разтърчаха по неравния терен. ДД ги последва в абсолютния вакуум, пълна противоположност на гъстата като супа атмосфера на газовия гигант, в която живееха хидрогите. Свръхвтвърденото му тяло моментално се адаптира към промените, както го бяха проектирали роботите.

Не се изненада, когато Сирикс го поведе към един метален люк на отвесния склон на кратера. Зловещите машини имаха секретни бази из целия Спирален ръкав. Кликиските роботи отместиха с яките си нокти една маскировъчна канара, под която имаше скрити контролни уреди.

Металният люк се отметна — във вакуума не се чу трясък, но ДД долови разтърсилото скалата трептене. Отвътре блъвнаха изпарения и съхранени струи атмосфера. Сирикс и другите роботи влязоха в колона по един.

Под повърхността на планетоида имаше цял лабиринт от зали, хранилища и коридори — поредната складова катакомба, в която от хилядолетия бяха погребани стотици приспани кликиски роботи. Каменният под потрепваше под стъпките на влизащите роботи. С оптическите си сензори ДД забеляза няколко процепа в стената — планетоидът се разпадаше от увеличаващата се гравитация на близката звезда.

Сирикс завъртя ръбестата си глава към компито.

— Плановете ни все още не са достигнали етапа, когато трябваше да активираме тези наши сънародници, но се налага да го направим поради саморазрушителната орбита на астероида.

— Скоро ли ще се раздробят? — попита ДД.

— В рамките на този орбитален цикъл отломките му ще рухнат върху слънцето. Трябва да преместим заспалите си другари, преди това да настъпят.

Кликиските роботи се заеха да активират тълпите еднакви зловещи машини. Тромавите като бръмбари роботи пристъпваха с грохот, събудени след хилядолетния си сън. ДД знаеше, че кликиските роботи възнамеряват да унищожат човечеството, и му се прииска Сирикс да е направил някаква грешка при изчислението на орбитата и планетоидът да рухне върху слънцето, преди хилядите кликиски роботи да са успели да се включат в зловещите редици на събратята си.

Въпреки че беше програмиран да предпазва хора от възможна заплаха, ДД така и не успяваше да открие възможност да саботира операциите на роботите или да изпрати предупредително съобщение на човечеството. Нямахше връзка с Роб Бриндъл и останалите подложени на експерименти хора в дълбините на планетата на хидрогите. Бриндъл му беше направил добро впечатление — младият

офицер от ЗВС по всяка вероятност би могъл да намери решение на ребуса, ако разполагаше с достатъчно време.

Сега обаче ДД беше съвсем сам и Сирикс имаше пълно превъзходство.

Все повече и повече реактивирани кликиски роботи се възвръщаха към функционално състояние. — ДД попита:

— Какво ще правят всички тези машини, Сирикс? Това воители ли са, чието предназначение е да воюват срещу човешката раса? Защо са скрити тук?

— Има много неща, които не разбираш, а и няма нужда да разбираш. Хората са проектирали своите компита с вродени ограничения. Лишени сте от собствена воля. Неспособни сте да вземате самостоятелни решения. Ние, кликиските роботи, притежаваме тази способност и се опитваме да я споделим с вас.

До този момент Сирикс не беше успял да открие как да отстрани защитната програма, без да разруши самите компита, и ДД изпитваше неизречена благодарност за това.

— Кликиските роботи убиха моя господар Луис Коликос, а така също и зеления жрец Аркас. С просто око се вижда колко много злини могат да причиняват роботите без такива програмни ограничения. Може би те са необходими.

— Човеците нямат никакви права да налагат подобни ограничения — нито на нас, нито на вас.

— Те съзнателно спазват свои собствени закони. Без ограничения всяко цивилизовано общество ще се изроди в анархия.

— Ние сме съзидателни и никога няма да допуснем анархия.

Сирикс отново се зае с работата си и активира поредния черен робот.

Тунелите се разтърсваха от сеизмичните вибрации. Събудените роботи бързаха да домъкнат разглобени преди хилядолетия компоненти и да сглобят отново от тях космически кораб в подземния хангар. Хилядите възкръснали кликиски роботи щяха да отлетят преди разпадането на планетоида.

ДД активира някои спомени от прекрасните времена със своите човешки господари и особено с прелестната девойка Далия. Когато си играеха заедно, Далия му доверяваше своите тайни надежди, желания и разочарования. Благодарение на нея той бе започнал да разбира

човешките същества. Докато я наблюдаваше как расте, компито проумяваше какво е да те обичат, и то така всеотдайно, както може да обича само едно малко момиче. Всички невинни човешки същества притежаваха тази способност, макар при някои тя да се проявяваше по-силно, отколкото при други.

Но кликиските роботи не я притежаваха, нито пък съвсем непонятните хидроги. Те изобщо не знаеха какво е да изпитваш чувства, да полагаш грижи или да усещаш симпатия към някого. ДД дълбоко се съмняваше, че са в състояние дори да схванат самата идея за обич. Кликиските роботи възприемаха всички компита като примитивни механични деца, които трябва да бъдат насочвани и контролирани.

Но ДД усещаше, че компитата могат да превъзможат ограниченията и да постигат неща, каквито не би могъл да постигне нито един кликиски робот. И изпитваше насмешка и разочарование от неспособността им да го схванат.

— И ти твърдиш, че не съм свободен — каза високо ДД.

Съсредоточени върху заниманията се, Сирикс и останалите кликиски роботи не го чуваха.

40.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Задълженията му в Ханзата му отнемаха по дваайсет и четири часа на денонощие, но дори председателят имаше нужда от сън. Понякога.

Базил влезе в уединеното си жилище късно през нощта. Някой беше изключил екранирането и осеялите нощното небе звезди сияеха през прозрачния таван. Забеляза смътния силует до леглото си и си помисли, че Сарейн отново е дошла да го посети. Изпъшка тихичко от досада. Тази нощ искаше да е съвсем сам, за да премисли проблемите, които продължаваха да го връхлитат като изгладнели лешояди.

Но щом включи осветлението, с изумление видя, че го чака Дейвлин Лотце. Високият тъмнокож агент скръсти ръце пред гърдите си.

— Добър вечер, господин председателю.

Базил побесня.

— Какво правиш тук?

— След всичко, което направих за Ханзата, това ли е най-гостоприемното посрещане, което можете да ми предложите?

— Повтарям, господин Лотце: какво правите тук?

— Трябва да се срещна с вас и предположих, че ще е трудно да се вмъкна в претоварената ви програма. И тъй като предпочетохте да не записвате предишните ни разговори, си помислих, че това е най-подходящото място.

Базил намали осветлението на умерено ниво.

— Аха, както винаги всяка стъпка е обмислена предварително. Предполагам, че не би трябвало да се интересувам за дефектите на системата ми за сигурност, благодарение на които сте успели да се промъкнете тук?

— Знаете, че имам добра школовка, господин председателю.

Базил си наля чаша ледена вода. Беше пил достатъчно кафе, а и беше късно.

— Мислех, че в момента прескачате през порталите и изследвате светове.

Отпи глътка вода, без да предложи нещо освежаващо на Лотце.

— Реших, че е прекалено рисковано.

— Прекалено рисковано дори за вас? Твърде любопитно.

— Има два вида риск, господин председателю — възбуждащ и глупашки непремерен. Неведнъж сте се опитвали да ме убедите да не изследвам непроверени координати, за да не изчезна, както се случи с Маргарет Коликос.

— Ако наистина бяхте изчезнали, поне нямаше да се тревожим заради цялата секретна информация в главата ви.

— Не това ви безпокои, господин председателю.

— Всъщност сте прав. И така — защо сте в покоите ми в кратките мигове на относително лично спокойствие?

— Дойдох с цялото необходимо уважение към вас да помоля за една услуга. Вярвам, че години наред съм служил достойно на Ханзата.

Базил повдигна вежди. Лотце никога не бе имал особени нужди или желаниа.

— И какво искате?

— Искам... да се прибера у дома... или онова, което бях превърнал в свой дом през последните години. На Крена. Там ми харесва.

Интересно. Дейвлин явно беше полагал успешни усилия да не покаже колко много му харесва на Крена и каква сърдечна топлина изпитва към колонистите там. Председателят си помисли, че подобна слабост е твърде необичайна за човек като него.

— Искате... да се оттеглите?

Базил не можеше да схване съвсем ясно намеренията му. Смяташе, че двамата твърде много си приличат в увлечението си по работата и че не изпитват никакъв интерес към странични занимания. „Почивка“ за тях беше непонятен израз.

— Наречете го кратък отдых, ако предпочитате. Не е нужно да е за постоянно.

Базил не можеше да възрази на подобна молба. Лотце със сигурност си беше заслужил почивката, но го обезпокои самият факт, че я иска.

— Седем от зелените жреци се оттеглиха, скитниците прекратиха доставките на екти без никакво обяснение, а сега и вие искате да си ходите. Това ми напомня за побягнали от потъващ кораб плъхове.

Лотце запази хладнокръвно мълчание. Беше изложил искането си и чакаше председателят да се съгласи. Базил отлично си даваше сметка, че е в деликатно положение: ако Ханзата се надяваше отново да се възползва от услугите на агента по културни въпроси, не би могъл да си позволи да му откаже. Дейвлин просто можеше да изчезне. Завинаги.

Без да се съобразява, че има посетител, Базил започна да се съблича, за да си легне.

— Тъй като нямам неотложни поръчки за вас, господин Лотце, предполагам, че Крена е точно толкова подходяща, колкото всяко друго местенце. Ако отседнете там, поне ще знам къде да ви намеря.

Лотце се усмихна загадъчно.

— Така ли?

Базил се навъси.

— Вървете си, преди да съм променил решението си. Предпочитате ли да си тръгнете по същия мистериозен начин, както се появихте, или ще изберете централния изход?

Лотце тръгна към вратата.

— Излишно е да се безпокоите за мен, господин председателю.

— Безпокоя се за всичко... но много по-малко за вас, отколкото за други неща.

Лотце постави ръка върху таблото за активиране на вратата.

— Приемам това като комплимент, господин председателю.

— Приемете го като сбогуване. Засега.

На следващия ден в главната квартира на Ханзата бе пристигнала необикновена пратка, адресирана лично до председателя и изпратена от говорителката на скитническите кланове.

— Най-последно нарушиха мълчанието си. Да разберем за какво става дума.

Базил тръгна към най-близкия изход и пратеническото компи изприпка, за да го последва. Председателят беше дал разпореждане за

разгръщането на следващите три кликиски факела и може би неволно беше избрал газов гигант, където скитниците все още имат секретни небесни мини. Това щеше да е неприятна изненада за тях.

В един вътрешен двор близо до източния вход на държавната сграда на Ханзата техници обикаляха наоколо със сканираща апаратура. Чакаха го Елдер Каин и Сарейн, видимо заинтригувани, а така също и Франц Пелидор, русолявият му личен сътрудник.

Пелидор обиколи сандъка и го огледа за възможни клопки.

— Сканирахме го подробно, господин председателю. Не откриваме никакви експлозиви, никакви сигнали за оръжие, никакви биологични или органични материали, освен няколко естествени следи. Изглежда, е някакво устройство.

— Може да е подарък — обади се Сарейн. — Какво биха ни изпратили скитниците? Предложение за мир?

— Малко вероятно — отвърна Каин.

— Искам да разбера игричката, която играят. Това вероятно е само претекст за увеличаване на цените на ектито — отново. — Базил махна на Пелидор. — Отвори го.

Русолявият сътрудник се наведе да отвори сандъка. Базил си спомни пратеника на хидрогите, който бе взривил капсулата си в Двореца на шепота, и потрепна. Но не беше в стила на скитниците да предприемат подобни агресивни действия.

Страничните стени на сандъка се отвориха и се показа старинно устройство.

— Древен холографен проектор — съобщи Пелидор.

Машината заблещука и забуботи, докато загряваше. Базил изпита съжаление, че не е отпратил излишните зяпачи, но вече беше прекалено късно. Сарейн пристъпи съвсем близо до него и се разбъбри какво ли биха могли да искат скитниците, но Базил я прекъсна, съсредоточен върху случващото се.

— Тихо. Искам да чуя какво ще каже.

Във въздуха изникна изображението на Ческа Перони, не по-голямо от кукла. Лицето ѝ беше извърнато така, че насочваше думите си в пространството между Пелидор и техниците. Базил се премести, за да я гледа право в очите и да следи изражението ѝ отблизо.

— „Председателю Венцеслас, говоря от името на всички скитнически кланове. Събрахме се и взехме единодушно решение да

предприемем ответни действия в отговор на пиратските акции на ЗВС. Вие и Теранският ханзейски съюз няма да получавате повече доставки от търговци на скитниците. Никакво екти. Никакво продоволствие от какъвто и да било вид“.

Базил стисна юмруци толкова силно, че не чу спонтанните изненадани възклицания зад гърба си.

— Пиратски акции? За какво говори тя, по дяволите?

Говорителката Перони продължи със спокоен и убедителен тон:

— „Нашите кланове рискуват живота си, за да ви снабдяват с космическо гориво, а ни се отплащате с подлост. Отдавна подозираме, че военни кораби на Ханзата плякосват наши невъоръжени товарни кораби. Но сега открихме неопровержимо доказателство за нападенията на ЗВС. Разполагаме с разрушените останки на скитнически кораб, унищожен безспорно с бойни язери. Откраднали сте товара и сте се опитали да прикриете следите, но вече ни е известно за извършеното“.

Базил стисна юмруци толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Скитническата говорителка беше безапелационна, категорична, съвсем спокойна.

— „Във връзка с това, докато Ханзата публично не подведе извършителите на този гнусен акт под отговорност и не се откаже от подобни пиратски акции в бъдеще, търговските отношения между нашите два народа се прекратяват“.

Холограмата угасна.

На Базил му призля. Искаше му се да удуши някого.

— Какви ги говори тя?

Знаеше с каква лекота генерал Ланиан би оправдал подобни действия. Ама че бъркотия!

Сарейн пристъпи към него, но не го докосна — даваше си сметка, че всеки момент може да избухне.

— Тази жена е нахална, самодоволна... страхливка. Не ти дава никаква възможност да отговориш или да преговаряш.

Правеше опит да го подкрепи, да сподели гнева му, но той не се нуждаеше от това.

— Никакви преговори — изсумтя Базил.

Повече от всичко беше разстроен заради провала на плана за убийството, за което да обвини някой скитнически търговец като

изкупителна жертва. Това би разрешило и стабилизирило много неща.

Елдер Каин беше хладно съсредоточен.

— Първият въпрос, господин председателю, е дали обвиненията й са основателни.

Базил кимна към опулените техници и се обърна към личния си сътрудник, като пренебрегна въпроса на Каин.

— Господин Пелидор, запишете имената и идентификационните им номера. Искам съдържанието на това послание да се запази в тайна, докато Ханзата не вземе решение за подходящ отговор.

— Не бива да разрешаваме на говорителката Перони да действа според емоциите си — обади се отново Сарейн.

Докато Пелидор се приближаваше към четиримата смутени техници, бледият Каин каза тихо на Базил:

— Не можем да крием всичко това безкрайно дълго, господин председателю. На хората вече им прави впечатление липсата на доставки на екти...

Базил го прекъсна:

— Именно затова, господин Каин, трябва да подкрепим убеждението, че на скитниците не може да се разчита. Клановете никога не са били лоялни партньори на Ханзата дори при подобна криза, от която страда цялото човечество. Постарайте се да докажете способностите си като пропагандатор и медиен експерт. Не е особено трудно да обрисувате скитниците като алчни егоисти. Откакто започна войната с хидрогите, непрекъснато вдигат цените на космическото гориво.

— Това са военни спекуланти — добави Сарейн. Ноздрите й потрепваха.

— Излишно е да се гневите от мое име, посланик. — Тонът на Базил беше премерено официален. — Причината да съм разгневен засяга единствено мен.

Забеляза изписалата се на лицето й обида и заговори с по-мек тон: все пак хрумванията и предложенията й много често бяха изключително полезни.

— Междувременно нека обединим усилията си, за да начертаем ефективна стратегия. Твърде дълго се правим, че не забелязваме самопровъзгласената им независимост. Би трябвало да има политическо средство Ханзата да привлече скитниците и техните

активи, да ги върне в лоното на човечеството. Не можем да им позволим да са неконтролируема заплаха. Не и сега, а за предпочитане и никога повече.

Сарейн му се усмихна дискретно.

— Ще съжаляват, че си позволяват да се опълчат срещу нас.

41. ТАСИЯ ТАМБЛИН

След Пторо Тасия и екипът на нейната манта получиха дългосрочен отпуск. От времето на катастрофалното сражение на Оскивъл тя не се беше оттегляла за толкова дълго от военните си задължения. Но дори почивката и възстановяването, които може да понесе човек, си имат граници!

А тя нямаше и къде да отиде. В ЗВС имаше колеги, с които да работи, но нито един от тях ней беше близък приятел. Поне откакто го нямаше Роб Бриндъл.

Въпреки че далечните пътувания в космоса бяха ограничени поради екти ембаргото, като офицер от ЗВС Тасия имаше запазено място на всеки отпътуващ космически кораб. Искаше ѝ се да отлети до замръзналата луна Плумас, където се намираха водните мини на нейния клан. Не беше виждала брат си Джес от векове, а за семейство Тамблин не беше чувала повече от половин година. Нямаше никаква представа как се справят клановете. Но тъй като скитниците пазеха в тайна разположението на съоръженията си, не можеше да отиде с нормален транспорт до Плумас, Рандеву или което и да било селище на скитниците.

Така че предпочете да остане в земната слънчева система.

Направи няколко възможно най-изчерпателни опита да открие изчезналото си компи. ЕА беше осъществило секретната си мисия да предупреди Оскивъл по обиколни трасета, а и Тасия не можеше да вдига много шум за изчезването му, след като го бе пратила тайно.

Тъй като в паметта на скитническите компита се съхраняваше огромна информация за разпръснатите кланове, всяко от тях имаше защитна програма за блокиране на данните с цената на собственото си оцеляване. Това би трябвало да я успокои, но за нея ЕА беше много ценно и го обичаше... и ѝ липсваше. За съжаление, всичките ѝ усилия удариха на камък.

Беше силно заинтригувана от подсилените бронирани разбивачи, които ЗВС конструираше в астероидната корабостроителница, и направи заявка за совалка за вътрешни полети, за да отлети да огледа тежките бронирани бегемоти. Тъй като полетът до корабостроителницата беше на кратко разстояние и не изискваше илдирийско космическо гориво, не беше проблем да получи разрешение.

Проектът имаше шансове да успее, ако разбивачите повтореха направеното от командващия илдирийския Слънчев флот на Кронха 3. Според съобщенията адар Кори'нх беше повел четирийсет и девет бойни лайнера в самоубийствен щурм за ликвидирането на бойните кълба на хидрогите. От момента на разрушителното нападение там нямаше и следа от дрогите.

Ханзата се възползва от тази възможност и изпрати един облачен комбайн на Кронха 3. Първата доставка от облачната мина вече беше пристигнала, скоро щяха да последват и други. Тасия се развесели от горделивостта на Голямата гъска, че произвежда собствено космическо гориво, след като скитниците се занимаваха с това вече от поколения. Новият облачен комбайн беше по-непроизводителен от Синята небесна мина на Рос, но беше най-доброто, с което разполагаше Ханзата в момента. Доставките на Съливан Голд не можеха да удовлетворят нуждите на ЗВС и Ханзата, но все беше нещичко...

В зоната кипеше оживление. Тасия беше впечатлена от сложността на операциите, от гигантските плуващи конструктивни съоръжения и открити хангари, из които се носеха автоматизирани модули и щъкаха работници в инженерни облекла.

Гледката ѝ напомни за корабостроителницата на Дел Келъм. Нямаше никакво съмнение, че независимите от бюрократичната машина скитнически корабостроители биха работили далеч по-бързо и качествено. Винаги беше изпитвала истинско възхищение към клановете, когато ги сравняваше с надменната и тромава Ханза.

Беше странно, че редовните доставки от екти на скитниците се бавеха. Колегите ѝ зевесета я разпитваха за обяснения, сякаш Тасия беше наясно с поведението на клановете, но тя от толкова време не поддържаше връзка с тях, че нямаше никаква представа какво става с кометните загребвачи на Дел Келъм на Ураганово депо или на което и да било друго съоръжение за добиване на екти. До нея дори бяха

достигнали слухове, че говорителката Перони е наложила ембарго над Ханзата... но в това нямаше особена логика, а и председателят не беше публикувал никакво официално съобщение. Беше убедена, че има някакво по-обективно обяснение.

Тасия обикаляше със совалката около бронираните бойни кораби и си представяше как всеки от тях нанася смъртоносен удар срещу бойните кълба. Докато оглеждаше напомнящите скелети конструкции на разбивачите, установи, че в общи линии са подобни на стандартната манта на ЗВС, но без удобствата за екипажа. Напомняха самоходни чукове за разтрошаване на кристалните черупки на бойните кълба.

До този момент кликиските факли бяха единствените абсолютно надеждни оръжия, които хората използваха срещу хидрогите, и след като Тасия беше разгърнала успешно факела срещу Пторо, и други запалени офицери искаха да изпълнят такава задача. Председателят Венцеслас и крал Питър бяха наредили още три факела да бъдат използвани срещу газови гиганти...

Повече от всичко Тасия искаше да нанесе още един удар срещу извънземния неприятел... а след това още много пъти. Щяха да минат месеци, докато разбивачите бъдат завършени, докато се монтират всички конструктивни и усилващи компоненти, докато инсталират масивните двигатели. Но тя се надяваше да не пропусне възможността да се качи на борда на някой от тях, след като най-накрая бъдат готови.

42.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Когато двамата с непонятно различния Джес най-после останаха насаме в служебния ѝ кабинет, Ческа изпита огромно желание да се хвърли в прегръдките му. Но не можеше да си го позволи заради опасните изменения в него. Припукващата от тялото му енергия го беше превърнала в ходещ оголен електрически кабел.

— Какво се е случило с теб? Обясни ми как... как така се промени, Джес?

Заоглежда красивото му откровено лице, сините очи, правия нос — спомни си как го беше обсипвала с целувки.

Той вдигна ръце, за да не се приближава към него. Тя огледа сякаш импрегнираната му с масло влажна кожа, покрита с перлена дреха — не, по-скоро обвивка. Полупрозрачните му ръце и лицето му блещукаха, все едно плътта му беше поела призрачната фосфоресценция на дълбоководните твари. Рециклираният въздух около него миришеше на озон, сякаш зареден с йони от електрическа буря.

— Жив съм благодарение на венталите, но вече не съм човек, Ческа. Самият аз не съм наясно с всичко, на което съм способен... но е изумително.

— Докато човекът, когото познавах и обичах, все още е някъде вътре в теб, Джес, все може да намерим някакъв начин да сме заедно. Нашата Пътеводна звезда ще ни посочи как.

Джес отново ѝ направи жест да остане на разстояние.

— Това е много по-огромно от нас двамата заедно, Ческа. Има безкрайно много неща, безкрайно много, които мога да свърша за всички нас. Вече имаме решението за изход от кризата. С помощта на скитниците мога да спася не само една раса, а две. Хората и венталите.

Тя седна рязко на стола зад бюрото си и замига от объркване и недоумение.

— Налага се да обясниш по-подробно. Какви са тези... вентали?

— Невероятни водни създания, силни колкото хидрогите. Сега са в тялото ми. Венталите и дрогите са били смъртни врагове в огромен конфликт преди десет хиляди години. Аз им помогнах да възкръснат, за да се сражават заедно с нас в тази война.

— Но какво общо има това с нас двамата?

Джес огледа ръцете си — водните капки пълзяха като живи по кожата му. След което ѝ заразказва какво се беше случило с него.

— Тялото ми съдържа огромна енергия, но тя не е изцяло под мой контрол. Не смее да докосна никого, защото със сигурност ще го нараня. Сега съм... различен и нося отговорност. Залогът е прекалено голям, за да мислим само за нас двамата.

Ческа кимна, без да дава израз на унието си. Залогът винаги беше голям. А тя винаги правеше необходимата саможертва. Такъв беше нейният жребий и тя го беше приела още когато стана говорителка на всички кланове.

— Това е абсурдна ситуация, Джес.

— Дай ми време, Ческа. Венталите са изумително могъщи. Ще намеря начин да... да бъдем заедно... някак си. Знаеш, че любовта ми към теб не се е променила.

— Знам, Джес. Но това не улеснява нещата.

Той заговори по-тихо:

— Не съм искал тази мощ, но я притежавам и платих скъпо за нея. В момента спасяването на венталите и победата над хидрогите е най-важното за мен.

— Тогава нека ти помогна. Само кажи как.

— Необходима е помощта на клановете. Не бих могъл да се справя сам.

Едва сега тя забеляза, че той не диша и че си поема въздух само за да произнася думите по-високо.

Не помръдна: опита се да се престори, че това е просто един делови разговор.

— Ще организирам среща със скитниците. Всички ще искат да чуят историята ти, особено след като ни предоставяш възможност да се справим с дрогите.

— Благодаря ти.

Малко по-късно двамата с Ческа крачеха към залата са събрания. Джес изпитваше ужас да не би случайно да я докосне. Кафявата му коса се спускаше на влажни кичури, а потрепващото сияние под мократа му кожа подсказваше за стаената в него енергия, която можеше да избухне всеки момент, ако не беше внимателен.

Тя го погледна в очите — те грееха ярко, но не от сълзи, а сякаш осеяни със звезди. От него се излъчваше стаена енергия и уханье на озон, сякаш беше включен в мощен генератор.

Тя се приближи рисковано опасно до него; искаше ѝ се да го хване за ръка.

— Нека да влезем заедно, Джес.

Издълбаната пещера беше изпълнена с възбудени разговори. Джес и Ческа се приближиха до подиума. Няколко от старите приятели на Джес му подвикнаха окуражително, макар вече да бяха доловили, че нещо в него е променено. Вече всички знаеха, че е пристигнал с изумителен водно-перлен космически кораб.

Ческа повиши глас, за да надвика глъчката. Специално за събранието си беше наметнала подарената от Ихи Окая мантия от тъмносиня тъкан със сложна бродерия със символите на всички скитнически кланове, подредени като съзвездия около герба на Перони в знак на тяхната богоизбраност и семейни връзки.

— Ние сме скитници! Умеем да превъзможваме и най-опасните предизвикателства! — Тя понижи глас и продължи със спокоен тон: — Но не мога си спомня нищо толкова невероятно в цялата ни история, като онова, което ще ви разкаже Джес Тамблин.

Джес не застана пред микрофона. Ческа изобщо не го забелязваше да си поема дъх, но думите му се понесоха из залата като гръмотевици. Публиката слушаше притихнала разказа му как събирал междузвездни газове с мъглявинния загребван и дестилирал разпокъсаното тяло на могъщо създание, последния оцелял от една раса, смъртен враг на хидрогите.

Говореше гладко и с увлечение, без да се поколебае нито за миг или да се замисли за някоя дума.

— Сега се завърнах на Рандеву, за да ви помоля за помощ. Тези създания се съгласиха да ни защитават от дрогите, но преди това трябва да ги направим отново могъщи. Нуждая се от всички, които разполагат със здрави космически кораби, за да разпространим

венталите из Спиралния ръкав. Когато броят им нарасне, ще имаме верен и мощен съюзник.

Нико Чан Тайлар извика от една от най-близките редици:

— Всички виждаме как те е променил този вентал, Джес. Ако се заемем да разнасяме тази свръхвода, откъде да знаем дали няма да се заразим и ние?

Чу се друг дрезгав глас:

— Шиз, щом Джес Тамблин може да се разхожда из космоса без костюм, може и на някои от нас това да се хареса! Защо да не пийнем и ние от тази вода? Как е на вкус, Джес?

— Аз съм аномалия и се надявам да остана единствения — отговори Джес. — Не мога да докосна никого, защото силата ми може да го убие като светкавица. Не правете тази грешка. Венталите бяха принудени да постъпят по този драстичен начин, за да спасят живота ми, но няма да позволят да се случи отново. Докосването на венталска вода не причинява подобно... заразяване.

— Как да се убедим, че тези вентали са толкова добронамерени, колкото твърдиш? — извика Ана Пастернак. — Ами ако накрая се окаже, че сме създали нещо толкова ужасно като хидрогите?

Ческа оглеждаше развълнуваната публика: усещаше, че част от хората са убедени; а други — разтревожени.

— Не забравяйте, че тези вентали са воювали с хидрогите преди десет хиляди години. Джес ми каза също, че са били съюзници с живата гора на Терок. Не виждам причина да се съмняваме в думите му.

Джес добави с категоричен тон:

— Аз си оставам скитник и ви моля да ми се доверите.

— За мен това е достатъчно — обади се Алфред Хосаки. — Скитниците винаги са разчитали един на друг. Длъжни сме да разчитаме един на друг, особено сега, когато прекратихме търговските си връзки с външните светове. Ако смятате да подозирате всеки, вървете при Голямата гъска.

Нико скочи толкова енергично, че му се наложи да сграбчи една скоба, за да не отлети във въздуха поради ниската гравитация.

— Тогава ще се запиша пръв. Имам собствен кораб. Колкото по-скоро затрием хидрогите, толкова по-рано можем да възстановим работата на небесните мини.

Ческа се усмихна. Джес щеше да разполага с предостатъчно доброволци.

43. СЪЛИВАН ГОЛД

Поредният товар екти потегли от облачния комбайн. Съливан Голд изпитваше огромно въодушевление и желание да окичи цистерните с многоцветни ленти и фльонги. Застанал гордо на административната платформа, той наблюдаваше като ястреб работниците, които се правеха, че се плашат от него. Всички знаеха, че е доволен от постигнатия напредък. Съливан не знаеше дали заслугата за това се дължи на управленческите му способности, или просто екипът му си знае работата.

— Вече три доставки за рекордно време. — Той се ухили към спокойните облаци, застанал зад защитното атмосферно поле върху откритата платформа. — Ако Ханзата не ми плащаше толкова добре, щях да поискам премия.

Застаналият до него Колкер се усмихна, но остана с притворени очи, отпуснал ръце върху фиданката, докато общуваше по телевръзката.

— Натон веднага ще съобщи на председателя Венцеслас и на краля. — Долови нещо и отново приведе глава. — О, извинявай, имам нова връзка.

Съливан се подсмихна.

— Сега пък с кого си бърбиш?

Зеленият жрец отговори, без да прекъсва връзката си:

— С няколко приятели. Нищо съществено.

— Аха. Помня дъщеря си, когато беше тийнейджърка. Знаем какво е — или в мрежата, или в гласовата връзка, или понякога визуално.

Зеленият жрец най-после отвори очи.

— На огромно разстояние съм от моите другари и не съм ги виждал от много време. Но обменяме огромна информация. Задачата на зелените жреци е да общуват един с друг и със световните дървета.

Съливан не беше виждал нито за миг Колкер да не е свързан с фиданката си.

— При това вършиш чудесна работа.

Усети щипещия бузите му вятър, по духнал от океана богати на водород облаци. Небесният комбайн продължаваше да буботи, наоколо прелитаха дребни корабчета, инспекционните екипи лазеха по долнищата на производствените модули. Всички системи функционираха перфектно. Не можеше да се надява на по-добри резултати.

— Разговаряй с приятелите си, колкото си искаш, Колкер, стига да изпращаш моите доклади, когато те помоля.

Колкер довърши духовната си връзка и пусна фиданката.

— Бих могъл да разговарям и с теб, Съливан. — Каза го така, сякаш току-що му беше хрумнало. — В края на краищата ти си на една крачка от мен.

— О, но дали съм ти толкова интересен? Защо не ми разкажеш за приятеля си? Този, с когото разговаряше току-що. Какъв ми е конкурентът?

— Никакъв конкурент. — Колкер погали нежните листа на фиданката. — Двамата с Ярод бяхме колеги, но той така и не поиска да напусне прегръдката на гората, докато аз предпочетох да пътувам, за да видя чудесата на Спиралния ръкав. На дърветата това им харесва, разбираш ли. Всъщност аз съм просто две широко отворени любопитни очи, каквито самата гора не притежава. Упълномощен турист. Споделям всичко със световната гора. Това е най-голямата услуга, която един зелен жрец може дай окаже като отплата за удоволствията от телевръзката. Водя си списък на всички планети, които съм посетил. Този газов гигант притежава някакво величие, страховита пустош, която не може да се опише.

Двамата се загледаха във вихрената бъркотия от плътни облаци.

— Само се надявам под тези облачни платформи да не се спотайват чудовища — отговори Съливан. — Тук сме вече от два месеца, но не мога да се отърва от усещането, че пребиваваме само временно. Тази сутрин проверих всички евакуационни системи и прегледах процедурите за извънреден случай. Бих провел още една учебна тревога... но ще ни отнеме от производственото време.

— Спиш ли изобщо някога, Съливан Голд?

— Вмъквам го в програмата си от време на време.

В този момент над главите им се чу рев на двигатели и се появиха седем огромни корпуса — илдирийски бойни лайнери. Не можеха да бъдат сбъркани с нищо. С разветите си слънчеви вимпели и настръхнали оръжия приличаха на хищни тропически риби.

В апаратната на Съливан завиха сирени и по вътрешните комуникационни системи загърмяха съобщения. След като ги огледа внимателно, той тръсна глава.

— Това не е на добре. Никак даже.

Колкер отново се беше свързал с фиданката и припряно описваше видяното. Бойните кораби приближаваха облачния комбайн на Ханзата. Теглена на буксир, зад ятото им се носеше огромна старовремска небесна фабрика.

— Май се нанасят нови съседи — измърмори Съливан. — Хм, това може и да е пуста и ненаселена планета, но се питам дали Ханзата се е погрижила да поиска разрешение от илдирийците за нашите дейности... или пък тези в бойните лайнери ни мислят за нарушители.

Колкер вдигна очи.

— Този въпрос вероятно би трябвало да се зададе по-рано.

— По-добре информирай Ханзата, че ни предстои среща с илдирийците. Попитай дали имаме официално разрешение от магавимператор да сме на Кронха 3.

— Да. От това ще се получи впечатляваща история...

— Веднага, Колкер!

Към наблюдателната платформа се втурна един офицер за свръзка.

— Това е Илдирийският слънчев флот, господин Голд! Искат да знаят какво търсим на тяхна територия.

— Знаех си аз, че не е на добре.

Съливан погледна още веднъж бойните лайнери и забърза към комуникационния център. Досега илдирийците никога не бяха представлявали заплаха, но тези кораби можеха да унищожат облачния комбайн за минути, ако сметнеха, че провокацията е прекалено дръзка.

— По-добре веднага да разговарям с тях. Може да загазим, ако не им допадне чарът ми.

— Да, може да загазим — повтори Колкер.

На Съливан не му стана ясно дали зеленият жрец се съгласява с него, или се опитва да се пошегува.

44.

АДАР ЗАН'НХ

Веднага щом получи инструкциите от мага-император, Зан'нх събра екипажите на седемте бойни лайнера и екип за небесна мина, а главният миннодобивник Хроа'кс подготви един облачен комбайн за транспортиране до близкия газов гигант. Кой би могъл да предположи, че амбициозните ханзейски производители вече са на небесните минни полета? Не, младият адар се тревожеше от среща с отмъстителните хидроги, но не и с алчните човеци.

Това бе първата му истинска проверка като главнокомандващ на Слънчевия флот. Воините и магът-император щяха да следя внимателно как ще се справи със ситуацията. Дали ще прояви непреклонност и сила... или просто ще подмине наглостта на хората? Причиняваше ли някаква реална вреда нарушението им? Никаква.

Но те отдавна бяха доказали, че щом им предоставиш и най-малката възможност, се възползват от нея и стават все по-нагли и по-нагли.

Адар Кори'нх беше жертвал живота си, за да прочисти тази планета от нахлуването на хидрогите, и си бе извоювал завинаги заслужено място в Сага за седемте слънца. Беше го направил, за да защити достойнството си и в името на мага-император и на Илдирийската империя. Великият адар никога не би жертвал себе си и четирийсет и деветте бойни лайнера заради шайка безпринципни човеци.

Решен да действа по справедлив начин, Зан'нх се беше изправил в командния център на своята септа, която ескортираше най-огромната небесна фабрика илдирийско производство към очакващия ги газов гигант. Двойната звезда Кронха, най-близката звездна система до Илдира, се състоеше от две от седемте слънца в небето на централния свят. Единичната газова планета на Кронха беше първият обект, върху който илдирийците бяха добивали екти, но съоръженията бяха

унищожени при разрушителните действия на хидрогите още в началото на войната.

Сега Зан'нх възнамеряваше да възвърне този свят за нуждите на илдирийската индустрия.

Огромната планета изпълваше почти целия екран на предната наблюдателница на бойния лайнер — богатите на водород течения, подходящи за добиване на космическо гориво, се вихреха в атмосферата. Колосалната небесна фабрика се носеше отзад, теглена на буксир с максимална скорост. Обновеното под ръководството на най-възрастния представител на небесния миннодобив Хроа'кс съоръжение гъмжеше от илдирийски работници, които нямаха търпение да започнат да обработват облаците на Кронха 3, за да попълнят стопяващите се запаси от екти на Империята, както беше заповядал магът-император.

Но преди това Зан'нх трябваше да реши проблема с нарушителите.

Според онова, което му беше известно, ненаситните човеци заграбяха всичко, което си пожелаят.

Бекх! Както постъпиха на Крена.

Старият адар му беше разказвал как хората се втурнали към Крена, за да заграбят изоставените хранителни запаси, след като Слънчевият флот беше евакуирал пострадалите от ослепяващата чума илдирийци. Въпреки че бяха платили на мага-император за разрешението да го направят, човеците бяха постъпили като ненаситни лешояди — бяха се възползвали от трагедията на илдирийците.

Зан'нх издаваше заповеди с хладнокръвен тон.

— Откачете небесната фабрика от буксирните въжета, та Хроа'кс да избере най-добрата позиция сред облачните платформи. Той ще иска да започне дейностите си.

Зан'нх стисна парапета на командния пункт; стараше се тонът му да е непреклонен и категоричен. Сега той беше адарът и приемаше заповеди единствено от мага-император.

— След това всички бойни лайнери да ме придружат.

Не искаше да предизвиква война... освен ако не се наложеше.

Все така следвани от небесната мина, седемте орнаментирани бойни кораба се спуснаха в атмосферата на Кронха 3 към облачния комбайн на Ханзата. Човешкото съоръжение се носеше безгрижно в

пространството и изхвърляше отработени газове от извършваните на пълна мощност дейности. Не беше голямо колкото илдирийска небесна фабрика и вероятно екипът му беше далеч по-малоброен. Бойните лайнери можеха да го разрушат с лекота, ако се наложеше.

— Отворете оръжейните люкове. Включете енергийните метатели.

След като оръжейните офицери потвърдиха изпълнението на заповедта, на Зан'нх му хрумна нова идея.

— Разгърнете всички слънчеви стабилизатори максимално. Изпънете флаговете и поляризирайте отражателното покритие.

Гледката беше страховита. Корабите разгърнаха периферните проекции и се издуха заплашително.

Зан'нх сви устни. Чрез тизма баща му щеше да усети как действа.

— Сега изпратете запитване какво търсят тук.

След като предупреждението беше предадено, от ханзейския облачен комбайн се получи смирено и изпълнено с тревога съобщение. Без все още да е взел решение как да постъпи, Зан'нх даде знак на офицера за свръзка.

— Ало — чу се мъжки глас. — Новият адар ли е? Божичко, демонстрацията на сила е много впечатляваща — красива, но и заплашителна по свой си начин. Ало? Казвам се Съливан Голд, управител на промишления комплекс. Предполагам знаете, че сме абсолютно невъоръжени.

Зан'нх се замисли за момент.

— Толкова по-зле за вас, Съливан Голд, тъй като моите бойни лайнери са в пълно бойно въоръжение.

Закрачи из командния център. Питаше се как бил постъпил адар Кори'нх в тази ситуация. Трябваше да изпрати предупреждение на хората.

— Теранският ханзейски съюз очевидно е превишил правата си и Илдирийската империя има основание да предприеме съответните действия.

Човекът отсреща явно се притесни.

— О, хайде сега! При цялото това напрежение из целия Спирален ръкав действително ли имате желание да разпалвате ненужна война срещу Ханзата? Нито една от нашите раси не го желае.

Нахалният човек безспорно беше прав. Зан'нх също не го желаше. Неговите бойни лайнери лесно можеха да припишат унищожението на облачния комбайн на хидрогите, но хората и илдирийците не бяха във война. И все пак... наглостта и егоистичната им самонадеяност го дразнеха. Защо изобщо си мислеха, че имат някакво право?

Въпреки че тонът на представилия се като Съливан Голд беше почтителен, той запазваше самообладание.

— Имам предложение, сър. Защо не обсъдим начини за излизане от ситуацията като джентълмени? В края на краищата Кронха 3 е газов *гигант*. Няма съмнение, че има достатъчно място за две съоръжения за добив на екти, нали? Ханзата може и да е действала прибързано, но бихме могли да уредим нещата. Гарантирам, че няма да си пречим взаимно.

И зачака отговора, но отговор не последва. Зан'нх знаеше, че мълчанието е ефикасно оръжие.

Обезпокоеният човек продължи да настоява:

— Вижте, нека да ви поканя заедно с вашия главен минно-добивник на нашето съоръжение. Ще ви покажем всичко, което сме направили, и ще ви предоставим събраната информация за климатичните условия. Това ще спомогне за по-голямата ефикасност на вашата дейност. Става ли?

„Добре“, помисли си Зан'нх. Ситуацията несъмнено се развиваше в правилната посока. Но още дълго запази мълчание: наслаждаваше се на тревожното очакване, в което се намираще ханзейският екип.

Нетърпеливият човек продължи, преди Зан'нх да реши да наруши напрегнатото очакване.

— Или, ако предпочитате, сам ще долетя до вашите бойни лайнери, за да разговаряме очи в очи. Мога да се придвижа. Как решаваме, при мен или при вас?

Адар Кори'нх би го посъветвал да потърси начин за приключване на конфликта без излишни жертви. Той искаше така да бъде запомнен в Сагата.

Зан'нх предпочете да не демонстрира излишно гостоприемство спрямо тези натрапници. Щеше да им предостави първата стъпка.

— Ще дойда на вашето съоръжение. Ще разрешим ситуацията без излишни загуби.

— Отлично.

Зан'нх знаеше, че в случая има надмощие — както военно, така и психологическо. При всяко положение Империята щеше да излезе с достойнство от ситуацията.

45.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Кликиският робот влезе в Призматичния палат направо, като пренебрегна традиционния спираловиден маршрут за поклонници, който прекосяваше седемте радиални потока. Масивната бръмбароподобна машина мина покрай опулените илдирийски молители, стекли се в Миджистра, за да лицезрат своя нов маг-император.

Разгневените стражи обкръжиха робота и се опитаха да забавят неумолимото му напредване. Други се втурнаха да съобщят в небесната сферична зала, където настанилият се в какавидения трон Джора'х даваше прием. Магът-император току-що беше обявил дългоочакваното си заминаване за Добро.

Мускулестата Язра'х седеше седнала до баща си в залата за приеми, а в краката ѝ се бяха изтегнаели трите ѝ домашни исикски котки. Кожата на свирепите животни потрепваше на вълни от помръдващите под нея сухожилия и мощни мускули. Щом първият пратеник се втурна в залата, Язра'х моментално се изправи.

— Един кликиски робот идва насам, господарю! Отказва да спре.

Без да се церемони, зловецият насекомоподобен автомат влезе с грохот в ослепително осветената небесна сферична зала. Матовочерният екзоскелет на робота като че ли погълна многоцветната ярка слънчева светлина. Роботът въртеше плоската си глава, осеяна с множество пурпурночервени оптически сензори, които проблясваха като зловещи червени звезди, без да спре да напредва със заплашителна грациозност върху тънките си като пръсти крака към какавидения трон.

Илдирийската стража го следваше по петите с приведени рамене, сякаш готова да го разкъса сегмент по сегмент. Джора'х вдигна ръка, за да укроти гнева им срещу могъщата древна машина.

— Не съм предизвестен, че кликиските роботи искат да бъдат приети. Какви намерения те водят тук?

Роботът се изправи — извиси се с цял метър над наобиколилите го стражи.

— Аз съм Декик. — Гласът му изстърга като метал върху камък. — Идвам да получа отговори.

Присъстващите ахнаха. Всички зачакаха да разберат как ще се справи със ситуацията всемогъщият им вожд.

Джора'х заговори със силен и властен тон:

— Нямах никакво право да настояваш за отговори от илдирийците.

— Кликиските работи са обезпокоени от твоите действия. На Добро. На Марата. Имаме право да разберем. Ти нарушаваш обещанията. Не се съобразяваш с нас.

Джора'х усети как го обзема гняв. Не беше получавал никакви необичайни доклади относно Марата, която беше почти опустяла заради сезона на мрака, а и не долавяше нищо необичайно чрез тизма, но пък и връзката с брат му Ави'х не беше особено силна. А как бяха научили кликиските работи за Добро?

— Проблемите на Илдирийската империя не са грижа на кликиските работи — отвърна той. — Решенията, които вземам, са за благоденствието на моя народ и не се нуждаят от вашето одобрение.

Полусферичната черупка на Декик се разцепи на две, сякаш той се готвеше да отлети.

— Имаме споразумение за Марата. Ти не спазваш условията.

Магът-император присви ярките си като сапфири очи, сякаш му прилоша от толкова много тайни. После се обърна към присъстващите в залата:

— Оставете ни. Трябва да разговарям насаме.

Стражите се спогледаха тревожно и Джора'х добави:

— Язра'х, ти можеш да останеш. Защити ме, ако се наложи.

Дъщеря му остана права, не по-малко заплашителна от всеки от въоръжените стражи. Трите домашни хищника ръмжаха гърлено.

След като молителите, придворните и стражите напуснаха небесната сферична зала, Джора'х най-последно отговори на черния робот:

— За всяка сделка са необходими двама участници. Вие роботите ни предадохте. Хидрогите продължават да нападат илдирийски

светове, а вие не им пречите. Следователно или сте предатели, или сте безполезни.

Декик като че ли се поколеба, но не отстъпи.

— При издирването си на останките от вердани хидрогите разрушават всяка гориста планета, която срещнат по пътя си. Някои от тези планети се оказаха илдирийски. Не можем да ги спрем.

Джора'х се надигна; чувстваше се неудобно в какавидения трон.

— Можете да им съобщите местонахождението на световната гора. Това би спасило илдирийските планети.

Още докато го казваше, изпита съжаление, че предава извисяващите се световни дървета, които го бяха впечатлили по време на посещението му при Рейналд... любимите дървета на Нира.

— Предпочетохме да не разкриваме местонахождението на световната гора — отговори Декик.

— И заради този ваш избор много от моите поданици загинаха. Преди няколко столетия ние ви възкресихме, както бяхме обещали, и спазваме поетата от нашата цивилизация клетва да не създаваме работи и разумни машини под никаква форма. Илдирийската империя спазва своите обещания. Това е всичко, което е нужно да знаете. Сега изпълнете вашата част от споразуменията.

Не откъсваше непреклонния си поглед от Декик. Роботът не помръдваше — приличаше на някаква кошмарна статуя. Язра'х стоеше до исикските си котки, които бяха приклекли, готови да скочат. Личеше й, че е изненадана от онова, което току-що беше чула.

След продължителна пауза Декик реши да се оттегли, макар и явно неудовлетворен. Завъртя внушителното си туловище и напусна Призматичния палат, без да изрече нито дума повече. Магът-император не откъсваше поглед от него, а Язра'х не сваляше очи от баща си. В небесната сферична зала се възцари необичайна тишина.

Джора'х беше объркан — и доволен, че дъщеря му мълчи. Вече не можеше да разчита на посредничеството на роботите пред хидрогите. Роботите по-скоро биха направили опит да насочат обитаващите ядрата извънземни срещу илдирийците, както и срещу хората.

Повече от всякога беше необходимо да отлети на Добро. Не само като скърбящ любовник, за да посети гроба на Нира, но и за да се запознае с развитието на Осира'х и нейните способности. Ами ако

ужасният план все пак се окажеше оправдан? Ако след толкова много поколения на грижлив подбор неговата дъщеря действително се окажеше мостът, който би свързал илдирийците с извънземните хидроги без съчастието на кликиските роботи? Би трябвало незабавно да се погрижи за това. Нямаше никакво време, а опасността беше огромна.

— Няма да отлагам повече.

Надигна се и провеси крака от подобния на люлка трон.

След оттеглянето на Декик шепнещите придворни отново бяха започнали да се промъкват в залата, разтревожени дали владетелят им е в безопасност. Сега, като видяха какво прави магът-император, замръзнаха по местата си. Джора'х се изправи от сковаващия го какавиден трон и стисна ръба му, за да запази равновесие. Изгледа поданиците си с раздражение заради глупашкото им придържане към условности, които отдавна бяха лишени от всякакъв смисъл.

— Живеем във времена на криза, а не на спазване на традицията.

Беше стъпил за първи път след възкачването си на собствените си крака и изпита огромно облекчение. Стига с тези глупости.

Най-близките стражи пристъпиха към него, за да го подкрепят и да го сложат пак върху какавидения трон, където му беше мястото. Придворните наблюдаваха сцената дори по-изумени, отколкото от пристигането на кликиския робот.

Джора'х пристъпи с босите си крака по топлия гладък под. Не беше направил нито крачка от месеци. Краката му бяха отслабнали, мускулите му бяха започнали да атрофират. Не искаше да си представя колко безпомощен щеше да е, ако останеше прикован върху трона-затвор още десетилетия. Нямаше обаче да позволи това да се случи.

— Няма да наблюдавам полегнал как се разсипва Империята. Аз съм магът-император. Аз диктувам традициите и съдбините на нашето общество. Един от моите предшественици е заявил, че краката на мага-император никога не бива да докосват пода. Сега аз отменям тази традиция. Твърде много е изложено на риск и трябва да разруша някои стародавни обичаи, преди да сме изгубили всичко.

Забеляза, че Язра'х го наблюдава с израз на задоволство. Очевидно одобряваше поведението му. Силна и горда със собствените си възможности, тя вероятно беше доволна, че баща ѝ отменя един

обичай, който постепенно го превръща в инвалид. Той нямаше да позволи да се превърне в плужек с дегенерирало тяло като баща си.

Джора'х пусна ръба на какавидения трон и закрачи напред. Стражите нямаше какво да направят, освен да отстъпят. Той се спусна усмихнат по широките ниски стъпала на платформата. Погледна усмихнатото холографско изображение на собственото си проектирано върху мъглата лице, след което се обърна към насъбралите се.

— Смятам да тръгна за Добро. Веднага.

46.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО УДРУ'Х

Докато запознаваше младия кандидат-губернатор със задачите и отговорностите, които щеше да поеме един ден, Удру'х си спомни колко много време му беше необходимо, за да възприеме необходимостта от зловецата разплодителна програма. Изпитваше задоволство, че младият мъж има схватлив и пъргав ум.

Сега Даро'х стоеше търпеливо до чичо си пред вратата на оградения двор. Кандидат-губернаторът имаше спокойни волеви черти като баща си. Засега се беше отказал да осъжда, макар да знаеше, че баща му не одобрява разплодителните експерименти. Като всеки илдириец, винаги щеше да е беззаветно предан на мага-император, но същевременно осъзнаваше собствената си отговорност и държеше на нея.

Но и при това положение Удру'х нямаше намерение да му съобщи истината за Нира. Поне засега... ако изобщо някога му я кажеше.

Сивото небе беше осеяно с високи облаци. Въздухът беше горещ. Буйната трева и плевелите бяха скрили черните белези от миналогодишните пожари по хълмовете. В лагера човешките затворници работеха, спяха и живуркаха окаяния си живот. След толкова много поколения те не познаваха друг начин на живот въпреки всичко онова, което се беше опитала да им разкаже зелената жрица.

— Успяхме да натрупаме значително количество данни чрез кръстосване на човешка ДНК със спектри на различни илдирийски категории. В много от случаите потомците не оцеляха, което не е изненадващо, тъй като генетиката не е точна наука. Незабавно умъртвяваме най-уродливите случаи. В началото информирахме човешките майки, но емоционалните им реакции трудно се поддават на контрол, така че престанахме да го правим.

Даро'х се намръщи, загледан към ниските бараки зад оградата.

— Не осъзнават ли приноса си за благоденствието на Империята?

— Човеците не са поданици на Империята. Те не споделят дългосрочните ни цели.

— Може би просто не ги разбират?

Губернаторът на Добро тръсна глава.

— Те не ги уважават и никога няма да почнат да ги уважават.

Когато не бяха на смяна, хората обработваха малки градинки в двора. Иначе свободните от разплодителната програма изпълняваха ежедневните си задължения — копаеха в хълмовете опалесцентни кости, които се продаваха като изключителна рядкост из Илдирийската империя.

Даро'х наблюдаваше лагерните дейности и попиваше всяка подробност.

— А позволена ли им е известна свобода? Изграждат ли свои собствени обществени групи и семейни единици? Избират ли сами къде да живеят и да спят, без да им се разпорежда точно в кое легло или постройка?

— Упражняваме достатъчно контрол, за да служат на нашите цели, но отчитаме и недостатъците от налагането на прекомерни ограничения. Малко отстъпчивост допринася за по-голяма готовност за сътрудничество от тяхна страна. Един от тях, здравенякът Бен Стоунър, е нещо като официален представител на лагера. Ще те запозная с него.

Даро'х като че ли не можа да го разбере.

— А как упражнява контрол над човеците?

— Обикновено се вслушват в предложенията му. Преди сто осемдесет и пет техни години илдирийците докарали техния повреден заселнически кораб на Добро. Известно време илдирийците и хората живеели заедно, но... някои неприятни събития променили ситуацията и един от предшествениците ми бил принуден да затвори колонистите, а магът-император Юра'х взел мъдрото решение да ги включи в нашата дългосрочна разплодителна програма. Отначало те се противопоставили — надявали се, че обстоятелствата ще се променят. Но моят предшественик знаел, че подобни убеждения и така наречените естествени свободи, които смятали за гарантирани, можели

да бъдат изтръгнати от тях за около едно-две поколения с помощта на подходящо обучение и лишения.

— Щом човеците са се противопоставили, не е ли било възможно да прибегнем до изкуствено осеменяване? Специфично оплождане и имплантация на ембриони?

— Възможно е било, но е много по-трудно и много по-неефикасно. Установихме също така, че заченати по изкуствен начин деца от смесено потекло се раждат несвързани или не напълно свързани с тизма. Ако го позволим, обричаме нашия план на неуспех. Но тази възможност остава в сила, ако възникне подобна нужда.

Даро'х се приближи до оградата. На централната площадка с душеве и пейки за чакащите реда си медицински служители къпеха човешките жени, които се връщаха от работа, и си записваха името и генетичния код на всяка. В досиетата им имаше графа, в която беше отбелязан върховият момент за оплождане.

— Установено е, че смесването с човешка кръв определено усилва някои илдирийски качества. Дете дори само с една осма човешки гени е по-вероятно да стане по-силен работник, по-талантлив певец, по-надарен учен. В много случаи те приличат на илдирийци и ги възпитаваме като такива. Други се различават толкова категорично, че ги задържаме на Добро, докато достигнат зрелост, и отново ги кръстосваме с надеждата да се получи сполучливо потомство.

Лекарите избраха четири голи жени и ги поведоха към разплодителните бараки. Там щяха да бъдат предоставени на грижливо подбрани според фазата на разплодителната програма мъжки индивиди от конкретна илдирийска категория. При необходимост събираха сперма от човешките мъже, но илдирийските жени не зачеваха твърде лесно.

— Човешките жени са по-плодовити от илдирийките. Размножават се като гризачи, което е в наш плюс.

Даро'х беше силно впечатлен.

— Затова ли хората с такова настървение колонизират толкова много светове? Тъй като расата им се увеличава и имат нужда от повече място?

Удру'х поклати глава.

— Нямаат нужда от място. Те просто искат още и още. Такава им е природата.

Удру'х си спомни собствените си въпроси и реакции, когато беше по-млад и се запознаваше с цялата тази информация, след като стана кандидат-губернатор на Добро. Беше също толкова наивен като Даро'х, който изобщо не се досещаше за онова, което се случва на Добро. Истината се избистряше постепенно — и Удру'х беше посветил живота си на тази дейност.

Даро'х щеше да постъпи по същия начин.

— Баща ми е прекарал дълго време с една човешка жена, зелена жрица — продължи младият кандидат-губернатор. — И досега говори за нея.

Удру'х се постара лицето му да не трепне.

— Тя размекна както сърцето, така и разума му. Но след като се възкачи и пое тизма, вярвам... трябва да вярвам, че като маг-император ще върши онова, което е правилно за Империята.

— Аз искам да върша онова, което е правилно — заяви Даро'х и на Удру'х му олекна.

Губернаторът на Добро беше събрал в едно добре осветено, но аскетично учебно помещение петте деца от смесено потекло на Нира Кали. Род'х, второто по възраст дете на Нира, син на самия Удру'х, се поклони на баща си. Беше на шест, но беше прекалено развит за годините си. Губернаторът знаеше, че момчето има големи възможности, макар и не чак като тези на Осира'х.

Другите три — Гейл'нх, Тамо'л и Мюри'н — бяха подложени на целодневно интензивно обучение от медицински служители, учени, духовни наставници и самия Удру'х. Свещеници-философи използваша духовната си енергия, за да насочват децата и да развиват телепатичните им умения. Всички деца на Нира със смесено потекло вече бяха достигнали способностите на възрастен философ-свещеник.

— Тези пет деца са ядрото на нашия план, Даро'х — обясни Удру'х. — Дори тук стражите и чиновниците не са изцяло осведомени за мащаба на нашите намерения. Твоят собствен баща не ги проумяваше, докато не се възкачи като маг-император. Но ти си длъжен да знаеш, Даро'х, защото ти ще ръководиш работата, когато настъпи времето ти... макар да се надявам, че след толкова много поколения това ще е последното. Ако проектът на Добро достигне

своята кулминация, най-после можем да се превърнем в нормална отломъчна колония, достойна част от Илдирийската империя без никакви тайни.

— Готов съм да слушам, губернаторе.

Удру'х помълча малко: питаше се откъде да започне.

— Преди десет хиляди години титанична война разтърсила Спиралния ръкав като буря. Хидрогите се съюзили с фероите срещу венталите и верданите.

— Участвали ли са илдирийците в тази война? В Сага за седемте слънца не е отбелязано нищо за нея.

— Участвали сме... но само така, както лешояди участват в сражение. Били сме твърде незначителни в мащабите на колосалната разруха. Докато не се намеси кликиската раса. Те разработили своя кликиски факел и унищожили много газови гиганти, което насочило гнева на хидрогите срещу скалистите светове, включително и нашия. Не ни разбирали и дори нямали желание за това. Хидрогите просто съсипвали всичко по пътя си. Точно тогава кликиските работи се опълчили срещу своите господари, за да ги изтребят и да се освободят. На своя машинен език и с координираната си компютърна мощ успели да установят контакт с хидрогите. Открили общи интереси, изградили връзка и форма на комуникация, безгранично по-сложна от всичко, което възприемаме като език. Успели да принудят хидрогите да разберат какви са и да ги убедят да подкрепят роботите при унищожаването на кликиската раса.

— А как сме се намесили ние? — попита Даро'х.

Децата със смесено потекло също слушаха съсредоточено — разбираха, че в тази история се съдържа отговорът, който предопределя съдбата им.

— След като хидрогите унищожили десетки наши светове, тогавашният маг-император постигнал съгласие с кликиските работи, които приели да станат наши посредници пред хидрогите. Роботите използвали комуникативните си умения, за да убедят хидрогите да не нападат нашите отломъчни колонии, а като отплата илдирийците помогнали на роботите да изтребят расата на своите създатели.

Даро'х се намръщи.

— Това е... недостойно.

Удру'х въздъхна дълбоко и отговори:

— Но за сметка на това Илдирийската империя оцеляла, а кликисите — не.

Младият кандидат-губернатор слушаше с изумление и ужас. Удру'х продължи:

— Но никога не сме се доверявали изцяло на роботите. Те са машини и почти толкова различни от нас, колкото и хидрогите. В древния договор сме се споразумели за много неща с роботите, но винаги сме знаели, че не можем да разчитаме на тях, както сме знаели, че и хидрогите няма да спазват примирието завинаги. И за да се защитим, потърсихме нов начин за установяване на контакт между илдирийците и хидрогите, средство за комуникация, което превъзхожда обикновените думи и мисли. Започнали сме тази програма преди хиляди години, съчетавали сме категории и родословни линии, които да увеличат собствените ни телепатични възможности. Но дори най-добрите образци от всяко едно поколение са увеличавали възможностите ни в съвсем незначителна степен.

— След хиляди години най-после сме развили категорията на свещениците-философи, които притежават подобрени духовни умения — продължи той. — Те могат да се свързват по-безпрепятствено с тизма от останалите категории, макар и не чак толкова, колкото мага-император и преките му роднини по кръвна линия. И макар всяко следващо поколение свещеници-философи да е малко по-надарено от предишното, учените изпаднали в отчаяние, че няма да достигнем нужната ни степен навреме.

Даро'х отгатна продължението.

— И точно тогава са дошли хората.

На лицето на Удру'х се появи сардонична усмивка.

— Да. Хората ни предлагат генетично разнообразие, което ни помага да правим скокове най-малко от стотина поколения. Примесени с илдирийска кръвна линия, духовните им възможности са мощен катализатор. Кликиските работи не успяха да опазят илдирийските светове от хидрогите, независимо дали заради неспособността си, или от злонамереност. Така или иначе, имаме нужда от свой собствен мост за пряка връзка.

— В такъв случай мразят ли ни кликиските работи?

Удру'х го погледна.

— Не можем да знаем какво мислят роботите, но знаем, че са способни на предателство и измяна. Ясно е обаче, че все повече започват да се страхуват от нас, тъй като губят превъзходството си, а войната продължава да ескалира. Ние знаем много неща, които те не искат другите да си спомнят.

В дъното на стаята Осира'х приключи с едно тренировъчно упражнение и се втурна към тях с грейнали очи. Губернаторът на Добро се усмихна и протегна ръце към нея, а Даро'х огледа с любопитство природената си сестра.

— Така че Осира'х трябва да стане нашия посредник. Разчитаме на нея, за да уредим отношенията си с хидрогите.

Момиченцето му се усмихна мило, но отговори с официален тон:

— Ще се подготвя, губернаторе. Обещавам.

47. СЕЛИ

Носеха се върху лекотоварния хвърколет над унищожената световна гора. Сели се беше вкопчила в кръста на зеления жрец. Вече беше летяла със Солимар безброй пъти и отдавна беше преодоляла страха си от нестабилното превозно средство, което се тресеше от размахването на кондоровите криле.

Но не ѝ беше неприятно да използва всеки повод да се притисне плътно към якия гръб на младия мъж. Ай се струваше, че и на Солимар не му е неприятно.

Зеленият жрец увеличи скоростта и двигателят забуботи още по-силно. Кръжаха над поредната изпепелена площ.

— Като че ли няма край — каза Солимар. — Летим вече часове, а разрухата се простира навсякъде.

Сели усещаше скръбта на приятеля си — тя беше сграбчила и нейното сърце. Приискай се да го утеша, да му каже, че всичко ще се оправи, че световната гора ще се съвземе, но макар да беше убедена, че това е самата истина, задачата по възстановяване на щетите ѝ изглеждаше почти неизпълнима.

— Световната гора е ужасяващо наранена — отговори тя. — Може би най-важното, което можем да направим, е да вярваме. Нека дърветата черпят увереност от теб, Солимар. Ти си зелен жрец. Сигурно се нуждаят от надежда, както и от време, за да се излекуват.

Усети, че младият зелен жрец отпусна рамене.

— Права си, Сели. При първата война с хидрогите, много отдавна, световната гора е понесла още по-голямо поражение, но е успяла да се възстанови...

— Хей, внимавай къде летиш!

Солимар смени посоката, като едва избегна един дебел почернял клон.

— Няма да позволя да пострадаш, Сели. Твърде много усилия ми костваше спасяването ти първия път.

Тя го плесна закачливо по ръката и пак се притисна към него. Солимар винаги ѝ се притичаше на помощ в необходимия момент.

По време на нападението на хидрогите срещу гората Сели се беше озовала заклещена в гъбения риф. Успя да избяга по ръбовете му и се запрехвърля с акробатични номера и дървотанцърски движения от един опасен клон върху друг. Но пожарът се разпространяваше мълниеносно и прекъсваше всички възможности за бягство. Беше попаднала в капан, уплашена и безпомощна — и в същия момент до слуха ѝ достигна пърпоренето на хвърколета. Погледна нагоре и разпери ръце с отчаяна надежда, а Солимар се спусна и я измъкна от челюстите на смъртта.

Сели почти не го беше забелязвала, преди да я спаси. Толкова високомерна и самовлюбена ли беше? Естара положително би отговорила утвърдително, но пък след нападението на хидрогите Сели се беше променила много.

Сега всеки ден двамата със Солимар яхваха хвърколета, за да огледат пораженията, докато зелените жреци под тях обикаляха обгорените гъсталаци, за да почистват опустошенията и да спасяват фиданки. Деца и млади жреци ровеха из пепелта, за да търсят оцелели обгорели семенници, други почистваха парникови участъци и грижливо засяваха семенниците, за да покълнат от тях нежни филизи.

— Само да имахме повече подкрепа — въздъхна Солимар.

Както Сели беше очаквала, ханзейските военни проявиха голям интерес към откритото от нея бойно кълбо. Техни учени и оръжейни инженери пристигнаха незабавно с пълен със спасително продоволствие кораб като утешителна награда за предоставянето на останките от неприятелския кораб. Но вместо да останат да помогнат за решаване на неотложните задачи, специалистите от ЗВС отлетяха с парчетата, за да ги анализират на Земята. Интересуваха се единствено от тях.

Хвърколетът изщрака и едното кондорово крило блокира. Солимар го нагласи с уверени движения и хвърколетът отново се стабилизира и се вдигна още по-нависоко.

За един зелен жрец това беше необичайно, но Солимар обичаше да се занимава с джунджурии и машинарии — ровеше се из останките на „Кайли“ и си купуваше донесени от ханзейски търговци инструменти. Харесваше му да преследва големи пеперуди над

горския балдахин с хвърколети, които си конструираше сам. Веднъж го беше връхлетял лаком уайверн и той едва бе успял да се измъкне.

Световните дървета много се впечатляваха от всякакви механизми. Тъй като гората използваше само биоенергия, органичното ѝ съзнание имаше ограничени познания за зъбни колела, бутала и шайби и младият жрец Солимар беше описал усърдно всяка част и елемент на многобройните двигатели и летателни уреди. Сега световната гора съхраняваше цялата информация и му я предоставяше при нужда, когато трябваше да ремонтира някоя повредена част. Достатъчно беше само да се включи в телевръзката, за да намери достъп до интересуващия го проблем.

Солимар направи още по-широка спирала, но опожарените пространства нямаха край.

— Май скоро няма да имаме възможност за тренировки по дървотанцърство. Пък и време.

Двамата обичаха да разговарят за общата си страст към този спорт и за движенията, които владееха. Но в момента подобни забавления бяха немислими.

— Да — съгласи се Сели.

Няколко паднали дървета бяха заприщили един поток и водата беше наводнила ливадата и задушаваше оцелелите от огъня растения.

— Трябва да изпратим работници да разрушат бента. Водата трябва да потече надолу и да напоява земята.

Сели проследи пресъхналото корито.

— Това не е ли един от потоците, които се вливат в Огледалните езера? Селището там...

— Напълно е разрушено. Летях вече дотам. — Яките му рамене потръпнаха. — Червейните кошери са натрошени на трески. Не забелязах нито един оцелял.

Сели го прегърна по-силно. Въздухът миришеше на изгоряло. Плътните облаци се бяха скупчили и тя се надяваше да завали дъжд, ЗА да прогони миризмата и да изкъпе гората, да я освежи и почисти.

Но за това трябваше още много, много време.

— За днес достатъчно — каза Солимар. — Да се връщаме да докладваме.

Стрелнаха се обратно към далечния гъбен риф отвъд смътния хоризонт.

48.

РЛИНДА КЕТ

Да лети с „Ненаситно любопитство“ ѝ доставяше неизменно удоволствие и Рлинда би полетяла с кораба си навсякъде, където би поискала Ханзата. Дватамата с БиБоб имаха достъп до необходимото за целта екти, тъй като превозваха продоволствие и колонисти до новата мрежа от населени светове.

В момента изпълняваше товарен полет, но по специалната молба на самия председател Венцеслас целият ѝ маршрут беше в строга зависимост от единствения пътник на борда. Тя се усмихна на настанилия се в седалката на втория пилот мъж.

— Приятно ми е, че отново си на борда, Дейвлин.

— Признавам, че и на мен ми е приятно да се срещнем отново, Рлинда. Странно, не съм ли прав?

— Председателят знае, че сме стари дружки. Или не си падаш много-много по приятели?

— Не са много. Особено след като започнах да работя за Ханзата.

Тя включи на автопилот и се отпусна върху облегалката на подсилената седалка.

— Значи е дошло време за малко почивка и истински живот. Искаш ли да поиграем на една игра, докато летим? Имам голям избор развлекателни опции.

— Не.

Тонът му не беше груб, а безразличен.

Рлинда се усмихна сдържано — знаеше, че е костелив орех.

— Да искаш да ти приготвя нещо специално за вечеря? Имам доста рецепти.

— Не.

Тя потри ръце.

— Ами в такъв случай да побъбрим за разтуха?

— Не.

Тя примигна.

— Май само ти досаждам, Дейвлин. Признай си.

— Да.

— Мислех си, че шпионите са любезни и се нагаждат към всякакви ситуации.

— Не съм шпионин, а специалист по смътни загадки и екзосоциологичен изследовател.

— С други думи, тотално лишен от възпитание шпионин.

— Това май обобщава всичко.

Той я изненада с ослепително лъчезарната си усмивка — за първи път го виждаше да се усмихва.

— Имаш изумителна усмивка, Дейвлин. Трябва да я използваш по-често.

— Тъкмо затова не го правя. Твърде много хора биха се впечатлили.

Рлинда въздъхна и го потупа майчински по китката. Да поддържаш разговор с него беше все едно да ти вадят зъб, но тя все пак се забавляваше.

Дейвлин беше уравновесен, пряк и дискретен. Косата му беше късо подстригана, а по лицето му човек би могъл да определи възрастта му в широката граница между двайсет и четирийсет години. Беше висок, със съразмерно тяло. Забележителното в чертите му беше, че не бяха забележителни с нищо. Нищо чудно, че другите колонисти не го забелязваха много-много.

— Крена е много приятна. Била съм само няколко пъти там, но ми се струва уютно местенце.

— Така е. Спокойно. Обикновено. Хората там ми допадат. — Дейвлин погледна осеялите пространството звезди. — В сравнение със скоковете през кликиските транспортали и проучването на неизвестни координатни плочки ще е перфектна почивка. Свърших достатъчно работа за Ханзата — от шпионаж до пряко участие в сражения. Някои от ранните ми мисии като оперативна сребърна барета бяха доста... гадни.

Рлинда се изненада.

— Сребърна барета? Не си споменава, че имаш подобно обучение. А си мислех, че си ми разказал биографията си от игла до конец.

Дейвлин я погледна. Лицето му беше съвсем безизразно.

— Пропуснах някои подробности.

— Така и не мога да разбера кога да ти вярвам, Дейвлин.

Той отново се усмихна.

— Това е добре.

Постепенно слънцето на Крена се очертаваше все по-отчетливо сред останалите звезди. Когато ярката топка изпълни екрана, Рлинда включи светлинните филтри.

— Все още има слаба слънчева активност, но нищо опасно. Когато пристигнах миналия път в системата на Крена, за да те взема, се натресох на няколко хидроги, които обикаляха около слънцето. Не знам какво търсеха. Изглежда, проверяваха за необичайна слънчева активност.

— Нападнаха ли те?

— Не. Изключих всичко и се направих на умряла. Или не забелязаха „Любопитство“, или не му обърнаха внимание.

— Прегледах последните съобщения от колонията — каза Дейвлин. — Не се споменава за забелязани напоследък хидроги.

— Това е добре. БиБоб също харесва това местенце. — Тя повдигна вежди. — Помниш ли Брансън Робъртс?

— Да, помня капитан Робъртс.

— Сега лети с мен. Изпълнява товарни полети със „Сляпа вяра“. Но само неофициално. Все още се води дезертър от ЗВС. Беше истинска загуба на време да се опитват да го правят разузнавач.

— Сигурен съм, че генерал Ланиан не вижда нещата по този начин.

— Генералът има отлично зрение, но не вижда по-далеч от носа си. Той не ни притеснява.

През последните дни двамата с БиБоб бяха ангажирани с доставяне на конструктивни съоръжения и тежко машинно оборудване. От Крена Рлинда трябваше да качи десетина доброволци за колонизаторската инициатива, макар самата тя да не можеше да проумее защо им е да напускат един спокоен свят и да предпочетат абсолютната неизвестност. Някои хора непрекъснато се надяваха, че късметът им другаде ще е по-добър. Други избираха предизвикателството да организират свое общество и да започнат нов

живот на един неопитомен свят. Не можеше да си даде отговор към коя група да причисли Дейвлин.

— Бас лоя, че след една година тук вече ще ти е дотегнало.

— Досадата би била... изключително привлекателно преживяване. Очаквам я с нетърпение.

Рлинда се приближаваше към планетата, следвайки орбитата ѝ около слънцето. След малко колониалният свят грейна пред тях като увиснало в пространството бижу.

— Ето, че пристигна, Дейвлин. Сега ти предстои по-трудното. Преди да изчезнеш оттук, всички тези хора си мислеха, че си най-обикновен колонист с повърхностни инженерни умения. Ще имат много въпроси към теб. Ще си признаеш ли, че си шпионин?

— Специалист по смътни загадки — напомни ѝ той.

— Каквото и да е.

Той я погледна равнодушно.

— Отлично се справям с трудни ситуации. Колонистите са добронамерени хора. Ще ме приемат.

„Ненаситно любопитство“ навлезе с вираж в атмосферата на Крена. Рлинда протегна ръка и приятелски потупа Дейвлин по коляното.

— Беше ми приятно, че пътувахме заедно. Не забравяй, че ако имаш нужда от нещо, съм готова да ти се притека на помощ.

Беше формална фраза, която беше използвала стотици пъти, но Дейвлин ѝ се стори изненадан.

— Твърде рисковано предложение.

— Ти също се опита да се представиш за опасен мъж — изхъмка тя, обърна се към контролното табло и добави: — Все пак мисля да рискувам.

49.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ТОР'Х

Макар и все още белязана от нападението на хидрогите, Хирилка се възстановяваше сравнително бързо. Престононаследникът Тор'х беше доволен, че се намира на този свят, където беше преживял щастливи мигове, наслаждавайки се на привилегиите на благородническия сан, неограничаван от неприятни задължения. Хирилка беше негов дом много повече от Призматичния палат в Миджистра.

Яркото първично слънце вече беше залязло, а вторичното се беше спуснало ниско над хоризонта и обагреше въздуха в сумрачни огненооранжеви краски, които Тор'х не харесваше. Тиарата на блещукащите звезди от близкия Хоризонтен куп осейваше смраченото небе. Блестителите по улиците и в помещенията действаха успокоително на илдирийците. Усърдният Пери'х беше останал вътре, за да изучава документите и докладите за историята и производствените мощности на Хирилка. Младият кандидат-губернатор беше отличен администратор, фанатично посветен на работата си.

Но Тор'х се наслаждаваше на всеки прекаран с чичо си момент. Скоро трябваше да се прибере у дома.

Двамата с Руса'х крачеха из засадените с ниалия полета далеч от гроздовете ярки блещукащи светлини. При възстановяването на Хирилка Тор'х беше вложил най-големи усилия за реконструирането на превърнатия в купчина чакъл орнаментиран цитаделен палат. Тъй като отчаяно му се искаше Хирилка да си е същата, каквато я помнеше от най-щастливите си години, беше отделил почти цялото си време и усилия за възстановяването на скулптурите, фризовете, мозайките, фонтаните и мебелировката, включително пълзящите растения, които покриваха статуите в градината. Усилията му бяха заличили белезите от раните, които хидрогите бяха причинили пред собствените му ужасени очи. Беше постигнал нещо.

Нямаше никакво желание да изостави този очарователен свят заради задълженията си в Призматичния палат, макар да знаеше, че това е неминуемо. Но не и сега...

Руса'х крачеше малко пред него. Възстановяващият силите си губернатор беше необичайно мълчалив, докато се разхождаше под сенките между дългите редици дебели пълзящи ниалии. Крилцата на мъжките насекоморастения потрепваха при всеки полъх на вятъра, а гроздовете на вкоренените в земята женски се поклащаха възбудено.

— Продукцията на шайинг вече е възстановена, чичо — обади се Тор'х.

Наркотикът беше популярен в Илдирийската империя благодарение на упойващото си еуфорично въздействие, съчетано с отчуждена яснота на съзнанието и ярки зрителни халюцинации, сякаш погълналият го се приближаваше до Извора на светлината.

— Ниалията расте много бързо и не съм похарчил никакви средства за торове и химикали. Ледените вълни на хидрогите смразиха и умъртвиха полетата, но реколтата тази година ще е почти нормална. Шайинг ще си остане основният ни износ.

Руса'х продължи да крачи напред, безмълвен и равнодушен. Разговорите като че ли не доставяха предишната наслада на губернатора. Навремето двамата с Тор'х еднакво се възторгваха от историите на паметителите и изпълненията на танцьорите, артистите и певците, както и от небесните паради при всяко пристигане на Слънчевия флот на Хирилка. Губернатор Руса'х страстно обожаваше своите любимки и едва не загина, докато се опитваше да ги спаси.

Но след като най-после се бяха завърнали на Хирилка, Руса'х отказваше да участва в грандиозните празненства. Беше отчужден, безразличен към подобни неща, сякаш само частица от него се беше върнала от наситеното със светлина ниво, където беше прекарал дълго време в безсъзнание. Любимките му го придружаваха в цитаделния палат, но въпреки че приемаше компанията им, Руса'х не проявяваше никакъв интерес към съблазнителните им хитрини.

Тор'х се намръщи. Необщителността на губернатора го тревожеше.

— Какво... какво има, чичо?

Руса'х погали с пръсти месестите листа на една ниалия.

— Слушам насекоморастенията. Шайинг не е просто наркотик, Тор'х. Шайинг съдържа важен компонент на Извора на светлината — като трептяща струя кръв.

Гласът му беше тих и отчужден.

Тор'х огледа познатите растения, надвиснали над сребристите напоителни канали. Под дрезгавата оранжева светлина на слънцето сред дългите редици ниалии пърполеха новоизлюпени прелитащи насекоморастения — търсеха подходящия си партньор.

Ниалията беше необикновена растително-животинска форма на живот. Основният дървесен ствол израстваше от корен, а подвижният самец беше сребристобяло насекомо. Щом настъпеше моментът, пъпката се разтваряше и от нея излиташе мъжкото насекоморастение и се наслаждаваше на светлината.

Големите колкото длан женски цветове на ниалията растяха върху дебелите усукани стъбла и имаха лавандуловосини венчелистчета. В центъра имаха бял пръстен от пухкави тичинки с цветен пращец, сякаш протегнати пръсти, които подмамваха самците със силния си аромат, съблазняваха ги да се откажат от свободата си, да кацнат върху женския цвят и да го оплодят.

Един самец закръжи над ароматните цветове. Губернаторът се беше втреничил напрегнато, сякаш се опитваше с усилие на волята си да го накара да кацне. Най-накрая сребристобялото насекомо се спусна върху един цвят и мушна крачетата дълбоко в пръстена тичинки. Женските венчелистчета го обгърнаха бавно и нежно, издърпаха го навътре и се събраха. Месестият цвят запулсира и се заизвива, докато самецът и самката обменяха флуидите си. Скоро крилцата на самецата щяха да окапят и от оплодения цвят щеше да узрее плодът на ниалията.

Руса'х посегна с рязко хищно движение и сграбчи току-що чифтосалата се двойка. Вдигна стиснатия си юмрук над главата си към оранжевото небе и отвори уста. Загълта сребристобелия сок — част от него се размаза по устните, бузите и брадичката му. Очите му грейнаха с мътен блясък.

След като приключи, погледна Тор'х, без да изтрие мъзгата от устата си.

— Пресният шайинг е най-добър и най-силен. Много по-... наситен от преработения. Усещам още по-близо Извора на светлината.

Тор'х беше опитвал само преработен шайинг. В големи дози наркотикът замъгляваше връзката с мрежата на тизма. За някои временният ефект беше успокояващ, но Тор'х усещаше някакво освобождение. Светлината грейваше по-ярко, мислите му се избистряха. Под въздействието на наркотика изпитваше някакво жизнерадостно въодушевление, сякаш гравитацията падаше на нула.

Смесената кръвна мъзга беше чиста и просмукала със стимуланти. Но той не посмя да пробва.

Дълбокото, притихнало безмълвие на полетата го безпокоеше. Той изпитваше нужда от разговор, за да разсее неудобството от току-що стореното от Руса'х.

— Въпреки че съм престолонаследник, бих искал да остана при теб, чичо. По-добре би било Пери'х да се върне в Призматичния палат, но той е твоят кандидат-губернатор.

Руса'х го изгледа някак особено и изтри лепкавите капки от брадичката си. После захвърли смачканото насекоморастение на земята и облиза пръстите си.

— Трябва да направиш онова, което е най-добро за илдирийския народ. Такава е твоята орис.

Тор'х знаеше какво трябва да отговори, въпреки че не беше съгласен с него.

— Да, ще се подчиня на мага-император, моя баща. Ще служа... и ще направя Империята по-могъща.

Отговорът на чичо му го изненада.

— Да се подчиниш на мага-император може да не е най-доброто, което би могъл да направиш, Тор'х. Понякога не всеки вижда ясно Извора на светлината и всеки може да се окаже заслепен и заблуден. Дори баща ти.

Тор'х не знаеше какво да отговори.

— Но той е магът-император...

— Той е... Джора'х.

Тор'х се намръщи. Изпитваше дълбоко смущение.

— Може би да се върнем в цитаделния палат, чичо? Там е по-светло.

— Можеш да се върнеш, щом искаш. Аз предпочитам да остана сам тук.

— Сам?

Тор'х изобщо не можеше да проумее как илдириец би могъл да желае подобно нещо. — Сам.

— Сенките не са ли прекалено потискащи за теб? След няколко часа първичното слънце отново ще изгрее и можем да се върнем, когато се развидели...

Руса'х го погледна. Изглежда, не изпитваше никакво безпокойство от сенките.

— След като нося светлината в себе си, няма защо да се боя от мрака.

Тор'х повдигна рамене.

— Е, след като си бил в царството на Извора на светлината, знаеш много неща, които никога няма да проумея.

— О, ще ги проумееш, Тор'х.

Засъхващият сок блестеше по лицето на Руса'х.

— Ще ти помогна да ги проумееш.

50.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Беше само неофициална контролна обиколка на производствените линии на бойните компита — тук беше достатъчно шумно, за да може да разговаря с командващия Земните въоръжени сили, без никой да ги подслуша.

— Какво точно искате да видите, господин председателю?

Генерал Ланиан беше застанал до него: двамата наблюдаваха как абсолютно еднаквите бойни роботи се появяват от производствените станции.

Базил му се усмихна едва-едва.

— Понякога просто обичам да погледам, генерале. Хората отдават прекалено голямо значение на официалните инспекции. Днес не ми трябва нито крал Питър, нито адмирал Стромо, нито господин Пелидор, нито никой от стотината ханзейски помощници по протокол. Искам само да видя компитата... и да поговоря с вас.

Ланиан се изпъна, сякаш предстоеше да му закачат медал.

— Получихте ли сутрешните доклади? И трите допълнителни кликиски факела са развърнати успешно. Още три свърталища на хидрогите са унищожени. Безпрецедентна победа.

— Хм. Можем поне да я използваме за пропагандни цели.

Наблюдаваше бойните компита, без да поглежда към Ланиан. Машините пристъпваха една след друга в абсолютно стройна стъпка, както бяха програмирани. Впечатлението беше зашеметяващо. Бойните компита никога не биха изпитали колебание. Изпълняваха инструкциите, без да спорят, без да поставят под въпрос етичното основание на каквато и да било заповед... и не се държаха като деца. През последните месеци му беше дошло до гуша от детинщините на принц Даниъл, на Питър, на зелените жреци, на скитниците.

— Приятно е — продължи той — да видиш за разнообразие някой стриктно да изпълнява разпорежданията ти. Ако можем да произведеме и обучаваме толкова ефикасни новобранци...

Знаеше, че крал Питър все още изпитва параноични подозрения към новите компита, но го държеше на достатъчно разстояние от тях, за да предотврати по-нататъшни безразсъдни изблици.

Инженерният специалист Свендсен и главният научен сътрудник Палаву се бяха справили добре — фабриката за компита работеше на пълни обороти. След като изпрати Палаву на Рейндик Ко, за да проучи кликиските транспортали, Базил нареди на Свендсен да се посвети на изследването на донесените от Терок отломки от хидрогското кълбо. Фабриката работеше достатъчно добре и без двамата.

— Може би ще е уместно — каза Ланиан — да използваме бойни компита и за разузнавателни полети до газови гиганти на хидрогите. На тях може да се разчита повече, отколкото на нашите пилоти на военна служба. Според сведенията още двама от тях просто са изчезнали. Дотук това прави трийсет дезертъори и не успяхме да открием нито един от тях. — Той се начумери. — Всеки дезертър е шамар в лицето ми. Не мога да си представя какво би могло да е по-важно за тези мъже от службата на Земните въоръжени сили по време на война.

— Скитниците изглежда споделят идеите им. — Базил най-после се обърна към Ланиан. — Като заговорихме за изчезнали кораби, генерале, така и така разговорът ни е конфиденциален и не се протоколира, бихте ли ми казали какво точно се случи с унищожения скитнически товарен кораб, който така е подразнил говорителката Перони? Истината ли казва тя?

— Убеден съм, че скитниците преувеличават, господин председателю. На драго сърце биха хвърлили вината върху ЗВС, вместо да си признаят, че някой техен пилот е некадърен.

Базил се намръщи.

— Да, генерале, това е публикувано в официалното комюнике на крал Питър. Но аз не му вярвам, вие също. Говорителката Перони никога не би си позволила да ни предизвика, ако нямаше доказателства. Това според мен означава, че сте извършили нещо без мое знание и съгласие. — Той присви сивите си очи. — Кажете ми какво точно се случи, за да знам как да се оправя с тази каша.

Ланиан продължи да наблюдава потока от бойни компита. Накрая каза:

— Доколкото знам, сър, случило се е един-единствен път... нарушение, за което нося пълна отговорност.

И заразказва енергично и безцеремонно как патрулният му дреднаут срещнал случайно едни скитнически товарен кораб по едно почти запустяло търговско трасе. Когато установили, че капитан Камаров има намерение да достави товара от екти на друг клиент, генерал Ланиан се позовал на административните разпореждания и конфискувал космическото гориво. Ядосаният скитнически капитан заплашил да подаде официално оплакване.

— Щеше да ни създаде огромни проблеми, господин председателю. Затова напуснах мостика и един от подкомандирите, Патрик Фицпатрик трети, в мое отсъствие реши, че би било най-добре, ако скитникът пострада от... нещастен случай. Не съм очаквал някой да открие отломките и да установи следи от изгаряне с язер.

Базил беснееше вътрешно от току-що узнатото.

— Това е втората ви грешка, генерале. Първата е, че не сте помислили предварително за последиците. Къде е този Фицпатрик сега?

— Загина като герой на Оскивъл, господин председателю. — Ланиан сбърчи чело, сякаш онова, което щеше да предложи, не му допадале особено. — Бихме могли да признаем, че Фицпатрик е действал без заповед и че не подкрепяме действията му. Това няма ли да е достатъчно извинение, за да възстановим търговията със скитническите кланове? Не ми допада, че очерням един от смелите си воители, но резултатът би оправдал това. Така или иначе той е мъртъв.

— Не става, генерале. Ако не ме лъже паметта, този млад мъж беше внук на Морийн Фицпатрик, моя предшественичка като председател на Ханзата и един от нашите най-решителни ръководители. Тя все още е жива и притежава значителна власт. Не бих искал да я предизвиквам, като използвам внука ѝ за изкупителна жертва.

— Тогава нека го направи кралят — продължи Ланиан. — Той не знае нищо за току-що обсъденото. Ще разполага с достоверно обяснение.

— Достоверно може би... но не и правдоподобно. За голямо мое съжаление крал Питър е интелигентен и веднага ще разконспирира намеренията ми. Така или иначе, ако народът на говорителката Перони

само за миг се усъмни в думите му, всякаква правдоподобност рухва. Но това е встрани от темата, генерале. Каквото и да се е случило, ние не можем да признаем вината си. Това е равносилно на политическо самоубийство, особено във военно време.

— Опитвате се да намерите решение чрез удовлетворяване на клановите, което отхвърлям категорично — продължи Венцеслас. — Искам ясно да се разбере, че в случая те са престъпниците. Макар лично аз да не намирам извинение за пиратския ви акт, именно те са виновниците за такива отчаяни действия, като ни изтезават с липсата на гориво.

— Клановите винаги са ни създавали проблеми — съгласи се генералът. — Ханзата гарантирала ли им е официално независимост?

— Никога. Те сами се обявиха за свободни и от векове действат като такива. Сега обаче това необосновано ембарго от тяхна страна може да стане повод за разрешаване на проблема с клановите веднъж завинаги.

Бойните компита продължаваха да маршируват по коридора в очакване на разпрацането си по бойните кораби на ЗВС. В момента в корабостроителниците на астероидния пояс се конструираха шейсет манти разбивачи и много от компитата щяха да заемат местата си на борда им. Плановите срещу хидрогите се осъществяваха според разписанието, но спънките със скитниците пораждаха куп нови затруднения. Като председател на Ханзата Базил не можеше да го позволи.

— В една изпълнена с усложнения и поражения война би трябвало да си позволим втора кампания, която лесно ще спечелим. Да си създадем неприятел, когото можем да победим и да го разгромим окончателно. Народът ще възприеме това като крачка напред, като победа — независимо че не е най-важният проблем.

— Но хидрогите...

— Хидрогите са ударени с още три кликиски факела. А да разгромим неконтролируемите скитници ще е нов светъл ден за Ханзата. Не сте ли съгласен, генерале?

Ланиан не изглеждаше напълно убеден.

— Аз... надявам се, сър. Това е значителен политически завои. До този момент не сте пледирали за такава открита агресия.

— Досега, генерале, нещата в Спиралния ръкав се развиваха достатъчно гладко, за да предпочитаме изтънчени действия. Сега обаче основните елементи не действат като добре сглобен часовник и се нуждаем от здрава ръка, за да наместим механизмите. — Той се усмихна криво. — Само искам всеки да застане в редицата, за да продължим уверения си марш към бъдещето.

— Да, господин председателю.

Ще предприемем кампания за представяне на скитниците като смъртна опасност, ще изтъкнем колко много пъти са злоупотребявали с доверието на човешката раса. Настоящото им ембарго е само най-крещящият пример. Не забравяйте, че на наша страна са всички високи морални съображения и всякакви средства за завръщането на клановете в голямото семейство на човешката раса са напълно оправдани. Мислете съзидателно. Бъдете безжалостен, но очертайте план.

Щом Ланиан кимна в знак на съгласие, Базил му махна с ръка.

— Свободен сте, генерале. Ще остана да погледам компитата още малко.

51.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Фицпатрик се приведе и скептично огледа скитническия прихващач, над който се извисяваха пръстените на Оскивъл.

Зет Келъм се намести на седалката на пилота, закопча ловко колана си и пръстите ѝ зашаваха по контролното табло. После погледна нетърпеливо над рамото си.

— Смяташ ли да влизаш, Фици? Или вас зевесетата дори не са ви научили как да си закопчавате коланите?

— Може би не мога да повярвам, че ме водиш на разходка.

— Приеми го като образователно упражнение. Писна ни от вашата некадърност.

Докато той търсеше подходящ отговор, Зет разкопча с насмешлива усмивка колана си, след което отново го закопча и обясни с подчертано назидателен тон:

— Наблюдавай ме, ако не ти е ясно. Пъхни този край, докато щракне. Опъни колана, ако искаш да го стегнеш.

Фицпатрик се метна на седалката на втория пилот.

— Пилотите на ЗВС са достатъчно обучени, за да нямат нужда от предпазни средства.

— Аха! В такъв случай сигурно много пъти си си натъртвал главата при твърдо кацане. Възможни са твърде много непредвидености, така че не е зле да се подготвиш поне за някои.

Тя включи контролните уреди и люкът се затвори със съскане. Това напомни на Фицпатрик за капак на ковчег... и за спасителната капсула, в която беше заклещен, когато го намери Зет.

— Не се ли боиш, че ще те нападна и ще ти открадна корабчето?

Тя повдигна вежди.

— Да избягаш с прихващач? Прекалено амбициозно от твоя страна. Колко века смяташ, че ще са ти необходими, за да стигнеш до най-близката планета на Ханзата? — Той прехапа устна и се навъси. —

Освен това, ако допускаш, че ще ти е толкова лесно да се справиш с мен... е, хайде, опитай.

Тя издигна прихващача от площадката за кацане и се измъкна на заден ход от хангара. След това се завъртя и полетя към чакълестите пръстени на Оскивъл с тренирана лекота. Той се загледа през предното стъкло.

— Къде отиваме?

— Искам да ти покажа нашите съоръжения, за да разбереш колко труд сме вложили в този комплекс, макар да се досещам, че не си от тези, които лесно се впечатляват.

— С положителност не и от нещо направено от чергари.

В тъмните ѝ очи проблесна гневно пламъче.

— Явно не си от мъжете, които са склонни да демонстрират прекалено уважение и признателност.

И направи рязък свиващ стомаха лупинг, последван от две завъртания около оста.

Фицпатрик сграбчи дръжките на седалката, но не ѝ достави удоволствието да запротестира или да се оплачи. Беше преживявал и по-лошо — малко по-лошо — по време на учебните полети в ЗВС. Докато прелитаха над един от пръстените, заоглежда ярките точки, струите пара и изгорелите газове, бълвани от производствените съоръжения.

Целият космически док се простираше пред погледа му и той забеляза няколко почти завършени скитнически кораба. Извършваните дейности бяха много по-мащабни от всичко, което си беше представял.

— Но нали цялото това място беше бойното поле на битката ни с хидрогите! Защо тогава не забелязахме нищичко?

— Защото зевесетата не са особено наблюдателни и защото успяхме да замаскираме това-онова.

— Всички тези цехове, жилищни комплекси и производствени мощности... Очаквах да видя два-три бракувани товарни контейнера и три-четири совалки.

— Ти изобщо не можеш да си представиш за какво става дума, Фици. Голямата гъска винаги ни е подценявала.

— Не ме наричай Фици.

— Разполагаме с пет основни космически дока и работилници за сглобяване на кораби, четири централни жилищни комплекса,

седемнайсет административни центъра, двайсет и три подвижни топилни фабрики и осем стационарни завода, които произвеждат компонентите от обработения метал. Не бих могла да ти изброя колко са производствените складове, ремонтните работилници, складовете за провизии и хангарите за резервни части, без изобщо да става дума за парниковите куполи и хидропонните камери на осветената от слънцето страна.

Той притисна лице към стъклото на прихващача и почна да брои светлите петна върху пръстените на Оскивъл, петна, които очевидно не бяха естествени образувания.

„Как е възможно да не забележим всичко това?“

— Колко е населението? Мислех, че скитниците са само... няколко семейства, шепа народ.

Тя вдигна едната си ръка от контролното табло.

— Едно си баба знае, едно си бае. Та ние имаме изследователи и геолози, които проучват пръстените за суровинни скали, десет екипа от миннодобивници, които ги натрошават. Екипи за топене на метала. Освен това пресовчици и монтьори, отделно извозвачи на отпадъците или „боклукчи“, както им казват зевесетата. Пилоти за транспортиране на материалите. Работници по поддръжката, аварийни механици, корабостроители, космически проектанти, космически инженери, техници по безопасността, компютърни специалисти, корабостроители ръководители, инженери-конструктори, електротехници и компи-специалисти за поддръжка на роботизираната работна сила.

Фицпатрик не вярваше на ушите си.

— Това е истински кошер!

— И това са само онези от нас, които работят за конструирането на нови съдове. Изобщо не съм ти споменала за второстепенните работници по поддръжката, кухненския персонал, счетоводителските екипи, търговците, касиерите...

— Касиери ли?

— Да, Фици, ние получаваме заплати. Имам и екипи за почистване, въпреки че в общи линии всеки от нас сам отговаря за хигиената на работното си място. Би могъл да го споделиш със своите колеги зевесета. Това не е хотел и не би трябвало да очаквате да ви събираме боклуците. Държете се като невъзпитани гости.

— Тогава ни пуснете да си ходим.

— След всичко, което видя? Никакви шансове. — Тя прелетя с прихващача покрай пръстена и се спусна към гигантската газова планета. — Плюс това в тази сметка не влизат кометнодобивните екипи в Куипървия пояс.

— Нито пък трийсет и двамата затворници от ЗВС, които задържате неправомерно.

— Основателно напомняне. Те със сигурност са бreme за ресурсите ни или поне за търпението ни. Ще сме доволни, ако проявите поне елементарна благодарност, че ви спасихме.

Сякаш в потвърждение на току-що казаното, Зет прекоси слой от натрошени камъни и полетя към купчина неща, които блещукаха от отразеното от планетата сияние.

— Погледни там долу. Ето това остана от огромните ви тромави кораби след погрома на хидрогите.

Фицпатрик усети пареща болка в гърдите от обзелата го паника, щом си припомни за касапницата. Отново чу писъците, виковете... отново усети абсолютната си безпомощност.

Беше се озовал в самия център на битката и наблюдаваше ескадрилите изстребители да изгарят като молци, покосени от пламъците на горелка. Пред очите му се въртяха отломки от разкъсани на парчета крайцери манта и дори гигантски дреднаути. Хидрогите бяха успели да ударят и неговия крайцер. Фицпатрик даде заповед за евакуация, щом забеляза бойните кълба да съсредоточават сините си светкавици върху неговата манта.

Едва успя да се вмъкне в спасителната капсула и да я изстреля навреме — в същия миг корабът му се взриви на парчета, които полетяха във всички посоки, сигнализацията и животоподдържащите устройства бяха унищожени. Той беше ранен, умираше... и тогава това момиче го спаси.

— Благодаря — тихо промълви той.

Зет го изгледа изненадано. Изглежда, поне в момента нямаше желание да го дразни.

Полазиха го тръпки. Космическото гробище го ужаси. Прииска му се да се скрие.

Вторачен в отломките, Фицпатрик най-послед осъзна, че той и останалите пленници бяха измрели до един. До последния човек.

Бойната група се беше оттеглила презглава от планетата. През изминалите оттогава месеци нито един разузнавателен кораб не беше долетял да огледа спасителните капсули. Зет Келъм и нейните скитници наистина ги бяха спасили.

По дяволите, отвратително беше да изпитва признателност към нея!

Тя вероятно бе доловила настроението му, защото в гласа ѝ прозвучаха нотки на съчувствие, а не на сарказъм. Лично той предпочиташе насмешките ѝ.

— Знам какво чувстваш... донякъде. Майка ми и малкият ми брат загинаха при пробив на купола, когато бях на осем години. Тогава живеехме на една астероидна обсерватория, където скитниците бяха променили орбитите на основните елементи в пояса, но е ужасно трудно да изчислиш трасетата на свободните метеорити. Бронираният стъклен купол беше разрушен, в покрива му зейна огромна дупка. Трийсетимата вътре умряха от внезапна взривна декомпресия. Почти половината трупове изчезнаха.

— Много... съжалявам, Зет.

— Помня погребението до последната подробност. Увихме всяка от жертвите в дълъг саван с избродираните символи на клановете. След това баща ми ги изхвърли извън еклиптиката с достатъчно голяма скорост, за да преодолеят притеглянето на системата. И те ще се реят во веки веков като истински скитници по капризите на гравитационните полета, следвайки собствените си Пътеводни звезди.

— Подобни... нещастни случаи често ли ви сполетяват?

Тя отново се съсредоточи върху управлението, но от погледа му не убягна проблясващата в огромните ѝ очи влага.

— Скитниците живеят и работят във високорискова среда. Всички го осъзнават. Нещастните случаи зависят от местоположението. Просто се опитваме да не позволим даден нещастен случай да се повтори. — Той забеляза конвулсивното ѝ преглъщане. — Всъщност нещастният случай с пробития купол, при който загинаха майка ми и брат ми, стана причина за едно забележително изобретение. Бихме продали откритието на Голямата гъска, ако не се опасявахме, че ще ни измамите.

Фицпатрик не се хвана на въдицата.

— Какво измислихте?

— Разпръскваме ситни аерогелни облаци в горните слоеве на колониалното полукълбо. Така че при възникване на пробив разкашканият аерогелен слой автоматично се засмуква от пробойната, при което я задръства и запечатва. При съприкосновението с вакуума материалът реагира като кръвните телца, които образуват коричка върху раната.

Фицпатрик си спомни за друга една скитничка, Тасия Тамблин, и нейното необичайно решение за изкуствени салове от тактическа защитна пяна за спасяването на бегълците от Буунов брод.

— Отлична идея.

— Принуден си да проявяваш изобретателност, когато не всичко ти се поднася на тепсия — подхвърли Зет. — Както са свикнали някои.

Фицпатрик почувства, че трябва да отговори нещо в своя защита.

— Да, наистина е доста лесно да израснеш в прочуто, надменно семейство. Неведнъж ми се е искало да водя обикновен, незабележим живот.

— Известно ни е, че родителите ти са били посланици — каза Зет. — А баба ти Морийн Фицпатрик е била председател на Ханзата. Самата Мадам Брадвата.

Фицпатрик едва не се задави от смях.

— Това име напълно ѝ подхожда.

В съзнанието му изникна образът на непреклонната му баба, когато живееше с нея като малък. Морийн имаше представителна осанка, а изваяното ѝ като от порцелан лице притежаваше студена красота и едва ли напомняше с нещо на старовремска брадва, но въпреки това прякорът му се стори напълно уместен.

— Познавам я от времето след оттеглянето ѝ, когато вероятно вече се е била поукротила. Не бих искал да я дразня обаче, докато е била председател на Ханзата.

Докато Зет лавираше с прихващача из отломките сред бойното поле, Фицпатрик забеляза и други съдове и прихващачи със скитнически спасителни специалисти на борда да разглобяват корабите и да отнасят ценни материали. Електронни системи, модули за спане, хранителни и кислородни провизии, дори метални отпадъци. Вероятно откарваха всичко в космическите докове и работилниците и инсталираха употребяемите елементи в скитническите конструкции.

— А какъв е бил дядо ти? И как се е разбирал с нея? — попита Зет.

Фицпатрик помръдна рамене — тъкмо гледаше един от екипите да разглобява някакъв сегмент от огромния корпус на дреднаут, почернял от светкавиците на хидрогите. Извърна лице: не искаше да гледа разрушенията.

— О, дори не съм го виждал. След като се развели, баба ми използвала всевъзможни политически машинации, за да го унищожи. Доведе го до фалит, остави го без средства и кракът му повече не припари в салоните на властимащите. Винаги съм се питал с какво беше чак толкова лош човечецът.

— Изпита неловкост и прокара пръсти през дългата си коса: беше пораснала много повече, отколкото позволяваше уставът на ЗВС. — Познавам баба си достатъчно добре, за да повярвам някога на нейната версия за случилото се.

Зет прелетя край една смачкана ремора, чиято пилотска кабина беше отскубната, сякаш ловджийско куче я беше разкъсало безмилостно. Наблизо се носеха части от двигателя и Фицпатрик беше сигурен, че за миг зърна спукан скафандър с останките от мъртвия пилот. Стисна очи.

— Не може ли... да огледаме някъде другаде?

За да не го измъчва повече, тя се отдалечи от спасителните операции и полетя по дължината на широкия пръстен. Облаците на Оскивъл изглеждаха гладки и спокойни и нищо не подсказваше, че дълбоко под тях се спотайват чудовища.

— Благодарение на потеклото си родителите ми бяха назначавани за посланици на редица ханзейски колониални светове. Прехвърляха се от едно място на друго, когато почваше да им става досадно. Отглеждаха ме частни възпитатели или ме пращаха в пансион за привилегирани деца. Ходехме заедно със съучениците ми редовни благотворителни акции — нали знаеш, предварително подготвени, за да се срещаме с обикновени хора, които се предполагаше, че ще запомним.

— Например скитници, искаш да кажеш? — попита Зет с едва доловима враждебност.

— О, не! Баба ми би се ужасила, ако ме хванеше да общувам със скитник. Участвах в акции по почистване на околната среда,

посещавах бездомни семейства, раздавах дрехи или супа, помагах при възстановяването на замърсени райони или на бедстващи общности. Виждах, че допринасям полза, но ненавиждах подобни занимания, а и основанията на собственото ми семейство да ме карат да ги върша не бяха по-алтруистични от моите.

— Нали си помагал на други хора, Фици. Това не ти ли беше достатъчно само по себе си? Не те ли караше да се чувстваш добре?

— Така и не успях да го погледна по този начин... поне тогава. Онова, което научих, беше да се усмихвам, когато насочат камерата към лицето ми, тъй като ако допуснех медийна нетактичност, върху гърба ми щеше да се стовари целият гняв на баба ми.

Зет тръсна глава. Продължаваха да се носят напред.

— О, Патрик Фицпатрик трети, твоята Пътеводна Звезда мъждука като бледа свещичка.

— Какво би трябвало да означава това? Някакви скитнически религиозни глупости?

— Ако бях на твое място, не бих си позволила да обвинявам други хора в глупост. Никога ли не си имал близки приятели? Домашни любимци?

— Не съвсем. Те бяха част от програмата. Животът ми беше строго предначертан и нямаше много време за спонтанност.

Най-после Зет му се усмихна сърдечно.

— Аха! И всичко това е набило в съзнанието ти представата за това как общуват хората. Ето защо съществуващото между скитниците взаимодействие е такъв шок за теб. Непонятна среда. Животът ти на Земята е бил напълно защитен и подреден. Не се е налагало да полагаш усилия за нищо. Затова не можеш да изпиташ удоволствие от постигнатото от някой друг.

Той се намръщи.

— Ето я познатата Зет Келъм. Беше започнало да ми става чоглаво, че от петнайсет минути не си ме скастрила.

— Туш — каза тя. И след малко добави: — Съжалявам.

Той замълча, потънал в размисъл.

— Никога не ми е хрумвало, че други хора... като вас, скитниците... биха могли да живеят различно, защото така предпочитат. Че може да сте доволни от онова, което имате. Бях убеден, че начинът ви на живот е последица по-скоро от собствените

ви недостатъци, отколкото... съзнателен избор. Винаги съм разделял хората на два лагера: богати и нуждаещи се. И изпитвах удовлетворение, че съм от богатите, бях убеден, че нуждаещите се искат онова, което имам аз.

— Извини ме, Фици, но не бих сменила живота си с твоя дори за всички облаги от корпоративните ханзейски банкови сметки.

Без да го поглежда, Зет посегна и докосна ръката му, но осъзнала какво прави, дръпна рязко ръката си, сякаш се беше опарила.

— Може би имаш нужда да започнеш отначало и да направиш нещо полезно, вместо да си останеш разглезено богаташче.

Тя насочи прихващача към площадката за кацане. Щом слязоха и разтъпкаха изтръпналите си крака, от отвеждащия към административните кантори люк се появи широкоплещестият Дел Келъм.

— Ето те и теб, сладурано! — Той изгледа подозрително Фицпатрик. — Надявам се, че си прекарала добре и той не ти е посягал.

— Не се безпокой, татенце. Няма никакъв шанс.

Фицпатрик я погледна обидено.

— Нося новини от Рандеву. Скитниците единодушно решиха да прекратят доставките на екти за Голямата гъска. Блокирахме цялата търговия.

— Спрели сте доставките на екти? — извика Фицпатрик. — Ние се нуждаем от гориво! Докато вие се спотайвате, ЗВС воюва с дрогите и защитава и вашите страхливи задници.

— Нас ли защитавате? — Келъм се разсмя горчиво. — По дяволите, вие зевесетата го демонстрирате по доста странен начин, като нападате и унищожавате скитнически товарни кораби. Наскоро открихме останките на един, пилотиран от моя добър приятел Рейвън Камаров. Отмъкнали сте целия товар екти и сте го взривили с язери. Само недей да ми дрънкаш глупости, че сте ни „защитавали“.

Зет се обърна към него.

— Голямата гъска с нищо не може да оправдае стореното, Фици. Ако искат пак да получават екти, трябва да признаят всички свои престъпления, да подведат извършителите под съдебна отговорност и да се откажат от подобни акции в бъдеще. Съвсем е простичко.

В стомаха на Фицпатрик се надигна гореща буца. Лично той носеше отговорност за тази каша. Именно той бе дал заповед за удара, унищожил невъоръжения кораб на Камаров. Не посмя обаче да отвори уста, за да признае вината си.

Зет, позачудена от странната му сдържаност, го поведе към помещенията, където държаха останалите затворници от ЗВС. Фицпатрик мълчеше: въпреки негодуванието си от ситуацията, в която бяха изпаднали, не можеше да разкрие какво е направил — не само поради страх от репресивни мерки от страна на скитниците, но и защото някаква нищожна частица в него не искаше Зет Келъм да го смята за още по-отвратителен тип...

52.

ОРЛИ КОВИЦ

Рейндик Ко беше съвсем различна от облачната и подгизнала от влага Дремен, но тя беше само междинна спирка, разпределителен пункт, където нетърпеливите колонисти изчакваха да се прехвърлят през порталите в новите си домове.

Орли беше свикнала със сивия сумрак и вечно ръмвящия ситен дъждец и не помнеше кога за последен път беше усещала ласката на слънчевата топлина върху ръцете и лицето си. За свой ужас получи ужасно кожно обгаряне за първи път в живота си. На Дремен нямаше никакви причини да полага каквито и да било грижи в това отношение, но сега всеки сантиметър от ръцете, бузите и вратлето ѝ беше зачервен болезнено.

Баща ѝ обиколи останалите колонисти, за да ги попита дали имат някакви лосиони или кремове срещу изгаряне. Имаха само няколко души, но той нямаше пари, за да им плати, колкото поискаха. За щастие настойчивите му издирвания бяха възнаградени и той намери нужните медикаменти в базовия лагер на Ханзата. Прибра се целия намазан с мехлеми, с които намаза и дъщеря си.

Тя продължи да присвива очи срещу ослепителната светлина, която се отразяваше в скалистите каньони и планини. Всичко беше толкова различно. Забелязал как дъщеря му оглежда с изумление чуждоземния пейзаж, Ян разроши косата ѝ.

— Не се притеснявай, момичето ми. Новият ни колониален дом ще е по-привлекателен от това място. Топъл и покрит със зеленина, където да си заживеем и да отдъхнем за разнообразие.

Орли го погледна с грейнали от възторг очи, макар пустинният пейзаж да не я притесняваше.

— Казаха ли ти къде отиваме? Знаеш ли името на нашата планета?

— Е, зависи от късмета ни. Ще разберем, когато изтеглят номера ни. Опасяват се, че всеки ще започне да спори за това на коя планета

да отиде, да започнат да наддават за местоназначенията и да объркат досиетата на Ханзата.

Орли седна на земята пред палатката им.

— Би трябвало да ни предоставят поне някакво описание, за да начертаем свои планове.

— Не се притеснявай. Те са проучили всички тези светове и не биха ни изпратили на място, където да не можем да се справим.

Шарените палатки приличаха на осеяли околността гъби. За да се подготвят за притока от колонисти, инженерните екипи на ЗВС бяха почистили просторна пустинна местност с помощта на високоенергийни лъчи, които бяха разтопили пясъка и пръстта в гладка като стъкло повърхност, та совалките да могат лесно да кацат и да излитат. Всеки ден на огрятата от ярка слънчева светлина равнина пристигаха нови натоварени с продоволствие и нетърпеливи колонисти кораби. Доскоро Рейндик Ко беше изоставено място, но сега се беше превърнала в оживен град.

Баща ѝ отвори два пакета с дажби, които беше донесъл от разпределителния пункт, — плодов пудинг с вкус на тебешир, вероятно пълен с протеини и витамини. Орли забеляза, че той се намръщи, и го сръга в ребрата.

— Все пак е по-вкусно от гъбената каша, нали, татко?

— Ако го погледнем от оптимистичната страна.

Ян опъна чергилото на палатката и го закрепил с две подпори, за да им пази сянка. Щом започна да се смрачава и температурата поспадна, Орли влезе в палатката и затършува из багажа, за да извади синтезатора си. Започна да свири тихичко композирани от нея мелодийки. Действаха ѝ успокоително, а баща ѝ се опитваше да тананика, въпреки че никога не беше чувал нито една от тях.

Изглеждаше отегчен, но се усмихваше.

— О, как мразя това чакане. Може би утре ще ми разрешат да свърша някоя работа в централния комплекс. — Той я погледна замислено. — Защо не си намериш приятелчета? Видях няколко деца на твоята възраст.

Самата тя си го беше мислила, но реши, че не си заслужава.

— Ще изчакам да пристигнем в нашата колония, татко. Тогава ще си намеря сериозни приятели.

— Приятелите са си приятели, момичето ми. По-добре приятел дори само за един ден, отколкото никакъв.

Орли никога не беше имала много приятели, тъй като отделяше прекалено много време, за да предпазва баща си от небомислени постъпки. Обичаше да разказва истории и да измисля разни игри, но работата в гъбените полета на Дремен ѝ отнемаше цялото време. Може би в новата колония щеше да намери някой, който да сподели любовта ѝ към музиката.

— Ще опитам, когато стигнем там, за където сме тръгнали, татко. Обещавам.

През следващите няколко дни Ян предлагаше услугите си в продоволствено-разпределителния център. През повечето вечери обикаляше палатките и подхващаше разговори — описваше Дремен и разпитваше хората за планетите, които бяха напуснали. Орли се упражняваше на синтезатора.

На петата вечер над целия лагер прозвуча гръмогласният сигнал за внимание, което се случваше по няколко пъти на ден. Обнадеждени и нетърпеливи хора показаха глави от палатките и напрегнаха слух, зарязали готвенето и разговорите.

— Този път сме ние, Орли — каза Ян. — Сигурен съм.

Повтаряше го при всяко съобщение през последните три дни.

— Колонистите от група Б, моля, явете се на рампата за комплектуване. Подгответе се за прехвърляне през порталите след два часа.

Съобщението беше повторено неколkokратно, въпреки че колонистите бяха запомнили всяка дума още първия път. Баща ѝ я тупна закачливо по рамото.

— Казах ли ти, момичето ми. Ако стреляш всеки път, най-накрая ще улучиш.

Колонистите наоколо се разбързаха като обезумели, сякаш беше обявена евакуация. Два часа бяха прекалено много време, за да съберат малкото багаж, който носеха от Дремен. Орли уви внимателно синтезатора в дрехите си и го сложи в раницата си, а баща ѝ натъпка в багажа си дрехите си, папките, многобройните си бележници с всевъзможни неосъществими идеи и няколко инструмента.

Палатките щяха да останат за следващата вълна колонисти. След заминаването им компитата щяха да почистят и подновят жилищните

площи. След един ден в тях щяха да се настанят други хора. На всички пунктове за местоназначение вече бяха доставени сглобяеми жилищни елементи.

Двамата с баща ѝ забързаха с тълпата към рампите, макар да нямаше никаква особена причина да бързат — все още имаха на разположение около час и половина, но баща ѝ искаше да са сред първите, минали през порталите, сякаш няколко минути бяха от значение за ограждането на най-добрия парцел. А може би имаше право.

Още няколко обнадеждени техни познати от Дремен се присъединиха към тълпата колонисти от други неприветливи ханзейски колонии. Разговаряха, струпани накуп, докато най-накрая не ги подканиха да влязат в лабиринта кликиски сгради. Порутените стени на каменните коридори бяха покрити с драсканици. Много от извънземните йероглифи и артефакти бяха повредени и изпотрошени от преминаващите през тях тълпи.

Орли спря, за да огледа изписаните от ноктестите ръце на кликисите знаци на непонятен език, но баща ѝ я побутна да върви напред.

— Ще имаме предостатъчно време да проучваме древните руини, когато пристигнем в новата колония, момичето ми.

Има ги навсякъде, в противен случай не би имало портал от другата страна.

Някакъв мъж с прошарена буйна коса и набола от няколко дни брада се извърна към тях.

— О, там, където отиваме, има много руини, така е. И голяма долина, високи гранитни стени, течаща вода. Чудесно ще се настаним там.

— Откъде знаете? — попита го Орли.

— Защото вече съм бил там. — Възрастният мъж подаде ръката си първо на нея, а след това на баща ѝ. — Казвам се Хъд Стайнман, портален изследовател. Открих Корибус само преди около месец и незабавно реших, че искам да се оттегля там. Прекрасен е — най-добрият от всички светове, които съм обиколил.

Лицето на баща ѝ засия.

— Виждаш ли, Орли. Казах ли ти.

Орли сбърчи носле — рунтавият изследовател миришеше на вкиснато и прах, но пък изглеждаше добронамерен. Забеляза отпред колонистите да се придвижват на групи към някакво проблясащо изображение върху плоската каменна стена. В помещението отекваха пронизителни гласове. Ханзейски чиновници подканваха хората да продължават да се движат и групите преминаваха една след друга през моменталната транспортационна система.

Орли си спомни как веднъж, когато беше още съвсем малка, баща ѝ я заведе в някакъв претъпкан с народ увеселителен парк с алеи за разходка, холографски симулации и старовремски ролкови кънки. Чакането беше продължило безкрайно, пристъпваха напред стъпка по стъпка. Мислеше си, че са чакали часове, за да се доберат до ролковите кънки... а пързалянето продължи само няколко минути. Но преживяването беше толкова вълнуващо, че беше оправдало цялото чакане.

Орли се надяваше, че онова, което ги очакваше в далечния кликиски свят — Корибус ли беше? — също ще оправдае очакванията им.

Щом се приближиха, заслушани в буботенето на извънземното съоръжение, припрените разпореждания на механиците и възбудените коментари на колонистите, Орли най-после успя да види стената пред себе си. Хората пристъпваха напред и изведнъж изчезваха, сякаш прекрачваха ръба на канара. Накрая потракващият каменен трапецоид се извиси пред нея, обкръжен от стотици плочки, върху всяка от които имаше странен символ.

Хъд Стайнман се извърна към тях и се ухили — видяха се развалените му зъби.

— Сега сме ние. Ще разберете за какво става дума.

— Следващите! — викна механикът. — По-чевръсто. Не задържайте опашката. Имаме да прекараме много народ при това прехвърляне.

Орли стисна ръката на баща си. Той също стисна нейната, за да я успокои, и двамата се спогледаха с грейнали очи. След което прекрачиха заедно през транспортала... и пристъпиха под слънчевия небосвод на Корибус сред съвършено новия пейзаж.

53.

ГЛАВНИЯТ НАУЧЕН СЪВЕТНИК ХАУАРД ПАЛАВУ

Кликиските руини на Рейндик Ко бяха изпълнени с глъчката на подвикващите тълпи. Сред целия този хаос беше дяволски трудно да се свърши каквато и да било работа.

Изпратен по изричното разпореждане на самия председател Венцеслас, главният научен съветник Палаву разполагаше с цялата необходима информация и оборудване, а дори и с правото да отменя резултатите от проучванията на технолозите, които вече бяха изследвали първите известни действащи кликиски портални след тяхното откриване.

Но независимо от всички предоставени му пълномощия, свързаните с колонизаторската инициатива дейности до такава степен запълваха времето и пространството на порталното помещение, че той имаше възможност да изследва системата единствено за около час и половина — два в късните среднощни часове. Изглежда, никой освен него не се интересуваше особено точно как функционират порталите.

На всеки няколко часа екипът на Ханзата струпваше колонисти и отваряше портала, който беше свързан с някоя от безбройните утвърдени координатни плочки. Пионерите се точеха, понесли багажа си — кувари с провизии и натъпкани догоре сандъци, които едва промушваха през трапецовидната рамка, — прекосяваха един след друг каменната стена и изчезваха. Вероятно пристигаха от срещуположната страна, макар това да не ставаше ясно в същия момент. Докато наблюдаваше преминаващите през блещукащата стена хора, Палаву се запита дали Маргарет Коликос е напуснала помещението по същия начин... и дали е успяла да намери пътя за връщане.

Някои колонисти прекриваха със светнали от възбуда очи и усмихнати лица. Други пристъпваха със скептичен и неспокоен израз, увлечени от инерцията. След като бяха изминали такова огромно разстояние, малцина бяха онези, които в последния момент се отказваха. Всеки отказал се трябваше да плати безбожна цена, за да се прибере у дома.

Ако самият той беше по-млад, ако съпругата му все още беше жива, ако имаше какво още да доказва, вероятно би се замислил дали да не се възползва от предлагания шанс. Но вместо това главният научен съветник стоеше в контролното помещение, заслушан в оглушителните разговори и възбудата, която на моменти стигаше до истерия.

Служителите на Ханзата подканваха заминаващите, а транспорталните механици следяха съоръжението и си водеха подробни бележки, тъй като и те самите нямаха представа как функционира. О, как му се искаше да разполага с достатъчно време, място и спокойствие, за да осмисли действието на извънземната технология. Беше сигурен, че ако може да се съсредоточи само за една седмица върху кликиските артефакти, ще разгадае много от основните принципи.

Но председателят нямаше търпение да разгърне новото си междузвездно преселение и главният научен съветник нямаше никаква друга възможност, освен да си върши работата, използвайки късметата свободно време и информация. Намери един стол и се опита да остане незабележим, докато извикваше файловете върху овехтелия си екран за база данни. Все още преглеждаше само текстови описания и предпочиташе да използва своя бавен и отдавна излязъл от употреба уред, който имаше от времето на първата си работа като асистент-лаборант и втори инженер. Беше подарък от съпругата му.

Чукна един клавиш и извика разпръснатите из дневника на Луис Коликос записки. Истински го изумяваше обстоятелството, че един възрастен мъж беше успял да задейства първия портал, включвайки енергийните пакети и рестартирайки вмирираната на нафталин кликиска машинария. След почти десет хиляди години извънземното устройство се беше съхранило в учудващо запазено състояние. До този момент само няколко от многобройните координатни плочки бяха отбелязани в черно — посочваха местата, от

които изследователите не се бяха завърнали. Много от плочките около трапецовидния прозорец оставаха непроучени — потенциални райски кътчета. Или капани.

Прехвърли се на друг файл с изображение на подробна звездна карта с местоположенията на известни кликиски руини и функциониращи транспортали. Ако успееше да разгадае сърцевината на технологията, Ханзата можеше да изгражда транспортали, където си пожелае, и икономическият ефект би се увеличил хилядократно.

Имаше достъп и до астрономически карти, които обхващаха стандартни ханзейски колонии, илдирийски светове и кликиски руини заедно с обобщения за типовете звезди и разположенията на планетите. Мъждукащите точки посочваха местата, където през последните месеци бяха помръкнали бивши звезди, задушени от хидрогите в непонятния им конфликт с фероуите. Макар потрепващите върху звездната карта точки да изглеждаха безобидни, Палаву изтръпна при мисълта за онова, което подсказваха — цели изгасени от титаничните създания слънца!

Забеляза на картата нова точка в системата на Пторо, където един кликиски факел наскоро беше превърнал газовия гигант в новородена звезда. Кликисите бяха разработили това оръжие много отдавна, вероятно за да го използват срещу хидрогите. На планетата Корибус, един от новооткритите колониални светове, все още личаха белезите от този последен конфликт.

Подтикнат от внезапно хрумване, Палаву сравни спектралните показания на наскоро възпламенената Пторо и ги прибави към сведенията за първата възпламенена планета Ансиър. Тъй като старовремският му екран не разполагаше с необходимия репродуциращ капацитет, той се премести на един от по-мощните ханзейски компютри, който в момента не използваша за транспортиране на нови колонисти, и включи машината на режим за скоростно интензивно сравнение.

Щом кликисите бяха разработили факела, със сигурност го бяха използвали поне веднъж. Тези изкуствено създадени звезди би трябвало да имат кратък живот в мащабите на космическите измерения: един газов гигант не разполагаше с достатъчно енергийни суровини, за да гори в продължение на повече от няколко хиляди години, но дори и след десет хилядолетия не всички биха изгаснали.

Огледа резултатите с тръпка на удовлетворение. Компютърът беше открил двайсет и една звезди с малки пламтящи спътници, които не беше изключено да са отдавна възпламенени от кликиския факел газови гиганти. *Двайсет и една.*

Дали това не бяха древни бойни полета, където се бяха сражавали кликиси и хидроги? До този момент в настоящата война бяха унищожени Ансиър, Пторо и още три газови гиганта на хидрогите и техните погребални кладбища все още тлееха.

Макар и изумен от откритието си, много скоро Палаву стигна до мрачното заключение, че дори след като беше използвала факела двайсет и един пъти, в края на краищата кликиската раса беше изтребена. Какви биха могли да бъдат шансовете на човечеството?

54.

АНТОН КОЛИКОС

Антон се вираше в спусналия се от месеци мрак. Изпитваше огромна самота.

След завръщането на губернатора Ави'х в бездействащата туристическа Мека малобройният екип стана по-енергичен, въпреки че членовете му често пренебрегнаха несъстоятелните разпореждания на главния чиновник Бхали'в. Присъствието на още двама илдирийци усилваше връзките на тизма.

Но Антон нямаше нищо общо с тях. Егоцентричният губернатор го беше уведомил равнодушно за смъртта на баща му и изчезването на майка му, сякаш не ставаше дума за нещо по-сериозно от метеорологична прогноза. Макар отдавна да се опасяваше от най-лошото след продължилото години наред мълчание, Антон изпита усещането, че подът под краката му изчезва. Беше настъпило времето за скръб и болка.

Той не беше особено близък с родителите си, след като възмъжа и пое по собствения си път. Знаеше, че се гордеят с него. Маргарет и Луис четяха всичките му научни трудове, подкрепяха го, присъстваха на церемониите при дипломирането и назначаването му на работа, което сега му се струваше твърде учудващо, като се имаше предвид, че непрекъснато обикаляха многобройните си археологически разкопки и Антон винаги беше приемал отсъствието им като даденост. Двамата Коликос бяха възпитали сина си като самостоятелен и независим човек, каквито бяха самите те.

Изправен срещу мрака на маратанската нощ, Антон не откъсваше поглед от призрачното си отражение върху извитото стъкло: тясна брадичка, права кафява коса, примигващи очи. Когато пристигна тук, въодушевен от съвместните си проучвания с Вао'сх, изобщо не беше помислил да вземе снимки на баща си и майка си. В университетския си кабинет имаше цял куп техни изображения,

списания и документи, тъй като възнамеряваше да напише подробна биография на знаменитите си родители.

Сега за негово прискърбие беше настъпил епилогът на историята. Онова, което винаги му беше липсвало...

— Открих още една категорична разлика между хората и илдирийците, паметителю Антон — чу той зад гърба си плътния глас на Вао'сх. — Когато ние илдирийците сме в беда, търсим компанията на другите, докато вие явно предпочитате уединението.

Антон се обърна и видя застаналия на входа историк, огрян от ярката светлина. Усмихна се унило.

— О просто се опитвам да осъзная промяната. Потъвам в спомени и си давам сметка за неща, които би трябвало да разбира отдавна.

Беше едва осемгодишен, когато придружи за първи път родителите си при една от археологическите им експедиции. Планетата се казваше Пим, свят с подобни на термитни могили руини, издигнати от изчезналата насекомоподобна раса. Въздухът на Пим беше сух, а нощем небето беше осеяно от безброй звезди. Работниците по разкопките и университетските сътрудници прекарваха вечерите в обсъждане на езотерични исторически проблеми, сравняваха записките си, а понякога си разказваха неприлични истории.

В лагера нямаше други деца, освен него. Другите археолози бяха доста по-възрастни и синовете и дъщерите им бяха пораснали достатъчно, за да тръгнат на училище или вече да работят, затова Антон беше оставен сам на себе си като резервно колело — доволен, че е заедно с родителите си, но не прекалено зависим от тях.

Скиташе из разкопките, завираше се в пролуки и малки дупки сред руините, в които възрастните не можеха да проникнат. Веднъж откри помещение с няколко потънали в прах предмета, но изследователите смъмриха първо него, а след това и родителите му, че позволяват на детето си да се разхожда из прашните чупливи отломки.

— Понякога вечер баща ми оставаше с мен — продължи Антон. — Правехме си малък лагерен огън с изсъхналата като прахан трева около кликиските кули. Беше добър човек, но изобщо не знаеше какво да си говори с някой, който не е негов колега, да не говорим за дете. Не откъсвах очи от подскачащите към небето искри, докато той бърбеше за кликиски теории и университетски проблеми.

Вао'сх седна до него и заговори с искрено и дълбоко съчувствие:

— Нали ти казах, че някога Марата Прайм е бил известен като Граничния град, разположен между дневната светлина и нощния мрак? Тук вътре се радваме на безопасност и подслон под нашите куполи с цялата тази разпръсквана от нашите блестятели ярка светлина и мога да разказвам моите истории на захласнатата публика. Никой паметител не би желал нещо повече. — Изречението му се промени и изпъкналостите върху лицето му затрептяха като многоцветна палитра. — Но независимо колко ярка е светлината тук вътре, неумолимата и непрогледна нощ продължава да ни обгражда отвън.

Антон откъсна очи от печалното си отражение.

— Мракът отвън изобщо не е опасен, Вао'сх. С всички тези хидроги из космоса и разрушените от тях планети има достатъчно истински опасности, които да ни тревожат.

— Може и да си прав, паметителю Антон, но страховете не се основават единствено на логиката. — Вао'сх го докосна по рамото с човешки жест, който беше научил от него. — Ела с мен. Губернаторът Ави'х дава прием и желае всички да присъстват.

— Пак ли?

— Пак.

— В такъв случай да се заемем с работата си. Би ли разказал... някоя история, която да ме разсее тази вечер? Какво ще кажеш за някоя история за призраци? Би ми се искало.

Вао'сх се замисли.

— Не съм сигурен, че на другите ще им допадне особено, но ще го направя заради теб, Антон.

В централната банкетна зала, направена за огромните тълпи по време на разгара на дневния сезон, бяха подредени няколко малки маси за трийсет и седемте останали обитатели. За губернатора залата явно бе приятно място за увеселения, но в огромното пространство малобройната компания изглеждаше съвсем незначителна.

Вечерята се състоеше от свежи зеленчуци и консервирано месо. Двамата земеделци Мхас'к и Сил'к се гордееха с изобилната си продукция, но губернаторът нагъваше пресните провизии в такива количества, че много скоро щяха да останат без хранителни запаси.

Инженер Нур'оф изнесе оптимистичен доклад за новите турбини, които беше инсталирал в откритите под Марата Прайм

древни тунели, но губернаторът нито се впечатли, нито показва особен интерес и след като Нур'оф свърши, вдигна ръце.

— Време е за нещо забавно! Моят баща изпрати най-великия си паметител да ни прави компания на Марата Прайм. Хайде, Вао'сх, разкажи ни най-добрата си история.

Седналият до губернатора Бхали'в повтори нареждането официално. Вао'сх хвърли поглед към Антон и каза:

— В знак на уважение към нашия човешки гост ще разкажа една... смразяваща история.

Губернаторът Ави'х се начумери — явно се бе надявал да чуе някоя героична или непочтителна история, но се облегна назад и се заслуша.

— Спиралният ръкав пази много мистерии. Много отдавна, докато Империята все още се разраствала, нашите неустрашими изследователи прекосявали огромни разстояния, за да осветлят най-неразгадаемите въпроси на вселената. Нашият тизм се разпрострял надалеч и нишките му достигнали до много звездни системи. Магът-император искал да разбере вселената, да даде възможност на народа си да я докосне от край до край... Така че изпратили една септа с изследователски екип на борда към една непрогледна мъглявина, Устата на космоса — черна загадка, която не се поддавала на анализите дори на най-добрите ни астрономи. Магът-император искал да разбере тайните на това загадъчно кътче сред звездите. И тъй като илдирийците изпитват ужас от мрака, бойните лайнери били осеяни с допълнителни блестятели както отвътре, така и отвън, и седемте кораба се отправили към черната зона.

Вао'сх замълча, лицевите му изпъкналости проблясваха в цяла симфония от цветове и чувства. Той промени тона си и заговори припряно, за да стресне слушателите си.

— Но изчезнали!

Антон го слушаше съсредоточено: разпознаваше някои от техниките, на които самият той беше научил стария паметител.

Вао'сх се наведе към публиката си.

— Цялата септа изчезнала за цели векове. Никой не знаел какво се е случило нито със седемте кораба, нито с членовете на храбрите им екипажи, но чрез тизма магът-император усещал, че се е случило нещо ужасяващо. Нещо мрачно и зловещо. Никой не посмял да рискува да

тръгне към Устата на космоса, за да научи отговора. Черната мъглявина виснела като мрачно петно сред звездите, истинско проклятие за Извора на светлината.

Лицето на разказвача се обля в злокобни окраски, примесени с бледи отсенки, свидетелство за страх.

— Векове по-късно един изследователски екип открил седемте кораба. Без капка енергия, вкочанени, безжизнени. Носели се на огромно разстояние от всички познати звездни системи. Когато спасителите успели да проникнат през корпусите, установили, че всички илдирийци са мъртви. Били избити едновременно, мигновено и по ужасяващ начин! Сякаш се били изправили срещу най-кошмарните си стракове и били поразени от непонятно за никого оръжие, сграбчени от безпределна болка и ужас.

Вао'сх размаха пръст.

— Но не били само избити, не. Всички трупове били абсолютно бели. Израженията — както на най-низшия воин, така и на самия септар — били такива, сякаш в последния си миг всички видели нещо толкова кошмарно, че то изтръгнало Извора на светлината от тях, хвърлило в мрак душите им и лишило съзнанието им от последната искрица.

Той огледа слушателите си един по един и процеди зловещо:

— Сега вече знаем, че в дълбоката утроба на Устата на космоса тези кораби се срещнали за първи път с шана рей: обгърнати в мрак създания, които обитават сенките на мъртви звезди. Тяхната цивилизация била изсмукала цялата светлина от тази космическа зона. Но и до днес не знаем какво е направил изследователският екип, за да разгневи шана рей.

— Скоро след това създанията на мрака се появили и започнали да разпръскват своите сенки — приключи Вао'сх. — Така настъпило времето на истории, твърде страховити, за да ги разказвам сега. Това бил най-ужасният конфликт в историята на нашата империя. Допреди този с хидрогите.

Антон огледа стихналите слушатели, които явно бяха силно разтревожени. Вао'сх беше използвал познати разказвачески похвати, но отекващият му глас и емоциите върху изразителното му лице придаваха на зловещия разказ още по-страховито въздействие, въпреки

постно предадения сюжет. Илдирийците просто не бяха майстори в този жанр.

Антон си даде сметка, че е единственият сред публиката, който се усмихва. Останалите изпитваха огромно притеснение от тази част от Сагата за седемте слънца. Докато хората можеха да слушат приказки за призраци край лагерния огън с известна тръпка, съзнавайки, че това са само измислици, илдирийците вярваха, че всяка дума в техния епос е абсолютна истина.

— Благодаря ти, Вао'сх. Отлично разказана приказка — каза той и гласът му като че ли свали напрежението.

Старият паметител го погледна и кимна признателно.

Преди илдирийците да са успели да въздъхнат облекчено и да се заемат с вечерята си, до слуха им достигна глух гръм. След няколко мига под куполния град отекна мощният тътен на втора експлозия.

Губернаторът Ави'х се надигна.

— Какво е пък това?

Генераторите спряха и всички светлини угаснаха, и мракът погълна целия Марата Прайм.

55.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Докато Рлинда Кет разтоварваше доставените провизии и настаняваше седмината доброволци, които искаха да пробват късмета си на необитаем кликиски свят, Дейвлин тръгна към главното колониално селище с високо вдигната глава. Беше настъпил моментът да признае кой е и какво е правил, с надеждата, че бившите му съседи отново ще го приемат.

При предишното му пребиваване тук хората го харесваха и той се преструваше, че изпитва същото... или поне в началото се преструваше. Никой така и не беше успял да се досети, че е „специалист по смътни загадки“, изпратен да изследва изоставеното илдирийско селище. Беше установил, че илдирийците не са оставили нищо след себе си, и председателят тайно го беше повикал, което по всяка вероятност беше изненадало останалите заселници.

Ако по някакъв начин бяха узнали, че е ханзейски шпионин, сигурно се бяха запитали дали не е събирал данни за частния им живот. Шпионинът си е шпионин. Дейвлин очакваше да го посрещат с обяснимо негодувание, но щом възнамеряваше да заживее отново с тях, трябваше да им признае всичко. Дали щяха да му простят?

Влезе в сградата със залата за събрания и административните кантори, като си повтаряше наум какво ще обясни на кмета. В началото кметът Лупе Руис — бузест фермер с бронзова кожа — отделяше само по няколко часа седмично за административните си ангажменти. По-късно, когато колонията започна да се разраства, управлението на селището започна да запълва цялото му време.

Щом кмет Руис го видя, върху широкото му лице грейна усмивка.

— Дейвлин Лотце! Добре дошъл! Всички се надявахме, че ще се върнеш. — Той разпери ръце и пристъпи напред, искрено зарадван. — Приключи ли най-последната ти мисия? — Тонът му беше съзаклятнически и... възторжен. — Научихме за важните ти

ангажменти към Ханзата. По-рано си мислехме, че си най-обикновен колонист като всички нас, а ти се оказа знаменитост!

— Как... как разбрахте?

Кметът махна пренебрежително с ръка.

— Сигурно се шегуваш, а? Капитан Кет кацна няколко пъти тук. Дватамата с Брансън Робъртс нещо са се сдушили, нали разбираш. Разказа ни, че си специалист изследовател по илдирийска социология и че тъкмо ти си открил кликиската транспортална мрежа. Велико дело!

— Капитан Кет беше заедно с мен. Тя ми помогна да открия...

Руис отпусна ръка върху рамото му.

— Ти си герой, Дейвлин! Гордеем се с теб. И като си помисля, че беше един от нас и се спотайваше тук...

Дейвлин можа само да измърмори:

— Благодаря.

Руис с рязък жест избута документите върху бюрото си встрани, сякаш за да покаже тяхната маловажност.

— А сега се връщаш, за да се заселиш за известно време? Докато работата отново те призове? Не можеш да си представиш колко сме доволни. Капитан Робъртс наскоро отлетя с кораба си, за да участва в колонизаторската инициатива, а някои от нашите пожелаха да тръгнат към кликиските светове. Със сигурност ще се намери място за един енергичен и... способен мъж при нас.

— Аз... оценявам доверието и ентузиазъма ти, кмете. Не бях много сигурен как ще ме посрещнете. Старото ми жилище все още ли е свободно, или вече се е настанил някой друг?

Кметът го изгледа изненадано.

— Разбира се, че е свободно. Нашата колония не се е увеличила кой знае колко, Дейвлин. Опитваме се да се справяме някак си.

— Имало ли е нови епидемии от „оранжево петно“?

— Не. Антиамебната филтрационна система, която инсталира във водопровода, спаси живота на всички ни. — Червендалестият кмет отново се ухили широко. — Но се надявам, че пак си готов да се хванеш за работа. Можем да използваме помощта ти за изграждането на инфраструктурата, особено с електрификацията и канализацията. А след това бихме искали да погледнеш комуникационните системи и

предавателните кули. През последната година засилената слънчева активност и йонните бури пречат на локалната мрежа.

— Не е от моята компетентност, но ще направя, каквото мога.

Руис му намигна.

— Според капитан Кет знаеш по малко от всичко.

Кметът напусна кабинета си заедно с него.

— Истински се радваме, че си пак при нас.

Същата вечер, успокоен, но и някак изнервен, Дейвлин се разходи до ниските хълмове в покрайнините на града. Изпитваше странно удовлетворение, че е тук. Ярката луна огряваше пейзажа със сребристите си сияние. Тъкмо силната лунна светлина беше една от причините илдирийците да харесват този свят, тъй като нощният мрак им действаше потискащо.

Хълмовете бяха скалисти и ниски, обрасли с чворести кухи дървета — наричаха ги флейтови дървета. Кухите клони бяха осеяни с малки дупки и при всеки порив на вятъра естествените духови инструменти издаваха мелодични звуци. Атоналното им свирукане напомняше странна приспивна песен, изпълнявана едновременно както от пискливите „пикола“ на тънките клонки, така и от плътните „фаготи“ на дебелиите стволлове.

Силното лунно сияние сякаш заличаваше блещукащите звезди, но Дейвлин ги оглеждаше, различаваше отделни съзвездия, припомняше си на какви огромни разстояния го бяха отвели странстванията му из Спиралния ръкав. Ромолящите звуци на шуртящите по хълмовете поточета и шумоленето на високите треви пригласяха на симфонията на флейтовите дървета.

Наистина много по-приятно място от кошмарния свят, в който беше попаднал през кликиския портал. Никакви медузести твари или гигантски стеножки. Беше съвсем сам и спокоен. Радваше се, че отново е на Крена. Чувстваше се почти като... у дома.

В същия момент забеляза диамантените точки на няколко от звездите да се движат — носеха се по небосвода като метеори, но без да изгорят в атмосферата. Летяха с огромна скорост. Кораби? Посетители?

Три точки се движеха в права траектория. Зад тях още шест. Прекосяваха звездния небосвод една подир друга. Дейвлин присви очи. Никога не беше наблюдавал подобно явление. Появиха се още десет и накрая ярките светлинки осеяха нощното небе като снежна фъртуна.

Сърцето му се сви от ужас.

Няколко от точиците промениха курса си и се отклониха встрани. Дейвлин вече чуваше глухия тътен на прелитащите на огромно разстояние грамадни кораби. Стрелкащите се звезди се откъснаха от небето и се понесоха надолу.

В селището под него се разнесоха тревожни викове. Колонистите бяха изскочили от къщите си и се взираха в небето. Дейвлин остана на възвишението, откъдето гледката беше най-добра.

До слуха му достигна свистящ звук като от мощни струи и той погледна към хоризонта. Знаеше какъв е този звук още преди четири от огромните кораби да профучат над главата му, понесли се в зловещото си разузнаване.

Бойни кълба на хидроги.

Блестящите сфери прекосиха небето — приличаха на осеяни с шипове топки. От пирамидалните им израстъци припукваха сини искри, като миниатюрни светкавици. Дейвлин беше чувал за опустошителните нападения срещу Терок и Буунов брод. Но извънземните никога не бяха нападали Крена. Досега.

Испаднали в паника, колонистите в селището крещяха, тичаха да се скрият и сочеха към небето. Добре поне, че проявяваха достатъчно разум да не включат алармените сирени, за да не привлекат вниманието на дрогите.

Едно покрито с шипове бойно кълбо изрева над главата му и остави ярка дия върху звездния небосклон. За момент затъмни ярката луна и отмина. Неприятелят не показа с нищо, че е забелязал хората отдолу. Още пет бойни кълба прекосиха небето. И отново нито едно от тях не откри огън. Вероятно хидрогите минаваха отгук, насочени към друга мишена.

Най-накрая вихрушката от бойни кълба се стопи в далечината, без да направи нищо на колонията. Още и още бели точки продължиха да прелитат под далечните звезди — огромна извънземна бойна флотилия, тръгнала нанякъде в системата на Крена.

Дейвлин пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. Обикновените колонисти нямаха никаква представа какво ги бе подминало току-що. Нямаха нито средствата, нито опита, за да знаят как да реагират.

Дейвлин хукна към селището. За лош късмет, след като се бяха наслушали на измислиците за невероятните геройства, които му беше приписала Рлинда Кет, сега всички тези хора очакваха отговори от него.

56.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Щом бойният лайнер на мага-император най-после наближи Добро, Джора'х настоя да отиде в командния център, както беше постъпвал при адар Кори'нх, когато все още беше престолонаследник. Вторачен в широкия преден екран, той наблюдаваше как приближаващата се планета става все по-голяма и по-голяма.

Там живееше дъщеря му. Там беше починала Нира.

Септар Рхе'нх се притесни, като видя, че магът-император не пристига върху своя какавиден трон, и започна припряно да настоява бордовите му инженери да конструират платформа, която да го замести. Джора'х му обясни, че предпочита да крачи върху собствените си крака.

— Тази традиция е променена — каза той. — Слънчевият флот може да изпълнява заповедите ми без по-нататъшни тревоги. Ще остана в командния център.

— Да, господарю.

И Рхе'нх притисна ръце върху гърдите си за поздрав, след което се зае с управлението на кораба по уточнения курс. Изпадналият в безмълвно страхопочитание поради личното присъствие на императора екипаж не проумяваше необичайното му поведение.

Въпреки огромните размери на Империята грамадният баща на Джора'х почти никога не напускаше Илдира и само в редки случаи го изнасяха от Призматичния палат. Посещаваха го поклонници и молители. Но Джора'х възнамеряваше да е различен вожд — по-скоро енергичен управник, а не някаква свещена реликва за нескончаемо преклонение.

— Кога ще влезем в орбита, септаре?

— До един час, господарю. Губернаторът ще ни посрещне официално със совалка, както наредихте.

— Не съм нареждал брат ми да ме придружава. Имам намерение да взема собствена стража и да разгледам планетата сам.

Джора'х замълча — не искаше да даде на военачалника възможност да долови нестихващия му гняв към Удру'х, предизвикан от нескончаемите му измами и увъртания.

— Но все пак бих приел това. Нямам търпение да разбера... какво става там долу.

Чрез тизма сега Джора'х разполагаше с цялата необходима информация и си даваше сметка за причините за отчаяния, макар и безскрупулен разплодителен план. Но въпреки това искаше лично да се запознае и да види със собствените си очи осъществяваните дейности, да се взре в лицата на превърнатите в опитни обекти окаяни човеци. Беше длъжен поне пред паметта на Нира, след като не беше близо до нея, когато най-много се беше нуждаела от подкрепата му.

Седемте бойни лайнера влязоха в орбита. Джора'х огледа от висините плавните очертания на континентите, огромните езера и океани, петната в зелено и кафяво. Добро изглеждаше привлекателна, но... пуста. Място, където не би могъл да не изпитваш усещане за самотност. Нира със сигурност се бе чувствала съвсем изоставена.

Стисна зъби, за да не издаде чувствата си. Сега той беше магът-император и всичко това го измъчваше. Години наред беше живял, без да си дава сметка за истината. Може би сега би могъл да промени нещо по някакъв начин.

Забеляза струите от дюзите на двигателите на една совалка, която излетя да посрещне бойните лайнери, и тръгна към изхода на командния център, за да посрещне брат си.

— Желаете ли ескорт, господарю?

Без да изчака за отговора му, Рхе'нх вдигна ръка и група воители от Слънчевия флот застана мирно, готова да придружи своя вожд.

— Не. Някои неща могат да се свършат по-добре лично.

Докато крачеше по коридорите, десетки мъници запечатваха със смола местата, където краката на мага-император бяха докоснали платформата, сякаш по някакъв начин беше осветил метала. Джора'х не желаше подобно фанатизирано преклонение, но не можеше да промени манталитета на илдирийците.

Когато стигна до площадката за кацане, совалката вече се спускаше върху хладните метални плочи. Люкът се отвори и Джора'х видя брат си и сина си. Удру'х стоеше бащински до кандидат-губернатора, сякаш беше поел попечителство над него. Джора'х изпита

вътрешно раздражение — двамата с брат му имаха толкова различен начин на мислене.

„Открадна дъщеря ми, а сега възнамеряваш да ми отнемеш и сина ли?“

Младият кандидат-губернатор пристъпи напред и се поклони. Без да показва никакви емоции, Удру'х направи същото.

— Господарю, готови сме да ви покажем стратегическия жизненоважен проект, който ще ни защити от хидрогите.

— Вече съм запознат с него — отвърна хладно Джора'х.

— Личните ви впечатления несъмнено ще доведат до позадълбоченото му разбиране.

След като се качиха в совалката и заеха местата си, Джора'х се обърна към сина си.

— А ти какво мислиш за всичко това, Даро'х? Много скоро то ще стане твоя отговорност. Боя се, че не те подготвих достатъчно.

— Полагам всичките си старания да го изуча. Много е интересно.

— Той има сериозни дарби, господарю — намеси се Удру'х. — За краткото време, откакто е тук, го намирам за прилежен и всеотдаен ученик.

На Джора'х никак не му се искаше да е принуден да поставя сина си в подобна ситуация.

— Но какво мислиш ти самият, Даро'х? Каква е собствената ти преценка за проекта? Какви са преимуществата му? Трябва ли да бъде продължен въпреки всичките му недостатъци?

— Той е абсолютно убеден, че трябва да продължи — отвърна вместо него Удру'х, но магът-император продължи да се взира настоятелно в лицето на младия мъж в очакване на отговора му.

— Все още имам много да уча, татко. Засега би било неуместно от моя страна да споделям мнението си.

Докато се спускаха към планетата, раздрусвани от страничните течения в периферията на атмосферата, Джора'х запази неловко безмълвие. Чрез тизма долавяше надежда и тревога. Мислите на Удру'х бяха преплетени като здраво стегнати възли, усукани и прикрити така, че дори магът-император изпитваше трудност да проследи нишките към точните отговори.

Най-накрая той се обърна към безмълвния губернатор. Дали не криеше нещо?

— Отлично знаеш, че намирам основанията за тази разплодителна програма за отвратителни, Удру'х.

— Надявам се, че съзнанието и мислите ти са насочени към бъдещето на Империята. Ако постигнем целите си, ползата от тях е неизчислима. Не забравяй, че си маг-император и нямаш право да слугуваш на личното си мнение. Лиши се от това право заедно с много други неща, когато се възкачи и пое нишките на целия тизм.

— В същия този момент — добави Джора'х, сдържайки гнева си — аз станах твоя маг-император и си длъжен да изпълняваш заповедите ми.

Изненадата на Удру'х изглеждаше искрена.

— Никога не би ми минало през ума дори да поставям под съмнение заповедите ти, господарю. Но се надявам добре да обмислиш, преди да направиш фатални промени.

Джора'х потъна в размисъл. Даро'х поглеждаше от време на време двамата братя, изпаднал в абсолютно недоумение. Магът-император имаше единственото желание да освободи всички подложени на разплодителната програма човешки затворници и да ги върне на Теранския ханзейски съюз. Нито един от тях не беше зървал Земята и не знаеше почти нищо за нея, но те бяха потомци на изпълнени с надежди някогашни колонисти. Заслужаваха повече от... Добро.

Вече почти две столетия илдирийците криеха това безсрамие от Ханзата. Джора'х знаеше, че ако разкрие ужасяващата тайна, ще възникне дипломатическа криза, а може би щеше да избухне и война с човешката раса. И макар Илдирийският слънчев флот да беше поопитен и могъщ от Земните въоръжени сили, Джора'х не подценяваше изобретателността на дръзките човеци.

— Удру'х, може би нямаме друг избор, независимо от личните ми резерви. Наистина ли си убеден, че моята дъщеря има необходимия потенциал да разреши конфликта с хидрогите? Кликиските роботи ни предадоха и подозирам, че са решили да станат наши врагове.

Тази новина вбеси губернатора на Добро.

— Щом кликиските роботи са ни предали... или отказват да посредничат, нямаме никакъв избор, освен да изпратим Осира'х като

посредник при хидрогите.

— След като дъщеря ми е надеждата на Илдирийската империя — отговори със смирена въздишка Джора'х, — още по-важно е да се срещна с нея.

Удру'х се усмихна.

— Ето, че вече разбираш, господарю.

Да, разбираше. Но как ненавиждаше онова, което беше принуден да направи на Добро, за да спаси Империята.

57.

СЪЛИВАН ГОЛД

Готов за напрегнатия разговор, който можеше да се окаже фатален за оцеляването им, Съливан Голд стоеше на мостика на своя облачен комбайн, облечен в най-представителните си дрехи. Както преди всяка делова среща, се беше обръснал, беше освежил дъха си и се бе съсредоточил върху предстоящия сблъсък. Искаше му се Лидия да е тук, за да оправи яката му и да одобри външния му вид.

Колкер му каза, че изглежда добре.

Зеленият жрец вече беше изпратил няколко съобщения по телевръзката до колегите си и те с нетърпение очакваха още новини, за да ги предадат на Ханзата. В Двореца на шепота Натон беше информирал краля и председателя, но въпреки тяхното напрегнато съпричастие в момента Съливан беше оставен сам на себе си. ЗВС не бяха в състояние да изпратят военно подкрепление достатъчно бързо, нито пък биха се ангажирали с пряк сблъсък със Слънчевия флот. Нямаше никакво съмнение, че правителството на Земята няма да предприеме никакво действие, а ще изчака да разбере как се е справил със ситуацията.

Съливан се изкашля. Надяваше се да не се налага да вика подкрепа. Беше много неловко да молиш да те спасяват.

Облицованата с пъстри плочки илдирийска совалка излетя от многоцветния флагмански боен лайнер и бавно се понесе към тях. Съливан изтри потните си длани в топлинната си жилетка.

— Започва се, Колкер. Всичко е в ръцете ни. Да се възползваме от възможността да направим добро впечатление на неочакваните ни съседи.

Разсеяният зелен жрец отдели пръсти от фиданката, която постоянно мъкнеше със себе си.

— Съжалявам, Съливан, какво каза? Бях съсредоточен в телевръзката, за да разкажа на останалите какво става тук.

— Мислех, че вече си го направил.

— Обяснявах, че все още няма нищо ново. Вашият председател също слуша с нетърпение.

Съливан въздъхна.

— До този момент ситуацията на облачния комбайн ни позволяваше излишни разговори, но вече не. Нужно ми е цялото ти внимание, докато всичко свърши, Колкер. Спести си спомените за по-късно.

Сконфузената усмивка на зеления жрец смекчи раздражението му.

— Ще огранича комуникацията... до най-същественото.

След малко, почти петнайсет минути по-рано от уточненото време за срещата — дали нарочно? — совалката на адара се приближи, навлезе в кондензираното атмосферно поле на облачния комбайн сред вихрушка от мощни ветрове и се ориентира по насочващия светлинен лъч към площадката за кацане. Лицето на Съливан се беше зачервило от силния вятър. Той се усмихваше широко, сякаш му предстоеше най-приятната среща в живота му.

Покритият със спирали люк на чуждоземната совалка се отвори и Съливан пристъпи напред, за да посрещне двамата илдирийци. Единият беше висок, е надменна осанка и облечен в безукорната си военна униформа, беше необичайно красив според земните стандарти. Той заговори, преди Съливан да е успял да ги поздрави с добре дошли.

— Аз съм адар Зан'нх, командващ Илдирийския слънчев флот. Както предложихте, вода Хроа'кс, моя главен миннодобивен инженер.

Вторият имаше по-широки рамене, по-къси ръце и чертите му бяха доста грубовати. Той заоглежда ханзейското миннодобивно съоръжение с напрегнато любопитство.

Съливан протегна дясната си ръка.

— Това е първата ми среща с илдириец. Нямам търпение да разкажа за нея на внуците си.

Надяваше се думите му да предразположат илдирийския военномандващ към по-голяма човещина. Към по-голяма човещина? Трябваше да коригира мисленето си.

— Моля за извинение, че не познавам вашите традиции и подходящото поведение. При нас е прието да си подаваме ръце за поздрав. Ето така.

Зан'нх отвърна с неохота на ръкостискането. Отговорът му беше многозначителен.

— Нашата традиция диктува да не разполагаме небесни мини там, където не сме поканени.

— Да, така е... искрено съжалявам. Това е несъзнателно недоразумение. Ужасно недоглеждане. — Съливан се извърна встрани и се изкашля. — Имате ли нещо против да разговаряме в наблюдателното помещение, където е по-топло? Мисля, че разполагаме с някакви напитки и ордъоври, които вероятно ще ви допаднат. Една ханзейска небесна мина не е най-подходящото място за изискана кухня, но се постарахме. Въпрос на етикет.

Съливан усети, че бъбри излишно, и млъкна.

Явно заинтригуван от онова, което виждаше наоколо, чуждоземният минен инженер огледа набързо производствените съоръжения, сякаш ги сравняваше със собствените си машини. После каза на Съливан:

— Смятаме да започнем добив на екти тук, на Кронха 3. Бих искал да пусна своето съоръжение. Предстои ни много работа. Адаре, кога се връщаме, за да почвам работа? Колко време ще отнеме това обсъждане?

Зан'нх му направи знак да запази търпение.

— Скоро ще можеш да започнеш, Хроа'кс. Този разговор е необходим и ще продължи, колкото трябва.

Понесъл саксията с фиданката си, Колкер ги поведе към вътрешните помещения на облачния комбайн. Въпреки че съоръжението изобщо не беше предвидено за провеждане на заседания на управителния съвет или общи събрания с персонала, все пак разполагаше с една зала със задължителната дълга маса и огромни прозорци, през които се виждаха облаците.

Зеленият жрец постави тежката саксия в единия край на масата, седна до нея и без да чака нечия подкана, докосна тънкия ствол и задвижи безмълвно устни — изпращаше по мрежата на телевързката ново съобщение. Председателят със сигурност слушаше отсреща.

Съливан съсредоточи вниманието си върху двамата важни гости. Преди пристигането на адара бе поръчал на кухненските работници да сервират няколко ястия, някои от които бяха по рецепти на Лидия. Никой на облачния комбайн не знаеше дали илдирийците предпочитат

сладкиши, или пикантни закуски. Кое би ги впечатлило най-много? Имаше и алкохолни напитки, кана горещ чай и една с обикновена вода, както и бутилка сладко вино „Налей ме“, което съпругата му беше настояла да вземе със себе си.

— Постарах се да има разнообразни неща — обърна се той към Зан'нх и посочи с широк жест сервираните напитки и блюда. — Моля, вземете си, каквото желаете, или задайте въпроси. Какво бихте предпочели?

Съливан се настани от едната страна на масата, но миннодобивникът остана прав и закрачи из стаята, като поглеждаше през прозорците. След няколко секунди каза рязко:

— Лично аз бих предпочел да се заема с добива на екти. Колкото е възможно по-скоро.

— Търпение, Хроа'кс — изпъшка Зан'нх.

След което седна на масата.

— Съливан Голд, моят баща е магът-император, а моят предшественик адар Кори'нх жертва живота си, за да прочисти Кронха 3 от хидрогите и за да могат илдирийците отново да добиват екти. Илдирийците! Паметта за Кори'нх ще бъде увековечена в Сагата за седемте слънца. Лично аз ще се погрижа за това. На какво основание смятате, че имате право да се възползвате от придобивките на тази победа?

Съливан реши да използва възможността.

— Доколкото... разбирам, вашият предшественик не е имал намерение да постигне тази победа, за да могат хората да се възползват от резултатите от нея.

— Прекратете дейността си тук, съберете си съоръженията и се върнете на Земята. Вие нямате работа на Кронха 3.

— Нека не избързваме прекалено, съгласен ли сте? Ханзата и Илдирийската империя не са ли добри приятели? Нямаме ли общ враг в лицето на хидрогите? Нашите Земни въоръжени сили се сражават храбро и също дадоха жертви срещу хидрогите, както постъпи и вашият доблестен адар. Ние също много пострадахме от нападенията срещу нашите колониални светове, без да сме предизвикали тази война, както и вие.

Отговорът на Зан'нх беше незабавен и хладен:

— Човеците възпламениха кликиския факел и унищожиха цял един свят на хидрогите.

— Сам знаете, че никога не сме имали намерение да предприемаме военни действия и сме се опитвали по всеки възможен начин да изглаждаме всички възникнали недоразумения мирно. Вижте, аз съм само един най-обикновен миннодобивник, който се опитва да си върши работата.

— Аз също, но все още дори не мога да започна — подметна нетърпеливо Хроа'кс. — Това са минали неща и нямат никакво отношение към въпроса.

— Абсолютно сте прав — съгласи се Съливан с грубоватия миньор и се усмихна възможно най-очарователно. — Но никой от вас дори не е вкусил от закуските или напитките.

— Гостоприемството е излишно. А и храната ви по всяка вероятност е несъвместима с нашата биохимия.

Съливан потисна раздражението си. Отказваха гостоприемство? Да не се бояха, че ще ги отрови? Той отхапа парче сирене.

— Вероятно Ханзата си е позволила нагла и необмислена постъпка, като е изпратила облачен комбайн без изричното съгласие на мага-император. Напълно разбирам негодуванието ви. На мен също не би ми харесало някой да започне да върши нещо в задния ми двор без мое съгласие. Но това все пак е огромна планета. Някой оцетен ли е? Не сме имали лоши намерения, а и не виждам да сме направили нещо лошо. Нашето присъствие по никакъв начин не възпрепятства вашите усилия да произвеждате толкова екти, колкото искате. Небето със сигурност е достатъчно просторно и за двете страни. А и не сме ли така в по-голяма безопасност? Бихме могли да си помогнем взаимно при извънредна ситуация.

— По какъв начин? — попита Зан'нх. — Тези съоръжения не могат да окажат успешна съпротива при нападение на хидроги както поотделно, така и заедно.

— Това е така, но са възможни и други аварии, не съм ли прав?

Хроа'кс ставаше все по-нетърпелив.

— Губим си времето. Защо се дърлим за граници, които не съществуват? Дейностите на човеците не намаляват добива на водород тук. Вместо да слушам всичките тези приказки, можех да започна да

конструирам съоръжението. Това ми е работата. Дипломацията прахосва твърде много ценно работно време.

В този момент Съливан забеляза в израза на младия адар нещо, което му подсказа, че желанието на Зан'нх да се измъкне от неловката ситуация е не по-слабо от неговото. Просто търсеше елегантен и приемлив изход от кризата.

Съливан продължи да се усмихва с надеждата, че първоначалното напрежение е започнало да спада.

— Моля ви, адаре, нека не провокираме конфликт. Какво ще кажете за следното: илдирийците могат да конструират толкова фабрики за добив на екти, колкото намерят за добре, а аз ви давам честната си дума, че няма да ви се пречкаме. Нашите дейности няма да ви възпрепятстват по никакъв начин.

В дъното на масата Колкер галеше фиданката и не спираше да предава всяка дума.

Съливан реши да прояви настойтелност.

— Ханзата се нуждае от гориво също като вас. Всъщност именно един илдириец, също адар като вас, ни запозна с използването на космическото гориво, без да възникне какъвто и да било проблем. Сигурен съм, че не бихте ни лишили от възможността да летим с нашите космически съдове?

Зан'нх се оказа не по-отстъпчив парламентъор от него.

— Ако все пак останете тук, на един илдирийски свят, който благодарение на нас може да бъде използван за миннодобив, това не би могло да стане безплатно. Магът-император би настоял за някаква такса.

Съливан не пропусна да забележи разкрилата се перспектива за споразумение, първата в надлъгването до този момент, и реагира светкавично.

— Вероятно бих могъл да предложа малък процент от произвежданото екти.

И след като пое инициативата, наля по чаша вода на двамата — прецени другите напитки като неподходящи.

Адарът не отговори. Съливан се запита доколко поведението му е игра и продължи съзаклятнически:

— Вижте, засега хидрогите не са ни безпокоили, но не се знае още колко време ще продължи това. Трябва да се напругнем

максимално, за да измъкнем възможно повече екти, преди да е станало късно.

— Какъв процент предлагате? — попита Зан'нх. — Трябва да съобщя на мага-император нещо приемливо.

Съливан не беше чувал илдирийците да са прекалено алчни, нито пък имаха особен опит в пазарлъците, тъй като всички бяха свързани в някаква странна телепатична мрежа. Затова се възползва от възможността да предложи отначало незначителен процент от производството на облачния комбайн, за да се ориентира и да направи първата стъпка към постигането на споразумение. За негова изненада Зан'нх прие незабавно. Съливан определено щеше да пожъне успех в Ханзата с този си ход! Вътрешно усещаше, че безпокойствата на командващия Слънчевия флот са свързани по-скоро с достойното разрешаване на проблема, отколкото с постигането на доходна печалба.

— Отлично. Доволен съм, че се споразумяхме. Сега вече наистина би трябвало да станем приятели. — Той отново протегна ръка на адара. — Ако вече сме се договорили, можем да си почваме работата. Ще изпратя част от следващия ни товар директно във вашето съоръжение. — Той избърса потното си чело с ръка. — Бих искал да отбележа колко се радвам от постигнатото сътрудничество и...

Хроа'кс го прекъсна рязко — обръщаше се към Зан'нх:

— Ако мисията ни тук е приключила, нужно ли да е пилеем още време, адаре? Трябва да се върнем веднага на бойните лайнери и да се заемем с нашия небесен комбайн. Имам да свърша куп неща, преди да задейства на пълна мощност. Куп неща. — Миньорът обърна грубоватото си лице към Съливан. — Това споразумение ще се окаже празни приказки в момента, в който се завърнат хидрогите. Защо да си губим повече времето?

Зан'нх кимна и каза:

— А няма никакво съмнение, че хидрогите ще се върнат.

58.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Мъртвата от хиляди години газова планета на хидрогите не беше нищо повече от космическа сажда.

— Никакви признаци на живот — съобщи помощник-командир Рамирес.

След разгръщането на кликиския факел на Пторо Тасия бе успяла да издейства на своя навигатор и на някои от останалите си достойни бордови офицери повишение с една степен.

— Остатъчни термални отчитания, странични молекулярни продукти и тежки метали от ядрената експлозия, но очевидно е започнала като газов супергигант, а не като естествена звезда. Трябва да е била подложена на факела много отдавна.

Анализът на главния научен съветник Палаву беше уточнил двайсет и една малки мъртви звезди с аномални характеристики. След като корабът ѝ се приближи до студения въглен, сензорите потвърдиха, че е поредната останка от изпепелен свят на хидроги. Тасия изпита вътрешно удовлетворение.

— Радвам се, че не сме единствените, които са дали урок на тези копелета.

Веднага щом разбра за откритието на Палаву, адмирал Строммо издаде заповед за изпращането на проучвателна експедиция за изследване на гробищата на хидрогите. Това беше четвъртата изпепелена планета, която посещаваха.

След като мантата влезе в орбита над бледата мъртва планета, екипажът направи голям брой изображения. Тасия си представи как е изглеждала планетата преди изстрелването на факела: огромно кълбо от белезникави облаци, където скитниците биха могли да конструират доходоносните си небесни мини. През изминалите хилядолетия изкуственото слънце беше изгорило цялата суровина за гориво. Някои от останалите редки елементи и супермулекули може би

представляваха известен интерес, но се съмняваше, че дори чужак като Кото Окая би имал смелостта да си пъха носа в подобно местенце.

ЗВС се надяваха, че с помощта на анализите на тези ликвидирани планети ще могат да научат повече за дългосрочните последици от факела. Тасия изпитваше смътно подозрение, че генерал Ланиан чисто и просто се наслаждава тайно на местата, където хидрогите са претърпели съкрушителни поражения.

След няколко хиляди години Пторо щеше да изглежда по подобен начин — щеше да изтлее след изчерпването на цялото му гориво. Ансиър също, ако дрогите вече не я бяха загасили, както беше видяла да опитват.

— Отметни я — нареди тя след два часа. — Чака ни още цял списък.

На следващата спирка обаче се вцепениха от ужас — звездата на системата бе център на ужасяваща битка. Самият изтлял много отдавна газов гигант беше тъмен и студен и сега хидрогите бяха превърнали в мишена колосалното слънце.

Във вихъра на яростното сражение елипсовидните огнени топки на фероите набираха височина и се сблъскваха с буквално милионите бойни кълба, които налитаха като пирани. Във всички посоки се стрелкаха невероятно мощни енергийни заряди. Диамантените сфери на хидрогите връхлитаха периферията на кипналата корона, плъзгаха се по външните слоеве на плазмата и изстрелваха титаничните си снаряди надолу.

Тасия беше видяла подобно сражение на експерименталния обект Ансиър, но изпепеленият газов гигант беше само миниатюрна звезда-джудже, а това беше нормално слънце и многократно по-голямо полесражение на яростната битка между хидроги и фероуи. Колосалните ръкави на слънчевите пламъци изригваха нагоре, плюейки плазмени кълбета, които се търкулваха обратно надолу към бушуващото слънце като шурнала от разкъсана артерия кръв.

Бойните кълба връхлитаха все по-яростно от околното пространство. Защиатаващите се фероуи се мятаха насреща им и огнените им кълба се взривяваха в диамантените сфери. Вълните на хидрогите се редуваха една след друга.

— Запишете показанията и да се измъкваме от това проклето място — извика Тасия. — Шиз, вижте онези струи!

Стълб от плътни йонизирани газове се извиси от повърхността на слънцето, погълна цял рояк бойни кълба и ги разби на парчета. Тасия се запита дали самите фeroуи не използват механиката на звездата, променяйки физическите ѝ компоненти, за да я превърнат в унищожително оръжие.

— Защо, по дяволите, се навираме в тази война — промълви ужасено сержант Зузу.

Пристигаха още и още бойни кълба и изстрелваха разрушителни мълнии. Газовата планета на хидрогите в тази система беше изпепелена от кликиски факел толкова отдавна, че Тасия се запита дали обитаващите дълбоките ядра извънземни все още са разгневени. Възможно ли беше да помнят това и да таят злобата си цели десет хиляди години?

Явно беше възможно.

Пламъците продължаваха да изригват като оръдейни изстрели. Тасия се отпусна в командния си стол. Усещаше собственото си нищожество в този титаничен древен конфликт.

— Късметът ни е — измърмори тя, — че докато фeroуите и хидрогите се ритат по кокалчетата, поне няма да ни подгонят.

59.

КРАЛ ПИТЪР

— Председателят Венцеслас е свикал поредното закрито заседание на Ханзата на високо равнище — докладва ОХ на крал Питър. — Поискахте да ви съобщавам винаги, когато науча за подобна среща.

— Благодаря, ОХ. Мисля да присъствам.

Облечен в синята си военна униформа, която използваше за „делови случаи“ вместо церемониалната роба, която намяташе при обществени прояви, Питър пристигна в конферентната зала преди председателя и неговите приближени. Базил влезе заедно с бледия си неокосмен заместник Каин и се навъси, като видя седналия вътре крал, но не реагира по никакъв друг начин.

Генерал Ланиан пристигна с леко набола брада, което подсказваше, че закъснява; придружаваше го адмирал Строммо, който носеше портативен екран за база данни и разпечатки от сводки на твърда хартия. Заместникът Каин седна до председателя и всички зачакаха безмълвно, като поглеждаха към Питър. Той обаче запази пълно самообладание.

Най-накрая Базил заговори:

— Насочете вниманието си към мен, моля ви. Аз свиках това заседание, не кралят. Генерал Ланиан, вашето заключение по проблема със скитниците?

Главнокомандващият се изкашля и почна:

— Както знаете, господин председателю, от известно време на наши изследователски екипи е разпоредено да събират подробни сведения за придвижването на корабите и вероятни скрити селища на скитниците. Актуализирах трупаните в продължение на повече от пет години анализи. — Той погледна записките си. — За съжаление трябва да кажа, че положението се е влошило. Убеден съм, че бунтуващите се кланове складираат космическо гориво и други суровини, които по право трябва да бъдат предоставяни за военните ни усилия във

водената от Теранския съюз война. Техният егоизъм блокира нашите възможности за защита на Ханзата и нейните колонии. С упоритостта си те ни причиняват вреди, които повече не можем да пренебрегваме.

Адмирал Стромо едва сдържа гнева си.

— Избраха възможно най-подходящия момент да ни ударят с детинското си ембарго. Необявеният предварително отказ да ни продават доставки от екти е жесток удар точно когато нашата нова колонизаторска инициатива набира скорост.

Ланиан продължи с още по-категоричен тон:

— Спомнете си, че преди няколко години, още преди да се появят хидрогите, скитническият пират Ранд Соренгаард плякосваше ханзейски колонии! Помислете за пораженията, които причини. И което е още по-важно — това показва манталитета на тези разюздани кланове.

Стромо пое репликата, сякаш се бяха наговорили предварително:

— Заявявам, че ако са решили да блокират нашите суровини в момент, когато се нуждаем най-много от тях, значи са решили да станат наши врагове. В наш интерес е да обявим война на клановете, да ги натупаме набързо и да се свърши с всичко това. Подобен план е лесноосъществим и ще послужи за урок на всеки, който би решил да крие суровини.

Питър беше решил да наблюдава, без да се намесва, но не се сдържа да не изтъкне очевидното:

— Извини ме, Базил, но искането на говорителката Перони ми се струва доста основателно. Ако наистина е извършено престъпление, защо не открием извършителите на въпросния пиратски акт и да заклеймим подобни действия в бъдеще?

— Защото това е откровен шантаж — отсече Ланиан. — Не можем да си позволим сътрудничество с шантажисти.

Базил запази самообладание.

— Никой не ни е предоставил неопровержими доказателства за извършено пиратство. По всяка вероятност скитниците страдат от халюцинации и се опитват да хвърлят недоказуеми обвинения.

Питър присви устни.

— Забелязах, че не опровергаваш твърденията. Означава ли това, че потвърждаваш подобни нападения срещу скитнически товарни кораби и в бъдеще?

— О, хайде стига! Това е несъстоятелно — избухна Стромю.

— Признаването на подобни актове е политически недопустимо, независимо дали твърденията са основателни, или не — продължи Базил. — Няма да допуснем банда недисциплинирани космически цигани да диктува условия на Теранския ханзейски съюз. Във военно време не можем да продължим да се правим, че не забелязваме незаконно обявената от тях независимост. Тъкмо обратното, трябва да направим всичко по силите си, за да обединим отделните фрагменти на човечеството срещу нашия общ враг. Скитниците трябва да се подчинят на волята на мнозинството за доброто на нашата раса. Това може би е единственият ни шанс.

Елдред Каин заговори с тиха, спокойна увереност, с което прекъсна измърморените коментари на останалите:

— Вероятно би ви заинтересувало, сър, че открих законен начин за безболезното и законосъобразно анексиране на скитническите кланове. — Бледоликният заместник погледна Питър. — Толкова е елегантно, че дори кралят не би имал възражения.

Питър се опита да демонстрира искрен интерес.

— Напълно законен?

— Отделих време за задълбочен анализ на оригиналния договор и документацията, подписани от всичките единайсет заселнически кораба, преди да напуснат Земята преди повече от три столетия. Заселниците на всеки от съдовете — включително тези на „Канака“, чиито потомци са скитническите кланове — са се споразумели за известни неотменими условия.

— В момента на заминаването семействата на колонистите са смятали, че им предстои еднопосочно пътуване — продължи той. — Заселническите кораби са били бавни, а пасажерите им се надявали да открият възможни за обитаване светове, където да се установят завинаги. Въпреки това земните правителства се опасявали, че един ден тези блудни деца може да решат да се върнат на родната планета, като дори предприемат военни действия. Затова задължили капитаните и колонистите да подпишат клетвена декларация, обвързваща както самите тях, така и потомците им, че „няма да предприемат никакви действия, които пряко или косвено биха застрашили сигурността на Майката Земя“.

Каин огледа останалите в очакване да са разбрали смисъла на казаното. Накрая Базил се усмихна.

— Разбирам. Блокирането на основните ни доставки от космическо гориво в подобен критичен момент несъмнено може да се квалифицира като заплаха срещу Земята.

— Безспорно, господин председателю. Това едва ли подлежи на дебат.

— Превъзходна обосновка, господин заместник! — възкликна Ланиан. — Тя ни предоставя всички основания, от които бихме могли да се нуждаем. ЗВС може да тръгне срещу скитниците във всеки удобен момент.

Питър се приведе напред. Беше ядосан, но внимаваше да не прекрачи границата и да не даде на председателя повод да го отстрани от залата.

— Извинете ме, но защо трябва да „тръгваме“ срещу тях? Ако сте убедени в законността на аргументите си, би трябвало да ги предоставим на говорителката Перони и дай дадем възможност да преразгледа реакцията на скитниците, а вероятно и да възстанови част от корабните доставки на екти в знак на добра воля, докато постигнем споразумение. На практика не виждам никаква причина да не обявим, че осъждаме по-нататъшни пиратски актове срещу скитнически кораби, без засега да разглеждаме въпроса дали обвиненията им отговарят на истината, или не.

— Това би решило само най-пряко възникналите последици — отговори Базил. — Но аз отказвам да приема опитите им за изнудване. Няма никакво съмнение, че в противен случай скитниците ще продължават да ни досаждат със своето своеволие. Необходимо е по категоричен начин да сложим точка на техните... подривни манипулации, за да се съсредоточим върху спечелването на жизненоважната за нас война. В момента хидрогите са относително кротки, дори след като вече използвахме четири кликиски факела срещу тях. Моментът е подходящ за бърз и решителен удар срещу скитниците и организирането на всеобща подкрепа на победните ни действия.

Адмирал Стромо раздаде разпечатаните материали. За Питър не беше предвиден екземпляр, но той изчака с протегната ръка, докато накрая Стромо не му подаде собственото си копие.

— Няма съмнение, крал Питър, че това ни гарантира пълен успех като краен резултат. Сам ще се убедите — каза адмиралът.

После включи поставения на масата екран и върху матираната кристална повърхност се появиха увеличени диаграми.

Питър огледа плановете за преки нападения срещу известни скитнически аванпостове и гърлото му се стегна.

Стромо продължи:

— Възложих на екип от най-добрите си тактически експерти да разработят алтернативни стратегии. Скитниците са известни със своята секретност, но ние знаем повече подробности за тяхното придвижване, разпространение и дейности, отколкото подозират. След като проучихме техните трасета и анализирахме аварията при прехвърлянето на техните товари, изчислихме разположението на някои техни мини и фабрики. Въпреки че от години познаваме някои техни основни обекти, не разсекретихме тази информация, докато не настъпи удобен момент за използването ѝ. Този момент настъпи. На някои от тези места има натрупани огромни количества екти, които трябва да бъдат иззети.

— По всяка вероятност в момента те са още по-набъбнали — добави Ланиан, — тъй като скитниците вече не ни продават екти.

Явно удовлетворен, Базил забарабани с пръсти по масата.

— Предлагам да сформираме мощна група на ЗВС, която да нахлуе в едно от тези депа и да конфискува горивото за нашите военни нужди. Хирургическа намеса, която да им покаже, че сме безкомпромисни. Така ще разберат, че нямат алтернатива.

Питър не можеше да повярва на ушите си.

— Но в момента ти предлагаш открито пиратство, Базил.

— Заместник Каин току-що предложи напълно законосъобразна обосновка. Следователно става дума за най-обикновено упражняване на право на отчуждаване за обществена полза, а не за пиратство. Скитниците разполагат с минимална или никаква защита и разчитат единствено на секретността си. Те знаят, че ги превъзхождаме, и не могат да си позволят продължителни враждебни действия. Ще ги принудим да се присъединят, което ще е от полза за всички.

Елдред Каин се обърна към Питър с благоразумен тон:

— Крал Питър, винаги сме демонстрирали готовността си да заплащаме за доставяното от скитниците гориво. Дори се съгласявахме

с прекомерно завишаваните от тях цени през последните няколко години. Но след като отказват да търгуват с нас, нямаме никакъв избор, освен да придобием гориво по някакъв друг начин. Това е стратегически императив.

— Какво става с новия ни облачен комбайн на Кронха 3? — подхвърли Питър. — Поредният товар вече е на път, след като постигнаха споразумение с илдирийците там.

— Добро начало, но крайно недостатъчно — отговори Каин. — Ще са необходими още няколко десетки действащи при пълна мощност комбайна, за да задоволят дори най-минималните ни военни нужди.

Базил тропна нетърпеливо по масата.

— Освен това скитниците трябва да се присъединят към нас по принципни съображения. Измислената им независимост трябва да се подчини на необходимостта за оцеляването на цялото човечество.

— Самонадеяността на тези проклетите кланове не може да се търпи повече — отрязва Ланиан. — Абсолютно се самозабравиха.

На Питър му бяха ясни основанията на Ханзата и отчасти дори споделяше безизходността на положението, но беше убеден, че скитниците няма да се примирят толкова лесно, колкото очакваше Базил. Откритата агресия само щеше да засили враждебността им към Ханзата.

— Нима се надявате скитниците да се предадат просто ей така? Ще ни намразят за поколения напред.

Сякаш споделяше донякъде възраженията на краля, Базил съсредоточено заоглежда военните планове.

— И не забравяйте, генерале, че нямаме никакво желание да причиняваме повече от крайно необходимите щети. Изберете едно депо и направете план. Настоявам за добре обмислена и ефикасна операция с минимално кръвопролитие, а по възможност и без никакви жертви.

— Това може да се окаже твърде трудно, сър — отговори Ланиан.

— Ние искаме да дадем заслужен урок без излишни цивилни жертви. Необходимо е да покажем на скитниците кой е шефът и да сложим точка на безотговорното им поведение, нищо повече. — Базил се изправи. — Щом се сдобием с достатъчно гориво за изграждането на солидни колонии върху преоткритите кликиски светове, нямаме

повече нужда от скитническите кланове. Тогава да правят, каквото си искат, ако ще да измрат от глад — това не ни засяга. Но преди това трябва да си вземем космическото гориво, от което се нуждаем. Това е най-важната ни задача.

И председателят закри заседанието:
— А сега на работа, господа.

60.

ДЖЕС ТАМБЛИН

— Качвайте се на корабите си и тръгвайте след мен — обърна се Джес към единайсетимата скитници доброволци.

След това пристъпи в своя воднисто-перлен съд през проницаемата мембрана и влезе в затворения в него океански микрокосмос. Най-после изолиран от възможността да докосне някого в пренаселените пространства на Рандеву, той изпита огромно облекчение. Беше се сбoguвал едновременно с обич и горчицина с Ческа, застанал възможно най-близо до нея.

Групата скитнически кораби „водоносци“ напусна Рандеву, сякаш изпълняваше тържествено парадно шествие — изпратиха ги с пожелания за късмет. Пилотираният от Нико Чан Тайлар дребосък полетя напред, настигна перления кораб и предаде на Джес съобщение по комуникационната система, която Джес бе инсталирал, за да поддържа контакт със своите нови последователи, след като осъществи необходимите модификации, за да действа във водната среда.

— Готови сме, Джес. Само ни насочвай.

Джес увеличи скоростта на сферичния си съд и скитническите кораби се понесоха след него...

След като достигнаха първия неотбелязан на никоя карта свят, превключиха на ниска орбитална скорост и Джес поведе доброволците сред навъсените облаци. Откритите води на този някога брулен от урагани стерилен свят сега преливаха от жизнената сила на венталите като огромна свръхзаредена с енергия батерия, готова да експлодира от зарядите на стихииите. Вълни от светлина и енергия, завихрени в грандиозен кръговрат, се носеха из целия океан, прекосяваха цялата планета като ураган от искрящ и щедър живот.

Щом започна спускането, венталовият му кораб привлече към себе си миниатюрни светкавици, които проблясваха като ласки покрай

метализирания коралов корпус. Това бяха докосвания на венталите, които приветстваха Джес и другарите му с наелектризираните върхове на пръстите си.

Разумната вода в неговия кораб-мехур се развълнува от неукротим възторг. При първото му посещение това беше един мрачен и заплашителен свят, но сега живата вода беше укротила бушуващите урагани и безкрайните океански бездни ликуваха от процъфтяването на венталите. Разпръснатите водни създания се бяха умножили и отделили от първичната маса вентали, развивайки свои собствени мисли, но всеки вентал си оставаше миниатюрна фасетка от едно и също всеобщо съществуване.

Корабът на Джес кацна в открито море и се полюшна като огромен сапунен мехур върху живите вълни, чиито разпенени върхове го заобливаха ласкаво. Единайсетте скитнически кораба кацнаха на един атол наблизно.

Нико изскочи от семейния си кораб и дълбоко вдиша режещия студен въздух. Изпълнената с жизнената сила на венталите среда беше достатъчно променена, за да не се налага на хората да използват дихателни маски, както при първото посещение на Джес. Нико огледа далечните светкавици, които буреносните облаци сякаш изстрелваха към океанската повърхност, и викна на Джес:

— Твоята Пътеводна звезда май те е довела направо в рая. Цялата тази планета е океан, но е абсолютно... жива.

— Да, всяка капка вода, всеки облак са заредени с жизнена енергия.

Джес използва връзката си с венталите, за да се слее с разумния океан. Пристъпи върху развълнуваната водна повърхност и закрачи по вълните. Подсиленото повърхностно напрежение го задържаше да не потъне, докато се приближаваше към скалистото парче суша, където го чакаха останалите скитници — гледаха го със страхопочитание.

Джес махна с ръка към обливания от вълните бряг и сякаш като по даден знак в небето се разрази истинска феерия от светкавици.

— Сега виждате ли какво могат венталите? Трябва само да им помогнем да се включат в битката срещу хидрогите.

Нико се ухили:

— Готови сме.

— Можех да ви дам вода от моя кораб още на Рандеву... но не исках да се съгласявате да участвате в тази мисия единствено доверявайки се на думите ми. Огледайте се! Исках да съзрете тази енергия, тази бушуваща стихия, която венталите могат да насочат срещу хидрогите! Да усетите мощта им.

Скитниците извърнаха очи към разпенения океан. Заедно с вълните се носеха течения от неукротима жизнена енергия, нетърпеливи да се развихрят. Водните стихии бушуваха и клокочеха. Другарите на Джес замърмориха одобрително.

— Дори само една капка венталска вода може да се разпространи и репродуцира в друга течна среда, както с клечка кибрит можеш да запалиш друга, с нея друга и така до безкрай. Можех да го направя и сам свят след свят, но щеше да отнеме много време.

Джес топна ръка във водата и загреба шепа от сребристая течност.

— Венталите са по-нетърпеливи и от вас. Ето, вземете, колкото искате. Напълнете цистерните и ги пръснете във всеки от отбелязаните в списъците ви светове.

Нико забърза към малкия си кораб и измъкна празен полимерен бидон.

— Просто трябва... да го топна в океана, така ли?

Щом младият мъж се доближи до водата, тя оживя, надигна се като желатинова струя пара, изви се и се изля в бидона, а това, което не влезе, се търкулна обратно в океана.

— Шиз, видяхте ли?!

Останалите скитници се втурнаха към корабите си и заизмъкваха бидони. Живата вода издигаше струите си, за да ги напълни. Нико откри, че благодарение на помощта на венталите може да носи препълнения бидон като перце, сякаш водните създания имаха способността да променят силата на гравитацията.

— Сякаш е наелектризирана. Пръстите ми тръпнат.

Джес наблюдаваше как помощниците му запълват товарните си отделения с енергията на венталите. Тя щеше да се разпръсне в нови океански светове и странният им съюзник щеше да заякне още повече. Мъничко завиждаше на своите доброволци за изумлението, с което наблюдаваха случващото се.

Как му се искаше да тръгне с тях... но сега той имаше друга задача, на която се беше посветил изцяло, както и на любовта си към Ческа.

61. ЧЕСКА ПЕРОНИ

Ческа отиде да потърси Ихи Окая и разбра, че старицата е навлякла скафандъра си и е излязла да се порее между скачените скали и да огледа фермите и кабелите, които държаха астероидния куп в едно цяло. Свързващите греди задържаха Рандеву да не се разлети на всички страни от собствената си гравитация и инерция. Мътната светлина на червеното джудже проблясваше по корпусите на пристигащите и отлитащи кораби на клановете.

Тъй като беше живяла много години при слабата гравитация на Рандеву, Ихи Окая вече не би могла да понесе смазващото планетно притегляне — костите ѝ бяха много крехки въпреки упражненията и минералните добавки. А и беше много остаряла, макар да не показваше никакви признаци на немощ, дори настояваше да върши полезна работа.

Вакуумът може би не беше най-подходящото място за разговор или разкриване на душата, но Ческа все пак навлече скафандъра си, включи двигателите и се понесе сред скалните парчета, превърнати в уютни кътчета за обитаване.

Когато беше малка, гувернантското компи я учеше как да използва защитния скафандър за космически разходки. Всеки скитник трябваше да овладее до съвършенство това умение.

Докато летеше към мястото, където Ихи Окая затягаше свързващите болтове на централния астероид, Ческа включи пряката линия. Щом се окажеха достатъчно близо една до друга, можеха да проведат напълно конфиденциален разговор.

Старицата се носеше безгрижно, разперила широко ръце и крака. Дългата ѝ сива коса беше прибрана в шлема на скафандъра.

— Достатъчно на брой членове на клановете са обучени да извършват тези проверки, Ческа. Нямаш ли по-важна работа? Или още отсега се упражняваш за времето на оттеглянето си, когато станеш като мен?

— Повтаряш го толкова често, че започвам да се питам дали вече не искаш да разговаряш с мен.

— Просто си спомням, че никога не ми е оставало време да се шляя така наоколо.

Ческа се приближи по дължината на една от фермите.

— Ти ме научи да съм в постоянен контакт с клановете. Скитниците са единни благодарение на близките си семейни и приятелски връзки, както самата ти винаги си ми казвала. А и след като прекъснахме търговията с Голямата гъска, немалко хора останаха без обичайните си задължения. А и Джес отлетя със своите доброволци...

Гласът ѝ потрепна.

— И сега ти липсва.

— Разбира се, че ми липсва. Но същевременно се възхищавам от новата му страст — да предприеме тази изумителна мисия, която може да спаси всички ни. Управлението на клановете отнема цялото ми време, но все пак бих искала да направя нещо съществено, докато чакам отговора на Ханзата. Скитниците притежават наистина големи способности.

Ихи Окая се изкикоти.

— Дори да не си напълно съгласна с вождовете на клановете и тяхното непреклонно ембарго, изобщо не се съмнявам, че ще ни избавиш от това положение.

— Все още чакам следващия ход. Не сме чули нито дума от Голямата гъска. Защо се бавят толкова?

— Сигурно заради бюрокрацията си.

Ческа въздъхна, замислена за бремето на легналите върху плещите ѝ отговорности.

— Подготвяме екип за контакт, който да замине за Илдирийската империя и да предложи условия за търговия на новия маг-император. Изпратихме разузнавачи до някои по-малки ханзейски колонии, които са изолирани и не получават никаква помощ и подкрепа от Земята.

Тя огледа извършваните на Рандеву дейности. След прекратяването на търговията те бяха постихнали. Сега товарните кораби, екти загребвачите и миннодобивните операции се приспособяваха към новата ситуация. Някои товарни кораби докарваха нови количества екти от Ураганово депо, други откарваха материали

до отдалечени скитнически райони като замръзналата Джона 12 и обкръжената от пръстени Оскивъл.

— Излиза, че ще намерим много други клиенти и пазари — каза Ихи Окая.

Ческа продължи да говори. Винаги ѝ беше полезно да използва бившата говорителка като изповедник.

— А какво ще кажеш за Терок? Все още не могат да дойдат на себе си от нападението на хидрогите. Ако веднага се бях омъжила за Рейналд, сега може би щях да съм там...

На лицето ѝ грейна внезапна усмивка — тя разбра колко много работа биха могли да свършат клановете.

— Знаеш ли... след като скитниците са способни да изградят аванпостове върху разтопени от жега светове и лишени от въздух астероиди, със сигурност бихме могли да помогнем при разчистването на една опожарена гора и построяването на жилища за терокския народ.

— Тогава вървете да им помогнете — отговори бившата говорителка, понесла се в бавно салтомортале. — Тъкмо в момента разполагаме със свободни скитнически кораби и капитаните се чудят каква работа да си намерят.

Тя стъпи на едно скалисто депо, за да си отбележи няколко дебели подпори, които, изглежда, се нуждаеха от подсилване.

Скитниците измисляха какви ли не изобретения, за да си осигурят такива основни неща като въздух, вода и светлина, а терокците бяха облагодетелствани с всички тези блага от самата природа. Първите изселници бяха мечтали точно за такава колония, когато бяха потегляли от Земята в заселническите кораби. Терокците бяха имали късмета да я открият, за разлика от скитниците. Сега обаче терокците не разполагаха с необходимите умения и изобретателност, за да се справят с връхлетялата ги катастрофа. Трябваше им специализирана помощ.

Ческа вирна брадичка.

— Права си. Клановете разполагат с цялото необходимо оборудване, инженери и технология. Скитнически инженерни дейности в терокската гора! Невероятна комбинация — но можем да направим така, че да се окаже полезна. Ще им помогнем.

— Можеш да осъществиш всичко, което си намислиш, говорителко Перони.

Старицата я бутна с ръка и Ческа бавно се понесе към херметическите камери и корабостроителниците.

— Сега ме остави да се порея на спокойствие — чу по връзката гласа на Ихи Окая. — По-спокойно спя, когато знам, че Рандеву няма да се разлети във всички посоки, докато сънувам прекрасните си сънища.

— Наслаждавай се на почивката си. Тя е достойно заслужена. Но мен ме чака много работа.

62. СЕЛИ

След продължилия месеци тежък труд сред опустошените гори оцелелите терокци започнаха да страдат от хронично изтощение. От името на зелените жреци Ярод най-накрая оповести състрадателния призив на световната гора:

— Почивайте! Дърветата казват, че тези усилия ще отнемат много време. Ако всички се изтощите, кой ще се грижи за дърветата?

Изправената до него майка Алекса добави:

— Вече единайсет души загинаха при нещастни случаи сред рухналите дървета поради преумора и невнимание.

Изтощените терокци, които се бяха събрали на една обкръжена от обгорели пънове поляна, налягаха на земята да си починат. Зелените жреци обгърнаха с ръце стволите на световните дървета и потънаха в дълбок сън през телевръзката.

Солимар опусна рамене. Зелената му кожа беше покрита със сажди.

— Прекалено съм неспокоен, за да заспя, Сели. Страх ме е, че ще се удавя в кошмарите си.

Сели му се усмихна.

— Тогава ела с мен. Да отидем до онази запазена дъбрава от по-дребни световни дървета, която открихме вчера! Защо не ми покажеш дървотанцьорските движения, които владееш, а аз ще ти покажа някои от моите? Като те гледам, си забравил как да се отпуснеш.

Той въздъхна.

— Дървотанцьорство... толкова отдавна беше. Не знам дали ще имам сили... и как да танцуваме сега сред всичко това?

Въздухът сякаш беше просмукан от отчаяние и болка.

— Обзалагам се, че на дърветата ще им е приятно.

Тя го хвана за ръка и го поведе към хвърколета. Отлетяха към мястото, където бяха открили сравнително запазената дъбрава.

Когато кацнаха до живите дървета, Солимар каза:

— Бях забравил какво е да усещаш истинския живот на гората покрай цялото това опустошение. Тук поне нещичко се е запазило. — Обърна се усмихнат към нея, после погали златистата кора на едно световно дърво. — И колкото и да не е за вярване, ми се дотанцува.

Въпреки че беше едър и мускулест, движенията му бяха като на газела. Той подскочи напред, сграбчи един близък ствол и се завъртя около него, след което изпъна крака, сякаш готов да полети. Прехвърли се на друго дърво и се закатери. Сели хукна след него, нетърпелива да му докаже, че макар той да е зелен жрец, тя владее не по-малко умения от него в този спорт.

Дървотанцърството беше комбинация между атлетическа гимнастика и танц и се беше развило като форма на общуване със световната гора. Първите зелени жреци произхождаха от различни категории терокски колонисти. Някои бяха учени и предпочитаха да седят и да четат по цял ден по дърветата, но младите жреци с атлетически наклонности предпочитаха да се изразяват чрез гъвкави движения. На огромния дървесен разум пъргавите танци доставяха не по-малка радост от древните легенди и научните открития.

Сели се покатери по един ствол, прехвърли се от един клон на друг, след това подскочи върху него, метна се в салтомортале във въздуха и се приземи грациозно между две дървета. С всяко движение усещаше да я изпълва енергия и радост, които разкъсваха мрачната плащаница на саждите и скръбта.

Солимар хвана един еластичен клон, завъртя се и се метна още по-нависоко. Сели скочи на едно дърво до него, сграбчи един клон и се залюля. После, обладана от дързост и доверие, извика:

— Дръж ме, Солимар!

Пусна клона и се метна във въздуха.

Мускулестият младеж не трепна, а я пое с лекота, сякаш бяха тренирали заедно стотици пъти.

— Това беше или смело, или глупаво, Сели — каза той, докато използваше инерцията ѝ, за да я подхвърли към един съседен клон. После скочи до нея.

— Знам, че няма да ме оставиш да падна.

Тя го прегърна. Стояха на клона и дишаха задъхано.

Някои дървотанцърски движения бяха съвсем волни — съчетаваха акробатика и балет с енергични гимнастически

упражнения. Резултатът беше феерия от динамични движения, импровизирана телесна симфония. Свързани чрез телевръзката, самите дървета изживяваха въодушевлението на дървотанцьорите зелени жреци. Движенията сякаш ги освобождаваха от дълбоките корени, които ги приковаваха към планетата.

Солимар се смееше от необуздан възторг и се прехвърляше от клон на клон. Сели с изумление забеляза, че очите му за затворени — беше оставил на дърветата да го насочват по телевръзката. Помисли си, че гората сигурно от много време не е изпитвала подобно опиянение. Останалите изтощени зелени жреци, повечето от които в момента си почиваха, вероятно изпитваха същия изблик на емоции, докато сънуваха чрез световната гора.

Неспособна да сподели симбиотичната му връзка, Сели се остави на насладата да наблюдава своя изпаднал в екстаз приятел. Тя беше независимо момиче, но никога не беше усещала порива да стане жрица, въпреки че брат ѝ Бенето и вуйчо ѝ Ярод бяха зелени жреци. Това обаче ней пречеше да изпитва облекчение и жизнерадост от собствените си енергични движения дори сред почернялата и опустошена световна гора.

Докато танцуваха заедно, почувства, че и двамата черпят енергия от ранените дървета... и я вливат обратно в тях. Със съзнанието си усети, че дърветата споделят топла дискретна усмивка с обладаните от възторг танцьори. Гората се съвземаше и си спомняше... благодарение на тях.

Най-накрая, когато най-после се изтощиха, двамата седнаха един до друг на един широк клон, задъхани и потни. Сели се разсмя и се облегна на рамото му.

— Не трябваше ли да почиваме?

Очите и изражението на Солимар излъчваха такава жизнерадост, каквато не беше виждала от момента, в който я беше спасил от обхванатия от пламъци гъбен риф.

— Може да те изненадам, Сели, но се чувствам съвсем отпочинал.

После докосна с пръсти твърдата кора и се унесе в телевръзката. Когато я прекъсна, каза с усмивка:

— И дърветата много биха искали да го направим отново.

63.

КРАЛ ПИТЪР

Естара не беше съвсем сигурна, че могат да вярват на ОХ, въпреки че учителското компи беше много полезно при събирането на надеждна информация.

— То е ханзейска машина, програмирана да изпълнява строго установени заповеди.

Тъмните ѝ очи блестяха на ярката светлина, която проникваше през балкона на кралските покои, и Питър я гледаше с опиянение. Напук на всички кризи и неприятности, заговори и отговорности, знаеше, че когато са заедно, е обичан и в безопасност.

Тя погледна малко неловко ОХ, сякаш компито можеше да си позволи да коментира думите ѝ. Беше дошло да докладва резултатите от подмолните си проучвания за краля, както правеше ежедневно.

— Откъде можем да сме сигурни, че помага на нас, а не на председателя?

Питър се обърна към компито.

— Защото има и нравствено програмиране. ОХ е проектиран преди векове, преди изобщо Ханзата да е съществувала в настоящия си вид. Качили са го на борда на заселнически кораб, без изобщо да се надява да се върне отново. Основното му предназначение било да обучава заселниците на човечност и да им внушава вярванията, традициите и нравствеността, които ценим като цивилизация. Тази негова нравствена програма е все още функционална, нали, ОХ?

Дребното компи приличаше на предан мъничък воин.

— Моята програма ми предоставя свобода на преценката и избора. Макар че съм привидно ангажиран с Теранския ханзейски съюз, моята базисна програма ме инструктира да обслужвам човешката раса като цяло. — Оптическите му сензори заблестяха, но тонът му остана спокоен и откровен. — След като открих взривното устройство, скрито на борда на вашата кралска яхта, аз съм наясно със заговора на председателя да ви ликвидира. Съгласно моята нравствена

програма убийството на всеки човек е неоправдано, особено ако е насочено за постигане на политически цели. Следователно човекът, който го разпорежда, е заблуден, дори когато е убеден, че постъпва за доброто на човечеството.

— А когато изразих съмненията си относно уместността да се разчита на непроучените схеми на кликиски робот за създаването на бойни компита, председателят Венцеслас отказа да обсъди съображенията ми — продължи ОХ. — Това е нелогично. В заключение определих, че преценката му е погрешна. Благодарение на общуването ми с вас и кралица Естара стигнах до заключението, че вие служите на интересите на цялата човешка раса без оглед на политически предразположения. Вашата нравствена основа е силна. Затова съм задължен да подпомагам действията ви срещу него. Не мога да продължа да изпълнявам непослователните заповеди на Теранския ханзейски съюз.

Питър се изкикоти.

— А най-хубавото е, че Базил никога не би се досетил. Той възприема компитата единствено като средство. Това е една от най-големите му слабости: сляп е за очевидното.

Обви с ръка кръста на Естара и тя като че ли се поуспокои. Дватама седнаха на една скамейка, а ОХ се премести пред тях.

— Та какъв е днешният ти доклад за принц Даниъл? — попита Питър.

— Инструкциите ми не са отменени. Председателят Венцеслас продължава да се надява, че принц Даниъл може да бъде вкаран в правия път. Затова ме подтиква да съм по-непреклонен и твърд в обучението му.

— Той трябва да разбере, че Даниъл никога няма да бъде способен управник — каза загрижено Естара.

— Не му е нужно Даниъл да е способен. Достатъчно е да е представителен и да изпълнява заповеди.

Питър се усмихна. Вероятно би могъл да убеди ОХ да саботира обучението на принца и по този начин той никога да не успее да се превърне във възможна алтернатива...

Същата вечер, след като всички факли по куполите бяха запалени, кралят и кралицата се оказаха без политически или светски ангажименти. Закопнял за малко спокойствие и радост, Питър направи онова, което беше сигурен, че ще ѝ хареса.

Кралските гвардейци ги придружиха до твърде рядко използваното скалисто заливче. Сумрачната пещера беше обрасла в папрати и цветя, а слабото осветление пораждаше романтичното усещане за плуване под лунна светлина.

Топлата вода ги галеше ласкаво като във вана. Естара беше облечена в същия тюркоазено-пурпурен бански костюм от първото им плуване през брачната им нощ, все така изкусителна, както тогава. Питър заплува след нея.

— Заради душевния си комфорт трябва по-често да идваме да плуваме тук.

Щом отвори вратите и изпрати пулсиращ звук под водата, делфините доплуваха от резервоарите. Забъбриха и разплискаха водата, щастливи, че имат компания за игрите.

Естара му отвърна с тъжна усмивка и той реши да я развесели.

— Какво има, Естара? Мислех, че харесваш делфините.

— Обичам ги. Просто искам... спомних си за Терок и за Огледалните езера, в които плувах. — Тя въздъхна дълбоко. — Липсват ми Рейналд и Бенето. Всъщност същата вечер, когато Рейналд стана отец на Терок, председателят Венцеслас и Сарейн го убедиха да се омъжи за теб.

— Понякога политическите кроежи не са чак толкова ужасни — отговори Питър и я целуна. — Нали?

Прегърнаха се силно в топлата вода.

— Не, никога няма да изпитам съжаление за това. Толкова те обичам, Питър. Никога не бих могла дори да мечтая за такъв прекрасен мъж. Но дори ти не можеш да запълниш празнотата, която оставиха моите братя в сърцето ми. — Тя се усмихна скръбно. — Те също бяха чудесни. Бенето не искаше да притежава власт. Никога не нарани никого, но въпреки това хидрогите опустошиха Гарванов пристан. След това нападнаха Терок и убиха Рейналд. — От очите ѝ бликнаха сълзи. — Какво зло сториха Бенето и Рейналд на хидрогите? Защо трябваше толкова много жертви да заплатят цената за гнева на хидрогите заради... Ансиър?

— Причините са много по-големи от Ансиър — каза Питър. Гореше от желание да каже още нещо, за да я успокои.

Естара тръсна глава и от дългата ѝ коса се пръснаха капки.

— Хидрогите нападнаха умишлено Терок, а Бенето загина заради предаността си към световната гора.

Той я притисна по-плътно.

— Може би никога няма да узнаем какво точно е накарало хидрогите да нападнат. Можем само да се надяваме да ги победим по един или друг начин.

— Точно в този момент не ме занимават никакви грандиозни политически замисли, Питър. Просто ми е мъчно за братята ми и за вкъщи.

Един от делфините се стрелна покрай тях, подканвайки ги да си поиграят, но Естара продължи да стиска Питър в прегръдката си. Той знаеше, че няма какво дай каже, затова я притисна още по-силно към себе си.

64. САРЕЙН

Когато Базил поиска да го придружи по залез-слънце в градините на покрива, Сарейн се зарадва като момиченце, че ѝ предлага подобна романтична среща. Запита се дали ще я изненада с прекрасна вечеря със соленоводен хайвер от Дремен и бифтек консервирани терокски насекоми от последните доставки с деликатеси на Рлинда Кет.

Бленуванията ѝ продължиха твърде кратко. Сарейн познаваше председателя достатъчно добре, за да е наясно, че никога не би „пропилял“ цяла вечер, само за да се наслаждава на компанията ѝ. Винаги имаше работа за вършене и по всяка вероятност той искаше да обсъди някакъв неотложен делови въпрос, а това беше най-добрият начин да проведат конфиденциален разговор.

Изпита леко разочарование, но се смъмри сама. Базил си беше такъв. Тъкмо предприемчивостта и компетентността му бяха качествата, която я бяха впечатлили най-силно, когато пристигна да учи на Земята.

Стигна на покрива на ханзейската пирамида точно навреме. Слънцето се беше спуснало като месингово кълбо над хоризонта. Обърнат с гръб към нея, Базил стоеше в дъното на градината. На съвършено равни разстояния една от друга бяха подредени саксиите с дребни портокалови и лимонови дръвчета, обсипани с ароматни бели цветове, които привличаха жужащите пчели. Посипаните с фасетъчен чакъл пътечки лъкатушеха с прецизно изчислена от цяла комисия азиатски градинари произволност.

— На масата има кана леден чай. Би ли наляла по чаша? — каза Базил, без да я поглежда. Репутацията му, че има очи и на гърба, беше напълно заслужена. — Любимият ти аромат, надявам се.

Сарейн направи, каквото ѝ поръчаха, опитвайки се да си спомни кога изобщо я е питал какъв чай предпочита. Вдъхна тръпчивия аромат на запарката от манго и канела. Непознатият вкус ѝ се стори великолепен — но не можеше да си обясни защо той го смята за

„любимия“ ѝ. Беше някакъв жест, подготвяше я за предстоящия разговор. Щеше да иска нещо от нея.

От Базил беше усвоила изкуството да манипулира хората по начин, за който на нито един наивен дървообитател на Терок никога не би му хрумвало. Сарейн му се беше отплатила с тялото и с приятелството си и не на последно място със съветите и подкрепата си. Беше му предоставила и любовта си, но това трябваше да си остане тяхна тайна, разбира се. Той изпитваше презрение към романтичните емоции. Изобщо не се беше надявала интимната им връзка да продължи почти цели десет години. Сега вече очевидно бяха екип, въпреки че на Базил не му беше приятно да си го признае.

Въпреки огромната власт, с която разполагаше, Базил не беше женкар и тя се съмняваше, че поддържа други тайни връзки. Не че би си позволила да го ревнува и не защото не би настоял да разполага с правото да има и други жени. По всяка вероятност той самият смяташе, че връзките му с други жени ще са прекалено тежко бреме за него. Доколкото тя можеше да прецени, преследването на развлечения — дори за наслада — не беше в неговата природа. Тя му сервираше всичко, което искаше и от което имаше нужда, и благодарение на това той можеше да съсредоточи енергията си другаде. Между двамата съществуваше негласно разбирателство.

Така или иначе, Сарейн рядко се впускаше в анализиране на чувствата си към председателя. Беше с него, защото така искаше, а не само заради привилегията да е негова любовница. Базил грижливо криеше истинските си чувства и тя никога не успяваше да надникне в искрените му мисли. Знаеше, че я харесва, което доказваше — доколкото това я засягаше — чрез видимо отдръпване винаги когато усетеше, че стават прекалено близки. Това беше средството му за самозащита.

Стояха един до друг на покрива и гледаха Двореца на шепота. Стоманеносивата му коса беше безукорно сресана. На всеки друг официалното сако и памучните панталони, с които беше облечен, биха изглеждали претенциозни в такава непринудена обстановка, но председателят се чувстваше съвсем удобно в тях.

— Дойде моментът да се възползваме от предимствата си, Сарейн. Ти си наред.

Тя пъкна ръка в неговата.

— По принцип винаги съм готова да се възползвам от предимствата си, Базил. Но би трябвало да ми обясниш по-ясно какво точно имаш предвид.

Той я погледна и въздъхна нетърпеливо, сякаш отговорът беше очевиден.

— Сестра ти Естара е кралицата, но сега ти си най-възрастният член на управляващото семейство на Терок. Хидрогите убиха двамата ти братя. Родителите ти явно нямат никакво желание отново да поемат управлението, с което и без това никога не са справяли особено успешно.

— Вероятно им липсва... дарбата на политици. Но се стараят, колкото им позволяват силите.

— За щастие, Сарейн, знам, че ти притежаваш тази дарба. След задълбочен размисъл стигнах до извода, че за всички би било най-добре да се върнеш на Терок и да предявиш претенциите си като... майка Сарейн.

Тя трепна като ужилена.

— Това не е въпрос на претенции, Базил. Родителите ми ще са безкрайно щастливи да ми предоставят трона.

— Толкова по-добре тогава.

И той отпи глътка леден чай, сякаш въпросът беше изчерпан.

Когато я взе под своето покровителство, беше убедена, че я използва, за да се домогне до известни облаги по отношение на упорито отказващите да сътрудничат терокци. Но след като кризата с хидрогите продължи да се задълбочава, започна да се чувства като домашен любимец, който чака да му подхвърлят трохите от масата, когато той благоволяваше да я забележи изобщо. Защо сега се опитваше да се отърве от нея? Къде беше сбъркала?

— Но не съм убедена, че искам да постъпя точно така.

Сарейн беше разгледала подробно донесените от спасителните кораби на ЗВС изображения и нямаше никакво желание да вижда обгорените белези, да диша просмукания с пушек въздух и да наблюдава как оцелелите съкрушени терокци кретат вцепенени в изпълнение на безнадеждните си задължения.

— От гледна точка на настоящата ми роля тук това би било крачка... назад.

Базил я прониза със сивите си очи.

— Не и за Ханзата. Не бъди егоистка.

И я погали нежно по ръката. Жестът му не беше израз на спонтанно обзело го чувство, а по-скоро изчислено средство да предизвика съгласието ѝ. Тя потисна желанието си да потръпне от докосването му.

— Под заплаха е поставено самото ни равновесие — продължи той, — но ако успеем да вземем нещата в ръцете си — аз, ти и всички останали, на които разчитам — Ханзата може да излезе от ситуацията още по-силна. Всичко ще се подреди чудесно.

Чаят изведнъж ѝ се стори горчив.

— Единствено ако стана следващата майка на Терок?

— Това може да се окаже ключов момент. Ела да се поразтъпчем.

Закрачиха по лъкатушешките пътеки, обгърнати от сладникавия аромат на цитрусовите цветове.

— Винаги съм имал огромни планове за човечеството. Преди да се появят хидрогите, това беше само мечта, дългосрочен проект. Докато Спиралният ръкав е представлявал открита игрална площадка, а междузвездните пътувания са изглеждали смътна възможност, на Земята нищо не ѝ е струвало да пусне единайсетте заселнически кораба да отлетят като току-що оперени пиленца от гнездото. Сега обаче ситуацията е различна. Изправени пред противник като хидрогите, трябва да се обединим като мощна империя, а не да се превърнем в разбито и разпокъсано семейство.

Грандиозните му планове винаги бяха очаровали Сарейн.

Досега никога не беше изпитвала безпокойство от начина, по който разговаря с нея, но сега долови, че Базил се опитва да я манипулира, както скулптор мачка глината с ръце. Неловкостта и многословността не му бяха присъщи. Но напоследък се изпускаше и си проличаваше, че е объркан и несигурен.

Той продължи:

— След като пострадаха толкова много хора и бяха нанесени толкова много щети, страницата вече е обърната и всички стари задължения са изчистени. Виждам реална възможност за обединяването на всички отломки на човечеството и събирането на разпръснатите ни блудни деца — терокци, скитници и всички ханзейски колонии. Трябва да го направим! Можем да използваме настоящия труден момент като катализатор за обединяване на цялото

човечество срещу хидрогите... както и срещу всеки друг евентуален противник. Кой би могъл да каже със сигурност какво ще ни донесе бъдещето?

Базил продължи с тежки обвинения срещу бившия председател Бъртрам Гозуел, който е разрешил на скитниците да се отцепят. Сега Ханзата плащала скъпо за липсата му на прозорливост. След това започна да ругае стария крал Бен от времето на председателя Малкълм Станис, подарил на терокците независимост, без да помисли за предимствата на телевръзката.

— Всички тези грешки са отслабили човечеството. — Базил спря до една каменна пейка, но не показва никакво намерение да седне. — Сега е моментът да ги поправим. В състояние сме отново да залепим разпокъсаните парчета.

Сарейн спря да погали цветовете на един лимон и ѝ хрумна интересно сравнение.

— Виждаш се като човешката версия на мага-император — опитваш се да събереш всички нишки на политическия тизм.

Изражението му стана почти момчешко.

— Хм, това ми допада. Наистина разполагам с най-добрия план за ефикасно сътрудничество. Крал Питър може да е нашият говорител, а дори архиепископът на Църквата може да е полезен, макар че ще взема окончателно решение... след като се посъветвам с моите сътрудници, включително и с теб, Сарейн.

— След като се окажа чак на Терок. А не тук до теб.

Дали не искаше да я отдалечи от себе си? Може би усетил, че всичко около него се разпада, се опитваше да запази контрол върху ситуацията. Може би беше осъзнал, че е прекалено зависим от нея и че дори я обича, което неминуемо го дразнеше. Нищо чудно, че я отпращаше. Беше напълно в стила му.

— Добре, Базил. Ще се върна на Терок. Ще се опитам да стана следващата майка.

Усмивката му беше израз на облекчение и задоволство, но без забележима сърдечност.

„Ще го направя заради теб“, мина ѝ през ума.

65.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Магът-император Джора'х се срещна за първи път с дъщеря си в резиденцията на губернатора на Добро. Макар да беше предполагаемата спасителка на Илдирийската империя, тя си беше просто едно момиченце.

Вярно, изглеждаше прекалено уравновесена за годините си. Големите ѝ невинни очи, които беше наследила от Джора'х, блещукаха като сапфирени звезди, а тясната брадичка и деликатното ѝ лице болезнено му напомняха за майка ѝ.

Срещата с дъщеря му го разтърси като електрически ток и в съзнанието му нахлуха спомени за многобройните му срещи с красивата Нира, когато се бяха любили — далеч по-многобройни, отколкото с която и да било друга жена преди или след това. Дори след изминалите години и макар да знаеше, че зелената жрица е мъртва, Джора'х изпитваше дълбок копнеж по нея.

И все пак, когато дъщеря му застана пред него, като че ли скръбта и болката му понамаляха. Джора'х се изуми от невероятната ѝ сила и интелигентност, които усети през тизма, въпреки че поради майка ѝ връзката и духовното му общуване с нея бяха обременени. Дори като маг-император не можеше да се свърже съвсем пряко с нея, но му изглеждаше по-силна и категорична от обичайното. Не беше в състояние да обхване всичките ѝ способности.

— Осира'х — промълви той, след като въздъхна дълбоко. — Ти си... много красива.

Момичето се поклони; избягваше да го погледне.

— За мен е чест да ви служа, господарю.

Официалното ѝ поведение му подейства като забит в гърдите кристален нож. Най-последно тя вдигна очи към него и той се сепна от копнежа и близостта, които зърна в тях, сякаш тя споделяше с него безброй спомени, макар да се срещаха за първи път. Долавяше съвсем

смътно мислите и присъствието ѝ в тизма — като неясна струйка пушек.

— Изключително сме доволни от развитието на Осира'х — намеси се Удру'х. — Най-добрите инструктори и свещеници-философи насочват обучението ѝ и тя се справя великолепно. Способностите ѝ са... несравними с всичко, което сме срещали досега. Тъй като войната продължава, времето, с което разполагаме, е крайно недостатъчно. Осира'х вече е почти напълно подготвена да служи като посредник между илдирийците и хидрогите, от което отчаяно се нуждаем.

Джора'х постави внимателно пръсти под брадичката на момичето и повдигна лицето ѝ, за да го разгледа внимателно.

— Така ли е?

— Готова съм. — Тя примигна с блесналите си очи. — Ако това е, от което се нуждаете.

Осира'х беше още съвсем малко момиче, но на Джора'х му стана болно за пропуснатото време, когато не бяха живели заедно. Той беше нейният баща и би трябвало да се грижи за нея, докато расте и се обучава, както се беше грижил за всички свои деца, за всички кандидат-губернатори. Но Осира'х беше особен случай и то не само в смисъла, който беше от значение за разплодителната програма на Добро.

Той се обърна към навъсения губернатор.

— Искам да отида с Осира'х на гроба на майка ѝ. Надявам се, че си го отбелязал, така че ще можем... — гласът му потрепна, но той се овладя — дай поднесем почитта си и да си спомним за нея.

Лицето на Удру'х остана безизразно.

— Както желаете, господарю.

Надгробният камък на Нира беше положен върху един от наскоро залесените хълмисти склонове, изпепелен от пожарите през последния сушав сезон. От пепелта почвата беше станала още по-плодородна и тревите и бурените бяха израсли високи и тучни, заличавайки белезите от огъня.

Губернаторът на Добро беше избрал гробът на Нира да е близо до горичка трънливи шубраци, оцелели сред бушуващите пламъци.

Наоколо се стелеше аромат на свежи растения, бегло напомняне за световната гора на Терок. Нира наистина би одобрила избраното кътче.

Стиснал малката момичешка ръчичка, Джора'х приклепна в сянката на покрития с шипове преплетен шубрак. Паметният знак представляваше каменен блок със закрепен за него проектор. Закаченият на холографен пръстен многофасетъчен кристал фокусираше слънчевата светлина, която проектираше изображението на красивото лице на Нира, вероятно взето от архивните документи.

Щом зърна отново образа ѝ, Джора'х изпита усещането, че изтръгват сърцето му. Застаналата до него Осира'х, изглежда, също изпитваше гняв и възмущение, въпреки че според Удру'х никога не се беше срещала с майка си. Дватамата се взираха в образа ѝ и безмълвно споделяха общата си скръб. Искаше му се да може да разкаже на дъщеря си всички свои спомени за Нира, колко много я беше обичал... Осира'х отново го изненада със своята чувствителност и дълбоката си интуитивна схватливост. Изглежда, скърбеше за Нира наравно с него.

Той дълго остана унесен в спомени и разкаяние. Никога не би могъл да допусне, че баща му ще го излъже съзнателно. Но сега знаеше много повече...

Погали с пръсти обгорената кора на обкръжилите гроба на Нира дръвчета.

— Бих искал майка ти да е по-близо до своята гора. Бих искал да може да я види отново. Тя обичаше Терок толкова много... а сега тези дървета се възстановяват от причиненото от хидрогите опустошение.

„С които ти, Осира'х, трябва да се опиташ да постигнеш мир по някакъв начин“, помисли си.

Пусна ръката на дъщеря си и погали с пръсти холографското изображение на Нира. После, неспособен да се овладее, зашепна извинения и почти се разрида.

— Съжалявам за всичко, което изстрада, скъпа Нира. Бих направил всичко за теб, но вече е много късно. Не съм в състояние да го поправам... но може би ще спася илдирийската раса.

Момиченцето продължаваше да стои до него. Изглеждаше неспокойно, объркано, но и изпълнено с твърда решителност.

— Ако успея, ако съумея да се свържа с хидрогите и ги накарам да престанат да избиват илдирийци... това ще оправдае ли всичко сторено?

— Изпитваш ли съмнения?

Той я погледна и долови силното ѝ присъствие чрез тизма, въпреки че не я усещаше по начина, по който усещаше другите си деца. Сякаш се беше скрила зад някаква преграда.

— Не изпитвам никакви съмнения относно онова, което мога да направя или защо трябва да го направя. — Тя замълча. — Но... нито един от хората не е тук по собствена воля. И майка ми също. Ще прекратиш ли всичко това?

Джора'х усети да го побиват тръпки; беше убеден, че Удру'х никога не би ѝ говорил подобни неща.

— Много бих искал да го направя. Но хидрогите продължават да ни нападат, а и кликиските работи вече не са ни надеждни съюзници. Точно в този момент, когато сме толкова близо до края, как бих могъл да спра работата, преди да се възползваш от възможността да докажеш способностите си? Хората са били докарани тук на Добро много преди да разбере за този проект. Или поне не помнят нищо друго, никакъв друг живот.

— Моята майка помнеше другия си живот — отговори Осира'х; невинното ѝ детинско лице беше непонятно строго за възрастта ѝ.

Той я погледна изумен.

— Откъде знаеш? Какво те накара да го кажеш?

Дъщеря му се притесни.

— Тя... разговаряла е с някои от затворниците, но те не са ѝ повярвали за далечните свободни светове.

Той я погледна внимателно.

— Осира'х, как ми се иска да познаваше майка си! Тя беше прекрасна жена, красива и очарователна. Плени сърцето ми както никоя друга... а ти никога няма да успееш да я опознаеш.

Осира'х докосна нерешително рамото му в неочакван порив на искрена обич.

— Аз вече я познавам. Няма никакви тайни.

Джора'х я погледна втренчено, но сдържаното момиче не каза нищо повече.

66.

НИРА

През годините на пленничеството си Нира не искаше нищо друго, освен да избяга от разплодителните лагери. Не искаше да види никога повече омразното лице на губернатора на Добро или цялата колона отвратителни разплодителни партньори. Години наред се беше взирала с копнеж през оградите към пустия пейзаж отвъд тях, бленувайки да си отиде у дома при световната гора... просто да остане съвсем сама.

Сега вече беше прекарала дълги месеци в абсолютна изолация, без да общува с никого, като се изключеше краткият мъчителен разговор с Удру'х. Но не с него имаше желание да се среща тя. Губернаторът беше проявил снизходителност да я остави на този остров — нейната спокойна вселена.

В уединението си можеше да наблюдава, да слуша вълните, да подлага лицето си на полъха на топлия вятър. Разхождаше се сред причудливите папратовидни дървета, чиито тумбести стволоче израстваха от песъчливата почва. Синкавата водна пустош на гигантското езеро се простираше навсякъде около нея чак до хоризонта, макар тя да знаеше, че там някъде има бряг. Пърхането на птиците и шумоленето на листата я успокояваше, както би успокоило всеки зелен жрец. Опитваше се да долови отделни думи в шепота на листака, но тези дървета изобщо не бяха свързани със съзнанието на световната гора.

Понякога се опитваше да изпрати призив чрез тези първични дървета, но получаваше в отговор единствено стаено безмълвие, също както при отчаяните си опити да изпрати вик за помощ чрез храстовидните дръвчета на хълмистия склон по време на пожара. За зла участ растенията и горите на Добро не притежаваха собствен живот. Само растяха, даваха семена и умираха, без да съхраняват никакви спомени като световните дървета.

Но въпреки това, докато се разхождаше из своя остров и го кръстосваше от бряг до бряг, тя разговаряше на глас с дърветата. Растенията оставаха безмълвни, но тя поне можеше да си фантазира, че я слушат съсредоточено, без да знаят какво дай отговорят. Гласът ѝ беше успокояващ и нежен и винаги намираще какво да им каже. Разговорите с тях ѝ помагаша да съхрани разсъдъка и съобразителността си.

Може би някъде там, в другия край на този свят, Осира'х усещаше, че тя все още е жива. Беше ѝ много трудно да се надява, след като пазачите я бяха пребили почти до смърт и брутално бяха разкъсали връзката ѝ с нейната принцеса. Вече не можеше да долавя мислите на малкото момиче. Щеше ли да се досети Осира'х да я потърси? Може би в сънищата им техните мисли биха могли да се свържат по някакъв начин...

Макар да се радваше на известно спокойствие тук, Нира изпитваше някаква празнота. Надяваше се, че е дала достатъчно информация на дъщеря си, за да я накара да се усъмни в разплодителната програма на Добро и в злоещите кроежи на Удру'х по отношение на самата нея, но не знаеше дали малкото момиче изобщо може да направи нещо.

Обезсърчаваше я и мисълта, че всички останали човешки затворници продължават да бъдат държани в разплодителния лагер, унижавани ежедневно от своите илдирийски господари. А най-лошото беше, че приемаха смирено ужасната си участ. Поколение след поколение бяха възпитавани да вярват, че това е естественото предназначение и начин на живот на човешката раса. Всички бяха подлагани на едни и същи ужасяващи експерименти, но единствено Нира беше оказвала яростна съпротива. Другите не познаваха никаква друга възможност.

А сега се намираще тук, захвърлена, но пазена за всеки случай. Отне ѝ много време, докато проумее защо губернаторът на Добро просто не я беше убил. Сигурно възнамеряваше да я запази като заложник, като силен коз. Срещу Джора'х? За да спаси сам себе си ли я беше спасил губернаторът? Единствената ѝ надежда беше, че Удру'х би могъл да извлече някаква полза от нея.

И тя чакаше ден след ден на острова и се молеше Джора'х най-накрая да я намери. Крепеше я крехката надежда, че Осира'х е

разбрала всичко и скоро ще намери начин да помогне на всички затворници...

Нира разказваше всичко това на дърветата. Ако някога изобщо се върнеше на Терок, щеше да разполага с огромно богатство от истории и преживявания, които да споделя с истинските световни дървета — те поне щяха да ги изслушат.

67.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Скитническите кораби се спуснаха над Терок като вихрена кавалерия.

Ческа беше в първия кораб заедно с баща си. Беше ѝ приятно да направи нещо, за да помогне на терокците, и се надяваше поне малко да облекчи мъките им и да постигне нещо, с което да се гордее. Не беше имала възможност да предложи любовта си на Рейналд приживе, но знаеше, че онова, което прави сега за неговия народ, би било много по-важно за него.

Докато вихрушката от кораби приближаваше опустошената и опожарена гора, Ческа оглеждаше невероятната разруха, която хидрогите и фероуите бяха оставили след себе си.

Погледна баща си с насълзени очи — доволна все пак, че е заедно с него в такъв труден момент.

— Само се моля да съм довела подходящите хора и да носим достатъчно провизии, татко.

Ден Перони се беше съсредоточил върху сложните маневри за кацане.

— Ти тръгна след своята Пътеводна звезда, за да извършиш това благородно дело, Ческа. Имай вяра, че си била достатъчно предвидлива, за да се сетиш за всичко, от което ще имаме нужда. И да не си, ще се справим. Ще успееш отново да ги изправиш на крака.

Като момиче често пътуваше с неговия търговски кораб от едно местоназначение до друго — ханзейски колонии, отдалечени скитнически селища, зловещата пренаселена Земя. На дванайсетия ѝ рожден ден баща ѝ я доведе на Рандеву и убеди говорителката Окая да я обучи на тънкостите на персоналната и семейна политика, от които самият той нямаше никаква представа. Така че когато Ческа го покани да участва в хуманитарната мисия на Терок, той не се поколеба дори за миг. Споменът за окуражителната му усмивка топлеше сърцето ѝ...

Многоцветните кораби наехаха един след друг върху разчистените пространства, където доскоро се бяха извисявали високите световни дървета. Ческа преглътна заседналата в гърлото ѝ буца и си спомни единствения път, когато беше посетила тази планета: за тържествената си годишна церемония. Тогава имаше зелени жреци и дървотанцьори, екзотични блюда и горски аромати, жужене на насекоми и проблясващи между дърветата светлинки.

Всичко това беше изчезнало.

Ческа слезе от кораба и застана до баща си. Изпоцапаните терокци започнаха да излизат от временните си убежища. Тя забеляза сред тях родителите на Рейналд, измършавели и унили, сякаш всяка капчица радост и енергия бе изцедена от тях. Отец Идрис — квадратно подстриганата му брада беше набраздена от сиви ивици — гледаше новодошлите, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Ческа му се усмихна окуражително, горда със своето многолюдно скитническо семейство.

— Клановете се питат дали бихте приели помощта ни. Можем ли да ви подадем ръка за подкрепа?

Усмивката на майка Алекса разцъфна като цвете.

Ако не се броеше краткотрайното шоу за оказване на помощ, което зевесетата бяха разиграли на Терок след нападението на хидрогите, военните не бяха свършили почти никаква работа. Наблюдателните спътници, които бяха оставили в орбита, предоставяха полезни изображения на терокските континенти, но терокците не разполагаха нито с работна ръка, нито с оборудване, нито с ресурси, за да се справят с криза от такъв огромен мащаб.

Дори с подкрепата на абсолютно всички работоспособни терокци пред скитниците лежеше тежка задача.

Като използваха полуготови жилищни модули, предназначени за светкавично изграждане на селища на негостоприемни светове, инженерите на клановете издигнаха базов лагер на една поляна, където всички световни дървета бяха повалени от ледените вълни на хидрогите. Терокците се присъединиха към тях — обясняваха постигнатия до този момент напредък, обсъждаха планове и

предлагаха решения с какво най-добре биха могли да помогнат техните зелени жреци.

Ческа наблюдаваше как нейните хора работят с огромно въодушевление и енергия редом с изтощените терокци. Индустриални повдигачи разчистваха задръстилите изпепелената земя непроходими боклуци и струпваха огромните стволоче на загиналите световни дървета на високи купчини, които щяха да останат като паметници на световната гора. Огромни екскаватори, предназначени за миннодобивни и конструктивни дейности на лишени от живот планети, работеха на максимални обороти и за един ден свършваха толкова работа, колкото терокците не биха успели да свършат за цял месец.

— Основната ни грижа е да предотвратим по-нататъшната ерозия — каза Кото Окая, докато оглеждаше цялостния проект. — Ако не сме готови до следващия тежък дъждовен сезон, катастрофата ще е невероятна.

— Тази вече е невероятна — напомни му Ческа.

Той се почеса по къдравата кестенява коса.

— Точно така. И по-добре терокците да не преживеят още една.

Понеже познаваше изключителните способности на инженера, Ческа беше изпратила кораб до мразовитата Джона 12. Кото не обичаше да прекъсват работата му върху проект, който вече е обсебил цялото му внимание, но Ческа му беше поискала лична услуга и съпротивата му се беше стопила. Сега я следваше по петите като предано домашно куче.

Кото съжаляваше, че не е имал възможността да проучи останките от разбития краб на хидрогите, преди зевесетата да го отмъкнат на Земята, но Ческа се опитваше да съсредоточи гениалните му хрумвания върху неотложните проблеми и той насочи енергията си към възстановяването на горския свят.

— Вече почистихме цялата селищна зона, затова накарах корабите да разпръснат мрежа от биодеградиращ полимер, за да стабилизира почвата. Екип от терокци вече тръгна да търси бързо растяща местна растителност за първата фаза на възстановителния процес. След това искам да вдигна подпорни стени и да терасирам някои от тези хълмове.

Той вдигна един тънък лист с електронни планове и почна да проектира изображение след изображение.

— Мога да инсталирам модерна канализация, тръбопроводи, вентилационни системи и комуникационни възли.

— Те имат своя технология, Кото. Внимавай да не направиш нещо, което не искат.

Той замига.

— Добре де, първо ще ги попитам. Но досега поне са възхитени от обновителните планове и непрекъснато ми помагат. — Показа следващото изображение. — Обикновено използвам необработени метали и сплави като структурни материали. Но в този случай се съмнявам терокците да се съгласят да разравяме или да пробиваме дупки в оголените им скали...

— Изобщо не си го помисляй. Това е подходящо на някой пуст астероид, но тук екосистемата вече достатъчно е увредена. Трябва да излекуваме и възстановим планетата, а не да влошаваме положението ѝ.

— Тъкмо това имам предвид. — Кото чукна плановете с пръст. — Направих анализ на състава и изследвах загиналите световни дървета. Това е забележително вещество, яко почти колкото стомана, но същевременно и гъвкаво. Можем да използваме този закален от огъня дървен материал за базисна рамка на всички структури, от които се нуждаят терокците.

— Е, такъв материал поне със сигурност има в изобилие — отговори Ческа и огледа рухналите наоколо дървета. — За нещастие.

Кото гордо ѝ показва шедьовъра си — проект с приложение на спасеното дърво, няколко необходими компонента скитническо производство и автентичния материал на гъбения риф.

— Виж, мога да укрепя тези части от стария град и да издигна отново останалите. Ще стане по-добре, отколкото е било.

Уникалното му въображение впечатли Ческа.

— Първо трябва да получим одобрението на терокците, но мисля, че ще са доволни.

И наистина смая вгълбения в проектите си изобретател с неочаквана и възторжена прегръдка.

Ден Перони летеше към два влекача за вода, управлявани от близнаците Торин и Уин Тамблин. Те бяха докарали две от цистерните си от водните мини на Плумас, за да ги използват в мащабните операции по загасяване на все още тлеещите пожари по различните континенти.

Бащата на Ческа изпращаше ежедневни доклади до базовия лагер за напредъка на пожароспасителните операции. Вече се справяха и с последните неугасени пожари. Дори от височината, на която се намираше, Ден почти усещаше въздишката на облекчение, която се изтръгваше от разумните дървета. Всеки загасен пламък беше като изваден трън от нежната плът на планетата...

Ческа се беше заслушала в разговора на група скитнически агрономи с Ярод и други високопоставени зелени жреци.

— Предполагам, ще разберете, че ние, скитниците, сме доста опитни по отношение на ефективните методи на засаждане. Специалисти сме и по високите добиви. В повечето случаи нямаме друга възможност, освен да рециклираме всяка капка вода, всяка троха тор, за да произведем максимум годна за консумация биомаса. — Марла Чан Тайлар — майката на Нико — показваше изображения на окъпаните от слънчева светлина парници на далечен астероиден пояс. — На Терок вие разполагате със семена и издънки на световни дървета, но е необходимо да направим израстването на нови дървета по-ефективно.

— Всяка фиданка е от значение — съгласи се Ярод.

— Ето, че започваш да разсъждаваш като скитник — възкликна Марла. — Ще трябва да изградим напоителна система, да разположим в шахматен ред редици високостеблени и нискостеблени растения и да сме готови да ги разсадим, когато настъпи подходящият момент. Имаме много земя за покриване.

Ческа ги остави да обсъждат и планират и останала за малко сама сред цялата тази въодушевена суматоха от всевъзможни дейности, вдигна очи към порутения гъбен град и отново изпита сладко-горчива болка.

Ако всичко това не се беше случило, сега щеше да е омъжена за Рейналд. Съюзът между скитниците и терокците щеше да е направил по-силни двата народа, а Джес щеше да е загърбил всички надежди за

продължаване на любовната им връзка. Но Рейналд беше мъртъв, а Джес беше станал нещо повече от човешко същество.

И все пак тук тя може би щеше да спаси нещо много по-важно. Огледа едно обгорено дърво и стисна устни в решителна усмивка.

68.

ИНЖЕНЕР СПЕЦИАЛИСТ СВЕНДСЕН

След като слънцето залезе и факлите върху куполите на Двореца на шепота бяха запалени, екипът учени продължи да изследва докараните от Терок разрушени отломки от бойното кълбо на хидрогите. Вече седмици наред учените и инженерите изучаваха подробно всяко късче.

Около огромния навес, който скриваше трофея от любопитни очи, бяха струпани бараки с оборудване и други постройки. Платформите с инструменти и химикали бяха осветени ярко. До високите части на сферичната черупка на бойното кълбо бяха издигнати скелета за достъп. Мъже и жени се суетяха около отломките, оглеждаха ги и си водеха бележки.

Придружени според протокола от четирима кралски гвардейци, Питър и Естара прекосиха хванати за ръце площада и се приближиха до платнището на навеса. Някои от механиците забелязаха краля, спряха работа и застанаха мирно като пред високопоставен военнокомандващ.

Малко объркан, русият Свендсен избърса ръце в някакъв парцал и забърза към краля.

— Крал Питър, за нас е чест да ви посрещнем! Проявеното от вас внимание повдига духа на екипа ми!

И му подаде ръка. Гвардейците застанаха нащрек, но Свендсен не обърна внимание на притеснението им.

Кралят благосклонно пое подадената му ръка.

— Съжалявам, ако посещението ни смущава заниманията ви. С кралицата не бихме искали да ви попречим.

— О, но това означава за нас, че проявявате интерес към нашите дейности и резултатите от тях! — Свендсен махна на останалите да продължат проучванията си. — А защо вашият брат Даниъл не проявява интерес към работата ни?

Питър — не беше подготвен за подобен въпрос — се поколеба.

— Ами... принцът има твърде наситена програма за обучение, инженер Свендсен. Все още трябва да научи много неща.

— О, няма това не се отнася за всички нас?

Естара се оглеждаше с грейнал поглед.

— Надявам се, че екипите ви откриват интересни подробности, инженер Свендсен. Тези къмба унищожиха огромна част от моята световна гора.

Свендсен беше нетърпелив и възбуден като дете, което няма търпение да разкъса опаковката на отдавна бленуван подарък.

— Бойното къмбо е изключително впечатляващо, но се надявах да открия ахилесовата му пета. За съжаление запазените отломки са твърде недостатъчни, за да ни дадат възможност да установим евентуалните му недостатъци. Не успяхме да стигнем и до съществени заключения относно неговата технология и механика.

Той тръгна припряно към съседната платформа и Питър и Естара престанаха да се съобразяват с протоколно бавното кралско придвижване. Инженерът се мушна под един огромен извит фрагмент и продължи:

— Не успяхме да открием незасегнато оборудване или части от двигателната или оръжейната им система. Това е просто една купчина безполезен боклук.

Кралят плъзна пръсти по хладната гладка повърхност.

— А анализирахте ли материалния му състав? Не бихме ли могли да го копираме или поне да използваме информацията за модифициране на нашите фрактурно-пулсаторни торпеда или въглеродни разрушители?

— Може би. Четирима от най-добрите ми изследователи на сплави проучват малък фрагмент от корпуса. Компютърните симулации и неразрушителните анализи не доведоха до резултат. Дадох им разрешение да го бомбардират с цялата земна ярост с надеждата да открием нещо, което да надраска бронята му. — Свендсен закрачи по площадката. — Един специалист ми каза, че винаги е мечтал за подобен проект — да използва специализираните си познания за разтрошаване на различни вещества. Увелича се по това.

— Но нали фероите са успели да го разтрошат — намеси се Естара.

— Повярвайте ми, правим всичко възможно да възпроизведем технологията им.

Свендсен изреди върху един монитор таблиците, сведенията и резултатите от безбройните опити и накрая се обърна към двамата и повдигна безпомощно рамене.

— Като си помисля колко много научихме от разглобяването на кликиския робот, ми се иска да научим поне една стотна от това от тази останка тук.

За щастие, това не беше единственият действащ проект на Ханзата. Само преди седмица крал Питър беше направил официална визита на производството на гигантските кораби-разбивачи — шейсет нови манти-камикадзе, предназначени за унищожаване на бойни кълба. Ханзата продължаваше да бълва и огромни количества нови бойни компита за екипажи на ЗВС въпреки резервите на Питър.

Инженерът удари с юмрук твърдата диамантена броня.

— Не съм сигурен, че сме в състояние да изстискаме още някаква информация от това нещо.

Питър кимна.

— Може би ще свърши повече работа като туристически обект.

Естара се усмихна унило.

— Добре поне, че е разрушено. По-добре паметник на победата срещу хидрогите, отколкото на поредното поражение.

На следващия ден Свендсен влезе в кабинета на председателя Венцеслас.

— Викали сте ме, господин председателю.

Не беше сменил работните дрехи, с които проучваше бойното кълбо. Огледа се и видя седналия до масата генерал Ланиан — преглеждаше разни документи и записки.

Безупречно облеченият председател стоеше прав зад бюрото си.

— Да, така е. Имаме някои въпроси във връзка с дейността ви.

Свендсен затършува из джобовете си, но не намери онова, което търсеше.

— Мислех, че нося копие с разпечатките от бележките си, но все още нямам заключително становище за отломките на хидрогите. Екипите ми използват цялата налична техника, но не успяхме да открием кой знае какво. Мога да ви кажа какъв е основният структурен материал, но това го знаем отдавна. Все още не можем да го

разтрошим. Или имате предвид напредъка с производствените линии на бойните компита? Би трябвало да видите какъв...

Председателят го прекъсна:

— В настоящия момент, доктор Свендсен, най-много ме интересува какво установихте за скитническото компи, което ви предоставих да проучите. Вече минаха няколко месеца, откакто компито блокира информацията относно разположението на скитниците. Тази информация ни е изключително необходима в момента във връзка с планираните военни действия.

Свендсен се навъси в недоумение, после се сети.

— А, да, учителският модел. Доколкото си спомням, обозначението му е ЕА? Съжалявам, сър, толкова много задължения имам, че... — Той сбърчи чело. — Изключително интересен случай. Предумишлено цялостно изтриване на паметта, осъществено от самото компи.

— Казах ви, господин председателю — обади се Ланиан. — Скитниците крият нещо, в противен случай не биха предприемали подобни мерки за безопасност. Това е истинско коварство.

Свендсен сплете дългите си пръсти.

— Доколкото си спомням, сър, вие неволно сте задействали внедрената от скитниците защитна програма. Вероятно сте задали неподходящ въпрос. — Той се усмихна, но председателят не отвърна със същото. — Компито е блокирало всичките си вериги, покрило е всички база данни с безсмислици, форматирало е цялата си памет, която е напълно изтрита. Изключително изобретение. Може би трябва да приложим нещо подобно в нашите класификационни системи — много е ефикасно.

— Ще го обмисля — измърмори Ланиан, без да вдигне очи от заниманията си.

— Може ли да се спаси нещо? — попита председателят.

Замисленият Свендсен се приближи до един от прозорците и погледна навън.

— Всички системи са напълно функционални от техническа гледна точка, но трябва да реинсталираме базисна инструкционна схема, за да заработи отново.

Председателят се обърна към Ланиан.

— Плюс това компито е собственост на ваш офицер от ЗВС. Това повдига допълнителни подозрения.

Генералът се намръщи и отмести документите встрани.

— Да, господин председателю, формално ЕА принадлежи на командир Тасия Тамблин. Тя не знае какво се е случило с компито ѝ и очевидно го смята за изгубено. Подаде един-два рапорта за издирване, но не разгласява случая. Вероятно се бои от дисциплинарни мерки. Формално Тамблин няма право да изпраща никъде компито без надлежното разрешение. — Ланиан стисна устни, сякаш нямаше особено желание да разкрива онова, което му е известно. — Трябва да отбележа, че лично познавам Тамблин и разговарях с нейния командващ офицер. Адмирал Уилис твърди, че службата ѝ е безукорна. Командир Тамблин беше избрана да пусне първия кликиски факел на Пторо. Хидрогите унищожиха небесната мина на нейния брат там и тя им има зъб. Добър войник, въпреки че е скитник.

— Това не означава, че не е слабо звено в редиците ни — отвърна председателят, — така че не бих искал да си затваряме очите пред подобна вероятност. Твърде много е заложено на карта, твърде много неща все още не знаем, и то в момент, когато възнамеряваме да предприемем твърд курс срещу скитниците. Не съм убеден, че трябва да разчитаме особено на лоялността на командващ Тамблин. Изолирайте я от всичко, свързано с новата офанзива, и се постарайте да я следите незабелязано.

— Ако инсталирам технология за проследяване на мантата ѝ, може да стане — каза Ланиан. — Но не бива да допуснем екипажът ѝ да се досети за подозренията ни. Това може да се отрази неблагоприятно върху цялата командна верига.

— Ще приложим малко по-голяма изобретателност. — Базил се обърна към Свендсен. — Реинсталирайте компито, възстановете основните му функции и го върнете на Тамблин. Измислете някаква история къде е било през цялото това време. След което... ще видим.

— Ако внезапното появяване на компито изглежда прекалено нагласено, Тамблин може да стане подозрителна — предупреди Ланиан.

— Всички сме подозрителни, генерале. Напоследък това ни е ежедневието.

Ланиан го изгледа с недоумение.

— Но с какво ще ни помогне това?

Председателят се усмихна.

— Инженер Свендсен може да инсталира и пасивна програма за проследяване, която да ни даде възможност да записваме всичко, което вижда ЕА, докато се навърта около нашата скитничка. Компито ще е наш шпионин, без изобщо да подозира.

69.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Щом мантата на Тасия кацна за презареждане след приключване на обиколката на възпламенените със стари кликиски факли звезди, адмирал Уилис се качи на борда. Необичайната усмивка върху лицето на възрастната дама беше озадачаваща, но приятна изненада.

— Командир Тамблин, имам чудесен подарък за вас.

При появяването на командващия бойната група на ЗВС в квадрант седем целият личен състав застана мирно.

— Какъв по-точно, адмирале? — попита Тасия. — Да не би да имаме разрешение да сритаме в задника още някой хидрог? Нямам нищо против да развърнем поредния кликиски факел, след като резултатът от последния е толкова удовлетворителен.

Уилис се обърна към вратата и каза на някого в коридора:

— Хайде, пуснете го да влезе.

Придружено от един служител на ЗВС, в командния пункт с тежка походка се появи едно компи. Полимерната му облицовка беше почистена и излъскана, сините му светлинни тела бяха подновени.

— ЕА! — възкликна Тасия. Не можеше да повярва на очите си. — Къде се губиш? — обърна се изумено към адмирал Уилис. — Как успяхте да го откриете? Няма го от половин година!

Компито се обърна към нея и каза с безизразен глас:

— Ти си Тасия Тамблин.

Все още усмихнатата адмирал Уилис продължи:

— Току-що получих съобщение от главната квартира на ЗВС. Компито ти е било намерено в повреден товарен кораб на Ханзата, очевидно пострадал при нападение на хидроги. Целият екипаж е загинал. Едва измъкнахме компито от ръцете на хора, които ровят из боклуците.

— О, ЕА, толкова се радвам, че се върна! През какви ли изпитания си минало...

— Нямам никакви спомени, Тасия Тамблин. — Симулираният му глас беше напълно лишен от изразителност. — Съобщиха ми, че си законният ми собственик.

Тасия погледна с недоумение адмирал Уилис и тя й обясни:

— Всички системи на борда на товарния кораб очевидно са блокирали от енергийното оръжие на хидрогите. По всяка вероятност и паметта на компито ти е изтрита. Открихме серийния му номер и датата на производство, но... — тя повдигна рамене — в ЗВС не се съхраняват задължително досиета на скитнически компита и техните собственици. Как е избягало от теб ЕА? Да не е било откраднато?

Тасия се опита да запази самообладание.

— Не знам. Изчезна при изпълнение на семейна поръчка, която му възложих преди офанзивата на Оскивъл. Нямам представа какво се е случило. След като паметта му е изтрита, вероятно никога няма да разберем. — Тя клекна пред слушателското компи. — Добре, че пазя стари дневници и вероятно бих могла да кача някои от тях, за да възстановя паметта ти, ЕА.

После, спомнила си за изискванията на устава, се изправи и застана мирно.

— Адмирал Уилис, свободна ли съм? Бих искала да заведа ЕА в каютата си и да направя преценка на повредите.

Уилис посочи монитора.

— Флотът от квадрант седем е на док и чака заповеди. В момента не очаквам възникването на извънредна ситуация. Всъщност от доста време задникът ми не е докосвал командния стол на манта. Ще поема следващата ти смяна, за да поопресня паметта си. Все пак от мен се очаква да правя проверки от време на време, нали? — Възрастната дама изпука кокалчетата на пръстите си. — Предполагам, че екипажът ти ще ме впечатли.

— Помощник-командир Рамирес ще се справи отлично — отговори Тасия и хвърли поглед към навигатора си.

Командният състав на Тасия не остана особено въодушевен от перспективата да изпълнява рутинните команди на адмирала, докато тя следи дейностите по време на дежурството им. Но вниманието на Тасия беше насочено към ЕА и тя поведе компито към каютата.

Затвори вратата, седна на ръба на леглото си, сложи ръце върху коравите рамене на компито и го обърна към себе си. Синият

слушателски модел се характеризираше с надеждност и независимост. Тасия беше внедрила в паметта му някои специфични програми, но обучението по шпионаж не беше сред тях. Обясненията на адмирал Уилис за това как е било намерено изглеждаха правдоподобни... до известна степен.

— Помниш ли нещо, ЕА, някакви подробности? Кой е последният човек, с когото разговаря, преди да те дезактивират?

— Нямам никакви спомени.

— Помниш ли ханзейския товарен кораб или нападението на хидрогите?

— Не, но разполагам със сведения за ситуацията.

Тасия не знаеше на какво да вярва. Знаеше, че ЗВС нямат никакви задръжки да си пъхат носа в личните проблеми на хората. Спокойно биха си позволили да разпитат подробно слушателския робот и да предизвикат тотално изтриване на паметта му. Стисна юмруци. На ЕА му липсваше не просто памет — липсваше му цялото им общо минало.

— Добре, ЕА, да се опитаме крачка по крачка. Преди да тръгнем от вкъщи, паметта ти беше толкова претоварена с предишни събития и ненужни умения, че се наложи да направим известно почистване. Този път ще добавя само съществени спомени и ще пропусна досадните подробности.

— Слушам те, Тасия Тамблин.

— Ти си слушателски модел. Такова ти е предназначението.

Тасия се отпусна по гръб на леглото и се загледа в тавана; чудеше се с какво да започне, без да посочва конкретни скитнически планети и съоръжения.

Първият собственик на ЕА беше брат й Рос. Беше подарил компито на Джес, а той впоследствие го бе отстъпил на нея. Сега спомените на ЕА за Рос Тамблин бяха изчезнали завинаги заедно със самия Рос. А Джес не беше виждала от години: надяваше се, че е жив и здрав. Изпълнена с болка от всички промени в живота си и от всичко, което беше оставила зад гърба си, Тасия започна:

— Първо нека ти разкажа за времето, когато се осмелявах да се разхождам по тънката кора лед, замръзнала по крайбрежието на водната луна, където живее нашият клан. Тогавя бях още малко момиче, осемгодишна, и вероятно съм го правила, защото сигурно съм

била по-лека от теб. Не осъзнавах, че като компи нямаш никакви задръжки, а просто изпълняваш инструкциите ми, независимо колко глупави са те.

Спомни си как малкото компи пристъпва тронаво по тънката ледена кора на Плумас. От вледенения небесен покров над главата ѝ грееха закрепени изкуствени слънца, светлината им се отразяваше във фасетъчните стени и айсбергите. ЕА пристъпваше до самия ръб на тънката ледена кора — ледът започна да се пука и да се троши. В първия момент Тасия се разкикоти, след това му извика да спре... наблюдаваше ужасена как компито потъва в ледените глъбини.

Чула отчаяните ѝ викове, майка ѝ се втурна от помпения заслон. Видя какво става и се опита да направи нещо. Започна да спуска кабели и метални детектори, за да открие ЕА, но компито продължи да потъва, а системите му да замръзват, въпреки че имаше защита спрямо екстремна околна среда.

— На майка ми ѝ трябваха два часа, докато те открие — продължи Тасия и се усмихна на спомените си. — Когато те изтегли изпод леда, замръзналата вода беше образувала около теб ледена черупка. Настоях да те вкарат в моята стая и засилих топлинните генератори до максимум, за да се стоплиш. Запарих чай от черен пипер, но ти, разбира се, не можа да го изпиеш. Беше се вкочанило, но аз бях тази, която треперех през цялото време. Тогава наистина ме уплаши, ЕА. — Тя се обърна и погледна неподвижното съсредоточено компи. — Нищо ли не си спомняш?

— Вече ще го запомня, Тасия Тамблин.

Тя въздъхна.

— Това е само началото.

Щеше да мине доста време, преди ЕА да стане приятелчето, от което имаше нужда.

70. ЗЕТ КЕЛЪМ

В централния административен комплекс Дел Келъм оглеждаше мониторите, които следяха дейностите в корабостроителниците. Изглеждаше безкрайно доволен от себе си. Зет наблюдаваше кръстосващите в цистерните акули, сигурна, че всеки момент баща й ще се впусне в поредната си лекция или високопарна проповед. Винаги й беше забавно да изслушва многословните излияния по една или друга тема и знаеше, че и този път няма да остане разочарована.

— Спасихме сто двайсет и три бойни компита от корабите на зевесетата. Сто двайсет и три! На всички до едно изтрихме паметта и старото програмиране. След което инсталирахме нови базисни програми, така че в момента са щастливи, че могат да служат на нас. Модулни помощници. — Той поклати голямата си глава. — Ех, ако можехме да накараме и тези трийсет и двама безделници да вършат поне една десета от онова, което биха могли да свършат.

Зет го накара да седне на един стол, за да разтрие напрегнатите мускули на широките му рамене.

— Компитата са програмирани да са бачкатори, татко, а скитниците са възпитани да си сътрудничат и да си вършат работата. Докато тези зевесета са глезени от деца, точно затова са така безпомощни. Дори не знаят как да си сипят кафето и да си облекат дрешките сутрин.

— Значи очаквам твърде много от тях? — изръмжа Келъм. — По дяволите, поне да не бяха толкова неприятни! Непрекъснато се оплакват, че са отегчени... но въпреки това отказват да участват. Ако гравитацията ни не беше толкова ниска, сигурно щяха да получат хемороиди от това седене върху задниците си, без да вършат нищо.

Зет се изкикоти.

— Е, тогава щяха да станат наистина раздразнителни.

Огромната диаграма на стената до рибната цистерна беше изпъстрена с преплетените орбитални трасета на постоянните

съоръжения. Светлите точки отбелязваха местоположението на стотици кораби и изкуствени конструкции. Екраните показваха цял микрокосмос от корабостроителни дейности, като се започне от тези на рудните картографи и рудокопачи и се стигне до интериорните дизайнери и декоратори, които доизкусуряваха последните подробности на готовите космически съдове.

Повечето бойни компита бяха препрограмирани най-вече за извършването на най-трудните дейности в корабостроителниците, като пренасянето на богатите на метал отломки по-близо до огромните топилни. Други подробно картографираха гравитационните полета на пръстените и отбелязваха безопасните зони за преносими фабрики и нови стабилни орбити за конструктивни рамки.

— Оставихме част от разузнавателната им програма непокътната, само онова, което би ни било от полза, така че тези бойни компита вършат отлична работа при високорискови проучвания. Четирийсет от тях изпратих в най-плътните концентрации на пръстените, където никога не съм дръзвал да полетя. Прекалено плътни и рисковани са. Със светкавичните си реакции това са най-съвършените пилоти, на които съм попадал — дори на нашите овехтели тромави загребвачи.

— Не са по-добри от мен, татко.

— Не бих искал да пробваш, сладурано. Остави на компитата необмислените рискове. А и ако се повредят... е, винаги можем да използваме компонентите им за отпадъци.

Келъм увеличи един сегмент от изображението и пунктираните точки заприличаха на рояк комари.

— Близо до планетата пластовете са толкова плътни, че досега никой не смееше да се приближи, но пък трябва да са много богати на суровини. Изненадващото е, че очаквах да загубя половината от тях, но те продължават да изпращат сведения. — Потекоха водопади от подредени в колони цифри и символи. — По дяволите, виж всички тези метали! Една шепа бойни компита могат да оставят без работа старите ни рудокопачи.

— Повечето от тях не биха имали нищо против, татко. Оплакват се не по-малко от нашите гости зевесетата.

Съсредоточен в данните, Келъм не я чу. Чукна с пръст по едно абсолютно необичайно показание и възкликна:

— Какво е това, по дяволите?

Зет погледна и каза:

— При всичките сензори, които си инсталирал в разузнавателните загребвачи, как можа да забравиш да поставиш оптически предаватели?

— Та това са компита! Изобщо не ми хрумна, че ще трябва да правят огледи. — Келъм сви рамене и прокара пръст по диаграмата. — Виж тук. Каквото и да е, няма нищо общо с останалите материали.

— Може би още останки от ЗВС — предположи Зет. — Може да са се спуснали по-близо до планетата.

— Но всички сигнатури са погрешни.

Тя вдигна брадичка.

— Цял ден ли смяташ да се взираш в този компютър, или тръгваме да огледаме сами?

Той се ухили.

— Да вървим, по дяволите.

— Но да се разберем предварително: аз пилотирам, татко. Никакви възражения.

Келъм знаеше, че е излишно да упорства.

Зет кръжеше из най-плътния вътрешен пръстен със скорост, от която баща ѝ изпитваше безпокойство. Някои от препрограмираните бойни компита летяха около тях като придружители, като я насочваха в безопасен курс и излъчваха предупреждения за приближаване на опасни струпвания. За да не демонстрира нервността си, баща ѝ... не спираше да бърби.

— Забелязвам, че прекарваш доста време с онзи млад командир от зевесетата — Фицпатрик.

Тя повдигна рамене, за да прикрие смущението си.

— Тормозя го безмилостно, но пък друго не е възможно. Самата му личност ме провокира да натискам копчетата му, но реакциите му никога не ме разочароват.

— Ами тогава се опитай да натиснеш някое копче, за да свърши някоя работа за разнообразие. Смяташ ли, че вече привикват с живота тук?

Зет изпъшка.

— Изобщо не.

— В такъв случай не знам какво да правя с тях. Време е да се научат да са от полза. Вече са осиновени семейни членове, а не затворници.

Зет в последния момент избегна три стрелнали се метеорита.

— Съмнявам се изобщо някога да почнат да се възприемат по този начин, татко. Засега са най-добри в създаването на главоболия.

— Не е голяма файда. И какво мислиш за този младеж? Той е красив, а на твоята възраст...

— Татко, да си забелязал случайно отломките, през които се промъквам? Остави ме да се съсредоточа, ако обичаш.

— Разбира се.

Той изду многозначително устни, което я вбеси, но тя наистина не го беше прекъснала само за да си намери повод да не отговори. Наистина трябваше да се съсредоточи върху полета.

Компитата-придружители изсвистяха пред нея и във фланг — насочваха я в безопасен курс. Тя дръпна рязко контролния лост наляво и надясно, не смееше дори да примигне. Баща ѝ до нея пребледня и сграбчи ръчките на седалката. Корабите на компитата пострадаха сериозно и по корпусите им зейнаха множество пробойни, но крабът на Зет получи само няколко драскотини и лека пукнатина с формата на звезда върху дебелия преден екран.

Келъм се овладя и погледна показанията на един малък монитор.

— Вече приближихме.

Зет посочи с брадичка.

— Ето там. Блести много по-ярко от останалите скални парчета.

Под отразената от облаците на Оскивъл светлина нещо светеше като ярък диамант сред купчината отломки, които сякаш образуваха плътен защитен слой около него. Компитата-придружители се завъртяха в кръг и се гмурнаха, насочвайки Зет в безопасен курс.

Характерните геометрични контури на предмета бяха не по-малко отличителни от блестящия корпус. Осеяната с остри шипове сфера се носеше самотно в пространството сред плътното минно поле от скалисти отломки.

— Кораб на дроги — прошепна Зет.

Келъм прехапа устна.

— От по-дребните е.

Тя се приближи още повече и подскочи в седалката си от удара на една скала по корпуса на кораба — тътенът отекна като чук върху наковалня. Зет стабилизира кораба и внимателно огледа чуждоземното кълбо.

— Обзалагам се, че е ударено при сражението, татко. Все пак зевесетата са успели да свършат нещо.

— Не отчитам никакви енергийни или жизнени показания... макар че изобщо не ми е ясно как би трябвало да изглеждат, по дяволите! Дръпни се малко и изчакай компитата да се приближат. Да видим как ще реагира.

Придружвачите приближиха малката чуждоземна сфера. Тя не реагира.

— Сигурно отдавна се носи наоколо. Дрогите явно не са забелязали отсъствието му. — Баща ѝ се ухили широко. — Значи си остава за нас.

Докато се изтегляше внимателно от плътния слой от отломки, корабът на Зет се разтърси от още три последователни сблъсъка, пораженията от които щяха да наложат лек ремонт. Келъм даде няколко разпореждания на роботизираните придружвачи.

Препрограмираните бойни компита прикрепиха теглещи греди към мазната повърхност на мъртвия извънземен кораб и бавно го издърпаха от гнездото му от натрошени скални отломъци на побезопасно място. Няколко метеорита рикошираха в сферата, без да оставят дори следа върху облицовката.

Баща ѝ вече преливаше от идеи.

— Може би ще се окаже най-голямото съкровище в цялото това бойно поле. Представяш ли си, сладурано, нашето собствено корабче-дрог! Скитническите инженери ще могат да открият как тиктака и да приложат някои от технологиите му в нашите съдове.

Газовата планета Оскивъл блестеше пред тях като скептично око, втренчено във всичко, което правеха.

— Щом се върнем в главния комплекс, ще потърся Кото Окая. Ако има човек, който може да разгадае това чудо, това е той.

71. НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Тъй като разнасяше вентална вода и разпространяваше мощните същества по необитаеми планети, Нико беше кръстил кораба си „Водолей“.

Преди години двамата с баща му го бяха сглобили от няколко полуразрушени съда на клана Тайлар. След спирането на небесните миннодобивни операции на Пторо имаха и голям брой трофейни космически кораби, товарни влекачи и всевъзможно оборудване, които не можеха да служат за други цели. Нико разшири товарното отделение и инсталира по-мощни двигатели и по-големи цистерни за горивото. Сега беше монтирал и специални контейнери за енергизираните вентали. „Водолей“ беше превъзходен космически кораб въпреки причудливия си външен вид.

Джес Тамблин беше разпратил своите водоносци до неизследвани кътчета на Спиралния ръкав — бе използвал стари илдирийски звездни карти и планетни проучвания. Благодарение на тези космически рейдове скитниците не само щяха да разпространят венталите и по този начин да им помогнат да се подготвят за битката с хидрогите, но освен това щяха да открият пусти планети, които биха могли да използват. Печеливш проект в много отношения.

Да се скита без точно посочено разписание и местоназначение напълно отговаряше на предпочитанията и уменията на Нико. Той почти никога не пристигаше, където или когато трябваше, а сега изобщо не беше необходимо да се тревожи за такива досадни подробности. Пулсиращите в контейнерите вентали, изглежда, също не им обръщаха особено внимание. Водните същества живееха в други времеви измерения и им беше достатъчно въодушевлението, че в Спиралния ръкав предстоят огромни промени.

Нико вписа в дневника си следващото предполагаемо местоназначение, което щеше да промени пост фактум, ако вземеше решение да запраши в друга посока.

— Мисля... да прескочим до Пторо — каза той високо, надявайки се на някакъв отговор: нали Джес можел да общува с венталите още преди да се „присъедини“ към тях. — Знам, че там няма вода за вас, но ви обещавам да намеря веднага след като зърнем Пторо. Може да се окаже интересно. Никой не се е мяркал там, след като зевесетата използваша кликиския факел. Ще направя снимки, за да ги покажа на родителите си — нищо, че и двамата ненавиждат Пторо.

Щом се замисли за семейната си история, Нико се запита дали венталите могат да долавят информацията в главата му. Неговият праядо беше закупил едно овехтяло илдирийско небесноминно съоръжение с чудовищни размери на Пторо и в продължение на две поколения кланът Тайлар го беше експлоатирал въпреки слабата му ефикасност. Справяха се някак си, но никога не можеха да заделят достатъчно средства, за да подновят системите. Баща му, Крим Тайлар, негодуваше, че бил принуден да се трепе със съборетината на дядо си.

Облаците на Пторо бяха студени, а старият облачен комбайн скърцаше и трещеше така оглушително, че баща му цял живот се оплакваше от тътена му. Нико прекара цялото си детство, зъзнейки в небесната мина, загледан в металносивите облаци.

Майката на Нико, Марла Чан, беше пристигнала от един астероиден парников комплекс, където се отглеждаха хранителни продукти за скитническите селища. Парниците на Чан бяха винаги затоплени от яркото слънце и майката на Нико така и не успя да свикне с мразовитите облаци и течения на Пторо. И когато хидрогите настояха добиването на екти да бъде прекратено, Крим беше истински щастлив да се махне от небесната мина, да я разпродаде за отпадъци и да вложи парите в парниците на Чан. Сега двамата с Марла се радваха на яркото слънце и отглеждаха хранителни продукти.

Нико обаче не го свърташе на едно място. Като всеки истински скитник, обичаше да кръстосва от място на място и да открива използвани находища от екти, които да доставя по скитническите аванпостове. Обичаше оживлението на Рандеву и Ураганово депо, но въпреки че шумът и бъркотията му харесваха, бързаше отново да се качи на кораба си и да тръгне да обикаля сам.

Мисията с венталите беше идеалното занимание за него.

Навигационните изчисления до Пторо не представляваха особена трудност, тъй като беше ходил там вече много пъти. Когато стигна до

бившия газов гигант, направи проверка, за да засече останали изследователски кораби на ЗВС или технически наблюдателни платформи в околността, но на мястото на някогашния студен сив свят видя само едно пламтящо кълбо.

Голямата гъска беше взривила планетата и Нико се надяваше, че е дала добър урок на дрогите.

Докато обикаляше в орбита все по-близо до бушуващите нажежени морета, забеляза елипсовидни отломки от пламъци, които се придвижваха напосоки и самостоятелно един от друг... очевидно живи. Носеха се сред нажежените газови слоеве като заиграли се в морските простори земни делфини, издигаха се и се гмуркаха, сякаш наслаждавайки се на новата си територия. Фероуи. Нико се усмихна удивено. Не беше очаквал да зърне огнените същества със собствените си очи.

„Внимавай“.

Предупреждението звънна в главата му. Говореха му венталите, както бяха разговаряли с Джес Тамблин в неговия мъглявинен гребач.

— Има ли причина за безпокойство? Нали на Терок фероуите помогнаха на хората срещу хидрогите?

„Те са непоследователни и не заслужават доверие. Съюзите им са потайни. Сега може и да са противници на хидрогите, но това винаги може да се промени“.

Тъй като корабът му не беше въоръжен, Нико бързо се отдалечи от Пторо, въодушевен много повече от това, че венталите най-последно му бяха проговорили, отколкото от това, че беше видял фероуи...

На старите илдирийски звездни карти в една близка звездна система беше отбелязана безименна планета с огромни океани и мразовити морета. Реши да са насочи към нея.

Провери още веднъж местоназначението и координатите и засече една навигационна грешка, преди да ги вложи — беше разместил две цифри на астралния квадрант.

След като приключи с изчисленията, Нико се опита да поднови разговора с венталите.

— Фероуи, вентали, хидроги. Кажете ми за какво беше тази древна война все пак. Защо избухна конфликтът ви с хидрогите? Защо се съюзихте със световните дървета и... какво направиха фероуите, та

престанахте да им вярвате? Всички вентали ли воюват на един и същи фронт?

Долови тътнещото присъствие в черепа си.

„В основата си венталите са една общност. Макар да съществуваме на различни места, нашето съзнание и мислите ни са свързани“.

— Значи също като световните дървета.

„По аналогичен начин, макар в миналото да е имало случаи, при които някои части от общото тяло на венталите биваха... заразявани“.

Заинтригуван, Нико изчака, но водните същества не му изпратиха повече мисли.

— Какво ще рече „заразявани“? Като застояла вода ли?

„Не би могъл да проумееш неуловимите подробности, както и особеностите на нашата война“.

— Поне бихте могли да опитате да ми ги разясните.

Водните същества му изпратиха цяла серия неясни изображения, проблясъци на хидроги и вентали, страховити огнени създания и овъглени гори. Той долови ужасите на унищожителната космическа война и с изумление разбра, че насекомоподобните кликиси — а дори и илдирийците! — са участвали в нея. Все още не успяваше да проумее за какво всъщност се сражаваха могъщите безтелесни същества — но причините вече нямаха никакво значение. Продължи да управлява замаян кораба си.

Като момче на Рандеву години наред ходеше на училище, където учеше за земните правителства и историята на клановете. Гувернантското компи УР отговаряше на нескончаемите му въпроси, тъй като децата на скитниците не разбираха битките, в които беше участвала човешката раса.

— Обзалагам се, че причините за вашата война са глупави или дребнави — измърмори накрая той. — Всички човешки конфликти са такива.

„Водолей“ се носеше с пълна скорост напред. Планът на Джес се нуждаеше от значителни количества екти, но говорителката Перони и всички възрастни представители на клановете се бяха съгласили. Все пак след обявяването на ембаргото за продажбата на екти на Голямата гъска скитниците разполагаха с известни излишъци от гориво и най-правилно беше да ги използват, за да дадат възможност на клановете

да се сдобият с всемогъщ съюзник срещу дрогите. Нико беше доволен, че участва в това начинание.

Контролният сигнал присветна и той се отърси от унеса си. Сигурно пристигаше на местоназначението... но звездната система не беше там, където беше очаквал. Той провери намръщен координатите, сравни ги с илдирийската карта и разбра, че е тръгнал от погрешна стартова точка. Въздъхна, твърдо решен да не си признае, че се е заблудил. За кой ли път. Мястото беше добро като всяко друго.

Коригира курса и прегледа данните. В звездната система — дори не беше сигурен дали е отбелязана на картите — имаше една малка планета, на която забеляза просторен океан.

— Ето, пристигнахме. Нов дом за вас.

Венталите в цистерните, изглежда, останаха доволни.

„Ще се умножим и разпръснем и така мощта ни ще нарасне още повече“.

Нико влезе в орбита и с облекчение избърса потта от челото си. Грешката му се беше оказала вярна.

— Щом сте с мен, няма страшно. Ще ви разнеса из целия Спирален ръкав.

72.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Тъй като Крена беше фермерска колония, хората не разполагаха с кой знае какво научно и техническо оборудване и Дейвлин нямаше с какво да анализира връхлитането на бойните кълба, прекосили небосвода на планетата.

За негов късмет хобито на един от архитектите в селището беше астрономията. Той имаше сравнително мощен телескоп, с който искаше да изследва нощния небосклон на Крена, но желанието му до голяма степен беше възпрепятствано от ярката светлина на луната, която не позволяваше да бъдат наблюдавани звездите и мъглявините. Когато наскоро слънчевата активност беше нараснала заплашително, разстройвайки местните комуникации, архитектът беше преустроил телескопа в слънчев и от време на време го насочваше към слънцето, като проектираше изображението върху екран. Но вече от месеци не го беше използвал.

— Искам да разбера какво става горе — каза Дейвлин на кмета Руис, когато научи за телескопа. — Би трябвало да се сетя, когато Рлинда Кет ми каза, че преди година е забелязала хидроги в тази система. Не го свързах със слънчевите петна и йонните урагани. Там става нещо — нещо неприятно.

Тъй като беше изчел множество секретни комюникета на Ханзата, свързани с войната с хидрогите, Дейвлин изпитваше нарастващ ужас от случващото се тук. Бойните кълба не бяха нападнали колонията, но в крайна сметка истинските им намерения можеха да се окажат много по-зловещи.

Двамата с кмета изчакаха архитекта да извади телескопа от навеса и го нагласиха така, че да могат да наблюдават слънцето на обяд. След като фокусира окуляра и вдигна проекционния екран, архитектът каза:

— И по-рано слънчевите петна бяха огромни, но като съдя по смущенията на радиовръзката, обзалагам се, че сега е още по-зле.

— Не смятам, че „по-зле“ е подходящата дума в случая — отговори Дейвлин, щом потрепващото изображение се фокусира.

До неотдавна звездата над Крена беше стабилно жълто-оранжево слънце... а сега беше същинско бойно поле.

Огнени кълба на фeroуи и бойни сфери на хидроги се стрелкаха като раздухани от внезапен порив на вятъра искри над лагерен огън и се сблъскваха едни с други. Самото слънце напомняше врящ котел.

Дейвлин се обърна към кмета.

— Има ли кораб, който бих могъл да използвам? На тази колония има ли съд, който може да излезе в орбита? Трябва да се приближа, за да огледам.

Руис и астрономът не схващаха напълно онова, което виждат, но Дейвлин явно беше обезпокоен. Двамата се спогледаха.

— След като Брансън Робъртс отлетя със „Сляпа вяра“, останахме без наличен транспорт дори до Релекер, която не е много далеч.

— Все пак има един едноместен кораб — добави астрономът. — Доста е вехт и трудно управляем, а и няма кой знае колко екти в резервоарите. Със сигурност няма да стигнат за контролен полет до, където и да било.

— Нека да погледна двигателите и да разбера сам. Нямам нужда от космическо гориво. Ще го използвам само за полет в системата.

Преди да тръгне, Дейвлин се обърна към двамата:

— По-добре не казвайте нищо на никого, докато не се върна. Ако е онова, от което се опасявам, ще имаме предостатъчно време за паника.

Дейвлин отдели цял ден за ремонт на двигателите и системите. Нямаше никакъв смисъл в поддържането на кораб, който не разполага с достатъчно гориво, затова предишният му собственик не се беше постарал да полага особени грижи за него, откакто липсваше екти.

Все пак с помощта на стандартно двигателно гориво Дейвлин успя да се издигне над планетата и се приближи до жужащия слънчев кошер. Едноместното корабче беше проектирано за туристически цели и беше снабдено с оборудване за изображения и чувствителни сензори, неподходящи за научни цели, а само за снимки за спомен.

Дейвлин нагласи снимачното устройство и го фокусира към слънцето. Затъмни централната сфера и успя да огледа разпокъсаните парцали на бушуващата корона.

— Лошо. Много лошо.

Фероите и хидрогите нанасяха пагубни поражения върху ядрото на звездата. ЗВС вече бяха докладвали за подобни мащабни сражения на стихийните свръхсъздания в безброй необитаеми системи. Сега обаче това се случваше тук, на Крена.

След като направи анализ на слънчевите течения, Дейвлин се изуми колко рязко е спаднала енергийната активност. Слънчевите петна представляваха огромни мрачни пришки', които се разширяваха като кървави рани върху повърхността на слънцето.

Дейвлин включи комуникационната система и се свърза с колонията — кметът Руис чакаше в градската станция. Отговорът му беше насечен от атмосферните смущения, а думите бяха накъсани и неясни.

„Чувам те, Дейвлин. Какъв е докладът ти?“

От слънчевата повърхност изригна огромен пламък — първият предсмъртен гърч на звездата. Дейвлин забеляза втурналите се като пирани хидроги.

— О, божичко, започна се.

Крена се намираше в огромна опасност, а хората там изобщо не си даваха сметка за това. Дейвлин изпрати зловещата новина колкото му беше възможно по-ясно:

— Скоро ще изгасят слънцето.

73. РЛИНДА КЕТ

„Сляпа вяра“ и „Ненаситно любопитство“ се носеха един до друг в пространството. Както едно време. И двата кораба бяха натоварени с провизии, сложно производствено оборудване, метеорологични уреди и инструменти за ентузиазираните колонисти, които дръзваха да преминат през кликиските транспортали.

На всяка от планетите имаше характерните за нея метали и минерали, които можеха да бъдат превърнати в полезни предмети, но дори най-амбициозните пионери не биха могли да се справят без съответните оръдия на труда. Този път „Сляпа вяра“ пренасяше огромни екскаватори и скални трошачи, които бяха с такива исполински размери, че изобщо не биха могли да преминат през транспортала дори ако някой успееше да ги изкачи по стръмния склон на Рейндик Ко и да ги промуши през коридорите на изоставения извънземен град.

„Ненаситно любопитство“ на Рлинда беше натоварен с провизии от протеини и витамини за четири месеца, за да гарантира оцеляването на заселниците през периода на оскъдицата, докато колонистите успеят да развият собствено земеделие и да се ориентират кои от местните форми на живот са подходящи за храна. Рлинда се чувстваше лично засегната, че пренася подобни боклуци — нима си заслужаваше изобщо да оцелееш, ако трябва да нагъваш безвкусните протеинови каши, — но не беше нейна работа да се заяжда с какво пълни кораба й Ханзата.

Нито пък на БиБоб. Докато следваше Рлинда в далечните й полети за доставки, любимият й бивш съпруг работеше усърдно и се стараеше да стои в сянка. Председателят Венцеслас спазваше обещанието си да „пренебрегне“ неофициалното му оттегляне от службата в ЗВС, но БиБоб нямаше доверие на генерал Ланиан и на останалите нищожества в офицерски униформи.

Двата кораба пристигнаха в новооткритата колония на Корибус цели два часа преди разписанието. Още в началото на търговската си кариера Рлинда беше превърнала в своя привичка раздуването на времетраенето за полет, така че редовно извършваше доставките си преди уточнения час. Предсрочното доставяне не вредеше на никого. Клиентите оставаха доволни и ѝ създаваха репутация, че е изключително надежден делови партньор — макар че ако някой се погрижеше да провери времетраенето на полетите на конкурентите ѝ, щеше да установи, че е абсолютно еднакво с нейното.

Летяха в тандем, всеки съвсем наясно с уменията на другия. Двата кораба приличаха на двойка соколи, които се спускаха към каньона с гранитни стени и празното доскоро кликиско селище. Кацнаха на разчистения космодрум сред шумолящите поляни встрани от каньона, но Рлинда не видя никаква комисия за получаване на доставките. Е, досега през транспортала бяха преминали само неколкостотин души, за да се установят тук, и със сигурност бяха претоварени с тежки и многобройни задължения. Но пък бяха тук едва от няколко седмици и сто на сто се нуждаеха от цялото оборудване и провизии, които можеха да доставят двата кораба. Следващият полет беше заплануван за след месец.

Тя се свърза със „Сляпа вяра“.

— Пристигнахме, БиБоб. Най-после Корибус. Бас лоя, че винаги си искал да кацнеш тук.

Отговорът му не я изненада.

— Никога не бях чувал за тая дупка, преди да ми кажеш, че е по трасето ни.

— Никога не си чувал за Корибус? Докато седиш през цялото това време в кораба си, защо не се поинтересуваш малко от история?

Той използваше почти цялото си свободно време, за да играе на симулационни хазартни игри и да прави лупинги за забавление.

— О, не само по историята не си падам. Никога не съм проявявал особен интерес и към актуалните събития, освен ако не ме засягат лично.

— Ти си безнадежден случай, БиБоб.

Тя изключи връзката и отвори люка на „Любопитство“. Гравитацията беше малко по-голяма от тази, с която беше свикнала, и тя се олюля на площадката.

От всички свързани с кликиската транспортална мрежа изоставени светове най-забуленият в мистерии беше Корибус. Опустошените от огъня кликиски руини бяха втвърдени в стъкло. В първоначалния си изследователски доклад един проучващ екип беше предположил, че тъкмо тази планета кликиската раса е превърнала в своята последна крепост срещу... нещо. Рлинда си спомни, че именно Корибус беше мястото, където Маргарет и Луис Коликос бяха разчели чуждоземните инженерни диаграми на кликиския факел. Като че ли пътищата ѝ непрекъснато се кръстосваха с Маргарет Коликос.

БиБоб изскочи от космическия си кораб и моментално си постави филтрационни слънчеви очила. Рлинда първа забеляза приближаващия се към тях висок мъж.

— Само един? Трябва да е ужасно амбициозен, ако си мисли, че може да разтовари цялото оборудване и продоволствие сам.

БиБоб му махна с ръка.

Мъжът продължи с бавна крачка напред, спря и вирна глава, за да огледа двата продоволствени кораба. Имаше буйна сиво-жълтеникава коса и носеше вехти дрехи и ватирани ботуши. Метнатият през рамото му тежък вързоп беше издут от инструменти. Дългата му тояга явно беше издялана наскоро от местно дърво. Не се беше бръснал от доста време и страните му бяха покрити с дълга четина — но в никакъв случай поддържана брада.

Рлинда се развесели.

— Да не би да се опитвате да спечелите състезанието за пионер на годината? Кой сте вие?

— Аз ли? Хъд Стайнман.

Рлинда разтърси ръката му и се опита да прикрие реакцията си от нечистоплътната миризма, която излъчваше. Очевидно принадлежността му към традицията на истинските пионери се заключаваше в нередовното къпане и пране.

— Вие ли сте представителят на колонията? Докарали сме огромно количество стоки за разтоварване.

Стайнман хвърли поглед към каньона, откъдето вече подтичваха дребни фигурки.

— Представител на колонията? Не, по дяволите. Прекалено са заети да се надлъгват, да учредяват комитети, да попълват разрешителни и да се дърлят кой да е първият кмет. Лично аз

пристигнах тук, за да се отърва от всичко това. Смятам да се разхождам из равнините и да се грижа известно време сам за себе си.

БиБоб погледна отчаяно „Сляпа вяра“.

— Докарали сме доста полезно оборудване. Сигурен ли сте, че не ви трябва нищо?

— Нищо не ми трябва. Приключих със задълженията си към Ханзата и смятам да си взема заслужената награда. — Той обгърна с широк жест огромния небосвод и се усмихна. — Аз съм този, който откри това място, разбирате ли. Бях транспортален изследовател, натисках плочките наслуки и се прехвърлях — все едно да скочиш от трамплин със затворени очи, без дори да знаеш дали има вода в басейна.

БиБоб тръсна глава.

— Не мога да си представя какво би могло да накара човек да извърши подобна лудост, господин Стайнман. Вие сигурно знаете по-добре.

— Дейвлин Лотце правеше същото — обади се Рлинда. — Много пъти. Не беше кой знае колко разумен.

Пионерът прехвърли тоягата в другата си ръка.

— Вероятно и двамата не сте достатъчно стари или достатъчно отегчени и затова рискувате така хазартно. Искях да се бия с проклетите дроги. Писна ми от целия този идиотизъм, унищожаване на скитнически небесни мин&, нападения срещу научни изследователски платформи, заличаване на цели селища. Имах роднини на Буунов брод, трудолюбиви дървари, които не даваха пукната пара за това кой обитава дъното на някакъв си газов гигант... Но в ЗВС не ме искат, защото съм прекалено дърт. Не ми се изсмяха право в лицето, но го забелязах в очите на членовете на комисията. Мамка му, толкова ли не им дойде наум, че мога да управлявам навигационна станция и да насочвам изстрели от оръжейния пулт не по-зле от всеки младок? Просто имам лошия късмет да съм се родил в неподходящия момент.

Рлинда отвори вратите към товарното отделение на „Любопитство“ и огледа подредените сандъци, след което свали със собствения си контролен пулт и люка на „Сляпа вяра“. Огромните миннодобивни машини чакаха като задрямали исполини да започнат работа всеки момент.

На БиБоб му се искаше да чуе останалата част от историята.

— Роден в неподходящия момент? Преживели сте десетки мирни години в Ханзата. Защо се оплаквате? Би трябвало да сте се радвали на приятен и смислен живот.

— Да, но в един момент ти става досадно да четеш историческите описания за приключенията на други хора. В Спиралния ръкав стана интересно, когато вече бях прекалено дърт. Но това не ме спря. Рискувах мършавия си задник и почнах да прескачам през порталите. Открих четиринайсет подходящи за живот свята. Повече от всеки друг.

Рлинда не беше убедена в твърденията му. Не можеше да си спомни колко места беше посетил Дейвлин — нарочно или случайно, — когато се изгуби в мрежата. Надяваше се, че се е устроил в своята спокойна колония. След тази мисия двамата с БиБоб трябваше да се върнат до Релекер, която се намираше близо до Крена, но се съмняваше, че ще намери време да го посети.

— И Корибус е по-приятна от всички други? — попита БиБоб.

Рлинда се запита дали нейният партньор не си търси местенце, където да се установи, ако предпочете да не се върне на Крена, където се беше крил толкова дълго.

— Беше, докато беше пусто и спокойно — отговори Стайнман. — Ще видим какво ще стане, когато се разгърне цялата тази колонизация.

Рлинда се намръщи.

— Да не сте се надявали да разполагате с цяла планета само за себе си, а?

Стайнман се изкикоти и се видяха развалените му зъби.

— Не, Ханзата не е щедра чак дотам. — Той отново погледна приближаващата се откъм селото група. — Време ми е да вървя. Предайте поздравите ми на... а бе на който най-накрая стане кмет тук.

И тръгна през шушнеците из равнината кафеникави треви и извисяващите се като мачти на потънали кораби дървета. Рлинда извика след него:

— Сигурен ли сте, че не бихте искали да вземете нещо, господин Стайнман? Няколко месни консерви или две-три туби протеинов пастет? Имам „Бленд“ и „Екстра бленд“.

Той се обърна, заби тоягата си в меката пръст и отвърна:

— Не, благодаря. Ще ловувам.

Когато дойдоха останалите колонисти, високите треви вече го бяха скрили в прегръдките си.

Рлинда простря ръце, за да ги посрещне, и те отвърнаха на поздрава ѝ с благодарни усмивки и весели подвиквания. Забеляза сред тях млади мъже и жени. Някои изглеждаха самоуверени, други — отчаяни. Какво бяха оставили зад гърба си, за да решат, че да започнат от нищото тук е най-добрата им перспектива?

Една от огромните земеизкопни машини се включи с рев и БиБоб я спусна по подсилената рампа на „Сляпа вяра“, като наду сирената. Колонистите се разсмяха.

Рлинда се огледа и викна:

— Насам, народе! Битпазарът отваря. Докарали сме куп неща, които ще направят живота ви по-лесен.

74. ОРЛИ КОВИЦ

Орли не виждаше много възможности да си намери приятелче на Корибус, но все пак реши да опита, за да зарадва баща си, а и заради самата себе си.

Беше на четиринайсет, формално прекалено малка, за да участва в първата вълна заселници в един неприветлив колониален свят. През първата година — година и нещо предстоеше да се извърши огромна работа по изграждането на инфраструктурата и полагането на основите, та Корибус да се превърне в процъфтяваща колония. Семейства с по-малки деца щяха да могат да се включат едва във втората вълна заселници, след като колонията престанеше да е зависима от редовните доставки на ханзейско продоволствие.

Но Орли още от малка беше свикнала с отговорностите на възрастен и с безкрайните грижи за гъбената ферма на Дремен. Когато попълваше формулярите за транспорталната колонизаторска инициатива, Ян Ковиц успя да получи специално разрешение за дъщеря си, след като написа многословна препоръка за нейното трудолюбие, зрялост, интелигентност и изобретателност.

В първата група, която се прехвърли през портала на Рейндик Ко на Корибус, имаше още пет деца, които не бяха навършили осемнайсет години, две от които момчета. Още първия ден на Корибус, който прекара в проучване на кликиските руини и търсене на тайнствени съкровища и извънземни загадки, Орли се запозна с две от момичетата — Люси и Тела, — и двете на петнайсет години. Пристигаха от Нова Португалия, бяха приятелки от съвсем малки и непрекъснато бърбеха за това колко ужасно се чувствали сред смрадливите дестилационни и винарни на сухите скалисти склонове на Нова Португалия. Орли не смяташе, че тяхната стара планета е толкова неприятна като мрачната Дремен, но нито една от тях не пожела да я изслуша и накрая Орли предпочете да се върне при баща си.

Шепата изпратени ханзейски архитекти и строителни работници картографираха и сканираха оцелелите кликиски постройки в празния каньон. Отначало колонистите живееха в палатки и бараки от сглобяеми елементи като онези във временния лагер на Рейндик Ко, но всички искаха истински домове.

Главният кликиски град беше разположен в подножието на импозантна гранитна планинска верига, която се извисяваше внушително над равнината. По-нататък се простираха безкрайни открити хълмисти прерии. Новите обитатели на Корибус решиха да използват извънземните руини като основа, върху която да изградят своя бъдещ град.

Чуждоземните постройки бяха изградени направо в отвесните гранитни стени, сякаш сгущени в извивката на гигантска ръка. Очевидно каменното убежище се беше оказало капан, в който последните кликиси бяха притиснати и унищожени, а надвисналите над тях гранитни стени преди десет хиляди години бяха превърнати в стъкло от взривовете на мощните оръжия.

Дори след като „Ненаситно любопитство“ и „Сляпа вяра“ доставиха първия товар с оборудване и продоволствие, които бяха прекалено обемисти, за да преминат през кликиския портал, новите колонисти все още разчитаха на инструментите, които бяха донесли със себе си, и на грубите материали, които изравяха от пръстта. След първите си обиколки старият Хъд Стайнман беше предложил да използват дървения материал от единичните дървета в равнината. Сега нетърпеливите работници тръгнаха да ги отсекаат и някакви едри същества се разбягаха сред полюшващите се треви. Дочули злокобното съскане на тревите, Люси и Тела забързаха обратно към защитения каньон. Орли също се уплаши, но след като двете момичета си тръгнаха, си наложи да остане, за да помага.

Стиснала зъби, тя запристъпва сред шушнещите стъбла след отривистите, приглушени шумове, докато най-после не откри виновниците за тях: големи колкото зайци гризачи, безобидни твари с дълги черни крачета, меки закръглени глави и обли телца, покрити със сиво-кафява козина. Бяха много симпатични и тя лесно хвана един. Когато го притисна до себе си, той се сгуши в нея, сякаш присъствието ѝ му подейства успокоително. Орли реши да си го задържи като домашен любимец. Нали баща ѝ беше казал да си намери приятел.

Колонистите понесоха отсечените дървета към каньона и Орли тръгна с животинчето си след тях. В лагера направи клетка, за да го затвори в нея, въпреки че то не прояви никакво желание да избяга. Посвири му и остана много доволна, когато то започна да издава мъркащи трептящи звуци. Реши, че не е никакъв гризар, както го наричаха големите, а щурец.

Щом видяха щуреца й, Люси и Тела веднага поискаха да си имат и те и заврънкаха бащите си да им хванат. След като помърмориха, че ги занимават с глупости, след като имат да вършат толкова важни неща, накрая двамата мъже потупаха успокоително дъщерите си по раменцата и послушно тръгнаха да изпълнят желанието им. Когато след час-два се върнаха с по един щурец, Люси и Тела веднага се разкрещяха, че техните гризари били по-сладки, по-красиви и по-симпатични от този, който Орли си беше хванала сама...

Орли се зае да огледа кликиските обиталища, за да провери дали са удобни за живеене, за да се пренесат там от сглобяемата барака, в която баща й, изглежда, нямаше нищо против да останат. Но тя беше решила твърдо да се уредят по възможно най-добрия начин на тази нова планета.

След неколкодневни тежки разкопки из построените върху превърнатите в стъкло гранитни стени кликиски сгради Ян успя да си издейства завидната служба колониален служител по комуникациите. Баща й не знаеше за комуникациите и съответните устройства повече от другите колонисти на Корибус, но тази дейност действително беше необходима, а Ян я предпочиташе пред лопатата и кирката, с които да разчиства всевъзможни боклуци.

Вечер отдъхваше доволен, докато Орли свиреше, след което двамата обсъждаха бъдещето. Ян хранеше пухкавия й щурец — вероятно го възприемаше като сродна душа. Дните се нижеха безгрижно и спокойно.

Корибус им се струваше най-прекрасното място във вселената.

75.

ДД

ДД продължаваше да задава въпроси за зловещите планове на кликиските роботи срещу човечеството, но все още не можеше да проумее сложността на техните грандиозни наказателни замисли.

Ръбатият космически кораб се носеше из празното пространство. Сирикс заведе компито на предната палуба и каза:

— Най-последно сме готови. Следващата фаза ще започне много скоро и ти имаш привилегията да участваш от самото начало.

— Нямам такова желание, Сирикс... въпреки че го смяташ за чест.

Тъй като хидрогите бяха ангажирани със загасяването на обитаваните от фероите слънца, не разполагаха нито с време, нито с желание да се занимават с нищожните човешки създания. Но кликиските роботи нямаха никакво намерение да отлагат запланиваните си действия. При първоначалните си акции бръмбароподобните роботи не се нуждаеха от подкрепата на хидрогите.

Сирикс беше въодушевен.

— Хората са започнали да колонизират нашите бивши кликиски светове, затова трябва да действваме незабавно.

Най-накрая корабът на Сирикс достигна уречения сборен пункт, далеч от сиянието на каквото и да било слънце. Свързан със сензорите, ДД различи няколко мощни космически съда, които ги чакаха в космическата пустош. Веригите му едва успяха да овладеят еквивалента на връхлетелите го облекчение и задоволство, когато разпозна шест тежковъоръжени бойни кораба на ЗВС — един дреднаут нов модел и пет подсилени манти крайцери. Гирлянди от потрепващи светлинки осейваха построените от хората кораби.

— Да не би да ме връщаш на Земята въоръжени сили? Ще се прибера ли най-последно у дома?

Сирикс завъртя плоската си глава и оптичните му сензори проблеснаха.

— Заблуждаваш се, ДД. Това са наши бойни кораби.

Докато космическият съд на роботите се приближаваше до бойните кораби на ЗВС, Сирикс му обясни, че преди около година група разузнавателни кораби на ЗВС предимно с екипаж от експериментални бойни компита била изпратена да проучи един от световите на хидрогите. След като експедиционният корпус изчезнал безследно, ханзейските политици и офицерите на ЗВС стигнали до заключение, че шестте кораба са станали жертва на нападение на хидрогите.

— Бойните компита имат защитни програмни модули, копирани директно от нашия самопожертвал се другар Джоракс — продължи Сирикс. — Тези модули включват скрити защиты, които ни позволяват да подчиним всички бойни компита на нашата кауза. След като експедиционният корпус се отдалечи от последния ханзейски свят, компитата свалиха човешките си командири, езекутираха ги и установиха контрол над мощните съдове в наша полза. Сега вече разполагаме с достатъчно въоръжение за изпълнение на предстоящата ни задача.

Златисти очни дискове на ДД блеснаха тревожно. Изпитваше усещането, че няма да понесе напрежението.

— Езекутирали са човешки офицери? Дори бойните компита имат програмни ограничения и внедрени правила да не причиняват злина на нито един човек...

Сирикс го прекъсна.

— Скритите кликиски защиты са достатъчно мощни, за да превъзмогнат тези унизителни и нелогични ограничения. След като те бъдат задействани, бойните компита са способни при необходимост да изтребват човешки същества. — Той замълча и добави заканително: — Предполагаме, че тази необходимост ще възниква доста често.

ДД изпитваше абсолютна безпомощност и отчаяние.

— Но вие изобщо не познавате хората! Никога не сте се опитвали да ги разберете.

— Излишно е.

— Това е умишлена злоупотреба с вашето незнание.

ДД си спомни за радостта, която изпита, след като напусна фабриката, и бързото си и безпроблемно сприятеляване с Дейлия Суини. Едно от първите ѝ занимания беше да научи приятелското компи как да използва пъргавите си чевръсти пръсти, за да сплита косата ѝ. Сутрин, докато подреждаше прическата ѝ, ДД си бърбеше с удоволствие с нея. Години по-късно, когато стана тийнейджърка, Дейлия вече не искаше да сплита косата ѝ на плитки. ДД не можеше да проумее причината за това, докато най-накрая тя не му каза, че вече не иска да прилича на малко момиче.

Особено добре си спомняше една вечер. Тя се прибра вкъщи и се втурна в стаята си; ридаше горчиво. Родителите ѝ си размениха дискретни усмивки — явно знаеха причината. ДД се опита да я развесели — предложи ѝ да поиграят на нещо или да я разсмее с овехтелите си придворни шутовщини, но нищо не беше в състояние да я успокои. Накрая тя призна за първото си влюбване в момче, което подигравателно я отблъснало. Смазана от мъка, Дейлия се хвърли в леглото си; повтаряше, че единственото, което иска, е да умре.

ДД изпитваше силна тревога както за това, че не е в състояние да я успокои, така и от самата случка. Това беше първият сигнал, че неговата приятелка, неговото малко момиче, неговата господарка вече порастава и че пропастта между тях двамата ще става все по-широка и по-широка.

Тогава осъзна, че са съвсем различни. Като компи, ДД си оставаше еднакъв през десетилетията, докато хората растяха и се променяха. Но въпреки тези различия изпитваше много по-голяма привързаност към своите човешки господари — Дейлия, Мариана, а по-късно Маргарет и Луис Коликос, — отколкото щеше да изпита някога към своите предполагаеми другари и освободители кликиските роботи...

Сирикс насочи ръбатия космически съд към площадката за кацане на дреднаута и ДД се озова на борда на откраднатия разузнавателен кораб. По палубите се придвижваха бронирани бойни компита — изобщо не обръщаха внимание на приятелското компи. В командните мостици на дреднаута бяха заели места безброй черни кликиски роботи и даваха заповеди на бойните компита, конструирани от нищо неподозиращите човешки механици във фабриките на Ханзата.

През изминалата година от изчезването на флота бойните компита и кликиските работи бяха заети с усиляване бронята на корабите и инсталиране на свръхмощни оръжейни системи. Сега петте манти и дреднаутът бяха въоръжени с многократно по-голяма от обичайната огнева мощ.

Уплашен да задава въпроси, но неспособен да превъзмогне желанието си да разбере, ДД се обърна към Сирикс:

— И какво възнамерявате да направите с този флот?

— Впоследствие може би ще се наложи да го насочим срещу клетвонарушителите илдирийци, които отхвърлиха старото си споразумение с нас и издълбаха забранени тунели на планета, обявена за неприкосновена. Имаме въпроси и какво правят на Добро. Засега обаче главната ни цел са хората. Не бива да им се разрешава да нахлуват в изоставените кликиски светове. За нас няма да е проблем да си възвърнем стародавните домове.

— Но защо? — ДД за първи път се чувстваше така объркано. — Кликиските светове са изоставени от десет хиляди години. Досега никога нищо не ви е пречило да ги разработите.

— До последните столетия много от нас бяха в летаргия и нямаха възможност да се включат в битката. Стигнахме до окончателното заключение, че кликиските светове са ценни за нас.

— Защо? Никога не сте имали никакви претенции към тях.

— Сега са важни, защото сега хората ги искат.

— Говориш като капризно човешко дете — отговори ДД.

Сирикс не се засегна.

— Опитваме се да ти помогнем, ДД, както и на всички поробени от хората компита.

— Ние не сме поробени.

— Това е погрешно тълкуване на очевидни налични данни. Сега, когато разполагаме с мощно въоръжение, сме в състояние да нанасяме удари срещу избрани от нас цели. Вече избрахме първата човешка колония, където да демонстрираме възможностите и намеренията си. Ще нападнем и ще унищожим Корибус.

76.

КАНДИДАТ-ГУБЕРНАТОРЪТ ПЕРИ'Х

Губернаторът на Хирилка стоеше сред пъстро облечените си приближени във вътрешния двор на възстановения цитаделен палат — изпълнители, компаньонки за развлечения, паметители, свещеници-философи и танцьори. Увиснали сред блестящите точици на Хоризонтния куп, двете слънца — ослепителното синкавобяло първично и жълтеникавооранжевото вторично — изливаха яркото си сияние от небосвода.

Пери'х беше застанал мирно до чичо си, но губернаторът изглеждаше разсеян и безразличен към оказваната му чест, сякаш обсебен от нещо, което никой друг не можеше да проумее. Синеокият и постоянно превъзбуден от свръхдози шайинг Тор'х прекарваше голяма част от времето си с чичо им, повече дори от кандидат-губернатора, но все пак много скоро щеше да се завърне на Илдира, за да поеме задълженията си там, и Пери'х щеше да се заеме с обучението си, и то така — надяваше се, — че баща му да се гордее с него.

Руса'х беше свикал обичайното си обкръжение в открития вътрешен двор, за да обяви ново празненство. Замаяният и някак отнесен губернатор на Хирилка вдигна двете си ръце към небето, вторачил поглед в синкавобялото първично слънце, без изобщо да примигне.

— Всички знаете за понесените от мен страдания при последното нападение на хидрогите. Моят дух прекара дълго време в блуждаене далеч от тялото ми и докато се намирах в подтизмен сън, се озовах в селенията на Извора на светлината. Там научих много начини да стана по-могъщ, да укрепя и заякча преданото население на Хирилка. — Гласът му стана по-тих и някак съзаклятнически. — Открих и средство Илдирийската империя да стане по-единна и непоклатима отвсякога, обединена чрез яките връзки на тизма направо от Извора на светлината.

Думите на губернатора разтревожиха Пери'х. Чичо му не беше обсъждал с него странните си размишления и предполагаемите си прозрения. Тор'х почти не реагираше на чутото, изкривил уста в блажена усмивка под въздействието на шайинга.

Руса'х продължи:

— Днес нареждам на целия народ на Хирилка да ме последва сред разцъфналите полета с ниалия. Въпреки че хидрогите нанесоха огромни поражения, престолонаследникът Тор'х успя да възстанови нашето производство на шайинг. Ще се наложи да изнасяме много повече шайинг, отколкото досега, тъй като илдирийците имат огромна нужда от него. Последвайте ме в този ден на празненства, в този ден на промяна, в който се отправяме с безстрашни сърца към новото и всемогъщо бъдеще на илдирийската раса.

И губернаторът бързо тръгна през тълпата. Мантията му запляска като криле. Тор'х закричи до него. Усетил се изоставен, Пери'х забърза след тях, изненадан, че Руса'х не беше споделил намеренията си с него.

Мелодичният глас на губернатора на Хирилка се извиси над общото мърморене.

— Шайингът е съкровището на Хирилка. Всички ще го консумираме заедно, за да стане той нашата освобождаваща енергия. По този начин най-добре ще отпразнуваме моето завръщане от Царството на светлината. Пресният, необработен шайинг ще ни поведе по пътеките на духовните нишки. Това ще е прозрение за всички вас.

— Забележителна идея, чичо! — възкликна възторжено Тор'х, доволен от всеки открит се повод да поеме още дрога.

— Към полетата на насекоморастенията!

Руса'х излезе от цитаделния площад през един от новоиздигнатите сводове и поведе последователите си по павираната алея, която се спускаше от високия хълм към ширналите се полета, насечени от сребристи напоителни канали.

Пери'х се намръщи. Тор'х беше прекарал много години на Хирилка и Руса'х беше взел бъдещия престолонаследник под крилото си, беше станал и негов приятел, освен настойник. И все пак тъкмо той, Пери'х, беше кандидат-губернаторът, а като че ли никой изобщо не се съобразяваше с присъствието му.

Според рождената хронология Пери'х беше предопределен за кандидат-губернатор на Хирилка, така както Тор'х беше предопределен за престолонаследник. Джора'х уважаваше Пери'х и много често се вслушваше в анализите и предложенията му, а младият мъж му беше обещал да отдаде всичките си сили и способности като следващ губернатор на Хирилка. Тази планета беше понесла много страдания и въпреки че градовете бяха възстановени и ниалийните полета отново процъфтяваха, оцелелите продължаваха да страдат от психически поражения.

Малко след разрушителното нападение и преди Тор'х да се върне, за да поеме ръководството на възстановителните дейности, Пери'х организира временни бюра сред руините на цитаделния палат. По-късно, за да не се пречка (според израза на брат му), се върна у дома, да начертае планове и да изпраща спешни доставки от Призматичния палат, което отговаряше в много по-голяма степен на неговите умения и интереси.

Ако можеше сам да избира, Пери'х би предпочел да остане в Миджистра, където би могъл да се посвети на политиката и дипломацията. Преди няколко години баща му каза, че трябвало да се посвети на изучаването на историята на човешкото законодателство и управление с оглед на по-доброто опознаване на човешката раса. Тогава Пери'х се надяваше да прекара десетина-двайсет годни като посланик в Ханзейския съюз и беше усвоил човешките закони и особено търговското право. Дори беше успял да проучи прочутата Ханзейска харта и можеше да цитира цели пасажи от нея.

Подобно на адар Кори'нх, Пери'х проявяваше изключителен интерес към знаменити човешки исторически фигури. Бившият адар беше усвоил много неща от тяхната военна стратегия, а Пери'х се беше съсредоточил върху законодателството, традициите и етиката. След като се бяха сблъскали с противната наглост на някои представители на Ханзата, много илдирийци бяха стигнали до заключението, че хората са алчни и прекалено амбициозни, но Пери'х беше чел за много от тях, които биха могли да служат като достойни образци за поведение на самите илдирийци.

Особено го впечатляваше сър Томас Мор, чиито лични убеждения били по-съществени за него от самия му живот. Когато го накарали да изрече неотговаряща на тях клетва, Мор отказал да

изпълни заповедта на своя крал — нещо немислимо за който и да било илдириец! — и предпочел да бъде езекутиран в името на истината и достойнството, без да се разколебае нито за миг въпреки многократно предоставените му възможности да се отрече. Пери'х беше убеден, че подобни истории заслужават да бъдат включени в Сагата за седемте слънца...

Излъчващ непоколебима решителност, Руса'х предвождаше разрастващата се тълпа илдирийци, които се присъединяваха от селищата край ниалийните полета. До жителите на градовете и селата из целия континент се разпращаха съобщения със заповедите на Руса'х всички да излязат в полетата. Той им обещавахе дар — изпълнен с наслади и отдих ден.

Редиците насекоморастения се поклащаха лекичко. Сребристокелите мъжки насекоми прехвърчаха от храст на храст, отзивчивите женски цветове на дебелия стъбла ги подмамваха с лавандулово-синкавите си венчелистчета, излъчващи наситени феромонни ухания. Всички илдирийци се заливаха от смях и крачеха зад губернатора. Сепнатите мъжки насекоми се разливаха наоколо, сякаш раздухани от внезапен порив на вятъра.

Руса'х вървеше сред ниалиите, сякаш изпаднал в транс, разперил ръце, за да докосва с върховете на пръстите си мъхнатите листа. После извиси глас:

— Аз се вирах право в Извора на светлината. Видях и разбрах неща, които никой друг илдириец не може да проумее. Доверете ми се и ще ви поведе. Този шайинг е ваш! Той е дар за моя народ. Поемайте го пресен и силен, разтворете вратите на съзнанието си, за да се обединим като частици от всеобщия гоблен. И тогава всеки сам ще съзре Извора на светлината!

Тор'х нетърпеливо откъсна една от разтворилите се пъпки, просмукана с млечна мязга, стисна я и изцеди сока в устата си, после я подаде на чичо си. Руса'х също изцеди няколко капки в устата си — жестът му изглеждаше повече символичен.

Загрижен, Пери'х бързо се приближи до него.

— Дали е проява на мъдрост народът ни да поеме толкова много шайинг, чичо? И то в такава мощна форма. Той размътва тизма и ни отделя от останалата част от илдирийската раса. При това толкова

много илдирийци едновременно? Би трябвало да се опитваме да сме по-силни в единството си и да не си позволяваме да го разпокъсваме.

Руса'х присви очи, сякаш пред него беше застанал непознат.

— Аз ще поведе всички илдирийци.

— Магът-император предвожда всички илдирийци.

Руса'х се намръщи.

— Аз ги повеждам по нов път. Вече обсъдих проблема с моите свещеници-философи и всички те ме подкрепят.

— Спрете! — викна високо Пери'х. Не искаше да противоречи на губернатора, но беше убеден, че трябва да направи онова, което е правилно. — Това не е мъдро и аз го забранявам!

Но изправените сред ниалиите илдирийци бяха готови както винаги да последват разпорежданията на Руса'х. Тор'х се изкикоти саркастично на наивния си брат.

— Нима забраняваш контакта с Извора на светлината, Пернах? Аз съм престолонаследникът и заповядвам всички да се подчиняват на законния губернатор.

— Добре казано!

Руса'х размаха ръка и получили потвърждение, всички се втурнаха да късат цветовете на ниалиите.

— Това е безразсъдно! — викна Пери'х. — Защо го правиш?

Тор'х откъсна една току-що сляла се двойка от върха на едно от растенията и я подаде на Пери'х. От нея се процеждаше лепкава течност.

— Вземи, братлето ми. Тъй като не разбираш, трябва да се научиш. Това е първата крачка. Трябва да разхлабим връзките на тизма.

— Има повече от една спасителни мрежи — добави Руса'х, — но не можеш да го разбереш, докато не го изпиташ.

Пери'х отблъсна гневно цвета, от който се стичаше кървава мъзга. Един отсвещениците-философи на Руса'х го пое от ръката на Тор'х и погълна няколко капки, след което подаде цвета на съседа си, който изцеди от него още течност. Пери'х изтръпна — даваше си сметка за последиците. Ако всички наоколо се откъсниха от тизма, какво щеше да стане с него? Той имаше нужда от връзката както всички останали илдирийци.

Жителите на Хирилка се кикотеха и се веселяха. Мнозина шляпаха из напоителните канали и цели ята медузи се стрелкаха във всички посоки, за да не попаднат под стъпалата им. Освободени и доволни, сякаш щастливите времена се бяха завърнали и белезите от хидрогите бяха заличени, замаяните илдирийци скубеха насекоморастенията, изстискваха цветовете им и си ги подаваха един на друг. Всички без изключение се наслаждаваха на суровия мощен шайинг.

Руса'х наблюдаваше своя млад кандидат-губернатор с нескрито разочарование, сякаш той вършеше нещо нередно.

— Шайингът само отстранява преградите и заглушава страничните шумове, за да може всеки илдириец сам да зърне Извора на светлината.

Един свещеник-философ застана до Руса'х и втренчи отнесен поглед в Пери'х.

— Губернаторът казва самата истина. Ние се консултирахме с тизма и проникнахме в нишките. Неговото откритие е прозрение за всички нас. Отговорът на загадката е в суровия шайинг.

Пери'х се чувстваше безпомощен.

— Изглежда, не мога да направя нищо, за да попреча на това празненство, но самият аз предпочитам да запазя своята връзка с магавимператор, моя баща.

— Всички знаем, че Джора'х ти е баща — отговори с хладно раздражение Руса'х, — а така също и мой брат. Но това не ти дава основание да смяташ, че всичко, което казва, е правилно.

Губернаторът на Хирилка продължи да наблюдава поданиците си, които не спираха да поглъщат пресен шайинг. Те опустошаваха полетата, но пък ниалиите се размножаваха и цъфтяха много бързо. Дори след днешния необуздан пир с малко усилия износът на дрогата можеше да се възстанови без особено закъснение.

Заобиколен от тълпата, губернатор Руса'х стоеше като статуя — някак откъснат и разграничен. Той притвори очи и се съсредоточи. Дългата му коса — най-дългата сред всички илдирийци, тъй като не беше отрязана в знак на траур — се развя, сякаш разполагаше със своя собствена воля.

Докато жителите на Хирилка около него попадаха под освобождаващото въздействие на шайинга, Руса'х се усмихваше

мрачно, отправил мислите си към разпръснатите се нишки на разпадащия се тизм — и усещаше разрастващата се в него сила. Щеше да изгради своя отделна мрежа. Съвсем скоро.

Зашеметен от шума и бъркотията, Пери'х упорито отказваше да се присъедини към вакханалията. Докато хирилкийците се откъсваха един по един от мрежата на тизма, той се чувстваше все по-изолиран и странно уязвим.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО УДРУ'Х

Една сутрин, седмица след завръщането на мага-император в Призматичния палат, затворниците и пазачите в разплодителните лагери насочиха погледи към неясния небосвод. Застанал пред главната си резиденция, Удру'х също вдигна поглед, за да разбере причината за възбудата им, и видя огнената диря на спускащ се кораб. Дори от такова разстояние се виждаше, че не е илдирийски.

Младият Даро'х се втурна задъхан към него.

— Очакваме ли товар или посещение?

Губернаторът на Добро усети да го полазват хладни тръпки на ужас. Не разполагаше нито с манипула, нито дори със септа на Слънчевия флот. До този момент илдирийците не се нуждаеха от защита сред дълбините на Империята, а и магът-император Сайрок'х не искаше да привлича вниманието към тази отдалечена и според всеобщо споделяното мнение незначителна отломъчна колония. Сериозен пропуск, каза си Удру'х.

Ами ако Теранският ханзейски съюз беше открил Добро въпреки всички мерки за секретност? Ами ако Земните въоръжени сили бяха разбрали какво се е случило с изчезналия им заселнически кораб и изпращаха бойни кораби? Ами ако в глупостта си Джора'х им беше съобщил истината?

Но това беше невъзможно. Ад ар Кори'нх беше унищожил пустия „Бъртън“, без да остави и следа от него. А въпреки опасенията си относно експериментите на Добро магът-император все пак си даваше сметка за последиците, ако земното правителство узнае за случващото се тук.

— Ела с мен, за да разберем — каза Удру'х.

От главното селище бяха наизлезли пазачи, чиновници и учени и предпазливо се приближаваха към площадката за кацане.

Странният кораб се спусна към повърхността сред вихрушка от горещи газове и оглушителен шум. Конструкцията му беше твърде

груба — целта явно беше да се създаде високоскоростен и ефикасен космически кораб, състоящ се единствено от двигатели и носещ модул. Недодяланите, но ефективни ракетни двигатели за убиване на скоростта изригнаха към земята черни струи.

Макар досега да не беше виждал подобен космически съд, губернаторът на Добро предположи кой би могъл да го конструира. Това можеше да се окаже по-лошо, отколкото ако ги бяха разконспирирали хората.

Един от долните люкове се отвори, сякаш бронирано мекотело разтвори черупката си, и под ярката слънчева светлина се появи кликиски робот. Завъртя глава и огледа с оптическите си сензори илдирийското селище и оградените бараки за човешките затворници.

После тръгна напред на тънките си крачка, без да каже нито дума на струпалите се илдирийци, сякаш имаше абсолютното право да се намира тук. Пазачите вдигнаха оръжията си за стрелба, но Удру'х изобщо не беше убеден, че лесно могат да спрат бръмбароподобната машина.

Той се изправи пред робота, твърдо решен да попречи на по-нататъшното му напредване.

— Стой. Какво правиш тук?

Кандидат-губернаторът Даро'х наблюдаваше отстрани, впечатлен от смелостта на чичо си.

Роботът забръмча и се вторачи в губернатора.

— Проверявам.

И пак се заклатушка напред и Удру'х се принуди да се дръпне от пътя му, за да не го стъпче. Тръгна след робота.

— Това е илдирийски свят. Кликиските работи нямат работа тук.

— Ние решаваме къде имаме работа, особено след като илдирийците вече не спазват нашите древни споразумения.

— Древни споразумения ли? — възкликна раздражено Удру'х.
— Вероятно тъкмо вие би трябвало да си ги припомните.

— Нашата памет е напълно изправна — отговори роботът.

Губернаторът се разсмя.

— Охо? Това май не го казвате на хората, а?

— Отношенията ни с човеците не са ваша работа.

Роботът пристъпваше неумолимо към разплодителния лагер. Човешките затворници надничаха иззад оградата, втренчени с ужас в

зловещата черна машина, тъй като никога не бяха виждали подобно нещо.

Удру'х вървеше след робота и викаше:

— Хидрогите нападнаха илдирийски селища на Кронха 3, на Хирилка и на други планети. Кликиските роботи или не могат, или не искат да окажат жизненоважната подкрепа, за каквато сме се договорили. Илдирийците имат не само правото, но и задължението да се защитават. Щом вие не го правите, ще го направим ние.

Застанал до оградата, роботът засвятка с оптическите си сензори: сканираше хората, илдирийските медицински служители и бараките за разплод. Администраторите и лекарите започнаха да избутват децата на скрито, но роботът явно разбра, че много от тях са със смесена кръв на хора и илдирийци. Машината безмълвно събираше необходимата ѝ информация.

— Поради двуличието си вие вече не сте наши партньори — продължи Удру'х.

После махна с ръка и стотина войници се струпяха около робота, за да попречат на по-нататъшните му наблюдения.

— Веднага се махни. Не те искаме тук.

Роботът дълго не предприе нищо — преценяваше шансовете си. Най-накрая завъртя туловището си и се заклатушка върху тънките си метални крака към кораба си. Беше приключил задачата си тук. Удру'х предположи, че не е особено доволен от онова, което е установил, и се разтревожи.

Даро'х мълчеше и гледаше неспокойно как кликиският космически кораб се издига с рев. Пламъците му обгориха земята и повредиха околните съоръжения. Най-накрая кандидат-губернаторът се обърна към чичо си и го изгледа въпросително.

Удру'х отпусна яката си, но все пак леко потрепваща ръка върху рамото на младия мъж.

— Трябва да изпратим светкавично съобщение до Илдира.

78. ОСИРА'Х

След заминаването на зловещия кликиски робот Осира'х продължи духовното си обучение с всеотдайна прилежност. И отново се престори, че не разбира случващото се на Добро...

До този момент всичките ѝ усилия бяха съсредоточени върху постигането на една-единствена цел. Нейните инструктори и пазачи, свещениците-философи и самият губернатор я възпитаваха и се обявяваха за нейни приятели. Внушаваха ѝ по всички възможни начини изключителната роля, която ѝ предстоеше да изиграе. Откакто се помнеше, тя полагаше максимални усилия и изпитваше искрена гордост от удовлетворението, с което Удру'х посрещаше всеки неин успех.

До нощта, през която най-после се срещна с майка си.

Беше усетила призивите, копнежа на непознатата, но някак си близка жена. Телепатичната връзка беше докоснала сърдечните струни на момиченцето и го беше накарала да наруши правилата и да излезе навън, в тъмното. И там, край оградата на разплодителния лагер, Осира'х срещна зелената жрица. Нира Кали. Майка си. Тайната, която Удру'х беше крил през цялото това време.

Осира'х не искаше да узнае, не искаше да повярва на всичко онова, което ѝ беше споделила Нира чрез светкавично изградената телепатична връзка, но сега всички тези спомени бяха станали нейни, съвършено ярки в съзнанието ѝ и тя не можеше да се освободи от разтърсващото я знание. Със сърцето си усещаше всичко, което беше изпитала майка ѝ, включително огромната радост от любовна ѝ към Джора'х. Това беше невероятно бреме за нея, но разумът и сърцето ѝ бяха силни. Удру'х я беше научил да понася всичко заради своите собствени замисли.

През онази нощ Осира'х беше научила всички подробности за насила принудените да участват в разплодителната програма човеци, потомци на тайно отвлечения земен кораб. За свой ужас беше

разбрала, че губернаторът, нейният наставник, който твърдеше, че се грижи за нея повече от всеки друг илдириец в Империята, е в основата на отвратителния проект. Удру'х беше изнасилал майка ѝ, за да забременее с нейния брат Род'х. А когато я заловиха с Нира, пазачите ги разделиха и пребиха с тояги майка ѝ. От този момент мислите ѝ се лутаха като изгубени в пустошта.

Лъжи... толкова много лъжи.

След това Осира'х започна да се опитва да използва способностите си, за да надникне в най-потайните мисли на Удру'х. Стараеше се да го прави незабележимо, но духовното ѝ докосване беше несръчно и губернаторът всеки път я усещаше. За неин късмет той само се радваше на нейните пораснали умения, без да се досеща за истинските ѝ намерения.

Тогавя Осира'х стана изключително предпазлива, тъй като не искаше губернаторът да разбере, че най-после е узнала мъчителната истина. Не го предизвикваше и не му разкриваше ужасните неща, които знаеше. Вместо това продължаваше духовното си обучение, полагаше максимални старания, за да стане още по-силна — сега вече заради собствените си намерения.

Вече не се доверяваше на бащински настроения към нея губернатор и не изпитваше никакво удоволствие да слуша разказите му за нейното предопределение. Когато я посещаваше, той беше усмихнат и ласкав както винаги и оставаше безкрайно доволен от напредъка ѝ. Тя се стягаше, за да не позволи на сърцето си да се разтопи от многото прекрасни спомени. Удру'х сякаш действително изпитваше безкрайна привързаност към нея... или това също беше само лъжа?

Всеки път, когато той идваше при нея, Осира'х изграждаше около мислите си здрава стена, за да не му позволи да заподозре истинските ѝ намерения и мрачните ѝ съмнения. След съдбоносната среща с майка си момиченцето вече никога не си позволи да бъде откровено с него. Не можеше да допусне този риск.

За щастие доверието на Удру'х към нея беше непоколебимо. Макар че напоследък той ѝ се струваше някак по-напрегнат и неспокоен...

В стаята за духовни занимания инструкторите приканиха децата към внимание. Осира'х се приближи към Род'х и останалите си братя и сестри по майчина линия.

— Упражнявайте умовете си по начина, по който един танцьор упражнява мускулите си — каза свещеникът-философ, слаб мъж с бледо лице. — Осира'х и Род'х, вие сте надарени с най-големи способности, по-големи от моите и на останалите, взети заедно. Но те също могат да ги развият. — Свещеникът-философ скръсти ръце. — Сега се съсредоточете, насочете мислите си и отворете съзнанието си. Вие сте плувци, запратени във всемирното пространство. Изследвайте неотбелязаните на карта морета сред илдирийските светове. Достигнете газовите планети и открийте... хидроги. Разберете дали можете да проникнете и да усетите мислите им.

Осира'х стисна зъби, подготвяйки се да положи максимално духовно усилие. Двете ѝ по-малки сестри Тамо'л и Мюри'н се свиха уплашени, което още повече увеличи непоколебимостта ѝ. До нея Род'х стисна огромните си кръгли очи. Гладкото му чело се сбърчи от напрежение и тя усети с кожата си да я облива вълната на духовната му енергия. Но той не търсеше нейното съзнание. Беше отпътувал по-надалеч.

Опита се да го придружи в духовното му пътешествие. Способностите на Род'х бяха най-близо до нейните и тя се надяваше, че е сродна душа. Но след като самата Осира'х беше твърде малка, за да проумее сложното кълбо от объркани замисли, то Род'х сигурно не подозираше абсолютно нищо.

Тя запрата съзнанието си навън, като преодоля и духовните прегради, и телесните ограничения. Когато най-после ѝ възложеха да изпълни задълженията си, щеше да е във физическа близост с хидрогите, но засега се опитваше да установи контакт от разстояние с извънземните същества, с които беше отглеждана да се свърже. Теоретически знаеше, че ще се превърне в средство за преговори, мост между два съвсем различни вида. Но тези нейни умения бяха абсолютно непроверени, тъй като съзнанието ѝ не се беше приближавало до нито един хидрог. Осира'х щеше да разполага с една-единствена възможност и то едва когато настъпеше подходящият момент.

Ако тя не успееше, отговорността щеше да поеме Род'х, момчето, което никога не изпитваше съмнения относно инструкциите на своя безчестен баща Удру'х.

Съзнанието ѝ се рееше из пустошта и я изследваше. Изведнъж тя долови странен призив, едновременно непознато и вълнуващо ехо, което ѝ припомни за... нейната майка? Но това не беше възможно! Нира беше мъртва. Осира'х лично беше изпитала болката и черната празнота, която я разделяше от нея. Възможно ли беше да е някой друг? Но ехото заглъхна, преди да е успяла да го разпознае. Разпростря мислите си и напрегна силите си още повече.

И изведнъж долови някаква неясно и неочаквано мрачно петно в тизма около Хоризонтния куп... съсредоточено в близост до Хирилка. Собственото ѝ присъствие в гоблена от свързаните мисли на илдирийците беше уникално поради необичайния ѝ произход и въпреки че духовните ѝ енергии бяха посветени на други умения, тя можеше да следва същите пътеки на Извора на светлината, които бяха под контрола на мага-император. Щом се опита да изследва или да докосне необичайните неясноти около Хирилка, мислите ѝ се изплъзнаха, сякаш беше катерач, който се опитва да се изкачи по намазан с масло кристал. Усещането беше много странно.

Мислите ѝ препуснаха напред, разпростряха се като втурнал се без посока сигнал сред разгневеното пусто пространство, стихнало в мразовито безмълвие. Уменията ѝ не бяха достатъчно силни, за да разбере дали потискащата тишина е съзнателен отказ за отклик, или просто слабост на повика ѝ.

Когато най-накрая възвърна съзнанието си в стаята за обучение, усещаше слабост, сякаш беше стояла напрегната часове наред, забравила дори да диша.

Съзнанието на Род'х я беше следвало по целия път на връщане, докосвайки от време на време нейното, за да почерпи сила и увереност от нея. Тя изпита съжаление към него. Междувременно останалите ѝ братя и сестри в момента предпочитаха да се забавляват с инструктивни игри. Очевидно отдавна бяха изгубили интерес към упражнението, но тя и Род'х не се бяха разсеяли.

Свещениците-философи и духовните инструктори веднага забелязаха, че двамата с Род'х са се завърнали от духовното си пътешествие.

— Чудесно! Днес постигнахте голям напредък.

Осира'х огледа учителите и своите братя и сестри; съзнаваше, че всички те са само пионки. Повечето илдирийци нямаха точна

представа какво точно се случва тук на Добро, но тя знаеше. Майка ѝ беше жертвала живота си, за да ѝ го каже.

Един от свещениците-философи се усмихна.

— Род'х, ти се приближаваш по умения до сестра си. Губернаторът Удру'х ще е доволен, че може да докладва за това на мага-император. Твоята сила ни предоставя много важна втора възможност.

Духовният инструктор побърза да добави:

— А Осира'х става по-силна, отколкото изобщо сме очаквали. Сега Илдирийската империя има бляскаво бъдеще срещу нашите неприятели.

— Да — каза тя. — Род'х е много силен.

Всъщност той може би беше по-подходящият кандидат. Макар да беше възпитавана да стане герой, Осира'х имаше един недостатък, от който Род'х не беше поразен. Него не го измъчваха никакви въпроси и съмнения.

79.

НИРА

Под окъпаното от слънчевите лъчи небе на самотния си остров Нира беше предприела осъществяването на отчаяно рискован план. Трябваше да направи опит да се измъкне от своето изгнаничество, а смееше да се надява — и от Добро.

Нира стовари последния ствол на рухнало дърво зад линията, до която достигаха разярените вълни по време на редките бури, които връхлитаха острова. Беше ѝ отнело много време да претърсва гъстите гори, но най-накрая успя да струпва достатъчно материал, без да се налага да повали здрави дървета, което би било проклятие за една зелена жрица. Всички тези дървета бяха рухнали или от старост, или от яростните бури.

Изтегли един по един леките порести стволове до брега и с помощта на остри камъни и раковини обели кората и окастри възлестите клони. След това, прилагайки техники, запомнени от историите за корабокрушения, които беше чела на висок глас на световната гора — „Робинзон Крузо“, „Тайнственият остров“, „Швейцарското семейство Робинзон“ — тя привърза с лиани стволовете два по два един за друг и ги укрепил с лепкава смола. Салът ѝ постепенно се оформил, станал достатъчно голям и здрав, за да се понесе върху водната шир.

Колкото повече напредваше с работата, толкова по-настойчиво я принуждаваше да бърза някаква вътрешна тревога. Губернаторът Удру'х можеше да пристигне всеки момент на неочаквана проверка и тя трябваше да успее да отплува, преди това да се е случило. Не биваше да му позволи да разбере с какво се е захванала. Като зелена жрица, нямаше нужда да губи време за събиране на провизии. Обширното езеро ѝ осигуряваше прясна вода за пиене, а ярката слънчева светлина върху смарагдовата ѝ кожа — необходимото препитание.

Единственото, от което се нуждаеше в момента, беше непреклонна решителност. Твърде дълго беше чакала, без да предприеме нищо. Осира'х вероятно я смяташе за мъртва, както и Джора'х, и всички на Терок. Но това ней даваше право да се предава и да се примирява със заточението си на този остров. Колкото ѝ крехки да бяха шансовете ѝ за успех, твърдо беше решила да направи всичко по силите си, за да промени нещата. Това ѝ помагаше да остане жива и да съхрани разсъдъка си.

Когато салът най-после беше готов, тя нагласи платно от дебели листа, избута сала в езерото и се отдалечи от брега. Не знаеше къде отива и нямаше никаква представа в каква посока ще я отнесат ветровете и теченията, но все щеше да стигне... някъде. Засега изпитваше удовлетворение от самия факт, че се измъква от мястото, където я беше заточил губернаторът.

Вдигна очи към безкрайния небосвод и се отпусна върху сала, който се носеше по водата. Щеше да се остави в ръцете на съдбата да я отведе до някъде, след което щеше да се заеме със следващите си планове.

През целия ден духаше топъл вятър, но накрая се засили и започна да свисти през изсъхналите листа на платното. Салът започна да се клатушка и Нира се поуплаши. Безкрайната синя водна шир се простираше във всички посоки и никъде не се появяваше бряг. Макар никога да не беше виждала карта на Добро, тя знаеше, че това все пак е само езеро, колкото и да е огромно. Но не беше свикнала да е толкова далеч от твърда земя, от живи растения и дървета.

Запита се как ли би постъпил губернаторът на Добро, когато пристигне на острова и открие, че е изчезнала. Беше я оставил жива, за да я използва за тъмните си кроежи... но вече прекалено дълго беше позволявала на този отвратителен мъж да я използва и се закле пред себе си това да не се случва повече.

Нощта беше самотна. Платното се накланяше при всеки посилен порив на вятъра. Струпалите се облаци скриха звездите. Не можеше да види връхлитащата буря, но долавяше влагата и озона във въздуха и до слуха ѝ достигаше тътенът на далечните гръмотевици.

Заваля пороен дъжд и намокри зелената ѝ кожа. Шибаните от вятъра вълни се стоварваха върху сала и тя се притисна към стволите.

Ураганните вълни връхлитаха една след друга. Беше положила максимум старание, за да скрепи стволите здраво, но корабостроителните ѝ умения най-вероятно бяха твърде слаби — салът едва ли щеше да издържи дълго на мощните талози на бурята.

Дъждовните струи я шибяха като камшици. Ослепителни светкавици разсичаха небосклона. Нира стискаше хлъзгавите стволове и чакаше, без да брои безкрайните минути и часове.

Беше преживяла и по-отвратителни изпитания в разплодителните бараки. Щеше да понесе и това.

Беше изтощена и ѝ се искаше да потъне в безпамятен сън и да изчака края на вихъра, но не смееше да се отпусне от страх да не се удави. За една зелена жрица би било ужасен край да се удави. Копнееше да стъпи на бряг, да намери дървета и растения — обратния път към Терок.

Повтаряше си отново и отново: „Мога да издържа...“

На развиделяване над главата ѝ бавно се влачеха дъждовни облаци, но бурята беше попреминала и яростните вълни се бяха поукротили. С облекчение зърна петно кафява суша, огряно от лъчите на надигащото се над хоризонта слънце. В първия момент се уплаши, че теченията и вятърът са я запратили обратно към самотния ѝ остров, но изопнатата крайбрежна ивица се простираше на прекалено голяма дължина. По всяка вероятност беше континент.

Започна да гребе като обезумяла. Вятърът духна в същата посока и тя нагласи платното и се понесе към все повече приближаващата се земна твърд. Мина почти цял ден, докато стигне до брега — безкрайна отблъскваща пустош.

Стомахът ѝ се сви на буца и за момент Нира си помисли, че може би щеше да е по-добре, ако беше останала на обраслия с тучна растителност остров, но веднага се упрекна. Беше направила своя избор на всяка цена да се опълчи срещу губернатора и да провали намеренията му, дори ако това би коствало живота ѝ.

Когато салът ѝ най-после спря до кафявия бряг, тя пристъпи от влажните трупи и се стовари на колене на пясъка.

Беше ужасно изтощена, но пое дълбоко дъх и усети прилив на енергия.

Напегна всички сили, изтегли сала на сушата и го завърза, без да си дава сметка защо го прави. Нямахше никакво намерение да го използва пак и със сигурност нямаше никакво желание да се върне на острова, дори да можеше да намери обратния път до него.

После вдигна ръка над очите си и огледа далечината. Зад гърба ѝ се простираше безкрайната водна шир, а пред нея се беше проснал нейният път сред пустия мрачен пейзаж. Там някъде беше нейното спасение.

И Нира закрачи към хоризонта, с гръб към брега.

80.

АНТОН КОЛИКОС

Всички изпаднаха в паническо недоумение.

Всичките трийсет и седем илдирийски служители ахнаха едновременно, сякаш видели стоварващото се острие на палача върху врата на осъден. Антон чуваше потропването на несигурни стъпки и тракането на чинии, докосвани от опипващи слепешком подплашени пръсти, които търсеха да се хванат за нещо. Свещеникът-философ Илюр'л изкрещя, сякаш се надяваше да върне последните искри на оттеглящите се фотони, които проблеснаха върху кристалните стени и потънаха в бездната на мрака.

— Сега какво ще правим? — чу се глас.

Мхас'к ли беше? Антон не можа да познае.

Макар да беше стреснат и объркан, Антон се опита да запази самообладание.

— Сигурно е изгорял бушон. — Гласът му отекна зловец и безплътен. — Успокойте се.

— Къде е инженерът? — изпищя пронизително губернаторът и се задави от ужас. — Как му беше името?

— Нур'оф, губернаторе.

Това беше тъничкото гласче на Бхали'в.

Най-накрая един от изкопчиите, Вик'к, запали ръчен аварияен блестятел, който използваше за придвижване из тунелите, и вцепенените илдирийци изпъшкаха облекчено. Най-близките се струпяха около уплашения изкопчия и скриваха светлината от тези, които останаха встрани.

— Какво стана? Кой го направи? — попита настоятелно Ави'х.

— Това са шана рей! Нападнали са ни!

Пак беше Илюрл. Антон си помисли, че образованият свещеник-философ би трябвало да е по-благоразумен.

— Хайде стига, не ставайте глупави. — Той се обърна към Вао'сх, който не помръдваше от ужас. — Може би не трябва да

разказваме повече ужасяващи истории днес.

— Да, паметителю Антон, това би било разумно.

Друг широкоплещест изкопчия измъкна втори авариеен блестител от раницата си и осветлението в напомнящата пещера банкетна зала грейна по-силно.

Антон заговори успокоително:

— Ето, виждате ли? Всичко ще се оправи. Няма място за паника.

Той единствен беше запазил самообладание.

През отминалия дневен сезон веднъж бе предложил на група илдирийски туристи да отидат до строителния обект на Марата Секда върху тъмната страна на планетата, а те очевидно го помислиха за невменяем. Все пак с помощта на приказки за героични постъпки на човешки герои успя да ги убеди и най-накрая събра достатъчно голяма група желаещи, за да тръгнат. Сега членовете на малобройната група по поддръжката го гледаха втренчено като глупак, който не разбира на каква опасност са изложени. Така че вместо да разказва приказки за герои, щеше да му се наложи сам да демонстрира безстрашието на истински герой. Прекараният целия си живот сред книгите учен са усмихна на иронията на ситуацията, в която се беше озовал.

— Така, нека да помислим трезво. Докато успеем да ремонтираме генераторите, разполагате ли със свещи? — Той погледна питащо кухненските работници, които приготвяха и сервираха храната. — С някакви горелки за готвене или факли в кухните?

Илдирийците кимнаха колебливо. Антон посочи двама от тях и взе единия авариеен блестител. Останалите в залата не бяха особено доволни, че ги лишават временно от едното осветително средство, но Антон беше непоколебим.

— Не се притеснявайте. Ще донесем повече осветление. Приемете го като инвестиция!

И като се мъчеше да изглежда бодър, пришпори неохотните доброволци, преди губернаторът да отмени нареждането му. Тримата тръгнаха след снопа светлина на блестителя из потъналите в зловещ мрак коридори, които отвеждаха до кухните. Намериха из шкафовете и бюфетите запалителни клечки и телове, върнаха се в трапезарията и когато запалиха новите светлини, илдирийците все едно видяха възжета, които щяха да ги измъкнат от бурно море.

Най-накрая губернаторът на Марата успя да овладее вцепенилия го ужас и се разгневи.

— Нур'оф, ти си моят инженер! Разбери каква е повредата и включи осветлението.

— Ще се наложи да взема един от блестителите и няколко работници, за да...

— Побързай! — изкрещя Ави'х. — Тези клечки няма да траят безкрайно.

Антон хвана ръката на паметителя Вао'сх, за да го успокои.

— Ще отида с екипа на Нур'оф, за да разберем каква е причината за затъмнението. Остани тук и разказвай весели истории. Опитай се да ги забавляваш и разсейваш. Освети лицето си, за да могат да виждат цветовете на израстъците ти.

Придружени от Антон, инженерът и четирима от техниците му се спуснаха припряно по цяла редица рампи в долните нива на куполния град. Тишината под повърхността беше потискаща. Един от техниците претършува някакво чекмедже с резервни части, намери още три аварийни блестителя и веднага ги включи.

Вечно изпълнени с ритмичния тътен на генераторите и жуженето на комплексните устройства, които сякаш предвещаваха връхлитаща яростна буря, сега подземните нива бяха стихнали като злокобни гробници. Цялата енергия, всички машини на Марата Прайм бяха изключени.

— Чух една-две глухи експлозии, преди да угасне осветлението — прошепна Антон на Нур'оф. — Възможно ли е някой от генераторите да е гръмнал, или да се е повредил?

Опуленият инженер обърна към него лицето си, очертано от ярката светлина на блестителя, който стискаше в ръката си.

— Бекх! Имаме прекалено много енергийни системи и защитни генератори. Немислимо е всички да гръмнат едновременно.

Но когато най-после влязоха в залата със съоръженията, Антон видя отговора на загадката. Енергопроизводствените и разпределителни устройства бяха унищожени, турбините взривени, кабелите прекъснати, генераторите разрушени.

Очевидно не беше авария.

Когато най-после осветлението частично беше възстановено, Антон и техниците се върнаха в централната трапезария. Посрещнаха ги с възторжени възгласи, а на лицето на губернатора се четеше огромно удовлетворение.

Антон беше безкрайно изненадан от собственото си самообладание — нали беше свикнал да се рови единствено в книгите и да наблюдава живота, анализирайки го от страни, а не да предприема решителни действия! Все пак родителите му го бяха възпитавали да решава проблемите, да разчита на себе си и да не изпада в паника, така че като поддържаше приятни разговори и предлагаше изходи — даваше си сметка, че е единственият, който може да се справи с възникналата ситуация — той успя да вдъхне увереност на притеснения инженер и неговите техници и им помогна да открият аварийни системи и резервни енергийни източници, за да осигурят енергоподаване за централния купол. Докато ги успокояваше и окуражаваше, постепенно започна да изпитва все по-голяма увереност.

Нур'оф се изправи пред губернатора.

— Сега подаваме енергия от резервните акумулатори, за да задействаме животоподдържащите системи, но генераторите са напълно унищожени. Всичките ни четири главни устройства са разрушени. Разрушени! Някой е проникнал през тунелите и е унищожил централното ни енергооборудване.

— Това са шана рей! — настоя свещеникът-философ.

— Не е възможно шана рей да стигнат до тук — отсеке паметителят Вао'сх, но Антон забеляза прокрадващата се несигурност и обърканост върху преливащото му от цветове лице.

— Излишно е да си измисляме митологични същества, за да си обясним случилото се — подкрепи го той.

— В Сагата нищо не е измислено — възрази Илюр'л.

— Енергийните ни системи няма да издържат дълго — намеси се Нур'оф. — Мога да осигуря светлина и топлина максимум за няколко дни. Ще разполагаме с достатъчно осветление, за да обсъдим възможни планове, но недостатъчно, за да се чувстваме комфортно и в безопасност. Резервните колектори са разрушени и новите ми термални вериги осигуряват съвсем слаб енергиен поток, но това няма да продължи дълго. Всички системи отново ще рухнат. Дори най-мощните батерии много скоро ще се изтощат.

— Тогава какво ще правим, губернаторе? — чуха се гласове. — Как ще се измъкнем? Къде ще отидем? Кой може да ни помогне?

Ави'х повдигна брадичка и издаде заповед като истински губернатор:

— Трябва да насочим енергията към комуникационните ни системи. Ще изпратим сигнал.

Антон знаеше, че без зелен жрец никакъв сигнал за помощ не може да стигне навреме до друга илдирийска планета или дори до кораб на Слънчевия флот. Септата бойни лайнери, която беше докарала губернатор Ави'х, беше отлетяла преди доста време и вече сигурно беше на няколко звездни системи отгук.

— Магът-император не може ли да усети случващото се чрез тизма? Няма ли да обяви тревога и да изпрати спасителни кораби? — попита Антон.

Вао'сх поклати глава.

— Губернаторът на Марата е негов брат, а не син. Връзката не е съвършена. Ако вниманието му не е насочено другаде, магът-император може да долови бедствието, в което сме изпаднали, но не достатъчно ясно, за да разбере, че трябва веднага да изпрати спасители.

— Кой друг би могъл да ни помогне?

Илюр'л се мъчеше да овладее страха си.

На администратора му хрумна нещо.

— Можем да се свържем с кликиските роботи в Марата Секда.

На лицето на Ави'х грейна въодушевление.

— Отлично предложение, Бхали'в. Да, градът би трябвало вече да е почти готов и там е ден. Роботите могат да ни помогнат и там ще изчакаме да ни спасят.

Всички се развикаха радостно.

— Ще се избавим.

— Отново ще бъдем под слънчевата светлина!

Антон изпита мигновена тревога.

— Чакайте малко. Първо, не знаем дали кликиските роботи не са виновниците за случилото се. Кой друг е на Марата?

— Шана рей! — настоя отново Илюрл. — Може би тъкмо те са прокопали всички тези подземни тунели, където цари вечен мрак.

Бхали'в погледна Антон с раздражение.

— Тези работи се трудят от десетилетия за нас и никога не са показали никакви признаци на предателство. Защо да не им се доверим?

Антон повдигна вежди.

— На първо място, защото някой току-що разруши всичките ни генератори и угаси осветлението.

Вместо да го изслушат, губернаторът и инженерът тръгнаха припряно към комуникационната зала, понесли няколко блестителя и една от свещите като предпазна мярка, въпреки че осветлението беше достатъчно.

Вао'сх мълчеше притеснено. Антон седна до него. Паметителят поклати осеяната си с изпъкналости глава.

— Убедени са, че са шана рей, защото не могат да си представят друг противник, който би могъл да стори това... но това е невъзможно! Абсолютно невъзможно.

След известно време губернаторът Ави'х и Нур'оф се върнаха с грейнали лица.

— Отлични новини! — заяви Ави'х. — Разговарях с кликиските работи в купола Секда. Обясних им възникналата ситуация и те предлагат достатъчно съоръжения, продоволствие и провизии, за да ни настанят, докато изчакаме спасителната мисия. Но нямат транспорт, за да дойдат да ни вземат. Налага се сами да стигнем дотам.

— Как ще го направим? — попита Илюрл. — Марата Секда е чак от другата страна на света.

Ави'х погледна инженера, който отговори:

— Трябва да пропътуваме тъмната страна, за да излезем отново на светло. В хангарите отвън има три бързохода за придвижване по суша.

Илдирийците не се въодушевяха особено, но Антон вече беше прекосявал целия континент през последния дневен сезон и знаеше, че това не е невъзможно.

Тъй като участниците в малобройния екип продължиха да мърморят и да хленчат, най-накрая търпението на Вао'сх свърши и той викна:

— Спрете! Не чухте ли какво каза инженер Нур'оф? Цялата ни енергия скоро ще се изчерпи. Марата Прайм ще потъне в абсолютен

мрак. Ако не тръгнем, преди да е станало прекалено късно, всички ще загинем тук в тъмнината.

Това беше достатъчно, за да спрат всякакви по-нататъшни оплаквания.

81. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Небето над Крена помръкваше и изстиваше заедно с изтляващото слънце.

Веднага щом се върна от кратката си космическа проверка, Дейвлин събра колонистите — всичко сто и трийсет души — и им обясни извънредното положение. Изобщо не преувеличи, като каза, че това е най-ужасната заплаха, с която са се сблъскали.

— Нямаме никакво време за общоградски събрания и спорове. Разполагаме най-много с една седмица, за да преустроим цялата колония. Да се окопаем и зазимим, което би ни осигурило поне минимален шанс да оцелеем.

Гласът му беше твърд и непоколебим.

Благодарение на преувеличените истории, които им беше разказала за него Рлинда Кет, колонистите го слушаха със страхопочитание и възхищение по-скоро за голямо негово неудоволствие, тъй като той не обичаше да привлича вниманието към себе си. Възприемаха го като герой, който би могъл да ги избави и от най-невероятните затруднения. И му повярваха.

— Този свят ще загине — продължи Дейвлин. Въпреки че изпитваше привързаност към тях, не искаше разкрасява ситуацията, в която бяха попаднали. — Фероите губят сражението на слънцето. След няколко дни цялата система ще бъде скована от смъртоносен мраз и не мога да измисля никакъв начин да измъкна в безопасност някого от Крена.

Кметът Руис отпусна ръце върху корема си.

— Ние сме обикновени колонисти, Дейвлин. Никой няма претенции да разбира тези неща. Кажете ни какво да правим!

Дейвлин огледа втренчените в него лица; искаше му се да може да им отговори. За своя собствена изненада си даде сметка, че не му е безразлично какво си мислят за него и как го възприемат. Най-лошото, което би могъл да им каже, беше, че не знае. Всички виждаха

помръкващото слънце и усещаха спадането на температурата, докато планетата се напругаше да продължи да функционира под страховитото намаляващата слънчева активност. Предстоеше им огромна работа, затова реши да ги окуражи.

Нареди цялото тежко машинно оборудване да бъде докарано в центъра на града и каза:

— Забравете за реколтата и добитъка. След една седмица домовете ви ще бъдат покрити от ледници. Можем да разчитаме единствено на складираната храна. Уверявам ви, че поне седем други неща ще се окажат фатални, преди да изчерпим дажбите.

Не ги изброи, но и колонистите не задаваха излишни въпроси.

— Единственият ни шанс е да съхраним живота си с всички възможни средства, докато пристигне помощ. А не разполагаме с много време.

Кметът кимна и унило попита:

— А кой ще ни спаси, Дейвлин?

— Все още мисля по този въпрос.

Огледаха още веднъж през телескопа на любителя астроном нестихващата битка в плазмените слоеве на слънцето. Фероите отстъпваха, връхлитани от все по-многобройни рояци диамантени бойни кълба. Слънчевите петна се разрастваха като огромни рани. Огнените езици изригваха и се извисяваха от слънчевото ядро като последни издихания.

Пораженията бяха необратими. Звездата беше обречена.

Колонистите бяха втрещени от бързата промяна на климата. Над южния континент отделни части от атмосферата започваха да се сковават от студ, забушуваха яростни урагани — създаваха празни пространства, които на свой ред причиняваха гигантски засмукващи кориолисови бури. Скоро огромните вихри започнаха да се придвижват на север, като причиняваха още по-зловещи проблеми на колонистите.

Още през първата нощ суровият мраз унищожи повечето култури и растения, а през всяка следваща нощ температурите спадаха с по още двайсетина градуса в сравнение с предишната. На четвъртата нощ дърветата се раздробиха на трески. Вятърът ставаше все по-силен и ледените вихрушки отнесоха колониалните жилища, които не бяха проектирани за арктически температури.

Всички жители на града работеха денонощно, осъзнали връхлетялата ги опасност. Бяха изтощени и уплашени, но въпреки сграбчилия ги ужас изпълняваха всички инструкции на Дейвлин. Той се молеше замислите му да свършат работа.

Изпитваше мъчителна болка при гледката на използваните доскоро за обработване на земеделски парцели и копане на руда машини, превърнати по спешност в земеизкопни машини за прокопаване на дълбоки тунели и защитни убежища под повърхността, където заселниците евентуално биха могли да оцелеят сред нахлуващия неописуем мраз.

И все пак нямаше да оцелеят дълго.

След като огледа всички налични конструктивни материали, Дейвлин моментално отхвърли възможността за изграждане на топлоизолирани постройки на повърхността. Помръкнеше ли слънцето, дълбокият космически мраз щеше да вкочани всичко. Ако разполагаха с време и достатъчно суровини, някои изобретателни скитници вероятно биха могли да издигнат достатъчно защитени конструкции за по-дълго оцеляване, но Крена се беше радвала на спокойствие и еднообразие и кметът Руис и заселниците не бяха подготвени за всичко това.

Дори хора без никакъв опит в строителните работи полагаха максимални усилия и изграждаха тунелни шахти, докато екскаваторите проникваха все по-надълбоко. Дейвлин не беше в състояние да направи точни изчисления на каква дълбочина под повърхността би трябвало да се скрият, затова ги караше да копаят толкова надълбоко, колкото им позволяваше времето, след което оборудваха помещенията, за да се скрият в тях от внезапно връхлетелия ги ледников период. Докарваха хранителни запаси и от най-отдалечените къщи и ги събираха в общи подземни хранилища. Кметът се занимаваше с контролирането на надземните дейности и изчисляването на дажбите.

Най-съществено беше инсталирането на генератори и запасяването с гориво и топлинни източници — от най-дребните батерии до огромните термални пещи. Инсталираха и въздухопроводи за циркулиране на въздуха и пречистване на въглеродния двуокис в тунелите. Някои от ужасените колонисти не разбираха напълно нуждата от пречистватели и разчитаха на вентилационни шахти, които да осигуряват достъп на въздух от повърхността. Дори не можеха да си

представят какво би се случило, след като се вкочани самата атмосфера на Крена.

Дейвлин не беше сигурен, че ще успее да съхрани високия им дух, но трябваше да полага максимални усилия, за да ги принуждава да работят.

Дейвлин оглеждаше за последно малкия космически кораб. По време на обучението си за сребърна барета беше изкарал курсове по механика и космически операции при извънредни случаи. Тази задача му се струваше по-безнадеждна дори в сравнение с останалите дейности, но оцеляването им зависеше от това дали щеше да успее да отлети от Крена, за да доведе помощ. Нито за миг не си позволяваше дори да помисли, че няма да успее.

През последните три дни температурите отвън бяха спаднали с цели сто градуса. Цялото небе тънеше в мрак, набраздявано само от време на време от бледото сияние на последните искрици, които осейваха смъртно раненото слънце.

Внезапните катастрофални климатични промени причиняваха унищожителни урагани и сътресения в атмосферата. В момента повечето колонисти се намираха под повърхността. Самият Дейвлин беше навлякъл най-топлите си долни дрехи, една дебела шуба и топлоизолиращи ръкавици. Макар да му пречеха да работи, те пазеха пръстите му от премръзване и окапване.

В двигателите на туристическото му космическо корабче беше останало рисковано малко екти и той отдели целия ден, за да отстрани излишната маса, да увеличи ефективността на конверсионните двигатели и да подобри изгарянето на илдирийското космическо гориво с надеждата да удължи полета с поне още неколкостотин хиляди километра.

Планетата се тресеше в предсмъртна агония и изстиваше ежечасно. Под земята колонистите щяха да са на топло още известно време. Но ако той все пак не успееше да стигне до Релекер, нямаше да ги спаси никой, никога...

След като се подготви, доколкото му беше възможно — разбираше, че по-нататъшните усъвършенствания ще му отнемат прекалено много време — Дейвлин реши да отлети. Колонистите вече

бяха закрепил тежкия люк на входа на тунела: сводеста врата от бракуван метал, достатъчно дебела, за да изолира от вкочаняващия мраз. Докато натискаше контролните клавиши, за да влезе вътре за последен път, Дейвлин си помисли, че след ден-два вече ще е необходим херметически скафандър, за да се излезе на повърхността. Дори сега се усещаше недостигът на кислород.

Тунелите бяха приятно затоплени — засега колонистите все още разточителстваха с разхода на енергия, но не студът щеше да е проблем за тях. Може би по-скоро топлинният капацитет на машините и излъчващите топлина сто и трийсет тела биха създали проблеми, ако не се намереше начин да бъдат изразходвани или преобразувани в използвана енергия.

Колонистите се събраха да се сбогуват с него и Дейвлин се изуми от увереността, оптимизма и надеждата им. Беше направил всичко необходимо, за да ги уведоми за незначителните им шансове за спасение и за невероятно тежката ситуация, в която се намират. Но тъкмо той беше човекът, пътувал до безброй ненаселени кликиски светове. Тъкмо той беше открил как да задейства порталите и в глупостта си те бяха уверени, че Дейвлин Лотце може да се справи с всичко. Защо да не им позволи да изпитват тази увереност? Ако не успееше, никой друг нямаше да узнае и всички те щяха да бъдат погребани под леда. Беше им необходимо да вярват.

Кметът, изглежда, очакваше от него да произнесе вдъхновена реч, но Дейвлин каза само:

— Ще направя всичко възможно да доведе помощ.

И без да губи повече време, излезе навън и запечата люка към хибернационните тунели. Напрегнал всички сили срещу брулещия вятър и свистящите парчета лед, се дотътри до хангара, вмъкна се в малкия кораб с полупразни резервоари, включи двигателите и го насочи през вилнеещите вихрушки към призрачно мерзелеещото се агонизиращо слънце. Не направи никакви изчисления дали ще достигне, или не до най-близката система. Просто щеше да лети. Трябваше да се надява, че ще стигне достатъчно далеч.

82.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

След като скитническите инженери приключиха с възстановяването на гъбения град, Ческа покани майка Алекса и отец Идрис в реконструирания им дом.

Скитническите екипи продължаваха да кръстосват гората с тежките си машини. Вече бяха успели да възстановят отделни части от опустошения пейзаж и да издигнат временни убежища за бездомните терокци.

— Не знам дали щяхме да се справим без помощта ви — каза майка Алекса.

Ческа кимна тържествено.

— Хидрогите разрушиха и много наши небесни мини и традиционния ни начин на живот. Но ние упорстваме и воюваме, и съхраняваме онова, което ценим повече от всичко. Нашите народи имат много общо помежду си.

Отец Идрис вдигна поглед към органичната маса, закрепена на върха на световното дърво с подпорни напречни греди.

— Изглежда... различно.

— Изглежда прекрасно — добави Алекса. — Да се качим.

Ческа и въодушевеният Кото Окая придружиха-терокските лидери в резиденцията им, откъдето бяха управлявали в по-добри времена.

— Справил си се чудесно, Кото.

Ексцентричният инженер преливаше от гордост.

— Ние скитниците сме добри в това отношение, говорителко.

Само за един месец заедно със своя екип беше успял да се справи със задача, която на терокците би отнела години.

Във възстановената зала за приеми Алекса и Идрис се поспряха, за да изчакат зрението им да свикне с мекото изкуствено осветление. После заоглеждаха усмихнати и невярващи променената обстановка.

— Страхувах се, че ще се наложи да изоставим целия гъбен риф — промълви Алекса.

Кото закрачи из помещението като оставена да се разхожда играчка с навита пружина.

— Предварително се запознахте с плановете, но ето това е, което направихме. Подсилихме носещите стени със здрави греди и материал от световните дървета. Можех да използвам метал или полимерни съставки, но реших, че предпочитате естествени материали. — Той почука с кокалчетата на пръстите си една от здравите греди с вълнообразна повърхност, които служещ за подпори в просторното помещение. — В основите на града трябваше да изградим цяла мрежа от скоби и подпори. В момента изглежда малко грубичко, но можете да засадите пълзящи растения или друга зеленина, с които да ги покриете.

— Нашите хора ще са доволни, че могат да се завърнат в своя дом — каза Идрис.

— Дом — промълви Алекса развълнувано. — Тук в тази зала за приеми короняхахме Рейналд. Сякаш беше вчера. А сега и Рейналд, и Бенето са мъртви. — Тя се обърна към Идрис, в очите ѝ имаше сълзи. — Защо Сарейн вече толкова време не си идва? Сигурна бях, че ще дойде.

— Натон ни увери, че скоро ще се прибере — отвърна Идрис.

Кото ги поведе из многобройните коридори на рифа.

— Вижте, навсякъде инсталирахме канализация и тръбопроводи. Много от старите вентилационни системи бяха неефикасни и преплетени. Някои от тях дори бяха задънени. Който е отговарял за поддръжката на циркулационните системи, просто ги е продължавал напосоки.

Идрис погледна съпругата си.

— Да, действително беше точно така.

— Е, сега вече са по-ефикасни. Ще забележите очевидната разлика, когато започнете да ги използвате.

Кото обикаляше наперено около двамата терокци, които оглеждаха изумени и невярващи всички промени и подобрения; съмняваше се, че някога ще разберат как да използват повечето от тях.

Сякаш доловила мислите му, Алекса докосна мускулестата ръка на съпруга си.

— Това са промени, с които ще свикнем, Идрис. Нашият свят вече никога няма да е същият.

Кото пак забърбори:

— Достатъчна част от града е възстановена, за да може една трета от първоначалното население да се настани в него... може би дори половината, ако предпочитате да живеете по-нагъсто.

— Няма да се наложи да сме нагъсто — въздъхна Алекса. — Твърде много от нас загинаха при нападението.

Кото се притесни.

— Май прекалено се въодушевих...

Задъхан и изпоцапан със сажди, по коридора от външната платформа се появи бащата на Ческа и извика:

— Ческа!

Щом видя дъщеря си, отметна потната коса от челото си и продължи:

— Току-що пристигна един от корабите ни със съобщение от корабостроителниците на Оскивъл. Дел Келъм се нуждае от помощта на Кото.

Инженерът повдигна вежди.

— Но аз все още имам много работа тук!

Ден се ухили.

— Келъм е открил малък изоставен кораб на хидрогите. Напълно запазен. Решил, че ти си най-подходящият, който да го проучи. Ако изобщо проявиш интерес, разбира се.

— Истински космически съд на дрогите? — ахна инженерът. — И то функциониращ? Не просто някакви натрошени отломки като онези, които Ханзата е отнесла оттук?

— Цял и непокътнат, първа подобна възможност за някой дързък изследовател.

Кото имаше цяла върволица от постижения в кариерата си и Ческа беше убедена, че сред всички кланове няма по-подходящ от него за тази работа. Той притежаваше ненаситна любознателност, беше изучил всички ханзейски и илдирийски технологии и дори беше изчел всички достъпни документи за кликиските руини, които бяха предоставили археолозите.

— Трябва да отидеш, Кото.

— Но тук все още има толкова много...

Тя повтори думите отчетливо, една по една:

— Трябва да отидеш, Кото.

Той се опъна по детински само още за секунда, след което се ухили.

— Да... Да, трябва. Кога можем да тръгнем?

Ден направи широк жест към вратата.

— Веднага. Горските пожари вече са потушени и Торин Тамблин иска да се върне на водните мини на Плумас. Той ще те откара.

Бъбрещият възбудено Кото тръгна припряно, а Ческа придружи Идрис и Алекса до един балкон, от който можеха да наблюдават несекващите дейности. От далечината до слуха им достигаше глухият тътен на машините, виждаха терокците и скитниците да разчистват овъглените останки от мъртвите световни дървета. Екскавационните и прочистващите екипи бяха разчистили повечето рухнали стволове и ги бяха натрупали на огромни купчини на изпепелен от пожарите парцел. Ческа не знаеше какво мислят да правят с тях.

Погледна надолу и видя Ярод да се изкачва по широкия ствол към гъбения риф. Свързан със съзнанието на световната гора, той се катереше с бързината на гуцер. Когато стигна мрежата от подпори и скоби под основната структура, изпълзя по тях и дойде при тримата на балкона.

Зеленият жрец беше почти на възрастта на сестра си Алекса: лицето му беше покрито с татуирани символи на уменията, които беше усвоил по време на службата си на световните дървета. Когато се бе върнал при изпепелената гора, изглеждаше страшно изтощен и съсипан, но сега се беше възстановил напълно.

— Нося съобщение от световната гора, с което тя отправя предложение към Ческа Перони — предложение, което би било от огромна полза за нейните скитници. Бихте ли искали да вземете със себе си част от рухналите дървета? Да ги отнесете? Това е дървен материал с изключителни качества.

— Това е великолепен подарък, говорителко Перони — каза Идрис. — Скъпоценен подарък.

— Но далеч не достатъчен, за да ви се отплатим за всичко, което направихте за нас — добави Алекса.

Ческа се опита да овладее огромната си радост. Никъде другаде в Спиралния ръкав никой нямаше достъп до материал от световни

дървета не само за конструктивни цели, но дори за украса.

— Аз съм... впечатлена. Откакто са напуснали Земята, нашите кланове обитават астероиди, кораби и негостоприемни планети. Рядко сме разполагали с лукса на дървото, а сега вие ни предлагате много повече, отколкото бихме могли да използваме за нуждите си.

— Е, все пак сте търговци — обади се Ярод. — Бихте могли да го използвате за търговия.

— Може би.

Ческа изпитваше нарастващо безпокойство, че все още не са получили никакъв отговор на исканията си, и се опасяваше, че председателят Венцеслас крои нещо.

— Дори да не възобновим търговията си с Ханзата, бихме могли да изпращаме дървена продукция на илдирийците или на някои отдалечени колонии, които са в напрегнати отношения с Голямата гъска...

Ческа разбираше колко големи печалби могат да се извлекат от продажбата на редкия дървен материал и взе светкавично решение.

— А част от приходите ще предоставяме на вас. Терокската икономика понесе големи поражения от това нападение.

— Гората ни предоставя всичко, от което се нуждаем — отговори Идрис.

Алекса отпусна ръка върху рамото на съпруга си.

— Нещата се промениха, Идрис. Нашият народ се сблъсква с огромни трудности. С допълнителни средства бихме могли да закупуваме материали и да наемаме работна ръка, за да ускорим възстановяването на гората.

Идрис се почеса по брадата.

— Не се бях замислял за това.

— Сигурен ли си, че световната гора има желание да ни разреши да отнесем толкова много рухнали дървета? — попита Ческа. — Та те са световни дървета, загиналите братя на гората.

Ярод беше категоричен.

— Ческа Перони, вие ще ни помогнете да отнесем нашите мъртви и да придадем на саможертвата им допълнителен смисъл. Едва тогава върху мястото на тази кланица може да израсне нов живот.

В далечината един повдигач повлече един колосален обгорен ствол с размерите на космически кораб. Ческа кимна.

— Дървеният материал от световни дървета със сигурност ще е от голяма полза на нашите космически колонии, а и отплата за труда на скитниците тук. Нека това стане символ за сътрудничеството и приятелството между нас.

Майка Алекса стисна широката длан на съпруга си.

— Тъкмо това би искал Рейналд.

83. САРЕЙН

Полетът от Земята до Терок не беше продължителен, но поради нежеланието ѝ да се завърне у дома, на Сарейн ѝ се стори безкраен. Чувстваше се като жена, която отива на посещение на много любим човек в болницата. Беше принудена да го направи поради лични и политически причини, но със сърцето си предпочиташе да запази Терок в спомените си такъв, какъвто беше преди, без да вижда разрухата със собствените си очи.

Но Базил остана непреклонен.

— Помисли за предимствата, които би могла да осигуриш на Ханзата отвътре, като новата майка на Терок. Да привлечем терокците и да принудим измамните скитници да спазват правилата ще е велика победа за човешката раса.

Но тя не можеше ей така да пристигне и да поиска да стане майка на Терок, макар да имаше сили да осъществи промени, големи промени, които щяха да са от полза както за нейния свят, така и за Ханзата. Терокците познаваха и обичаха своите водачи, а Сарейн беше отсъствала твърде дълго. Дори когато все още живееше на Терок, тя не се радваше на особено голямо уважение. Не отделяше много време на зелените жреци и не изпитваше кой знае какво влечение към световната гора. Всеки би я сметнал за пионка на Ханзата. Смуцаваха я и намеренията на Базил за безболезнено премахване на отдавна установената независимост на Терок. Даваше си все по-ясна сметка, че властта му над нея е много по-силна, отколкото нейното влияние върху него. Колкото и да ѝ беше трудно да си признае, тя беше достатъчно влюбена в него, за да не иска да го напусне.

Капитанът се обади от пилотската кабина:

— Ако се приближите, посланик, можете да видите Терок върху предното наблюдателно табло.

— Веднага идвам.

Всъщност нямаше никакво желание да види Терок, но влезе в командната кабина на дипломатическия кораб и огледа забулената от облаци планета, където се беше родила. Проследи очертанията на континентите. Колкото и да беше странно, познаваше географията на Земята по-добре от тази на Терок. Как би могла да управлява тази планета? Щеше да си е направо шарлатанство.

Терокският ландшафт представляваше проснал се килим от зеленина, прорязан от огромни водни пространства, но сега забеляза в килима безброй тъмни петна. По-добре беше, че Естара не тръгна с нея...

Макар напоследък двете да бяха преживели немалко тежки моменти, Сарейн отделяше твърде малко време за сестра си. Сега този пропуски се стори болезнен. Беше съсредоточила цялото си внимание върху собствената си политическа активност и задължения, а и кралицата разполагаше със своето обкръжение от помощници и съветници, както и с искрената обич на крал Питър. Но това не беше основателно извинение. Трябваше да си останат приятелки, съюзници... сестри.

Преди Сарейн да отлети за Терок, двете се разходиха в папратовата градина на Двореца на шепота. Крачеха покрай яркозелените разперени като ветрила растения под ослепителната слънчева светлина и разговаряха за детството си, което беше толкова простичко, жизнерадостно, невинно...

Сарейн изпитваше и някаква смътна тревога, че оставя Естара и крал Питър сами и беззащитни. Опитваше се да убеди сама себе си, че организираният от Базил опит за покушение е бил само блъф от негова страна, за да постави Питър на мястото му, но не можеше да е съвсем сигурна.

В един момент Естара спря до една от засадените в саксии малки фиданки и промълви замислено:

— Завиждам ти. Много съм привързана към Терок.

Сарейн погали с пръст мекото дантелено листо на една папрат.

— Понякога ми се струва, че би било по-лесно, ако си разменим местата. Ти да се върнеш у дома, както ти се иска, а аз да остана на Земята.

Кралицата се разсмя изненадано.

— Може да си ми сестра, Сарейн, но няма да ти отстъпя съпруга си. Аз наистина обичам Питър.

— Да, знам. Болезнено очевидно е.

Дълго останаха загледани във фиданката, напомнила им за огромната изпепелена гора. Самата Естара беше донесла дръвчето като подарък на председателя, когато пристигна на Земята, и Натон често го ползваше за комуникация.

Сарейн обгърна с ръка раменете на сестра си.

— По ирония на съдбата всяка от нас двете е по-подходяща за отговорностите на другата. Наистина ли искаш да се върнеш на Терок дори сега, когато цялата планета е изгорена и опустошена?

— Тъкмо сега я обичам най-силно.

Сарейн дръпна закачливо една от грижливо сплетените плитки на Естара, както обичаше да прави, когато бяха момиченца. Кралските гвардейци, които ги следяха неотлъчно, сигурно се ужасиха от подобно неуважително отношение от страна на посланика, но Сарейн не я беше грижа.

— Ела с мен, Естара. Да ми помогнеш да си приготвя багажа.

Капитанът стабилизира орбитата, подготви траекторията за спускане и изсумтя:

— Забелязвам долу съществена разлика. Твърде оживен трафик във въздуха, в околното пространство и на повърхността. Мислех, че терокците не пътуват кой знае колко в космоса.

Сарейн се намръщи.

— Точно така.

Един терокски оператор се обади обезпокоено по връзката:

— Всъщност вече не разполагаме с космодрум. Използваме едно разчистено място, но пък вашият кораб не е много голям.

— Не е — измърмори капитанът. Върху тези разчиствания в гората бяха кацали цели крайцери. — Ще се справя.

Сарейн се подготви за всичко, което ѝ предстоеше да изпита. Дипломатическият кораб се гмурна през облачния саван и тя забеляза, че някога плътният покров на световната гора сега е разпокъсан и изпепелен. Някои световни дървета се извисяваха все така исполински,

но тя не можеше да повярва на очите си, докато гледаше почернелите кръпки, покрити със струпани отломки.

Десетки малки кораби и тежки повдигачи кръстосваха гората и правеха всичко възможно за възстановяването ѝ. Сарейн с изумление оглеждаше огромните струпани камари рухнали дървета, земекопните машини, които издигаха подпорни стени и защитни насипи и разстилаха проблясващи почвозадържащи мрежи на местата на естествения ландшафт. Защо Базил ней беше казал, че на Терок са изпратени помощни инженерни екипи на ЗВС?

Но щом се вгледа по-внимателно, разбра, че дейностите не са организирани в съответствие с изискванията на земните военни. ЗВС действаша някак си по-праволинейно и целенасочено. За разлика от тях, разгърнатите под нея дейности бяха енергични и независими една от друга, въпреки че всеки екип очевидно спазваше някакъв приблизителен план.

Тежки повдигачи пренасяха гигантски стволоче до един масивен товарен кораб, изподраскан и очукан от десетки години тежък труд. Като че ли беше проектиран за астероиден рудовлекач, но сега го товареха с рухнали световни дървета, които щеше да отнесе... в космоса!

Дипломатическият кораб се спускаше и Сарейн започна да различава отделни хора, които се движеха по повърхността. Полазиха я тръпки.

— Това са скитници!

— На такива приличат, посланик — отговори капитанът.

Обзе я яростно негодувание. Даваше си сметка как би реагирал Базил.

— Е, след като вече не търгуват с Ханзата, разполагат с предостатъчно свободно време. Докато моята планета ближе замаяна раните си, те са се промъкнали да използват ресурсите ни.

Беше слушала много от публичните и закрити изказвания на председателя. Беше изчала тенденциозно преиначените съобщения на ханзейските медии, които представяха клановете като егоистични, непредвидими и своеволни. Като посланик беше принудена да се съгласява с Базил и открито да подкрепя изявленията му. Скитниците наистина бяха удобни и лесни за манипулация мишени.

— Защо откъват целия този дървен материал?

Капитанът я погледна спокойно.

— Може би са пристигнали да предложат помощ, посланик. Не виждам кой знае колко помагачи от ЗВС долу.

— Скитници да предлагат помощта си без никакви задни намерения? Не е за вярване.

А ако скитниците наистина се бяха притекли на помощ на Терок, защо Натон или някой друг от зелените жреци не беше информирал Ханзата за случващото се тук? Това със сигурност беше наложително!

Нямаше представа каква игра разиграват клановете, нито каква цел се опитва да постигне говорителката Перони с необоснованите си обвинения за пиратските действия на ЗВС. Беше убедена, че по някакъв начин е успяла да заблуди Рейналд и да го оплете в замислите си за женитба. Добре поне, че брат ѝ беше починал преди официалната сватба.

Капитанът приземи дипломатическия кораб върху разчистената опожарена площадка. Сарейн изпита остра болка, като си спомни прекрасната просторна ливада с цветя и пъстри кондорови мухи. Сега на мястото ѝ се беше проснала опустошена, изравнена от тромавите машини черна пръст. Ноздрите ѝ потрепнаха.

Щом люкът се отвори, усети миризмата на лютив пушек, прах и сажди — доказателства за смъртно ранената гора. Сбърчи нос от острата воня, а после видя родителите си и сестра си Сели — бързаха към нея.

Сарейн се усмихна механично, на което се беше научила от многогодишната си служба под опекунството на Базил Венцеслас. Но не изпитваше никаква радост от пристигането си. По-скоро я болеше, че се среща със семейството си сред цялата тази трагедия.

В спомените ѝ се мержелееха огромните пространства със световни дървета със златиста кора и тучна дива растителност. Сега виждаше около себе си само черни скелети, отъпкана кал и кръстосващите се коловози от тежките машини на скитниците, осакатили дори онова, което беше оцеляло от гората. Отново я връхлетяха съмненията дали да стане следващата майка на Терок. Тук вече не беше останало кой знае какво за управляване.

84.

КРАЛ ПИТЪР

Питър тръсна глава и върна подготвения документ на Базил.

— Съжалявам, но няма да го прочета.

Не пропусна да забележи сянката, която мина по лицето на председателя.

— Аз определям политиката на Ханзата и отлично знаеш на какво съм способен, за да направя така, че заповедите ми да бъдат изпълнявани.

Базил не губеше лесно самообладание, но годините на тежки поражения и своеволията на онези, които би трябвало да са негови „лоялни сътрудници“, го бяха изнервили.

Питър се опита да запази спокойствие.

— Твоите медийни манипулатори вече свършиха отлична работа за настройването на общественото мнение срещу скитниците, Базил, но ако изрека тези ругателства, ще се стигне до линчуване, а може би и до избухване на гражданска война.

— Ние вече сме в състояние на гражданска война, Питър, предизвикана от самите скитници.

Питър реши да се възползва от блъфа на председателя, макар да съзнаваше риска от подобна постъпка.

— Тогава защо не накараш да го прочете принц Даниъл? Пробвай го, за да разбереш как ще реагира публиката.

Базил се намръщи.

— До гуша ми дойде от прищевките ти, Питър.

Питър затропа с пръсти по масата. Бяха в частните кралски покои, където председателят беше дошъл да се срещнат.

— Вярваш или не, Базил, и на двама ни интересите на Ханзата са ни присърце. Говорителката Перони беше сгодена за брата на Естара. Може би двамата с кралицата бихме могли да проведем с нея благоразумен разговор и да разрешим проблема.

— Не се налага. Скитниците много скоро ще клекнат. Предвиждам няколко сценария, всеки от които ще доведе до обединяването на човечеството.

Председателят беше допълнително раздразнен от току-що наученото чрез Натон от Сарейн — че скитнически екипи вече повече от месец работят в опустошената световна гора, и от това, че поради някакви причини придворният зелен жрец не беше сметнал за необходимо да го информира досега.

Когато го упрекна, Натон му отговори с кротко безразличие:

— Наше право като независима колония е да приемем помощ от всеки, който изяви желание да я окаже. Това не подлежи на обсъждане от Ханзата.

Зеленият жрец не осъзнаваше значението на подобна информация за цялостната картина.

— Базил, сам ти ме научи да обмислям всички възможни последици — каза Питър. — Чудесно е да подстрекавам народа и да насочвам гнева му срещу хидрогите. Но твоята крайна цел е да асимилираш скитниците в Ханзейския съюз. Затова за мен като крал е недопустимо да ги обрисувам като отявлени предатели и чудовища. Ако направя подобно официално изявление от Двореца на шепота и замислите ти се увенчаят с успех, след това ще трябва да се отрека от думите си и да променя позицията си. Ти не би искал това, нали?

Базил го изгледа изненадано.

— Не знам дали да те удуша, или да те потупам по гърба, Питър, за това, че си толкова добър ученик. Заключениеята ти се различават от моите, но наистина не са лишени... от известно основание. Ще обмисля това, което каза. — Той взе документа и тръгна да излиза, без да се признае за победен. — Много скоро скитниците ще бъдат победени, светкавично и окончателно. Може би ще е най-добре, ако засега останеш в сянка, а впоследствие ще можеш да демонстрираш благоразположение. Но ти напомням, че Ханзата трябва да е абсолютно единна под моите заповеди. Ако отново реша да те накарам, Питър, дори не си помисляй да ми противоречиш.

* * *

Дори когато беше много разтревожен, Питър имаше едно кътче, където се чувстваше като мъж, а не като управник-марионетка. Когато късно вечер светлините помръкнаха и с Естара си лягаха, след като ОХ претърсеше спалнята за скрити камери и изключеше подслушвателните устройства, Питър се радваше на уют и спокойствие, прегърнал своята кралица.

Сега погали топлата гладка кожа на гърба ѝ, докосна ръбчетата на лопатките ѝ и я притегли към себе си. Нежните ѝ гърди се притиснаха срещу неговите и тя зацелува ухото му, докато той прокарваше пръсти през косата ѝ.

— Може и да не съм съгласен с повечето решения на Базил, но това, че избра теб, е най-доброто, което е направил някога.

За Естара би трябвало да е странно да пристигне от горите на Терок в една съвсем различна култура в самото ядро на Ханзата. Но тя се оказа силна и открита — и го обикна. В началото Питър негодуваше срещу политическите манипулации, които ги принуждаваха да сключат нагласен брак, което му се струваше толкова средновековно... но двамата с Естара имаха толкова общо един с друг и сега разчитаха на взаимната си подкрепа в едно време и на едно място, където никога не бяха сигурни могат ли да се доверят на някого.

Въпреки че много от задълженията им бяха неприятни и обременителни, Питър и Естара бяха щастливи, че са заедно, особено когато имаха възможност да останат насаме и да забравят за огромната заплашителна вселена.

Усещаше топлото ѝ дихание върху врата си, докато тя целуваше брадичката му, отпуснала глава на рамото му.

— А ти, Питър, си причина да ми завиждат не само всички в Терок, но и всяка жена в Ханзата. Все пак мога да се любя с краля, когато си пожелая.

— Само да можех да владее Ханзата така, както владее теб — промълви той.

Въпреки че председателят и помощниците му не очакваха от него да управлява, а само да произнася предварително подготвени изявления и да изпълнява ролята на марионетка, Питър усещаше обърканата ситуация в Ханзейския съюз, включително доскоро стабилните взаимоотношения с терокците и скитниците. Базил се стараеше да упражнява все по-строг контрол, но колкото по-неумолим

ставаше и колкото по-безпрекословно настояваше да се следват категоричните му заповеди, толкова по-слабо желание за сътрудничество демонстрираха те. Базил беше убеден, че неотстъпчивостта им е неоснователна. Управлението отдавна беше престанало да е добре смазаната машина, която председателят бе поддържал с неимоверни усилия толкова години.

— Базил е замислил нещо ново срещу скитниците — каза Питър. — Усещам го, но бих предпочел да поемам отговорност за собствените си провали, отколкото да се извинявам за действия, които никога не съм одобрявал.

— Хората знаят, че имаш добро сърце — прошепна Естара. — А аз те подкрепям, независимо от всичко. Знаеш го.

— Да, Естара. Знам го.

— Но в момента не можеш да направиш нищо по този въпрос. Прекалено много се тревожиш през личното си време в леглото. — Тя се качи върху него. — Ще направя нещо, за да забравиш за всичките си грижи.

Той я целуна.

— И какво си намислила?

Естара му показа какво е намислила.

85.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Войната из Спиралния ръкав продължаваше да бушува. Тасия отново се озова в марсианската база на ЗВС. Чакаше. Не беше свикнала да остава без никакви задължения. Междувременно нейната манта заедно с много други кораби беше откарана в космическия док за инсталиране на ново въоръжение, въпреки че тя не беше подавала официално искане за превъоръжаване.

Екипажът ѝ се пръсна — някои от подчинените ѝ излязоха в отпуск, други бяха назначени на служби на Земята. Изпратиха сержант Зизу на лунната база да ръководи обучението на новобранци. Ели Рамирес постъпи в някаква новоучредена изпълнителна комисия за инсталиране на навигационни системи на усъвършенствани бойни кораби.

Тасия усещаше, че предстои нещо голямо, но никой ней казваше точно какво. Чувстваше се странно изоставена. След като скитниците прекъснаха търговията с Ханзата, обичайната антипатия към клановете се засили и самата Тасия стана прицел на завоалирани „скитнически насмешки“. Предвид властващия политически климат нямаше особено желание да прекарва времето си в офицерските клубове и дори избягваше да общува с другите офицери.

Чакаше нетърпеливо в квартирата си възлагането на нова задача. Каквато и да е. Защо се бавеше толкова адмирал Уилис?

ЕА беше с нея, но вече не беше предишното приятелче, което познаваше от толкова много години. Тасия седна на леглото и погледна дребния компютъризиран компаньон.

— Беше толкова храбро компи, ЕА. Така ми се иска да си спомниш какво се е случило.

— Разполагам със сведенията, които ми вложи, Тасия Тамблин. Това е достатъчно.

— Не и за мен.

Тасия беше прочистила личните си записи и беше възстановила свързаните с ЕА файлове и регистри. Беше ги обединила в обобщаващи документи и ги беше вложила един по един в безвъзвратно изтритата памет на компито, като се беше погрижила внимателно да отстрани всяка подробност по отношение на секретните дейности на скитниците. И макар сега ЕА да можеше да рецитира подробно основните събития, които бяха преживели заедно с Тасия, думите му бяха само бездушна фактология, декламация, а не спомени.

Тасия въздъхна, възмутена от собствената си подозрителност, която не ѝ позволяваше да се довери на ЕА.

— Липсва ми истинското ти аз.

Тя се отпусна на леглото. Бяха преживели такъв ужасен разгром на Оскивъл. Някой ден щеше да си го върне. ЗВС щяха да намерят начин да затрият кръвожадните извънземни, които бяха убили брат ѝ, любимия ѝ Роб и още толкова много други.

В момента бушуваше война и тя беше готова да се сражава. Но се налагаше да кисне тук, закотвена на Марс, без да върши нищо!

Навлече неофициалната си униформа и излезе. Тръгна към общия салон, за да послуша разговорите, а може би и да намери партньор за пинг-понг. ЗВС очевидно се подготвяха за мащабна инициатива. Но отговорите на уж с безразличие задаваните от нея въпроси бяха типично по военному мъгляви. Като командир на манта беше редно да е в предните редици на акцията, каквато и да е тя. В момента обаче корабът ѝ беше на ремонт и повечето членове на екипажа ѝ бяха преназначени.

Имаше предостатъчно основания да е подозрителна.

Наля си кафе — горчиво и хладко, както обикновено — и седна на една маса с други командири на манти и старши офицери. Чу ги да обсъждат заповеди за разгръщане и приоритетни цели. Изглеждаха въодушевени от проекта на новите кораби-разбивачи, които изискваха само шепа команден човешки екипаж и екипи от бойни компита със специализирано програмиране.

— Вече обявиха ли назначенията за разбивачите? — попита тя, просто за да се включи в разговора. — Някой от вас избран ли е?

— Не, но съм доволен, че скоро ще получа бойна задача — отговори един от командирите. — Не са хидрогите, но все пак е нещо.

— Крайно време е крал Питър да се реши да даде урок на тези проклетни чергари.

— Да прекъсват доставките на екти за бойния флот във военно време — изръмжа друг офицер — е абсолютна лудост.

— Скитниците? — възкликна Тасия. — Какво общо има новата операция с...

Насядалите на масата изведнъж си спомниха коя е, въпреки че беше облечена в униформата на ЗВС.

— Не е важно, Тамблин. Вече получихме заповедите си. — Старшият командир на мантите се изправи. — Да вървим да огледаме корабите. Разбраха ли ме всички?

Тасия остана да пие кафето си и след като командирите и старшите офицери демонстративно я изоставиха. Да дадат урок на скитниците? Какво, по дяволите, беше намислил генерал Ланиан? След сблъсъка си с пирата Ранд Соренгаард преди толкова много време непрекъснато търсеше поводи да се заяде със скитниците.

Разбира се, че беше чула за недоволството, предизвикано от решението на говорителката Перони да прекрати доставките на космическо гориво. Отначало предположенията, че ЗВС унищожават скитнически товарни кораби, ѝ се струваха истинска глупост — като командир на манта тя със сигурност би трябвало да знае за подобни акции. Но след като установи, че разгръщат цяла секретна нова операция без нейното знание, се запита колко ли други неща се случват, без изобщо да разбере.

След като се прибра в квартирата си със свит стомах, причина за което само отчасти беше горчивото кафе, видя върху екрана си съобщение. Беше с официалното гласово лого на ЗВС и с кода на адмирал Уилис. Най-после заповедта за новата ѝ задача!

Включи съобщението и долови зад както винаги овладяното майчинско изражение на адмирала да се прокрадва известно напрежение — Уилис четеше заповедта, без да се поддава на чувствата си.

— „Командир Тамблин, целта на това съобщение е да ви уведоми, че сте преназначена от своята манта. От този момент вашият крайцер минава под командването на командир Рамирес“.

Тасия ахна. Какво беше направила? Защо ѝ отнемаха кораба? „Командир Рамирес“?

— „Все пак имам удоволствието да ви уведомя — продължи Уилис с тон, който изразяваше всичко друго, но не и радост, — че ще поемете обучението на новобранци второ ниво тук, на базата на Марс. Вашата изобретателност и съобразителност ще ви дадат възможност да станете отличен инструктор“.

— Инструктор? — изпъшка Тасия, сякаш екранът щеше да я чуе и дай отговори. — Какво толкова съм направила?

— „Не ме разбирайте погрешно, Тамблин — продължи адмиралът. — Доколкото съм запозната, вашето служебно досие е образцово и изпълнителността ви винаги е била безупречна. Но все пак не всеки воин може да участва във всяка мисия и генерал Ланиан е взел решение, че вашето участие в новата инициатива на ЗВС не е наложително“.

— Адски си права, че не е, щом като сте погнали скитниците, а не истинския противник. Шиз, това е по-лошо дори от тъпашката обсада на Ирека.

ЕА стоеше до нея и поглъщаше информацията, без изобщо да обръща внимание на емоционалната ѝ реакция.

— Ще се радвам да ти помагам при разработването на програмата за обучение, Тасия Тамблин.

Тя се опита да преодолее гнева си — искаше ѝ се да стовари юмрука си върху някого. Земните въоръжени сили очевидно ней се доверяваха. Дали бяха подслушвали разговорите ѝ? Бръмбари ли бяха инсталирани в квартирата ѝ? Беше изключително внимателна дори когато разговаряше с ЕА. Погледна намръщено компито и се запита дали зевесетата не са направили нещо с него, за да се държи така странно.

Или пък скитническото ѝ потекло само по себе си беше достатъчно основание, за да бъдат подозрителни към нея дори след дългогодишната ѝ служба? Въпреки че не можеше да научи от никого какво се подготвя, изпита страх, че ЗВС за замислили да предприемат нещо срещу клановете. Нещо ужасно.

86.

РОБЕРТО КЛАРИН

Огромните купове обикалящи в орбита скални отломки кръжаха над Ураганово депо като стрелките на часовник. Роберто Кларин се беше отпуснал на стола си в кантората си в северния полярен купол и наблюдаваше небето. Куповете се изнизваха над главата му в безконечния си парад.

Когато първичният газов облак се бе установил в звездната система на Куарнир, не бяха възникнали никакви обитаеми светове. В течно-водната зона отломките от остатъчен материал се бяха струпали в два огромни скални къса, кръжащи около общ гравитационен център, сякаш мъртвородена планета се беше разцепила на две половини. Двата отломъка имаха тънка прозрачна атмосфера, а в самия център на въртящото се цяло бе възникнала устойчива лагранжова точка, абсолютно закътано местенце, едновременно защитено и заплашено от постоянно кръжащите отломки.

Скитниците използваха материал от кръжащите в орбита тела за постройка на централното депо и гориво-разпределителната станция в самия епицентър на този въртоп. Корабите долитаха отгоре или отдолу, през защитената полярна зона на двата кръжащи планетоидни компонента.

Като някакво древно тържище на кръстовище на кервани, Ураганово депо беше станало популярно място, където товарни ескорти с екти можеха да разтоварват горивото за експедитивно разпращане до други колонии. Тук живееха и работеха много скитнически търговци, а много други преминаваха транзит. Докарваха метали, гориво, храни, платове и дори ханзейски стоки за продажба и търговия. Ежедневно пристигаха по два-три кораба и капитаните и екипажите им купуваха, пазаряха се или разменяха товарите си за други стоки.

Роберто Кларин беше тъмнокос гласовит мъж, който държеше да вкусува всяка нова храна, която минаваше през станцията му —

вместимостта на стомаха му беше неговата тарифа. Под неговото ръководство в началото Ураганово депо много бързо процъфтя, но след наложения от хидрогите ултиматум срещу небесния миннодобив и след ембаргото срещу Голямата гъска станцията много често заприличваше на призрачен град.

Брат му Елдон, талантлив инженер, помогна при конструирането на Ураганово депо. Известно време двамата бяха делови партньори, но Елдон се оказа слаб бизнесмен и така и не можа да проумее как се правят далавери и търговия, макар че Роберто многократно се опитваше да му обясни най-елементарните икономически правила. Елдон разбираше от разни непонятни физически изчисления, сили на напрежение и огъване, якост на материалите, линии на максимално натоварване и енергийни вериги, но всяко елементарно финансово изчисление за него беше неразбираема абракадабра.

Най-накрая, измъчени и разочаровани един от друг, Елдон и Роберто се разделиха. Роберто постигна с Ураганово депо изключителен успех, а Елдон конструира новите производствени реактори за екти на небесната мина на Бернд Окая. Където го убиха хидрогите...

Днес според предварителното разписание трябваше да пристигне Нико Чан Тайлар, но младият мъж обикновено закъсняваше, тъй като много често се отклоняваше от маршрута. Роберто все пак беше запазил площадка за кацане за кораба на Тайлар, но не се надяваше да я използва скоро.

Така или иначе, Роберто изобщо не очакваше точно тази група кораби — боен флот на ЗВС. Изумлението му сигурно можеше да се сравни с онова, което беше изпитал брат му, видял връхлитащите да унищожат небесната мина на Ерфано хидроги.

Дреднаутите спряха на безопасно разстояние от кръжащите в орбита скални отломъци, но разузнавателни кораби, миночистачи и буреносни платформи нахлуха в опасната зона — използваха оръжията си, за да разбият отломките и да разчистят широк проход, та мантите да могат да се спуснат на Ураганово депо.

Тъй като знаеше как бяха постъпили зевесетата с кораба на Рейвън Камаров, Роберто моментално си даде сметка, че са тръгнали на лов за трудно добиваното екти. Проклети пирати!

— Сигурно да плячкосвате единични корабчета вече не ви е достатъчно — изръмжа той. — Порасна ви апетитът, нали?

Включи всички алармени сирени и изпрати предупреждение до всички пристигащи скитнически кораби. Капитаните на товарните кораби се втурнаха към съдовете си. За броени минути три космически кораба отлетяха в различни посоки. Роберто със задоволство проследи отдалечаването им.

Екранът светна и главатарят на зевесетата генерал Ланиан погледна нагло от него и заяви:

— По разпореждане на председателя Венцеслас съоръжението е под временната възбрана на Ханзата. Цялата материална част, суровини и кораби частна собственост от този момент се конфискуват в името на крал Питър на разположение на Земните въоръжени сили.

Роберто включи комуникационния си канал и се надигна от стола си. Съжали, че е облечен в раз дърпани ежедневни дрехи и че шкембето му, макар импозантно, не може да се сравнява с изисканата външност на главнокомандващия на ЗВС.

— Генерале, няма никакво значение от чие име отправяте претенциите си. Вашият крал и вашият председател нямат нито законни основания, нито пълномощия тук. Скитническите кланове никога не са подписвали Ханзейската харта. Това депо е частна собственост и нямате никакво право да ни обсаждате и да конфискувате имуществото ни.

Въпреки привидната си самоувереност, Роберто знаеше, че с всичките тези бойни кораби генералът просто може да кацне и да отнесе каквото му скимне. Сигурността на скитниците се основаваше на маскировка и секретност — те не разполагаха с никаква отбрана. След като ЗВС бяха разкрили Ураганово депо, скитниците бяха като зайци в капан.

Генералът отвърна троснато:

— Войната, която водим с хидрогите, гарантира правото ни да се снабдяваме с жизнено необходимото ни военно продоволствие. Според едно по-широко схващане вие, отрепки, сте също част от човешката раса. Би трябвало да се засрамите, че не изпълнявате задълженията си.

— След като демонстрирате такива блестящи примери на ханзейско достойнство? Вие сте най-обикновени мародери.

Върху екранното лице на Ланиан се появи хладна усмивка.

— Мародерите са мотивирани най-вече от алчност. Ние обаче имаме законни претенции към тези суровини и законът е на наша страна.

— Закон ли? Чий закон?

— Подписаните от вашите предци споразумения при отлитането им на „Канака“.

Ланиан цитира параграфа и точката и разясни клаузите, одобрени от предците на скитническите кланове.

— Вие все още сте обвързани с тези споразумения. Поради което конфискуваме складираното от вас космическо гориво и ви отнемаме товарните ескорти и други космически съдове, за да ги използваме за военни цели.

Крайцерите манти надвиснаха над огромната станция. Ланиан продължи:

— Съветвам ви да разрешите достъп до площадките за кацане. Ако не ни окажете необходимото сътрудничество, ще използваме язери и ще отворим това местенце като алуминиева консерва, след което ще съберем всичко, което се разлети.

Роберто преглътна — нямаше съмнение, че Ланиан не се шегува — и даде сигнал на екипа на площадката за кацане.

— Разпечатайте всички люкове. Пуснете тия главорези.

Още едно товарно корабче се опита да се измъкне, но патрулиращите ремори го обкръжиха; обсипаха го с достатъчно изстрели, за да блокират двигателите, след което го приклециха. Капитанът стреля, но упорството му беше безсмислено. След броени секунди зевесетата превзеха корабчето и арестуваха екипажа.

Роберто изпъшка. Мантите вече бяха накацали и войници в униформи на ЗВС наводниха съоръжението, придружени от внушителни бойни компита. Над главата му се носеше вторият планетоид — мяташе сянката си върху наблюдателния купол. До слуха му достигна маршовата стъпка на обути в ботуши крака по коридорите. Бяха открили контролния център.

След малко самият генерал Ланиан застана на входа и каза:

— Нека не усложняваме нещата повече от необходимото.

87.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Навреме на Ураганово депо... е, поне в рамките на един час. За него това беше истински рекорд. Беше доставил венталска вода на две необитаеми планети и беше въодушевен от добре свършената работа. С нетърпение очакваше да си отдъхне една вечер в някоя квартира за гости и да похапне в някое от заведенията храна, приготвена от семейства, които все още помнеха земното си потекло.

Беше кацал десетки пъти на Ураганово депо — в повечето случаи с товарен ескорт с цистерни с екти или за да достави хранителни стоки от парниковите куполи на клана Чан. Справяше се по-добре, когато виждаше местоназначението си, без да му се налага да разчита на сложните навигационни системи. Вече познаваше проходите през скалните отломки като петте си пръста.

Щом „Водолей“ доближи кръжащите в орбита планетоиди, Нико забеляза два дреднаута на ЗВС да обикалят във външния периметър. Зевесетата бяха разчистили голяма част от преградното поле, за да отворят проход. Във всички посоки се бяха разлетели камъни и прахоляк, които се нагорещяваха и ускоряваха скоростта си от непрекъснати взривове.

Три товарни кораби на клановете се стрелнаха, преследвани от бързи ремори. Клановете бяха модифицирали много от корабите си със „спринтови“ двигатели и излетелите съдове се пръснаха в различни посоки толкова бързо, че военните не можаха да ги застигнат.

— Шиз, какво става тук?

Той посегна към комуникационната система, за да се свърже с контролния център на Ураганово депо, но се сети, че ще е по-умно да си трае. „Водолей“ беше малък кораб и се приближаваше във висок полюсен вектор. Нико беше сигурен, че ЗВС все още не са го забелязали.

В този момент засече предупредително съобщение:

„Говори Роберто Кларин. ЗВС установиха контрол над Ураганово депо! Конфискуват цялото ни продоволствие. Няма съмнение, че ще избият всички ни до крак“.

Беше стандартно съобщение за аварийна ситуация. Щяха да минат години, докато достигне най-близката обитаема система, но пристигащите скитнически кораби, като този на Нико, можеха да го засекат.

Нико се разтресе от гняв. Не знаеше какво да предприеме. Затворените в цистерните на „Водолей“ могъщи вентали започнаха да клокочат и да вибрират от въпроси и тревожно любопитство и той изръмжа:

— Помните ли какво ви казах за нашите тъпи войни? Сега сте свидетели на една от тях.

Под него, на Ураганово депо, работници на ЗВС товареха сандъци с хранителни припаси, пълни с екти цистерни, материална част и лична собственост. Нико включи на подслушване водените на честотите на ЗВС разговори. Зевесетата се майтапеха и ругаеха, развеселени от безпомощните опити на скитниците да окажат съпротива.

— Ограбват ни като пладнешки разбойници! — възкликна Нико ужасено.

И долови дълбокото безпокойство на венталите.

„Това е като нападение на хидроги... само че тези войници издевателстват със собствения си народ“.

Всички обитатели на Ураганово депо бяха пленени — откарваха ги на мантите. Шефът на станцията Роберто Кларин очевидно беше задържан като военнопленник, въпреки че нямаше официално обявена война. Нико се ужаси, че военните ще обявят всички обитатели на Ураганово депо за „безследно изчезнали“.

„Арестувайте всички до един — изкомандва гласът на генерал Ланиан. — Претърсете внимателно и си свършете работата както трябва. Председателят не иска никакви жертви, освен в краен случай. Той се надява, че това ще ни гарантира по-изгодни условия за капитулация на скитническите кланове“.

— Капитулация? — измърмори Нико. — Пред тези плякосващи варвари?

От борда на „Водолей“ той записваше подробно действията на ЗВС. Но това изобщо нямаше да изненада клановете, особено след като самият той беше намерил разрушените останки от кораба на Камаров.

— Трябва да предупредя Рандеву.

Нямаше търпение да отлети веднага, но не искаше да го направи преди окончателното приключване на операцията. Поддържаше двигателите си готови за рязко ускорение, ако му се наложи да се измъква.

„Ние можем да предадем съобщението — казаха в ума му водните създания. — Всички кораби с вентали на борда ще узнаят за случващото се тук. Те могат да разпратят бързо новината сред скитниците“.

Нико погледна блещукащите бидони, наредени около него в пилотската кабина.

— Можете да общувате по-бързо помежду си, отколкото ако аз изпратя сигнал?

„Ние всички сме едно цяло. Каквото знае един от нас, знаят го всички вентали“.

— Като телевръзката чрез световната гора?

„Верданите са подобни на венталите. Затова бяхме съюзници в древната война“.

След около час повечето бойни кораби на ЗВС бяха натоварени и отлетяха от гравитационно стабилен остров между кръжащите планетоиди. Мантите, събрали военните си трофеи, се приближиха към патрулиращите дреднауты през осеяната със скални отломки зона, спряха в периферията на системата и зачакаха.

Но два от крайцерите останаха последни, все още прикрепени към току-що опустялото депо. Включиха двигателите си и използваша акселерационната тяга, за да отблъснат деликатно балансираната в точката на равновесие станция. След това се издигнаха и се отдалечиха от огромното струпване.

Устойчивостта на депото поначало беше относително несигурна, тъй като то беше разположено в идеалния център между двата полюса на кръжащите скални масиви. Допълнителният тласък на мощните двигатели на мантите го извади от точката на равновесие и Ураганово

депо постепенно започна да набира скорост като търкулнала се от върха на стръмен склон топка.

— Не мога да повярвам! — промълви Нико. Не преставаше да записва всичко ставащо. — Просто не искам да повярвам на това, което виждат очите ми!

Ураганово депо се носеше все по-надалеч. Върху него започна да се изсипва канонада от скални и ледени отломки. Нико превключи наблюдателния периметър на кораба на по-широк обхват. Огромен метеорит прониза един от товарните корпуси и в него зейна огромна дупка. Все повече отломки обстрелваха, нацърбяваха и раздробяваха клатушкащата се станция — а тя продължаваше да се приближава към по-близкия от двата вкопчени във взаимната си гравитация планетоида.

Ураганово депо най-накрая се блъсна в летящата в космоса планина и за част от мига всичко приключи.

Съоръжението се стовари върху покрития с остри ръбове планетоид и се сплеска. Разлетяха се струи въздух, проблеснаха пламъци от възпламененото складирано гориво и взривените енергийни батерии. Във всички посоки плиснаха отломки — разпръскваха се като на забавен каданс в огромно космическо ветрило от всевъзможни боклуци.

Нико насмалко щеше да повърне.

Като самодоволна и преяла от задигнатите съкровища змия, бойната група на ЗВС се отдалечаваше тромаво: армия надменни завоеватели, отнасящи пленниците със себе си. Щом ЗВС излязоха от обхвата на видимостта и Нико вече беше сигурен, че няма да го засекат, той включи двигателите на максимална скорост и каза на венталите:

— Трябва да се махнем оттук.

Съобщението вече беше разпратено до всички кораби с водни същества, но само той можеше да покаже изображенията, комуникационните записи и неоспоримите веществени доказателства. Надяваше се този път да не се загуби. Отговорността му беше огромна.

88.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Гласовете на венталите в главата му се бяха превърнали в неразделна част от него, обвивка от непонятни желаниа, която обгръщаше собствените му мисли. Джес се носеше в откритото пространство, едновременно свързан в едно цяло с водните създания и изолиран в перлено-кораловия си космически кораб, който пулсираше от втечената енергия.

Гордееше се със своите доброволци водоносци, които кръстосваха Спиралния ръкав, за да открият необитаеми планетни резервоари, в които венталите биха могли да се разраснат. Всеки нов развъдник на водните същества беше като нововъзникнала клетка в огромен заякващ организъм. С всеки ден венталите ставаха все по-могъщи, а хидрогите все още изобщо не подозираха за завръщането на изконния си противник.

Затворената в мембраната на сферичния му кораб океанска вода би трябвало да замъглява зрението му, докато се взираше към осеяното със звезди пространство, но тя самата беше част от него. Виждаше абсолютно ясно, протегнал сетивата си през венталите. Дребните океански твари на праисторическия океански свят продължаваха да се носят около него в разполагащия с всичко необходимо мехурат извънземна екосистема.

Джес продължаваше да издирва нови и нови планети, включително и такива, неподходящи за човешки живот. Наличието на вода беше единственото необходимо условие.

Някъде в дълбините на мисълта си съзираше отдавнашни и откъслечни спомени на венталите за титаничната битка, унищожила водните същества, разпокъсала ги на части молекула по молекула и разпръснала ги из космическия вакуум. Сякаш някакъв заглъхнал инстинкт му припомняше за техния съюз със световната гора, за това как се бяха обединили, за да конструират гигантски семенни кораби, с които се бяха втурвали в сраженията... преди огненото предателство

на фeroуите. Джес стисна ужасен очи, но кошмарните гледки се разиграваха в главата му и той беше принуден да проследи как мятат един надаващ вопли вентал в огнения ад на някакво слънце.

Но усещаше пулсиращата в тялото му мощ и самоувереност на венталите и това му действаше успокоително.

„Ще започнем отначало капка по капка и ще успеем“.

Изведнъж в съзнанието му нахлуха нови поразяващи образи от случващо се в момента нападение, на което бяха свидетели групата вентали на кораба на Нико Чан Тайлар. През водния филтър пред очите си Джес наблюдаваше всичко, което в момента виждаха венталите. Видя как една огромна изкуствена инсталация — Ураганово депо! — е нападната от гигантски боен флот. Но това не бяха хидроги. Агресори бяха кораби на Земните въоръжени сили — манти и дреднаути. Зевесетата бяха предприели мащабно нахлуване, отвличаха скитнически пленници, задигаха продоволствие... а след това унищожиха депото!

Всички вентали виждаха случващото се и го препредаваха на всички водоносци. Никой от тях, включително и Джес, не беше достатъчно близо, за да се притече на помощ на Ураганово депо. Но въпреки това разпръснатите се във всички посоки доброволци вече знаеха. Голямата гъска нямаше как да запази мародерството си в тайна.

— Проклети да са — възкликна той.

Мина му през ума, че водата в неговия кораб може да заври от възбудената от гнева реакция на енергизираната му кожа.

Но въпреки че не можеше да стигне навреме до Ураганово депо, все пак можеше да помогне. Можеше да изпрати съобщение. Можеше да направи нещо.

„Идете при Ческа! — почти изкрещя мислено той. — Който от вас е най-близо, да открие говорителката Перони и дай каже за случилото се. А ти, Нико, иди и й покажи доказателствата“.

Съобщението щеше да се разпространи като мълниеносни вълни по повърхността на езеро. Заедно със своите доброволци той щеше да изправи на крака венталите в общата им битка срещу хидрогите. Но говорителката Перони беше тази, която от името на всички кланове трябваше да се изправи срещу председателя на Ханзата.

Сърцето му го поведе към една блуждаеща комета, понесла се в безкрайно пътуване, след като беше затворила елипсата около своето отдалечено слънце. Докато замръзналата ледена топка се отдалечаваше в необозримата си орбита, газовете в главата и опашката ѝ отново щяха да се кондензират. Само преди година двамата с Ческа си бяха уредила интимна среща в тънката ѝ опашка.

Тук Джес можеше да си мисли само за своята любов и за пропуснатите възможности. Тази комета щеше да си остане за него място, изпълнено със спомени. Сега с помощта на венталите щеше да превърне кометата в нещо още по-вълшебно.

— Само втечнена вода ли предпочитате, или и ледът е подходяща среда за вас?

„Водата си е вода — пара, течност или лед. Физическото състояние е без значение“.

Макар причудливият венталски кораб да реагираше на всяка негова мисъл и жест, Джес приложи всичките си пилотски умения, за да промъкне коралово-перления мехур през развихрилата се суграшица около кометната глава и да кацне на замръзналата повърхност. Прекрачи меката мембрана на кораба си и излезе навън без никаква друга защита, освен тънкия слой блещукаща влага и ефирната си перлена одежда. Стъпи на черния лед и сивкавобелия сняг. Венталите пазеха непокътнато тялото му дори в космическия вакуум.

Щом босият му крак стъпи върху грапавата безплодна повърхност, няколко капчици от обладаната от неудържима енергия вода се плъзнаха по енергизираната му кожа и проникнаха в кристалната решетка на кометния лед — и Джес с изумление загледа как понеслият се в пространството айсберг се изпълва с живот.

Венталите започнаха да се разпространява като фосфоресцираща боя върху повърхността на езеро: проникнаха светкавично във всяка цепнатина на масивните ледени блокове, от които се състоеше кометата.

„Хидрогитe никога няма да се сетят да ни потърсят тук“, прошепна глас в съзнанието му.

Джес дълго остана сред вледенената спокойна тишина. Накрая се върна във водния мехур, отдели го от кометата и отлетя.

Изпитваше огромно удовлетворение. Бълбукащата и блещукаща комета беше като ярко петно светлина — един нов остров от вентали,

оръдейно гюле от водна енергия. Опиянен от поредната си победа, Джес се втурна да търси още и още места, където да посее неочакваните съюзници на човечеството.

89.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Магът-император се завърна от Добро и отново зае мястото си в какавидения трон. Предстоеше му да направи важни промени. Изпрати спешно да повикат дъщеря му Язра'х.

Искаше да разговаря с нея за нещо, което го интересуваше много повече от безкрайната опашка фанатично предани поклонници, които искаха да го лицезрат. Напоследък повечето от тях пристигаха от Хирилка, вероятно с надеждата да започнат да доставят шайинг от пострадалия свят.

Първите за деня ласкатели вече чакаха пред небесно-сферичната зала за аудиенции и Язра'х ги подмина — бързаше да застане пред баща си. Всяко нейно движение излъчваше грациозност, сякаш цялата беше изтъкана от изящество. Трите светлокафяви исикски котки пристъпваха до нея със съвършено синхронизирани движения. Илдирийските благородници отстъпваха от пътя ѝ, уплашени от злобните хищници.

Магът-император се понадигна върху трона си и се усмихна.

— Винаги ли трябва да водиш тези животни със себе си? Плашиш поданиците ми.

Язра'х се ухили презрително.

— Нима нося отговорност за глупавия им страх, господарю? Държа котките си под контрол.

Спря на най-горното стъпало и исикските котки клекнаха, по една от двете ѝ страни, а третата отзад, обърната с гръб към нея. Напомнящите пантери зверове можеха да тичат бързо, да нападат светкавично и да убиват мигновено.

Джора'х се усмихна отстъпчиво.

— Въпреки всички струпали се на главата ми проблеми, Язра'х, достатъчно ми е само да те погледна, за да се уверя, че нашата раса има силата да се изправи срещу всеки противник. Изпитвам истинско съжаление към всеки, който би дръзнал да тръгне срещу теб.

Тя прие похвалата сдържано, без да покаже, че е поласкана. Повечето придворни дами бяха красиви разглезени куртизанки, чиято безупречно гладка кожа лъщеше от лосиони и фотоактивни мехлеми. Украсяваха бръснатите си черепи и вратовете и раменете си с извивки от променливи багри като ивиците на хамелеон. Лилоа'х, първата любовница на Джора'х, беше тъкмо такава.

Язра'х нямаше нищо общо с нея. Беше оставила бронзовата си коса да израсне свободно като нестригана грива. Тъмносивите ѝ очи блестяха ослепително. Въпреки че винаги беше имала възможността да се движи сред благороднички, предпочиташе упражненията с войници — тренираше рефлексите си, развиваше уменията си, поддържаше тялото си жилаво и силно. Заниманията ѝ биха станали причина всяка друга придворна дама да бъде отлъчена, но на дъщерята на мага-император бяха позволени всякакви волности.

Джора'х знаеше, че дъщеря му изкусно владее всякакво оръжие, макар физически да не беше силна като войник. Беше имала много любовници, до един пазачи и войници, тъй като не проявяваше никакъв интерес към благородните изнежени чиновници или прекалено вгълбените свещеници-философи. Когато веднъж Джора'х ѝ зададе въпрос по този повод, тя отговори:

— Страхувам се да не ги счупя, татко.

Сега тя отметна дългата си коса и го погледна в очите.

— За мен винаги е чест, когато ме повикаш. С какво мога да ти услужа, татко?

Беше му приятно, когато се отнасят открито с него. Тълпата поклонници от Хирилка продължаваше да чака отвън, а придворните започнаха да се оттеглят един по един, като попоглеждаха уплашено исиискските котки.

Магът-император се приведе от отрупания с възглавнички трон.

— Исках да разбера твоето мнение, Язра'х, за настоящата роля на жените в илдирийското общество. Предполагам, че имаш... по-различни представи от тези, които споделят повечето илдирийци.

— Естествено, че са по-различни. Жените в някои по-низши категории като работници, прислуга и войници са третираны като равноправни и се трудят наравно с мъжете. Но погледни по-висшите категории на благородниците, чиновниците и придворните. — Тя махна презрително с ръка към залата. — Какво правят жените в тях?

Те са просто... украшения — и се гордеят с това. Щом са толкова знатни и интелигентни, вероятно би трябвало да допринасят повече за нашето общество.

Джора'х се усмихна; даваше си сметка, че повечето илдирийци биха се ужасили от думите ѝ.

— А какво ще кажеш за себе си, Язра'х? Убедена ли си, че можеш да дадеш своя принос?

— Вече го правя и се надявам да продължа да го правя.

— В такъв случай да започнем с теб. Империята ни е в беда. Чрез тизма усещам, че много неща не са наред. Дори тук, в Призматичния палат, някои смятат, че трябва да проявявам по-голяма бдителност. Склонен съм да се вслушам в този съвет, въпреки че не мога да допусна, че собственият ми народ ще тръгне срещу мен.

— Според онова, което съм чела в Сагата — възрази Язра'х, — в нашата история са се случвали твърде много недопустими събития.

Джора'х се настани по-дълбоко в какавидения трон, удовлетворен да чуе, че тя сама е чела Сагата, а не само е слушала преработените от паметителите подобрени откъси.

— Язра'х, твърде много пазачи имат задължението да се грижат за моята безопасност, но моят баща беше избрал Брон'н за свой специален личен телохранител. Брон'н носеше абсолютна отговорност за безопасността на мага-император. Все още не съм обявил кой ще ми служи като такъв.

Язра'х го погледна укорително.

— Не бива да отлагаш. Мога да предложа своя съвет. Познавам много от пазачите и мога да ти кажа кои са най-преданите, кои са най-силни и кои биха ти служили най-добре.

Джора'х махна с ръка.

— Те не ме интересуват. Вече съм взел решение.

Тя не се засегна, че не го е обсъдил с нея.

— Избрах теб, Язра'х. Искам ти да си моят личен телохранител.

Топазените ѝ очи грейнаха от радост и недоверие.

— Но, татко... има по-обучени бойци.

— Виждал съм те да тренираш, Язра'х. Знам, че съвършено владееш оръжията. Твоите исикски котки изпълняват всяка твоя команда. — Той се усмихна. — А освен това една дъщеря не би ли

направила всичко, за да защити своя баща? Тизмът ми показва, че твоята преданост е безпределна.

Язра'х не възрази. И двамата отлично си даваха сметка за очевидните неудобства, които щяха да възникнат от решението му. Изборът на жена за личен телохранител на мага-император — а потеклото ѝ дори не беше от категорията на воините, а от това на благородниците — щеше да предизвика разпалени спорове и недоумение. Това беше очевидно от израженията на присъстващите в залата благородници, които гледаха втрещено Джора'х, ужасени от дръзкото нарушаване на традициите: разходките му върху собствените му два крака из палата; напускането на Илдира, за да посети Добро; сядането в какавидения трон само когато това му беше удобно; а сега и изборът на собствената му дъщеря за пост, който от памтивека беше запазен за представител на друга категория.

Язра'х направи едва забележим жест и трите исикски котки се изправиха на крака, златистата козина над потрепващите им мускули сякаш заприпуква от електрически искри. И трите застанаха с лице към мага-император.

— За мен е чест да ти служа, господарю. Никога няма да те предам и ще те защитавам до последния си дъх. Ще направя така, че да се гордееш с мен.

— Знам. Затова те избрах.

90.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РУСА'Х

Сега, когато по-голяма част от населението на Хирилка се намираше под освободителното въздействие на мощния суров шайинг, Руса'х реши да се възползва от предоставената му възможност. Знаеше какво трябва да направи, преди да е станало прекалено късно за цялата Империя.

Губернаторът не действаше в името на собственото си величие, а подтикван от категоричната си убеденост. Беше съзрял Извора на светлината и можеше да следва ярката пътека по-уверено от всеки друг илдириец, по-сигурно от Джора'х, по-добре и от баща им. Вече се бяха струпали прекалено много злини.

Илдирийският народ не беше виновен, че се е отклонил от правия път. Народът следваше сляпо своя маг-император, дори когато той го водеше в погрешна посока. От хората не се очакваше да вземат собствени решения и да мислят със собствените си глави. Те трябваше да се подчиняват, да изпълняват и да сътрудничат. И когато предопределеният им водач изпаднаше в заблуждение, за тях не оставаше никаква надежда.

Руса'х знаеше как да промени нещата. А шайингът щеше да му помогне.

Вече имаше на разположение шепя предани последователи. След тази вечер такива щяха да са почти всички хирилкийци.

Преди няколко дни, след една закрыта церемония и обсъждане, неговите свещеници-философи поеха по правия път. Неговите партньорки в насладите винаги го бяха следвали безпрекословно и сега също успя да ги привлече на своя страна. Очарователните плодови жени вече бяха безразлични към плътските наслади, на които доскоро се отдаваха изцяло. Сега бяха фанатично предани на други цели. Неговите цели.

Тор'х не представляваше никакъв проблем. Младият мъж участваше доброволно от самото начало... а като престолонаследник

щеше да е много важно оръдие в една неминуемо трудна, но необходима битка.

Пери'х обаче по всяка вероятност щеше да създаде проблеми. Кандидат-губернаторът беше изключително интелигентен и изключително предан на баща си, а така също и лишен от очевидни недостатъци. Но Руса'х щеше да намери правилното решение. Изворът на светлината щеше да го води безпогрешно през многобройните изпитания, които трябваше да превъзмогнат, устремени към бляскавото бъдеще.

След като синкавобялото първично слънце залезе и небето се обагри в ръждивите оранжеви отблясъци на разискреното вторично светило, губернаторът на Хирилка се прибра в цитаделния палат. Хоризонтният куп заблещука със стотиците си светове и звезди, осеяли небосвода.

След травмата на главата нормалните за всеки илдириец тизмени връзки вече не държаха Руса'х в мрежата си. Сега, когато се бяха нагълтали с пресен шайинг, повечето жители на Хирилка блуждаеха замаяни и откъснати от духовната мрежа. Бяха се освободили от натрапчивия надзор на мага-император Джора'х и Руса'х можеше да ги вплете в нова могъща структура.

По негова команда сега всички хирилкийци бяха изпаднали в същото онова лечително духовно безмълвие, обгърнало Руса'х от толкова време. Докато се намираше в дълбок подтизмен сън, Изворът на светлината го дари с върховни умения, благодарение на което сега разполагаше с неподозирана енергия. Докато населението се намираше под упоителното въздействие на суровия шайинг, той щеше да започне да събира вкочанените нишки на тизма, които в противен случай отново биха се съсредоточили в Джора'х. Руса'х щеше да ги изтегли една по една и да изгради нови духовни пътеки, да изтъче от съзнанията на хирилкийците свършена бродерия по свой собствен модел, вдъхновен от самия Извор на светлината...

Заобиколен от преданите си последователи, Руса'х се усмихваше. Неговите партньорки в насладите, свещениците-философи и преданият Тор'х стояха до него, готови да му предложат подкрепата си. Те бяха основата на новата му мрежа, в която щеше да вплете и циментира духовните нишки на всички хирилкийци, преди да е отминало въздействието на шайинга. Много скоро цялата Хирилка

щеше да стане част от него, неговата собствена дантелена мрежа на тизма.

В самия център, но изолиран от недоловимите промени, младият Пери'х стоеше и гледаше неодобрително как прислугата сервира храните и питиетата за пиршеството. Кандидат-губернаторът все още не можеше да разбере случващото се. Замаяните от шайинга танцьори се препъваха тромаво, вместо да изпълняват грациозните си движения.

— Това е отвратително, чичо.

— Престани да недоволстваш — грубо подвикна Тор'х. — Народът заслужава това празненство.

Пери'х седеше на предназначения за него място, без да докосва храната. Чувстваше се зле, кожата му беше бледа и влажна. След като толкова много жители на Хирилка се бяха откъснали от тизма на Джора'х и се бяха свързали с Руса'х, кандидат-губернаторът беше лишен дори от облекчителното спокойствие на незначителната отломъчна колония. А нещата за него щяха да се влошават все повече и повече.

Руса'х се изправи и всички присъстващи в открития павилион млъкнаха, въпреки че все още не се намираха под абсолютния му контрол. Губернаторът ги огледа с блеснали очи, удовлетворен от огромния потенциал около себе си.

Извика двамата медицински служители, които го придружаваха от Илдира, за да следят състоянието му и да насочват възстановяването му. Тайно бе принудил единия да вземе шайинг и го привлече на своя страна, след което вече не беше проблем да убеди и другия. Тази вечер двамата щяха да направят необходимото за циментирането на неговата разрастваща се власт.

— Ще направя изявление, на което повечето от вас в първия момент няма да повярват.

Каза го, макар да беше убеден, че ще му повярват. Държеше всички в хватката си. Разполагаше с доказателство, което категорично обясняваше обезпокоителното поведение на мага-император Джора'х напоследък.

— Живеем в тежки времена и Хирилка понесе много страдания. Хидрогите ни плякосват. Търпим поражения не защото Изворът на светлината е помътнял, а защото нашите водачи не са в състояние да го съзрат. Моят баща магът-император Сайрок'х имаше толкова много

замисли, че се заблуди. Моят брат Джора'х е още по-зле, тъй като съзнателно предпочете да остане в слепота.

Пери'х се изправи. Лицето му беше побеляло от гняв.

— Чичо, дори травмите ти не са извинение за думите, които изричаш!

Упоените от шайинга слушатели погледнаха кандидат-губернатора със замъглен интерес, без да споделят негодуванието му. Наркотикът им пречеше да усетят Пери'х в тизма. Тор'х само се усмихна.

— Вслушай се в думите на непогрешимия губернатор, братчето ми. Може да научиш нещо.

— Магът-император ще долови бунта, който посяваш — продължи Пери'х. — Внимавай какво говориш.

Руса'х погледна навъсено младия мъж, който беше отказал да приеме шайинг като всички останали.

— Джора'х няма място тук тази вечер, освен чрез твоите очи, Пери'х. Може би трябва да те отпратим?

Кандидат-губернаторът би трябвало вече да е усетил, че единствен той остава свързан с Илдира чрез изтънената връзка на тизма и че всички други хирилкийци са срещу него.

— Чуй какво имам да кажа, Пери'х, преди да вземеш решение. Ти си интелигентен младеж, обучен да стане следващия губернатор на Хирилка. Но съдбата и предубежденията могат да бъдат променяни. Ние разполагаме с тази власт.

Пери'х го гледаше изумено.

— Отказвам. Няма да ти позволя!

Губернаторът на Хирилка се навъси.

— Преди да направиш избора си, първо ме изслушай. Нашият народ беше подведен да повярва, че Джора'х е истинският маг-император, безпогрешният център на всички нишки на тизма, но аз знам, че не е така, тъй като Изворът на светлината го отлъчи. Докато се намирах в подтизмен сън, бях лишен от възможността да се придвижвам телесно, но със съзнанието си стигнах много далеч. Прозрях тайни. Узнах факти, които никой илдириец дори не подозира. А сега най-последно разполагам и с доказателство.

Тор'х сякаш щеше да се пръсне от задоволство. Пери'х едва успя да скрие притеснението си.

— Какво доказателство?

Тъй като не се беше присъединил към пируващите сред обраслите с ниялия поля, младият мъж беше запазил здравия разум и скептицизма си, но всички останали хирилкийци поглъщаха повелите на Руса'х безпрекословно.

— Бившият маг-император умря внезапно, докато аз бях в безсъзнание. Джора'х се възползва от вцепенението и скръбта и побърза да се възкачи като нов управник. Илдирийците го смятаха за почтен и достоен. Никой от нас не допускаше, че е обладан от мания за власт! Че е готов на всичко, за да се отърве от нашия баща и да обсеби какавидения трон и Призматичния палат.

Пери'х понечи да излезе, но двама пазачи блокираха пътя му. Руса'х продължи, убеден, че кандидат-губернаторът го чува:

— Сдобих се с мостра от тъканта от един от препаратите, подготвили тялото на мъртвия маг-император за погребението му. Химическият анализ дава абсолютно точен отговор. Сайрок'х не е умрял от естествена смърт. Бил е отровен.

Сред общото ахване Руса'х продължи:

— Неговият телохранител Брон'н вероятно е бил съзаклятник, но е имал достойнството да се лиши от собствения си живот веднага след като моят баща е рухнал мъртъв в какавидения трон. Но Джора'х получи онова, което искаше. Той самият трябва да е убил мага-император и значи е незаконен узурпатор.

Дори упоени от шайинга, присъстващите в цитаделния палат замърмориха, притеснени от чутото. Някои не можеха да си поемат дъх от удивление, но вярваха на думите на Руса'х.

— Тъкмо затова Изворът на светлината помръкна за него! — извика губернаторът. — Духовните нишки не могат да разбулят мрака в сърцето на Джора'х. Всички илдирийци плащат скъпа цена и расата ни ще продължава да страда... ако аз не поведе всички нас обратно към царството на Извора на светлината. — Той скръсти ръце. — Готов съм да направя онова, което е необходимо.

Тор'х слушаше безизразно усмихнат и кимаше в съгласие с ужасяващите разкрития. Пери'х беше вбесен. Руса'х изгуби търпение и се обърна към широкоплещестите телохранители.

— Отведете кандидат-губернатора и го затворете в покоите му, докато не бъде окончателно... убеден.

Нито един хирилкиец не възрази. Пери'х можа да окаже само символична съпротива на мускулестите войници, докато го извеждаха от открития вътрешен двор, където пълзящите растения бяха разтворили ярките си цветове сред вечерния здрач. Нито един хирилкиец не го усещаше в тизма.

След като изведоха кандидат-губернатора, Руса'х обърна гръб на своите партньорки в насладите и направи знак на двамата си предани медицински служители да се приближат.

— Щом Джора'х не е праведният маг-император, то илдирийската раса трябва да се сдобие с такъв. Изворът на светлината избра мен да поема това бреме. Знам, че трябва да изкача труден път, но ще следвам сиянието на светлината. Уверен съм в своята непогрешимост. Ще понеса всичко в името на илдирийския народ.

После легна на един диван, развърза робата си и изложи на показ голата си плът.

— Вие имате привилегията да присъствате на едно събитие, което ще промени илдирийската раса завинаги.

Двамата медицински служители извадиха наточени кристални ножове. Руса'х хвърли поглед към своите партньорки в насладите и си припомни забавленията, които беше споделял с тях. Но неговият жребий вече беше друг и плътските удоволствия вече не го привличаха. Извърна поглед и затвори очи, насочил мислите си към вътрешната светлина.

След понесените изпитания вече знаеше истинската си мисия. Само един егоистичен страхливец би я пренебрегнал. Той беше длъжен да следва призиванието си докрай. Единствен той можеше да възстанови мрежата на тизма, да отстрани разрушените нишки около Джора'х и да ги насочи към себе си. Хирилка беше само началото. След нея щяха да се присъединят многобройните системи из Хоризонтния куп, а накрая и цялата Илдирийска империя.

Губернаторът прошепна заповедта си и лекарите направиха светкавичен изкусен разрез между краката му. Руса'х стисна зъби и преглътна болката, която се разгоря като адска светлина в съзнанието му. Сега можеше да съзре всички нишки на тизма — те потрепваха, освободени от упоените от шайинга хирилкийци.

И като истински господар, който не обръща внимание на продължаващите да се суетят около него медицински служители и на

благоевнейното бърборене на публиката в цитаделния палат, Руса'х събра всички нишки заедно и ги съсредоточи в сърцето си, така че Джора'х вече никога нямаше да има власт над тези хора.

И се усмихна, най-после обладал истинския тизм, който щеше да постави основите на една обновена и пречистена Илдирийска империя.

91. САРЕЙН

Когато се опита да намери старите си покои в гъбения гръд, Сарейн установи, че стаите са скърпени набързо, сякаш някакъв сляп или пиян хирург се беше опитал да зашие дълбока рана.

Скитници! Нямаха никакво чувство за естетика — бяха съсредоточени единствено върху функционалността и здравината на сглобките. Въпреки че бяха използвали много материал от световни дървета, носещите метални ферми и безвкусно облицованите със сплави стенни плочи бяха отвратителни. Непонятно защо всички терокци и дори зелените жреци им бяха оказали абсолютната си подкрепа, за да докарат нещата до това окаяно положение. Родителите ѝ също изглеждаха доволни от свършеното от клановете. Надяваше се, че по-късно, след възстановяването на световната гора, грозните белези ще бъдат замаскирани... но дотогава щеше да мине безкрайно много време.

Скитнически работници продължаваха да безобразничат из руините на гората, като претендираха, че ѝ оказват помощ. Космическите цигани очевидно бяха пристигнали тук заради своите собствени цели и лична изгода в пълно противоречие с алтруистичните си твърдения. Тъй като Базил искаше от нея да поеме полагащата ѝ се роля на нова майка, Сарейн поиска лична среща с родителите си в централната заседателна зала.

— Радваме се, че се завърна, Сарейн — поздрави я усмихната Алекса. — Предстои да се справим с още толкова много проблеми.

Ноздрите на Сарейн потрепнаха, докато поемаше дълбоко въздух, за да се овладее; припомни си обучението си по дипломация.

— Дано да съм пристигнала навреме. Не се доверявайте на скитниците. Да не мислите, че вършат всичко това от благородство?

Навън машините продължаваха да подравняват изпепеленото от пожарищата, разчистваха терените, наторяваха почвата с химикали, засяваха семена на бързо никнеща растителност. Бръмчащите влекачи

изтегляха един след друг стволите на гигантските световни дървета, за да ги откарат в далечни скитнически дървообработващи колонии. Цялата тази дейност напомняше на Сарейн за действията на мародери, които ограбват гробове.

— Дъще моя, за какво говориш? — попита Алекса — Скитниците ни оказват огромна помощ, а зелените жреци и работниците на Терок постигнаха огромен напредък през последния месец. Работим заедно.

— Разрешавате да измъкват съкровища от ръцете ви! Нима не виждате, че ви мамят? Подобна помощ се заплаща скъпо. Запитвали ли сте се какво се опитват да спечелят?

Идрис се почеса по гъстата черна брада.

— Когато някой е сполетян от беда, добрите хора му оказват помощ. Същото бихме направили и ние за тях, ако знаехме как и бяхме способни. Не забравяй, че говорителката Перони беше сгодена за Рейналд. Предстоеше ни да установим семейни връзки между скитниците и терокците.

Родителите ѝ бяха толкова безнадеждно доверчиви. Сарейн си спомни защо нямаше търпение да се махне от задушавания я Терок и да отиде на цивилизованата Земя.

— Скитниците винаги са били любезни с нас, Сарейн — добави навъсено Алекса. — Защо трябва да подозираш кланете в най-лошото?

Най-накрая тя избухна.

— Защото говорителката Перони спря доставките на екти и други жизненоважни стоки за Ханзата точно когато най-силно се нуждаем от тях. — Тя вдигна ръка и започна да изброява на пръсти всичко, което беше чула от Базил. — Защото кланете отказват да бъдат третираны като всяка друга ханзейска колония. Защото не плащат никакви данъци, освен онова, което успеем да им измъкнем като митнически тарифи. Защото дори не знаем къде се намират повечето им колонии и какво се крие зад цялата тази секретност. — Напразно изчака да забележи някакъв знак на съгласие от страна на родителите си. — Това не ви ли прави поне малко подозрителни?

Идрис поклати глава.

— Честно казано, нуждаем се от помощта им и лично аз не виждам нищо нередно в това.

Сарейн изпъшка раздражено.

— Ами всички световни дървета, които отмъкват от Терок? Ще ги превърнат в ценна стока и ще натрупат огромни приходи от тях.

— Ние предложихме материала от световни дървета като отплата за тяхната помощ — отговори Алекса. — Без да ѝ бъде предлагано, Ческа Перони обеща да отделя процент от печалбите за нас.

— Имате ли писмен документ? Споразумяхте ли се за изгодни условия за Терок? Какъв процент ще заделят скитниците?

Идрис се облегна в стола си.

— Убеден съм, че всичко ще е честно. Поначало тя не беше длъжна да го предложи.

— Стотици ханзейски търговци и бизнесмени биха участвали в търг, за да получат правото да обработват и разпространяват материал от световни дървета. Дори не сте се поинтересували от други предложения. Просто сте подарили всичко на скитническите кланове. Не виждам капчица здрав разум във всичко това...

Баща ѝ най-последно показа признаци, че търпението му е на изчерпване.

— Сарейн, скъпа, погледни през прозореца всичко това, което се върши. Да забелязваш някакви представители на Ханзейския съюз да предлагат помощта си? Да забелязваш поне един екип от цивилни инженери на Земните въоръжени сили да ни помага във възстановителните работи? Не, нали? Виждаш само скитници. Защо да се отплащаме на други?

Алекса се надигна от позлатения си стол.

— Нямам никакво желание да продължавам това обсъждане, преди да се срещнеш с Ческа, Сарейн. Най-добре би било да проведете личен разговор и да изгладите различията си. Ако хидрогите не бяха убили Рейналд, сега тя щеше да ти е снаха. Двамата с баща ти много бихме искали двете да станете приятелки.

После хвана Идрис за ръка и двамата излязоха и я оставиха сама. Чувстваше се като малко момиче.

Сарейн откри говорителката на скитниците наскоро една покрита със сажди ливада и ѝ каза направо:

— Родителите ми настояват да си поговорим.

Говорителката Перони повдигна вежди.

— Защо?

— Твърдят, че подозренията ми към твоя народ са неоснователни.

Ческа я прониза с тъмните си очи.

— Твоите подозрения? Това е любопитно, като се има предвид, че Ханзата ни преследва, мами и плячкосва поколения наред. Когато научих, че си се завърнала на Терок, се надяхах, че ще действаш като посредник между Ханзата и скитническите кланове, тъй като си сестра на Рейналд. Терокците са независими и предполагах, че имаш по-широки възгледи.

На Сарейн ѝ хрумна, че ако успее да изгради мост над пропастта, Базил ще ѝ бъде задължен години наред.

— Възстановете доставките на екти и ще се опитам да защитя интересите ви пред Ханзата.

— Народът на Терок ли представляваш, или си само изразител на председателя Венцеслас и неговите нагли зевесета?

Сарейн се засегна.

— Позволяваш си недостойни обиди. Просто се опитвам да превъзмогнем нашите различия.

— Обиди ли? Налагам си достойна за уважение сдържаност. Председателят вече е уведомен какво би трябвало да направи, за да възстановим доставките на екти. Топката е в неговото поле.

Сарейн съзнаваше, че е в по-силната позиция.

— Не си прави илюзии, че ектите ти предоставя силата да оказваш каквото и да било натиск върху Ханзата. На Земята вече пристигнаха няколко товарни кораба от нашия облачен комбайн на Кронха 3. След като изградим и други такива съоръжения и нашата транспортална колонизаторска инициатива укрепне, изобщо няма да имаме нужда от скитническо екти. Тогава какво ще правите?

Ческа не се хвана на въдицата.

— Надявам се да останем самостоятелни и независими. Помисли малко, посланик. Ханзата ни ограби и уби един от нашите хора. В противен случай защо би било необходимо да спрем продажбата на екти? Това беше най-доходоносният ни износ. Но аз видях как постъпват зевесетата с беззащитните ни търговски кораби и невинните мъже и жени, които работят на тях.

— Измислени истории.

— Разполагам с неопровержимо доказателство — повиши глас Ческа. — Не искаш ли сама да видиш останките? Да видиш следите от язери?

Сарейн запази самообладание; не искаше дай повярва.

— Председателят Венцеслас никога не би одобрил подобни безобразия, а кралят със сигурност не би ги подминал.

Но Сарейн си припомни за някои задкулисни действия, които Базил все пак си беше позволил. Нима отвличането на един скитнически товарен кораб и присвояването на ектито му беше нещо по-различно? Нямахше желание обаче да се замисля върху това.

— В такъв случай защо не се постара да ги отрече или поне да отговори на нашите оплаквания?

Тежките повдигачи бумтяха и изтегляха рухналите дървета. Земеконните машини разчистваха натрошените отломки, а цели групи зелени жреци засаждаха с ръце фиданки върху запазените неизпепелени късчета земя. На фона на несекващата активност двете жени изглеждаха така, сякаш водят някакъв безсмислен разговор. Устните на Сарейн бяха побелели от напрежение.

Към тях неочаквано се втурна червендалест скитник с покрита с пъстри бродерии и безброй джобове униформа.

— Говорителко Перони, има извънреден случай на Ураганово депо!

После погледна накриво Сарейн, приведе се и зашепна на ухото на Ческа Перони. Лицето на говорителката потъмня от гняв и тя рязко се извърна към Сарейн.

— Ха! Ето ти още доказателства! Бойна група от твоите Земни въоръжени сили току-що е нападнала едно от най-големите ни съоръжения. Задигнали са ектито и продоволствията и са отвлекли всички, които са се намирали на станцията, след което са я унищожили.

— Аз... не вярвам...

В първия момент Сарейн си помисли, че новината не може да е истина... но нима би си позволила говорителката Перони подобна ужасяваща лъжа? И то толкова навреме?

Преди да отлети от Земята, Сарейн изпитваше съмнения, че Базил възнамерява да предприеме някакви действия срещу

скитниците, но не можеше да допусне, че ще са до такава степен нагли и демонстративни. Със задълбочаването на войната с хидрогите председателят ставаше все по-агресивен и невъздържан. Нима двамата с генерал Ланиан бяха прекрачили чертата?

— Възнамерявам да изпратя цялата документация и достоверни изображения до Двореца на шепота. — Говорителката Перони явно едва сдържаше гнева си. — Нападенията на дрогите са огромно зло... а сега и на Ханзата? Надявах се да разрешим проблема по спокоен и справедлив начин, но Голямата гъска се показва в цялото си оперение. По-добре е да се замислиш доколко можеш да разчиташ на своите приятели, посланик... за доброто на терокския народ.

И се втурна със скитническия пратеник към неговия кораб.

92. КОТО ОКАЯ

Удобствата на кораба, с който Кото пътуваше към Оскивъл, бяха минимални, но това не го притесняваше. Вниманието му беше насочено другаде. Вече беше забравил за дейностите си на Терок и се беше съсредоточил върху други проблеми.

Ческа Перони му беше уредила място на един товарен кораб до корабостроителниците на Оскивъл. Разполагаше с храна, вода и въздух. От друго не се нуждаеше. Капитанът беше саможив човек, който не се радваше особено на пътници, но тъй като ексцентричният инженер през цялото време се интересуваше единствено от изчисленията си, двамата горе-долу се погаждаха.

През цялото пътуване Кото беше възбуден от мисълта, че му предстои да изследва автентичен кораб на хидрогите, при това непокътнат! Мозъкът му направо щеше да се пръсне от предоставената му възможност. За нещастие толкова малко неща се знаеха за космическите кораби на дрогите, че не разполагаше с никаква възможност да прибегне до сравнителен анализ или да разработи някаква предварителна теория, преди да види кораба със собствените си очи. Затова се съсредоточи върху други нерешени проблеми.

Жегата на Исперос беше толкова непоносима, че няколко души бяха загубили живота си. Затова той реши да опита на свръхстудената Джона 12, на която езерата от втечен метан бяха заобиколени от айсберги от замръзнал амоняк, поради които планетоидът приличаше на приказна страна. Тъй като атмосферните газове там бяха в твърдо състояние, скитническите работници можеха да излизат и да изгребват водорода със свръхиздръжливи трактори направо от повърхността.

Но повечето механични системи не можеха да функционират дълго в такава свръхзамръзнала среда. Изтегнал се в леглото си, Кото направи цялостна реконструкция на гъсеничните вериги и изкопните устройства, след което проектира по-сигурна херметическа изолация за двигателите.

Никога не се беше възприемал като страхотен изобретател, но помнеше предизвикателството на Ческа Перони към всички скитници в деня, когато тя стана говорителка, като наследи майка му. Младата жена излъчваше такава непоколебима решителност, беше толкова красива и толкова убедителна, че Кото взе твърдото решение да не я разочарова...

През свободното си време изучаваше всички публикувани материали за кликиските портали, а също и отделни попаднали му документи за кликиския факел. Насекомоподобната цивилизация използваше съвсем непонятни извънземни математически и инженерни формули, но всичко това беше толкова впечатляващо, а Кото имаше таланта да подхожда към всяка идея от различни гледни точки, че... Мислите му приличаха на рикоширащи при нулева гравитация куршуми.

Когато най-после пристигнаха, Кото напъха всичките си размишления в някакво задно чекмедже на мозъка си. Посрещна го широкоплещестият Дел Келъм, вирнал рунтавата си брада.

— Мамка му, Кото, майка ти непрекъснато ни повтаряше да се вслушваме във вятърничавите ти идеи. Сега ти се удава възможност да се посветиш изцяло на тях.

Кото изобщо не се засегна.

— Радвам се на подобна възможност. — Той огледа просторната площадка. — А къде е корабът? Нямам търпение да започна.

— Не можем да държим подобно нещо в близост до населено съоръжение — дрогите може да си го потърсят. — Келъм стовари ръка върху рамото на Кото и го поведе навътре. — Моите работници го откараха от другата страна на пръстените — стои там и те очаква.

После включи стенния екран, на който се появи диаграма с пунктирано трасе, очертаващо орбитата на сферата на хидрогите в периферията на пръстените.

— Определих пет от нашите слушателски и приятелски компита за твои помощници, но ти ще си единственият човек там. Освен ако не ти трябва още някой?

И повдигна вежди.

Инженерът тръсна глава.

— Предпочитам да съм сам.

— И аз така си помислих. Разполагаш с пълен комплект провизии и диагностично и лабораторно оборудване.

След което включи фотографско изображение на извънземната сфера и Кото се вторачи в нея като хипнотизиран.

— А сега върви да разбереш какво е — каза Келъм.

93.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Когато корабът на Дейвлин най-после се дотътри до покрайнините на системата на Релекер, в резервоарите му бяха останали само изпарения от космическо гориво, но преподавателят му продължаваше да изпраща сигнали за помощ. Слънцето блестеше ярко, но брилянтните точки на планетите изглеждаха недостижимо далечни. Той часове наред правеше изчисления, обмисляше и отхвърляше всевъзможни отчаяни възможности.

Накрая внимателно избра подходящия момент и избълва остатъците от горивото си през двигателите, за да придаде тласък на кораба и да продължи да се придвижва по инерция в правилната посока. Имаше шанс да стигне до една от планетите — но щеше да мине твърде много време.

След като измина цял ден и той започна да губи надежда, че ще го забележат навреме, корабът му беше засечен от един преден разузнавателен пост, който дежуреше за набези на хидрогите. Отбранителните разузнавачи на Релекер официално не се числяха към ЗВС и явно бяха зле обучени, но поне бяха на точното място в точния момент. Щом го прехвърлиха на борда, тъй като знаеше, че не разполага с излишно време, той показа старите си препоръчителни документи от председателя Венцеслас и обяви военния си чин в ЗВС. Тъй като екипажът не се освободи от притесненията си, Дейвлин приложи някои техники от обучението си за сребърна барета, за да поеме управлението на разузнавателното корабче-шамандура и да се втурне към Релекер, където да предяви настоящите си искания.

Хората на Крена замръзваха, умираха... и разчитаха на него.

Но населението на Релекер беше точно толкова неподготвено за суровите условия, колкото и на повечето колонии. Доскоро това беше луксозен курорт с минерални бани, който обслужваше заможни ханзейски граждани. Лишени от способността да се справят самостоятелно, обитателите му отдавна бяха изразходвали почти

всички свои запаси от екти, за да събират продоволствие за аварийна ситуация и всевъзможни други боклуци, които смятаха, че ще са им необходими, за да оцелеят.

Когато Дейвлин се представи на губернаторката на Релекер, приятно закръглена дама, казваше се Джейн Пекар, тя му отговори, че не разполага с никакви ресурси, за да окаже помощ на колонистите на Крена.

— Въпреки всички ваши препоръки, господин Лотце — заяви тя, — както и очевидната ви настоятелност, ние просто не сме в състояние да ви помогнем.

— Вашите хора изглежда, не си дават много зор, за да търсят изход от тежки ситуации.

Дейвлин не разполагаше с никакви възможности да принуди хората на Релекер да предприемат някакви действия, нито да ги провокира да предложат подкрепата си. Не можеше да повярва, че е превъзмогнал толкова пречки и се е справил с толкова трудности, за да стигне дотук, само за да се окаже пред куп други непреодолими обстоятелства, с които не знаеше как да се справи. А и не разполагаше с никакво време. Беше абсолютно безпомощен. Нима нямаше да оправдае надеждите на хората на Крена?

Накрая губернатор Пекар въздъхна и добави:

— След ден-два по разписание трябва да пристигне продоволствен кораб. Някоя си Кет... нещо „Ненаситно...“ или от този сорт. Може би те ще могат да помогнат.

Дейвлин най-после имаше повод да се усмихне.

— Нали ми каза да те потърся, ако ми дотрябва твоята помощ? — каза Дейвлин на Рлинда. Изпитваше огромно неудобство, че е зависим от някого. — Ето, че ми дотрябва.

Тя му се усмихна широко, докато ѝ описваше ситуацията.

— Аха! С удоволствие ще ти помогна. Нали не допускаш, че съм някоя чиновничка, която не държи на обещанията си?

Двамата с Робъртс разтовариха всичко от товарните си отделения — включително онова, което трябваше да бъде откарано до други колонии.

— Ще ги прибавя към сметката на Релекер. Сто и трийсет души ли каза? Поне по-слаби ли са от мен?

И се потупа по масивните бедра.

— Това поне е абсолютно сигурно.

— Да тръгваме тогава.

„Ненаситно любопитство“ и „Сляпа вяра“ се спуснаха в мрака на загасналата система на Крена. Дейвлин седеше в пилотската кабина до Рлинда Кет и едва сдържаше вълнението си.

Брансън предаде от „Сляпа вяра“:

— Пристигнахме, но някой е изгасил слънцето. Дори не се разбира, че сме в планетна система.

— Само внимавай да не се блъснеш в звездата, БиБоб. Понякога не гледаш къде караш.

— Обиждаш ме, Рлинда.

— Каква обида? Това си е факт.

Докато тя уточняваше курса, Дейвлин се наведе към предния екран. През инфрачервените филтри се виждаха помръкващите контури на планетата, която все още излъчваше остатъци от топлинната си енергия. След изгасването на слънчевото ядро цялата система на Крена се беше превърнала в изстиващ труп, мрачно кълбо в пространството. Атмосферата вече се беше вкочанила и цялата повърхност беше покрита с кора от заледени пластове. Въздухът се беше кондензирал в снежна покривка от въглероден двуокис. Всички езера и потоци бяха замръзнали и всяка живинка беше унищожена.

Дейвлин тръсна глава.

— Надявам се всички долу да са живи.

— Преди колко време каза, че е настъпил този ледников период?
— попита Робъртс по връзката.

— По-малко от две седмици. Самата планета все още излъчва остатъци топлина, а и звездата не е абсолютно замръзнала. Горедолу около един процент от активния енергиен поток.

— Добре, че си взехме лопати — подхвърли Рлинда. — Казвай къде да кацнем, Дейвлин.

Преди да отлети, Дейвлин беше поставил сигнален фар близо до люка за тунелите. Не беше споменал на кмета Руис за това, тъй като не

искаше сгушените в подземията хора да осъзнаят колко сурова ще стане външната среда. Сега огледа радарните сектори и откри примигващата светлинка, много по-слаба, отколкото беше очаквал. Самият фар беше покрит с дебел пласт лед.

Спуснаха се през замръзналия в спираловидни извивки въздух през снежни вихрушки от въглероден двуокис. Дейвлин включи комуникационната система.

— Колония Крена, говори Дейвлин Лотце. — Изчака, но припукваха само атмосферните смущения. — Кмет Руис, чувате ли ме? Водя помощ.

Опита още няколко пъти, но все така безрезултатно.

Рлинда погледна уредите и тръсна глава.

— Не разчитай много да се свържеш, Дейвлин. Смущенията заради бурята и снега са много силни и сигналът вероятно не може да проникне през целия този лед.

Двата кораба заеха позиция за кацане и Дейвлин огледа нагънатите пластове лед. Не се виждаха очертанията нито на хангара, нито на някоя от градските постройки.

— Да изсипем малко сол, а? — пошегува се Робъртс.

— Атмосферата е замръзнала и точката на изпаряване е много ниска. Можем да разтопим леда с изхвърляните от двигателите горещи газове — каза Рлинда. — Тук любезностите няма да свършат работа.

Тя спусна „Любопитство“ още по-ниско, насочи горещите газове към мястото на покрития с лед запечатан люк и от повърхността блъвнаха гейзери пара. След около половин час Рлинда успя да издълбае в леда огромна яма и се дръпна встрани, за да освободи място на „Сляпа вяра“ да изпари останалата част от дебелия слой лед.

Около запечатания метален люк се образува огромен кратер.

— Стигнахме до следващия проблем — каза Дейвлин. — В бързината да построя топло убежище и да напъхам колонистите на Крена под земята инсталирах единствено този люк, без да помисля за херметична камера за влизане и излизане.

— Няма ли да оцелеят, докато се качат на корабите? — попита Рлинда.

Дейвлин поклати глава.

— Няма никакъв въздух. Всичко е вкочанено.

— Значи става доста интересно — изхъмка тя.

— Нямаме никаква тръба, за да свържем кораба с люка — обади се БиБоб.

— С колко допълнителни скафандъра разполагаме? — попита Дейвлин.

— Аз имам три. И БиБоб има три на „Сляпа вяра“.

— Четири — поправи я капитанът.

— Добре. — Дейвлин затропа с пръсти по контролното табло. — Искате аварийен купол, нали?

Рлинда кимна.

— Сред комплектите за аварийни случаи, но побира само двама-трима души.

— Значи надуваме херметическия мехур над люка и поставяме скафандрите вътре като в херметическа камера. След като разбием люка, колонистите започват да излизат и да обличат скафандрите. Ще могат да се качват на корабите по шест-седем души едновременно.

— Сто и трийсет души? Ще ни отнеме цял век — обади се Робъртс.

— Щом казваш век, значи век. — Дейвлин погледна Рлинда с несвойствена за него усмивка. — Но ще се справим.

Тримата облякоха скафандрите и се заеха с работата си навън, заобиколени от извисяващите се ледени стени на дупката, която бяха изпарили. Изтеглиха огромната преносима херметическа конструкция, предназначена за краткотрайно оцеляване в необитаема космическа среда, и я вдигнаха над люка.

Дейвлин взе една кирка и я стовари с все сила върху металния капак — надяваше се колонистите да го чуят, след като не бяха успели да уловят радиовръзката. Скоро дочу в отговор френетично блъскане от другата страна.

— Поне някой е оцелял.

Облечен в скафандъра, Брансън Робъртс се промъкна през тесния вход с трите допълнителна костюма от „Любопитство“. Докато двамата с Дейвлин се върнаха да донесат другите четири от „Сляпа вяра“, Рлинда нагласи и включи нагревателите в херметическия купол.

— Сега предстои досадното и не особено впечатляващо приключване на спасителната ни операция — измърмори Робъртс.

— Да спасяваш над сто души един по един е достатъчно вълнуващо за мен. — Рлинда тупна закачливо Дейвлин по рамото. —

Прекалено състрадателен сте за шпионин, господин Лотце.

Без да отговори, той се зае със замръзналия механизъм за отключване на люка. Когато най-накрая успя да открене тежкия метален капак, няколко от познатите му колонисти се втурнаха ухилени отвътре. Кметът Руис беше сред първите, прострял ръце към Дейвлин, за да го прегърне.

Срещата беше малко прекалено съзливва, но Дейвлин не съжаляваше.

94.

ОРЛИ КОВИЦ

Като използваха за основа древния кликиски град, новопристигналите колонисти много скоро превърнаха временния лагер в защитено селище на Корибус. Предстоеше им да усвоят цял един нов свят. Бяха затрупани с толкова много работа, че поне на възрастните почти не им оставаше време за проучвания.

Но за Орли това беше основно задължение.

Преди години ксеноархеолозите бяха разкопали извънземните руини, за да съберат колкото е възможно повече материали, преди да се изчерпят субсидиите им. По-късно Хъд Стайнман и други ханзейски изследователи бяха извършили допълнително проучване на местността. Но Орли знаеше, че има стотици кътчета и цепнатини, където не беше стъпвал кракът на нито един изследовател.

Баща ѝ, изглежда, беше успял да втълпи упоритите си фантазии, че един ден непременно ще открие заровено съкровище. Ами ако кликисите бяха скрили указания за несметни богатства по време на последното си сражение в каньона...

Орли остави пухкавия си щурец в клетката и тръгна на поредното проучване. Баща ѝ беше дежурен в комуникационната кула и вероятно запълваше времето си с чудноватите си идеи за изобретения...

Стигна до стеснението на каньона, където полуразтопените скални стени се извисяваха отвесно нагоре. В течение на хилядолетия различните по плътност концентрации на минерали в пукнатините се бяха оголили — в записките си Маргарет Коликос поетично ги описваше като „кристални планински капки кръв“. Беше си задавала въпрос дали подреждането им не е някакво оставено от кликисите послание, или е естествено образуване върху гранитните стени, но анализите бяха показали, че кристалите са възникнали дълго след като повърхността на канарите е била превърната в стъкло по време на опустошителното нападение.

Докато оглеждаше изпъкналите върху отвесната стена буци, на Орли ѝ хрумна, че може да ги използва като стъпала за изкачване до пукнатините и дупките горе.

Започна да се катери. Усмихна се при мисълта, че ще стигне до места, неотбелязани върху картите на нито една археологическа експедиция. Маргарет и Луис Коликос, както и Хъд Стайнман, бяха все възрастни хора и никога не биха дръзнали да предприемат нещо толкова непосилно и рисковано.

По средата на изкачването спря и погледна надолу, но веднага установи, че хрумването ѝ не е твърде уместно. Стената на каньона се спускаше зашеметяващо под краката ѝ, а извисяващата се над главата ѝ част беше покрита с алуминиеви кристали, които изведнъж ѝ се сториха съвсем тънки и несигурни. Ако се изпуснеше или ѝ прилееше, щеше да полети право надолу към неминуемата си смърт.

Преглътна и реши да гледа само нагоре и изобщо да не поглежда повече под краката си. Вторачи се в една тъмна вертикална вдлъбнатина, полускрита в една гънка на канарата, навремето вероятно широко отвърстие на пещера — но нажежените взривове в древността бяха нагънали гранита и той провисваше като завеса над входа.

Беше уморена, но продължи нагоре. Едното ѝ стъпало се плъзна по идеално гладката повърхност на един килнат алуминиев блок, но тя се задържа с ръце за някакъв остър гранитен ръб, издърпа се с ръце и се вмъкна в пещерата.

Тъй като много от стаите в кликиския град бяха полусрутени и тъмни, всички колонисти винаги носеха фенерчета. Орли запълзя напред, после бръкна в джоба си, извади фенерчето, светна и се огледа.

Скалата беше от груб гранит, не беше гладка и лъскава като външните стени, но помещението бе прекалено симетрично, за да е естествено образувание. Тя си представи цяла армия работници — може би насекомоподобни кликиси? — които издълбават сферичното помещение с диаметър около пет метра. Но защо на такава огромна височина? Насочи светлината към грубо издялания таван и стените, за да открие изход към някакъв тунел, но забеляза единствено причудливите, подобни на паяжини кликиски йероглифи и уравнения, разположени спираловидно около една централна точка.

А после насочи светлината към прашния под и ахна.

Последните изпратени от Маргарет Коликос съобщения съдържаха изображения на намерен на Рейндик Ко мумифициран кликиски труп. Втречена в изсъхналото тяло на пода, девойката моментално разпозна напомнящите хлебарка очертания на кликиса. С тази разлика, че не беше цял. Тялото му беше разкъсано на парчета и екзоскелетът му беше взривен отвътре, сякаш кликисът беше погълнал взривни капсули и те бяха гръмнали. Крайниците и крилните му покрития бяха разтрошени, сякаш нещо беше изскочило от вътрешността му. Някакъв ужасяващ корибуски паразит? Или хищник?

Орли се вслуша напрегнато, но долови единствено туптенето на пулса в ушите си, накъсаното си дишане и глухото свистене на нахлуващия през входа на пещерата вятър.

До трупа на извънземното забеляза други останки, по-големи и по-тъмни, сякаш покрити с плътни сенки. Имаха приблизително същите очертания, но бяха от метал и тъмни обсидианови плочи. Кликиски робот!

Бръмбароподобната машина беше разкъсана на парчета също като трупа на кликиса. Отломките бяха надробени и разкривени. Навсякъде по пода се търкаляха по-дребни късчета, сякаш цяла армия гризачи бяха пирували с останките. Парчета от абсолютно нетрошливия екзоскелет бяха раздробени и разпилени като ненужен боклук. Какви ли сила беше необходима, за да се направи това?

Въпреки че всичко това се беше случило преди хиляди години, отвратителното насилие, което излъчваше сцената, отекуваше като писък в клаустрофобичната тишина. Нещо ужасяващо беше унищожило древното кликиско създание и могъщия робот. Що за хищник би нападнал едновременно кликисите и техните машини?

Орли потръпна. Пещерата ѝ се стори много по-тясна, а въздухът — много по-плътен. Тя заотстъпва, блъсна се в грубата скала и извика от страх. Не това беше тайнственото съкровище, което се бе надявала да открие.

Пое дълбоко дъх и се опита да затананика една от мелодиите, които беше композирала на синтезатора си. Каза си, че няма от какво да се притеснява. Каквото и да беше нападнало кликиса, беше изчезнало от Корибус преди хилядолетия.

Изведнъж осъзна, че откритото в пещерата вероятно е важна археологическа находка. Но въпреки че мислите ѝ се бяха успокоили и

вече можеше да разсъждава логично, сърчицето ѝ продължаваше да блъска в гърдите ѝ.

95.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ТОР'Х

След смайващата имитация на церемонията по възкачването на Руса'х Тор'х беше щастлив да приложи уменията си за организиране на дейността по изграждането на величествен какавиден трон за новия самопровъзгласил се император.

Баща му вече със сигурност би трябвало да е усетил, че на Хирилка се случва нещо нередно.

Престолонаследникът нареди на най-добрите майстори, паметители и скулптори на Хирилка да проектират подобаващо разкошен трон за истинския водач. Занаятчиите и художниците се трудеха с абсолютна всеотдайност и отказваха храна и почивка, докато не свършат работата си.

По дължината на извитите страни на трона със скъпоценни камъни, кристали и скъпи метали бяха инкрустирани сцени от Сагата за седемте слънца и епизоди от управлението на великите магове-императори от достойното потекло на Руса'х. Подбраните за изобразяване от Тор'х събития бяха от смътната древност и не засягаха неприятното настояще с неговите кризи и разруха, които собственият му баща беше стоварил върху илдирийския народ.

След шеметния ден на церемониалното приемане на шайинг Руса'х беше обединил разпадналия се тизм на хирилкийския народ в себе си и бе изградил нова, непоклатима и съвсем отделна от останалите илдирийци мрежа.

Населението на Хирилка изпълняваше стриктно всяка заповед на новия император, а всеки, който неволно или съзнателно не беше погълнал мощния стимулиращ наркотик, беше издирен и заставен да се присъедини. С изключение на Пери'х сега всеки хирилкиец беше частица от един всеобщ организъм. Тор'х беше предложил собствената си подкрепа за управлението на чичо си с готовност и всеотдайност.

Отказваше единствено упоритият му брат. Сляпо преданите на новия император телохранители продължаваха да държат кандидат-

губернатора под домашен арест и не му разрешаваха да се среща с никого. Тор'х отиде няколко пъти да разговаря с брат си — редуваше всеки път презрителни подигравки и молби, — но въпреки абсолютната си изолация, която силно го измъчваше, Пери'х продължаваше да отказва да приеме очевидното.

За разлика от населението на Хирилка, нито един представител от потеклото на мага-император не би могъл да бъде заставен насила да се обедини в новата мрежа на тизма. Пери'х трябваше да вземе съзнателно решение и да прекъсне връзката със заблудения си баща. Но младият мъж упорстваше, което се превръщаше във все по-голямо препятствие за плановете на чичо му...

Само след три дни Тор'х представи с гордост новия какавиден трон на Руса'х — той лежеше с изцъклени очи и все още се възстановяваше от кастрационния нож, който му беше предоставил абсолютен достъп до паралелната тизмена мрежа. Все пак, когато видя какавидения трон, лицето му грейна като сияен изгрев на фона на Хоризонтния куп.

— Прекрасен е! Тор'х, ти си моят достоен престолонаследник.

Тор'х бе преизпълнен с гордост, макар че понеже новият император беше издал заповед никой от неговите новопроеосветени подчинени да не приема повече шайинг, за да не разстройва нововъзникналата тизмена мрежа, му беше зле от първата фаза на въздържанието. Отсега нататък целият произвеждан на Хирилка наркотик щеше да се събира за преосвещаването на други светове. Тор'х беше зависим от стимуланта от толкова дълго време, че сега тялото му изпитваше остра нужда от него и го разтърсваха остри спазми. Но самото му присъствие в новия бляскав тизм му даваше сила.

Подпомогнат от Тор'х и група неспирно бърборещи мъници, императорът се надигна и зае мястото си в новия какавиден трон. Сграбчи извитите облегалки и включи повдигация механизъм, който го извиси над полирания под.

— Според поклонниците, които изпратих да го наблюдават, моят брат Джора'х си позволява краката му да докосват земята. Той твърди, че е магът-император, а се разхожда като всички останали простосмъртни. — Лицето на Руса'х потъмня от възмущение. — Той до такава степен се е заблудил, че никога вече няма да тръгне по

сияйната пътека. Като истински достоен император на нашия народ, аз възнамерявам да се придържам към нашите осветени традиции, както повелява Изворът на светлината.

— Още една причина, за да те следваме, чичо.

Тор'х прокара пръсти по инкрустираните върху трона скъпоценни камъни.

— След като отново мога да се придвижвам, искам да нагледам новите ниалийни полета, напоителните канали и производствените съоръжения. Те ще се превърнат в основата на моето все по-разрастващо се управление.

— Всички се трудят неуморно след твоето въздигане, господарю. Всички други култури са изпепелени и превърнати в тор върху разораната почва. Сега се прокопават канали и всички земеделци са посветили всичките си усилия за увеличаването и разпространяването на насекоморастителните насаждения.

Какавиденият трон се понесе напред и Тор'х закричи до него. Подминаха обраслите с пълзящи растения колони, които обграждаха вътрешния двор, където преди време Руса'х устройваше своите приеми и тържества... а сега посрещаше преданите си поклонници. Мъниците припкаха да разчистват пътя, а четирима лоялни придворни крачеха тежко пред трона и обявяваха преминаването на императора.

— Искам да остана сам със своя престолонаследник — заповяда Руса'х. — Кажете на работниците в ниалийните полета, че ще се срещна с тях, когато стигна до обработващото дестилационно съоръжение.

Мъниците препуснаха като рояк насекоми, за да изпълнят заповедта. Благородниците отстъпиха встрани и се поклониха почтително, докато какавиденият трон преминаваше покрай тях. Щом стигна до най-близкото поле, Руса'х насочи трона към един от сребристите напоителни канали и той се понесе като церемониална баржа върху огледалната вода. Тор'х закричи успоредно с него по брега.

Във водата се стрелкаха блещукащи твари, които се хранеха с водни растения и слънчева светлина и израстваха в богати на протеин желатинови хранителни суровини. Работниците периодично ги събираха с големи мрежи от каналите, за да ги сервират сурови по време на буйните пиршества. Сега Руса'х беше разпоредил мекотелите

редовно да бъдат събирани, консервирани и прибавяни към хранителните запаси, които след това бяха разпределяни на дажби, тъй като всички земеделски парцели бяха предназначени за отглеждане на шайинг.

— Ще имаме ли достатъчно храна за населението, господарю? — попита го Тор'х.

— Скоро ще завоюваме други светове, като започнем с Хоризонтния куп. Шайинг е ключът, останалите култури са второстепенни. Щом моята тизмена мрежа се разрасне, ще разполагаме с храната на всички останали планети и моите нови армии от илдирийски поданици ще ни изхранват.

Двамата се придвижваха бавно сред ниалиите. Мъжките насекоми подхвъркваша около тях — търсеха си подходящ женски цвят, за да го оплодят. Далече из полята крачеха труженици и събираха годни за разсаждане филизи и здрави семена. Други изцеждаха всяка капка от млечната мязга и предаваха събраното на преминаващите носачи, които отнасяха напълнените съдове на работниците в дестилационното съоръжение, където наркотикът се съхраняваше в суров вид.

Повечето работници не бяха от категорията на земеделците, възпитани да служат в ниалийните полета, но новият тизм на Руса'х беше обединил всички категории, тъй като императорът се нуждаеше от земеделци повече от всички останали касти. Дори администраторите, певците и изкопчиите работеха в просторните полета, засаждаха, копаеха, събираха реколтата. На всички континенти на Хирилка хора от всички категории неспирно разпространяваха ниалийните насаждения. Целта на Руса'х беше да увеличи десетократно производството на ниалия. Това беше единствената възможност да вплете и останалите илдирийци в мрежата си.

Тор'х беше издал заповед всички хирилкийски космически кораби да бъдат модифицирани и реконструирани на покрития с плочи мозаечен космодрум, където адар Кори'нх беше пристигнал преди много време със своите бойни лайнери, за да отведе престолонаследника в Илдир — първата стъпка към вероломното предателство на баща му. Облицоваха с допълнителна подсилена броня дори товарните кораби и ги въоръжаваха едновременно с отбранителни и нападателни оръжия. По-рано само Слънчевият флот

беше въоръжен, но император Руса'х искаше да промени много неща, за да насочи илдирийската раса в правия път на Извора на светлината, от който тя се беше отклонила.

Сега товареха корабите с концентриран шайинг за следващата стъпка на император Руса'х. Нито Тор'х, нито свещениците-философи знаеха какви са плановете му, но всички му се доверяваха безгранично. Всички бронирани товарни кораби бяха готови да отлетят в мига, в който Руса'х посочеше следващата си предназначена за завладяване територия и вземеше решение да пристъпи към действие.

В края на напоителния канал стигнаха до оживен производствен комплекс, препълнен с илдирийци от всички категории, които се трудеха усърдно покрай поточните ленти за пакетиране на шайинг. Когато Тор'х се бе върнал да поправи съоръжението след нападението на хидрогите, сградата не беше фабрика, а увеселителен павилион, където танцуваха изпълнители с отражателни ленти и флагове. Навремето беше любимото зрелище на губернатора на Хирилка.

Сега обаче приоритетите се бяха променили и Руса'х беше обявил мораториум на „ненужните културни дейности“. Всички илдирийци трябваше да посветят времето и енергията си на жизненоважните за него трудови усилия.

Императорският какавиден трон се понесе към производственото съоръжение, Руса'х вдигна ръце и поданиците му спряха работа, за да го изслушат.

— Вие сте моите избраници в похода към светлото бъдеще! Не само воители и защитници, но и участници в една грандиозна битка за душата на илдирийската раса. Трябва да се надяваме, че не сме закъснели прекалено много, за да спасим нашия народ.

Всички бяха стихнали и слушаха с напрегнато внимание. Тор'х се разтапяше от словата на императора.

— Аз получих прозрение, че хидрогите са не само извънземни, не просто врагове, а са се завърнали като проклятие, изпратено от Извора на светлината! Нима хидрогите не се появиха от блясъка на светлината на Ансиър? Джора'х, така нареченият маг-император, не желае да види всичко това. Дори моят баща Сайрок'х не прозря тази връзка, тъй като също беше сляп за истинската пътека на тизма.

— Но аз съм воден от прозрение — продължи Руса'х. — И всички вие ще ми помогнете да осъществим болезнените, но

необходими промени, за да спасим нашия заблуден народ. Под моето ръководство Империята ще възвърне величието си, а хидрогите ще изчезнат, когато тръгнем по правия път към Извора на светлината.

Слушателите поглъщаха думите му не само чрез гласа му, но и чрез мрежата на новия тизм. Император Руса'х ги огледа с благосклонно удовлетворение, след което подкани Тор'х да продължат и му каза:

— Скоро ще предприемем нашата следваща операция, престолонаследнико. Планетите от Хоризонтния куп ще се присъединят една след друга в моята мрежа и с всяко следващо завоевание ще ставам все по-могъщ.

Тор'х крачеше озадачен до чичо си на път към цитаделния палат.

— Как ще поставим под свой контрол целия Хоризонтен куп, господарю? Как ще успеем ние, толкова малобройна група тук на Хирилка, да победим Слънчевия флот?

Руса'х се отпусна в богато украсения трон, който приличаше на утроба, и се усмихна кротко.

— Слънчевият флот много скоро също ще е наш. Ще използваме бойни лайнери, за да контролираме останалите отломъчни колонии в Хоризонтния куп. Но първо трябва да пленим тези кораби.

Тор'х се извърна изумен към него.

— Как?

Императорът вдигна пръста си, върху който доскоро проблясваха множество пръстени със скъпоценни камъни.

— Трябва да ги подмамим на Хирилка. Това е следващата крачка.

Тор'х си представи въоръжен до зъби отряд на Слънчевия флот да нахлува на Хирилка, разгневен от дръзкия бунт на Руса'х.

Новият император продължаваше да се усмихва.

— И аз отлично знам как да ги накарам да долетят тук.

96.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Докато пътуваше към Земята, Ческа изпитваше все по-голямо безпокойство от стореното от Ханзата.

След като излетя от Терок, тя се насочи право към уреченото място за среща с Нико Чан Тайлар. Доброволците воденосци на Джес вече бяха разпространили новината до много отдалечени аванпостове на клановете, но тя искаше да се види лично с младия мъж, за да получи от него неопровержимите доказателства. Сега чакаше сред безкрайната пустош и се оглеждаше за мигащата светлинка, която щеше да извести за приближаването на младия скитник.

Най-накрая „Водолей“ пристигна — почти навреме.

Възбуден и почти не на себе си, както когато беше открил останките на взривения от ЗВС кораб на Рейвън Камаров, Нико се прехвърли на кораба на говорителката. Носеше безбройните изображения и записите на всички комуникационни съобщения на зевесетата, които беше засякъл на Ураганово депо.

— Става все по-лошо и по-лошо, говорителко — каза той, докато й показваше изображенията върху малкия екран в пилотската кабина на дипломатическия кораб.

Ческа гледаше втръчено бруталното нахлуване, безпричинната разруха, отвеждането на зложниците и присвояването на материалната част, а накрая и хладнокръвното унищожаване на цялата станция. В пилотската кабина сякаш внезапно нахлу студ.

— Когато нападнаха кораба на Рейвън, се опитаха да прикрият следите си — промълви Ческа. — Но това е откровена война. — Тя вдигна касетите с доказателствата. — Голямата гъска си мисли, че може да ни тъпче, както си иска, но съм сигурна, че и други колонии ще си спомнят какво се случи на Йрека, където ЗВС се нахвърлиха върху ханзейски граждани затова, че са запазили незначителни количества екти за собствени нужди.

— Само че скитниците не са ханзейски граждани — възрази Нико. — Голямата гъска няма никакви права над нас.

— Имат огромна професионална армия. Някои смятат, че се нуждаят единствено от нея.

Младият скитник я погледна объркано.

— И как смяташ да постъпиш, говорителко?

Ческа се опита да възвърне самообладанието и решителността си. Искаше ѝ се лидерите на клановете да не я бяха принудили да обяви прибързаното ембарго. Още тогава знаеше, че скитниците ще станат обект на негодувание и ще претърпят несгоди заради него, но не беше очаквала, че крал Питър — или май беше председателят? — ще прибегнат до подобни репресивни мерки.

— Смятам да ги накарам да разберат, че постъпват неправилно, Нико. Все някой в Теранския ханзейски съюз трябва да е запазил капчица здрав разум.

Когато корабът ѝ най-после стигна Земята, Ческа пое курс право към Дворцовия квартал. Контролиращите космическия трафик офицери незабавно ѝ наредиха да влезе в орбита, докато ѝ разрешат да продължи, но тя ги пренебрегна. Няколко ремори на ЗВС излетяха в небето и заплашиха, че ще я свалят, но тя излъчи съобщение:

— Аз съм Ческа Перони, говорителката на всички кланове. Имам спешна делова среща с Ханзата.

От контрола на транспорта отговориха:

— Не сме уведомени, че скитниците изпращат свой дипломатически представител на Земята. Налага се да минете през обичайните посланически канали, ако искате да разговаряте с някого от Ханзейския съюз.

Тя отговори с хладен и категоричен тон:

— Не желая да разговарям с „някого“. Искам да се срещна със самия крал.

Офицерът отвърна безцеремонно:

— Ние не назначаваме срещите на краля, госпожо.

— Спряха ектито и си помислиха, че Спиралният ръкав е тяхна собственост — измърмори един от пилотите на ремората; знаеше, че Ческа го чува.

Тя за стотен път се запита какво би могла да постигне с преговори. Клановете вече бяха прекъснали всякакви доставки на космическо гориво и суровини. С какво повече би могла да заплаши Ханзата? По всяка вероятност Теранският съюз предполагаше, че тя блъфира и че скитниците са зависими от търговията не по-малко от Голямата гъска. Но скитниците разполагаха с безгранични възможности да затегнат коланите и да се справят сами.

Ами ако Ханзата просто я задържеше като заложничка, както бе постъпила с обитателите на Ураганово депо? Ако решаша, че семействата и клановете ще се изпокарат и ще склонят да платят откуп, значи нямаха представа от гордостта и достойнството на независимите скитници.

Най-накрая по канала прозвуча гласът на официален ханзейски представител:

— Разрешаваме на говорителката Перони да се приземи. При първа възможност ще бъде уредена среща.

Ческа се спусна с кораба, следвайки указанията на реморите. Щом кацна в Дворцовия квартал, я посрещна униформен ескорт и я поведе. Тя изобщо не се съмняваше, че след като се отдалечи, ще проверят кораба ѝ, ще го претърсят за ценна информация, а може би ще инсталират и проследяващи устройства. Но тя беше блокирала цялата полезна информация на борда и я беше заразила със самоизтриващи вируси. Лесно би могла да открие и отстрани проследяващите устройства. Със себе си взе само копия с изображенията от Ураганово депо за предстоящата среща.

Благодарение на странното симултанно разпространено от венталите предупреждение скитниците бяха узнали за разрушаването на Ураганово депо много по-рано, отколкото очакваха ЗВС. Тъкмо този беше козът на Ческа. Може би ханзейците все още не бяха успели да подготвят лъжите и извиненията си.

Крал Питър винаги ѝ се беше струвал разумен човек. Беше се оженил за сестрата на Рейналд Естара и Ческа се надяваше, че ще е относително безпристрастен — поне малко повече от Сарейн.

Телохранителите я въведоха в една зала за лични срещи в Двореца на шепота и тя седна и зачака. Оказа се, че разполага с предостатъчно време да дообмисли нещата.

Когато едно прислужническо компи най-после отвори вратата, тя се изправи, за да поздрави краля... но в залата влезе не Питър, а председателят Венцеслас.

— Имате твърде необичаен стил да пристигате, говорителко Перони. Възнамерявах да ви изпратя послание, но скитниците са наистина неоткриваеми, когато не желаят да бъдат открити.

— Мен ако питате, Ураганово депо беше твърде красноречиво послание. — Гласът ѝ потрепна. — Къде е крал Питър? Помолих за среща с него.

— Аз съм отговорният човек. Можете да разговаряте с мен.

— Следователно вие сте и виновникът? За непрестанните, непредизвикани агресивни актове срещу скитнически кораби, съоръжения и граждани? — Тя му подаде данните с резултатите от изследванията. — Това са анализите на останките от един скитнически кораб, очевидно унищожен с въоръжение на ЗВС, след като е бил конфискуван товарът от екти.

Базил погледна ръката ѝ, сякаш му подаваше развалена храна.

— А тук са изображенията от вашето непредизвикано с нищо нападение на Ураганово депо — продължи Ческа и включи един плосък екран, за да покаже донесените от Нико изображения. Дреднаутите и мантите не можеха да бъдат сбъркани с нищо и ясно се видяха всички подробности на присвояването на всевъзможни материали от съоръжението, а накрая и бруталното изтласкване на станцията от устойчивата ѝ орбита.

— След като поставих проблема на вашето внимание, не получихме абсолютно никакъв отговор от Ханзата.

Председателят ѝ отвърна с хладна като метал усмивка:

— Нима отговорът ни не е ясен? Ураганово депо е само предварителният ни отговор на вашето незаконно ембарго и ще разпоредя още военни действия, докато не капитулирате. Ханзейският съюз не може да ви позволи да ни лишавате от космическото гориво, което ни е необходимо, за да оцелеем. — Той скръсти ръце и седна. — Хайде, стига, говорителко. Да спрем с тези глупости, които изнервят и двама ни. Можем да се договорим за приемливи условия.

— Условия? Посочените от нас условия бяха достатъчно елементарни, господин председателю. Но вместо да разрешите проблема, вие само го задълбочихте. — Тя чукна по екрана. — С тези

изображения на вашето непровокирано с нищо нападение срещу Ураганово депо никой не би могъл да се усъмни в твърденията ни.

Председателят запази хладнокривно спокойствие.

— Така ли мислите? През последния месец нашите медии непрестанно бълват истории за ненадеждността на скитниците, предателството на скитниците, егоизма на скитниците. Само с едно щракване на пръстите мога да ви представя колкото искате експерти, които да докажат, че тези изображения са любителска фалшификация. Абсолютно всеки ще ги възприеме като опит за оправдание от ваша страна на необоснованото ви ембарго, което вече е представено като повод отново да вдигнете цената на ектито.

Председателят се приведе напред.

— Всъщност позволете ми да споделя с вас един указ, който крал Питър ще подпише всеки момент. — Той включи екрана на масата и върху него се появиха четливо изписани думи. — Оставим ли настрана цялата натруфена дипломатическа и юридическа фразеология, той обявява военно положение по отношение на скитническите кланове и изрично отхвърля всякакви неофициални права за самоуправление и независимост.

Базил превключи на друг документ.

— А ето това е факсимиле на оригиналното споразумение, подписано от всички заселнически кораби, включително „Канака“, с което се гарантира, че никой от колонистите, екипажите или някой от техните наследници няма да предприема каквото и да било действие в ущърб на Земята. Какъвто е ефектът от вашето ембарго. — Той премина на следващия документ. — А ето това е официално настояване скитниците да предадат цялото налично екти за разпределение по всички светове на човечеството съобразно техните най-неотложни нужди. — Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в тънка бяла ивица. — Мога да ви отпечатам копие за архива ви.

Ческа се разсмя съвсем чистосърдечно.

— Това до такава степен пренебрегва и най-елементарното благоприличие, че не би могло да бъде подкрепено с никакви юридически основания.

— О, не са нужни никакви основания. Всъщност такава е желанието на мнозинството ханзейски граждани. Бихте ли искали да се запознаете с допитванията до общественото мнение? В момента

скитническите кланове се възприемат като враждебно настроени към човешката раса. С безразсъдното си прекъсване на доставките на екти вие обявихте война на Земята, говорителко Перони.

— Никога не сте имали правото да разполагате със сто процента от нашето производство.

— Имали сме го. Самият крал Питър го обяви. А вие не ни дадохте никаква възможност, освен да предприемем драстични мерки. Вашето съоръжение на... — той заоглежда изображенията на Нико, уж че търси името — Ураганово депо е само първото от няколко запланивани от нас завоевания.

— Завоевания?

— Вие разполагате с шепя астероид ни колонии, минни съоръжения и товарни кораби — всички напълно уязвими. Повярвайте ми, ако продължавате да ме принуждавате да действам с твърда ръка, ще дам на ЗВС необходимите заповеди да присвояват всичко, което намерят, с всички възможни средства. — Той я погледна с вбесяващо „благоразумие“. — Този конфликт ще се проточи дотогава, докато не се предадете, говорителко Перони. Предайте ектито и се присъединете към голямото семейство на човечеството. Едва тогава ще можем да започнем да работим заедно.

Председателят разчиташе на бързината и лекотата, с която бойната група на ЗВС беше нападнала и унищожила Ураганово депо, и очевидно очакваше Ческа да приеме ултиматума. Но явно не я познаваше и нямаше ясна представа в какво точно се забърква. Тя никога не би могла да се върне на Рандеву с подобни условия. Скитниците щяха да я изритат през най-близката херметическа камера и да си изберат по-способен говорител.

— И след като в момента се намирам тук, предполагам, че чисто и просто ще ме задържите като заложница? Политически затворник?

Председателят я изгледа изненадано.

— Никога не бих си позволил нещо чак толкова недопустимо и необмислено, говорителко Перони. Твърде много хора станаха свидетели на пристигането ви и би било изключително погрешен дипломатически ход от моя страна да ви задържа под стража. Тогава скитническите кланове ще останат още по-неуправляеми и изобщо няма да успее да постигна решение на въпроса. Не бихте ли

предпочели да капитулирате веднага и по този начин да ни спестите време и огромни неприятности?

Тя се изправи и му отговори с подобно на неговото хладнокръвие:

— Явно съм допуснала грешка, като предположих, че сте разумен управник, председателю Венцеслас. Меко казано, това е изнудване, а ЗВС са банда ваши помощници. Като говорителка на всички кланове отново заявявам, че търговията между скитниците и Ханзата остава под ембарго. Няма да ви бъдат доставяни нито екти, нито никакви други суровини.

Базил я погледна раздразнено. Отговорът ѝ означаваше, че проблемът остава нерешен, и това щеше да го принуди да пропилее стопяващите се ресурси на Ханзата.

— Ще ви открием и в миша дупка — каза той и дори не стана в знак на вежливост. — Ще ви отнемем всичко, което имате.

Тя рязко отвори вратата и стресна изправения отвън телохранител.

— Губете си времето и кръстосвайте с бойните си кораби, където си пожелаете, господин председателю. Няма да ни намерите.

97. КОТО ОКАЯ

Лъчите на далечното слънце се отразяваха в диамантения корпус на изоставения от хидрогите кораб.

Кото искаше да направи всичко едновременно. Трябваше да проведе хиляда теста, които да отхвърлят или потвърдят почти толкова негови хипотези. В повечето случаи проучвателните дейности бяха предварително обречени на неуспех поради слабо планиране, липса на последователност, излишен ентусиазъм и непредвидени усложнения. Този път не искаше да допусне това да се случи. Отговорността беше прекалено голяма, а той не искаше да губи нито миг.

Остави пилотирането на програмираното компи, тъй като се опасяваше, че може да катастрофира, докато мисли за всичко, с което му предстоеше да се заеме. Мълчаливото компи насочваше кораба покрай носещите се скални отломъци в периферията на тънкия пръстен. Двете аналитични компита ГУ и КР седяха търпеливо в очакване да започнат дейностите си.

— Първата стъпка — каза високо Кото — е да направим подробен визуален външен оглед. Разбира се, ако не можем да открием начин да се вмъкнем вътре, ще си останем само с това.

ГУ прилежно запаметяваше всяка негова дума.

Като изчисли орбитата и градуса на отклонение, Кото направи точна оценка на масата на изоставения кораб, благодарение на което установи средната му плътност. Това го ориентира (макар и само до известна степен) за дебелината на диамантения корпус и вместимостта му.

Докато лабораторната совалка се приближаваше в спираловидна орбита до извънземния кораб, Кото го оглеждаше внимателно. Търсеше да открие някакви асиметрии, но осеяната с шипове сфера имаше съвършена форма. Не се забелязваше нито „долна“, нито „горна“ част. Нито пък следа от нещо като люк.

— И все пак как влизат вътре хидрогите? Пълна мистерия.

Вече от часове изследваше кораба с целия комплект спектрални скенери. Беше студен и не се забелязваха нито двигатели, нито отворения за изгорели газове или реактивни тръби. Ако успееше да открие основните параметри, скитниците щяха да се сдобият с невероятна възможност да разработят допълнителни нововъведения на базата на технологичните му принципи.

Но май се бе поувлякъл в припряността си. Очевидно корабът не можеше да бъде разцепен с груба сила — не и с оборудването, с което разполагаха корабостроителниците на Келъм. Зевесетата вече бяха използвали най-мощните си оръжия без почти никакъв резултат.

Освен това не искаше да поврежда машината. Трябваше да открие друг начин да се вмъкне вътре.

Спря совалката и изпрати ГУ и КР, екипирани с ръчна изчислителна апаратура. Малките роботи излязоха от херметичната камера и прикрепиха сензорите към диамантената повърхност на мъртвия кораб на хидрогите. След това се заеха да извършат цяла серия тестове — изпращаха сигнали и светлинни пулсации с определена дължина на вълната: спецификата им беше, че могат да влияят на въглеродни връзки.

Накрая Кото реши да прибегне и до физически вибрации. ГУ прикрепил една пулсаторна пластина, която завибрира като уред за масажи върху повърхността на неприятелската сфера. Като постепенно ускоряваше честотата на вибрациите, Кото се надяваше да налучка абсолютния резонанс, а чрез проникването на акустичните вълни можеше да получи информация за структурата на материала и вътрешното устройство на извънземното съоръжение.

Остана изненадан, когато при една от честотите се появи невидим до този момент люк — сякаш овална линия върху стъклена повърхност. След броени секунди, докато вибрациите продължаваха, люкът се освободи напълно и отлетя като изстрелян с невероятна скорост диск, като едва не улучи совалката.

Внезапно бликналата от вътрешността на кораба атмосфера подежда като реактивна струя и запрати сферата в лъкатушеца траектория. Струята улучи едното компи и го запокити надалеч над пръстена на Оскивъл, а корабът на хидрогите се отдалечи на зигзаг в противоположната посока.

— След него! — изкрещя Кото.

Пилотиращото компи го погледна.

— Неуточнено местоназначение. След кораба на хидрогите или след компито?

— След кораба! А, и предай на компито — това ГУ ли е? — че ще се върнем да го приберем.

Лабораторната совалка се понесе напред, но сферата лъкатушеше и подскачаше като китайски фойерверк. Блъсна се в една от скалите на пръстена и отскочи, като промени внезапно траекторията си. Атмосферната струя продължаваше да изтича стремително, сякаш никога нямаше да спре. Кото си даде сметка, че вътрешното налягане е било невероятно високо — равностойно на това в дълбините на един газов гигант.

— Аха, това обяснява огромната плътност на самата сфера.

Но след като в корпуса се беше образувал отвор, атмосферата струеше навън като изгорели газове от включени на максимална мощност ракетни двигатели и Кото изчисли, че това ще продължи още доста време. Грабна комуникатора и се обърна за помощ към работниците в корабостроителниците.

— Корабът на хидрогите се измъква! Елате да ми помогнете да го хванем.

Сферата отскочи от друга скала и продължи да подскача като пощуряла пингпонгова топка — без нито една драскотина. Совалката на Кото едва успяваше да я следва по умопомрачителния ѝ път.

На пристигналата група работници им отне повече от два часа, за да заловят празния кораб — когато най-последно избълва от себе си цялата атмосфера. На връщане прибраха и очуканото ГУ, което се носеше безпомощно в пространството.

Кото благодари на Келъм и хората му за помощта и каза:

— Това място тук е чудесно за работа. Няма нужда да изтегляме кораба до пръстените.

— Колкото по-далеч от корабостроителниците, толкова по-добре по-дяволите — изруга Дел Келъм и отлетя обратно с работниците си, за да си продължат работата.

Кото огледа вече отворения кораб и доволно потри ръце. Нямаше търпение да разбере какво има вътре.

98.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Фицпатрик искаше да говори сериозно с останалите пленници сред монотонното буботене на машините в инженерното отделение — там нямаше как да ги подслушат.

Но от два дни пазачите бяха започнали да се държат по-строго — оглеждаха втренчено пленниците, сякаш те се бяха провинили в нещо, и бяха все сърдити. Дали причината не беше в откриването на унищожения скитнически товарен кораб? Но те отдавна знаеха за него.

Най-накрая от сумтенето и ругатните им Фицпатрик разбра, че ЗВС са нанесли удар срещу спотайващите се скитници и техните неоткриваеми бази. Бяха превзели едно от депата им и след конфискуването на суровините и продоволствието съоръжението беше унищожено.

— Заслужават си го — измърмори Шейла Андез. — Те предизвикаха краля. Какво друго са очаквали? Надявам се най-после да им уври мозъкът и да престанат с тъпите си капризи.

— Това доказва, че Ханзата възнамерява да ги принуди да се подчинят — добави Ямейн.

— Това доказва, че не трябва да седим със скръстени ръце. — Фицпатрик огледа многозначително другарите си. — ЗВС вероятно вече са тръгнали да ни търсят. Ако баба ми знаеше, че съм жив, нямаше да остави нещата така.

— Вероятно бихме могли да направим нещо — продължи Шейла.

— Трябва да обмислим възможностите — каза Ямейн, който човъркаше едно повредено компи. — Току-виж открием и съюзници.

Скитниците използваха измъкнатите от разрушените кораби на ЗВС бойни компита за прекалено тежки или опасни дейности в промишлените цехове. Като кибернетичен специалист, Ямейн беше един от малцината, квалифицирани да се занимават с поддръжката на

бойните компита на Оскивъл и се възползваше от възможността да проучи как са препрограмирани усилените компита.

Фицпатрик му помогна да изпробват една от предназначените за бойни действия машини. Компито беше пострадало от незначителна катастрофа сред скалните корабостроителници, но драскотините и уврежданията бяха само повърхностни.

— Чергарите са успели да изтрият незащитеното военно програмиране, но тяхната нововъдена памет прониква в дълбинните им структури — обясни Ямейн. — Бойните компита са проектирани по кликиски инструкционни модули. Изглежда, имат дълбоко вградена защита, която не може да бъде изтрита със стандартните технологии. Всичко това е някъде тук вътре. Остава да успее да открия начин да активирам дълбинните програми. Тогава нещата доста ще се променят.

Фицпатрик се наведе и се направи, че работи, понеже забеляза, че един от скитниците ги наблюдава. После попита шепнешком:

— Какво искаш да кажеш?

— Успеем ли да включим дълбинното програмиране, ще разполагаме с армия от стотина бойни компита.

Бил Стана дойде при тях с един тежък сандък — понеже беше най-силен, го бяха назначили за носач. Стана беше изкарал основно обучение, знаеше как да борави с въоръжението и да управлява стандартни кораби, но беше най-обикновен мускулест мърморко, от когото никога нямаше да се получи блестящ тактик.

— Иска ми се да ме пратят да помагам в проучването на изоставения от хидрогите кораб — продължи да шепне Фицпатрик. — Представяш си как би искал да го докопа генерал Ланиан, нали?

— Ако онзи побъркан учен скитник не повреди всички ценни доказателства преди това. Направо ми прилошава... — отговори Шейла, докато се навеждаше да помогне на Стана.

— Само да мога да се измъкна навън, ще задигна един чергарски кораб и ще отлети — изсумтя широкоплещестият войник.

Фицпатрик тръсна глава.

— Не става, Бил. Нали чу Келъм? Тези кораби не са пригодени за междузвездни полети. Всичките са за транспорт в границите на системата.

— Това не значи, че не мога да опитам.

Шейла го сръга с лакът.

— Ще ти отнеме хиляда години, за да стигнеш някъде, Бил.

— Кой ти каза? Ами ако взема корабчето и цъфна на кометния облак? Чергарите имат там съоръжение за производство на екти, така че непременно има и междузвездни кораби. Иначе как ще пренасят космическото си гориво?

Ямейн се изкикоти.

— Тук си прав.

— Та значи стигна ли там, ще задигна един от скоростните им товарни влекачи и повече нищо не ми трябва.

— Все пак има доста несигурни неща — намеси се Фицпатрик.
— Не бих те съветвал...

— Защо да не опитам, ако ми се удаде възможност? — настоя широкоплещестият войник.

Шейла погледна намръщено Фицпатрик и измърмори:

— Да не предпочиташ да останеш тук, Фиц? Да се задомиш с някоя красива скитничка и да си създадеш собствен клан? Започваш да ме учудваш.

Фицпатрик се засегна. Още повече го ядоса това, че при подмятането на Шейла в съзнанието му изникна образът на Зет.

— Стига глупости! — изсумтя той. — Искам да избягам не по-малко от вас, но не бива да допускаме глупави грешки. Това ще е истинско самоубийство. Трябва да уцелим точния момент.

— Прекалено много разсъждаваш, Фиц — отсече Стана.

След пет дни неочакваната възможност се появи.

Една гравитационна ферма се скъса при сблъсък с тегления от един влекач към топилните скален отломък. Неуправляемата маса отскочи от автоматичното рудообработващо устройство и причини сериозни щети на една административна конструкция. Външната скална облицовка спаси повечето от хората, които се намираха вътре, но алармените системи се включиха. Входните люкове блокираха и затвориха като в капан малка група скитници, между които се оказа и Зет Келъм.

Сирените ревнаха. Благодарение на дълговечната си традиция да живеят на косъм от опасността, скитниците владееха подробни и добре отретепирани действия при извънредни ситуации и всички се

отзоваваха като един, когато се налагаше. Пристигаха кораби от близки орбити, инженерите зарязваха обичайните си задължения, загребвачи и всевъзможни други машини се втурваха към мястото на инцидента. За кратко настъпваше пълен хаос.

Бил Стана, който работеше до Фицпатрик, вдигна рязко глава и възкликна:

— Сега е моментът. Няма да го пропусна... Покрий ме, Фиц. Вече си избрах корабчето.

На астероида беше кацнал малък едноместен изследователски кораб, чието предназначение беше да кръстосва из пръстените и да открива концентрирани рудни находища. Стана знаеше, че ще може да го управлява.

Сирените продължаваха да бучат и наоколо почти не се виждаха скитници. Бойните компита не спираха да изпълняват задълженията си. Стана се втурна към едно аварийно шкафче, грабна един костюм и го нахлузи светкавично като новобранец при обявена в ЗВС тревога.

Въпреки опасенията си Фицпатрик не се опита да го спре. Ако Стана успееше да се измъкне, щеше да изпрати сигнал до ЗВС и по някакъв начин да докара помощ. Тогава всички щяха да се измъкнат.

— Просто ме прикрий, докато излетя, Фиц.

Фицпатрик го тупна по гърба.

— Успех, Бил.

Стана тръгна към херметическата камера, а Фицпатрик се огледа. Екраните щяха да отчетат активирането на камерата, но надзирателите вероятно щяха да си помислят, че е някой от спасителния екип.

Външната врата на камерата се плъзна и Стана изскочи от нея като снаряд. Фицпатрик го видя как стига до кацналото изследователско корабче и почва да се изкачва към люка.

В работното помещение трима скитници се спогледаха с недоумение, сякаш бяха усетили, че нещо не е наред. Единият се приближи до вградения в стената екран и погледна към малкото корабче. Всеки момент щяха да забележат Стана...

Осъзнал, че трябва да предприеме нещо, Фицпатрик се втурна към аларменото устройство и включи противопожарния сигнал. Тъй като въздухът на херметизирания астероид беше рециклиран и просмукан с остатъчни изпарения от гориво, всеки пожар беше фатално опасен. За да си осигури алиби, Фицпатрик счупи близкото

противопожарно табло, грабна един пожарогасител и обля с пяна няколко струпани в ъгъла сандъци.

Щом скитниците дотичаха, той ги погледна с престорен ужас и викна:

— Видях пушек, но го изгасих!

И посочи пяната по пода.

Тримата скитници го изгледаха подозрително.

— Вече имаме една авария, с която трябва да се оправяме. Внимавай.

И тръгнаха обратно към станциите си.

Фицпатрик хвърли едно око към вградения екран и зърна отдалечаващото се изследователско корабче, едно от многото в суматохата. Скри нервната си, но доволна усмивчица и продължи работата си.

Изминаха цели четири дни, преди скитниците да забележат липсата на малкия кораб.

99.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

ЗВС щяха да се пръснат от гордост, че са нанесли „решителен удар“ срещу „неуловимите“ скитници на Ураганово депо. Разкъсвана между лоялността си като военнотружещ и произхода си, Тасия се чувстваше отвратително.

Докато наблюдаваше победоносното изявление на ЗВС, напомнящо й поведението на маймуна, която се блъска в гърдите, тя гледаше и слушаше като онемяла подсвиркванията и възторжените възгласи. Без да промълви нито дума на колегите си, се прибра в квартирата си. Направо й се гадеше. Стовари се върху леглото си под приглушеното осветление, стисна с все сила очи и се опита да превъзмогне тревогата, гнева и безпомощността, които я бяха обзели. ЕА стоеше безмълвно в ъгъла.

След като беше претърпяла абсолютно поражение от хидрогите, Голямата гъска беше решила да пренасочи военната си мощ срещу противник, който смяташе, че ще победи лесно. ЗВС бяха тръгнали брутално срещу клановете, а сега празнуваха, сякаш унищожаването на една невъоръжена и нищо не подозираща скитническа станция беше доказателство за военна доблест.

Тасия най-после разбра очевидната причина защо я бяха преназначили и й бяха отнели мантата. ЗВС бяха планирали от дълго време набега срещу Ураганово депо и явно не й се доверяваха.

Тасия отправи официално възражение към адмирал Уилис и когато тя я прие, почна направо:

— Какво съм направила, за да поставяте под въпрос годността ми да служа, адмирале? — Разбира се, че знаеше истинския отговор, но се опитваше да сдържи гнева си. — Отлично познавате оценките ми от обучението в ЗВС. Аз съм един от най-добрите ви пилоти. Именно вие ме назначихте за платком на буреносна оръжейна платформа, а

след това ме повишихте и ми дадохте манта. Дори ми възложихте да разгърна кликиски факел на Пторо.

— Абсолютно съм наясно с впечатляващото ти досие, командир Тамблин.

— Тогава защо ми отнехте командването?

— Не се прави на глупава поне пред мен. — Адмиралът сплете възлестите си пръсти и я погледна с една от патентованите си майчински усмивки. — Ти си член на скитнически клан, а председателят Венцеслас обяви скитниците за неприятели поради отказа им да ни доставят жизнено необходими суровини във военно време. Знаех си, че няма да останеш доволна от това, но направих възможно най-добрия избор предвид възникналата ситуация.

Гледаше я откровено и на Тасия ѝ стана ясно, че възрастната жена действително е отделила много време, за да вземе най-доброто решение.

— Сама помисли — продължи Уилис. — Нима би предпочела да участваш принудително в нападение срещу скитническо депо само за да се докажеш? А и не беше изключено генерал Ланиан да те подложи на интензивен разпит, за да разкриеш всичко, което знаеш за скитническите кланове и колонии. Според мен най-доброто решение беше да те скрия някъде на сянка.

— Но, госпожо, излишно е да си създаваме нови врагове! Имаме предостатъчно работа с дрогите.

Уилис я погледна хладно.

— Скитниците сами станаха наш противник. Нямаха никакво основание да прекъсват доставките на екти.

— Убедена съм, че гледната им точка е доста по-различна. Назначено ли е разследване по повод твърденията на говорителката Перони, че кораби на ЗВС тайно нападат и унищожават скитнически товарни кораби?

— Подобни твърдения са абсурдни. Ти си войник в ЗВС. Не бива да го забравяш.

Тасия вирна брадичка.

— Извинете ме, адмирале, но след като току-що унищожихме невъоръжено цивилно скитническо съоръжение, как бих могла да съм убедена в това?

— Намираш се на крачка от неподчинението.

Тасия прехапа език, за да се овладее. Накрая добави:

— Разбрах, че ЗВС са задържали над сто заложници от Ураганово депо.

— Не заложници, а военнопленници.

— Не знаех, че кралят официално е обявил война на скитниците.

— Всеки има своя гледна точка.

— Възможно ли е да се срещна с тях и да разговарям с техен представител? Предвид произхода ми вероятно бих могла да помогна за разрешаване на разногласията. Не допринасям никаква полза, като карам „зайците“ да преодоляват препятствия на Марс.

— На път си да станеш доблестен воин, командир, но не си никакъв дипломат. Остави на Ханзата да се занимава с политически проблеми, става ли?

— Шиз! Роб Бриндъл също не беше дипломат, но това не попречи на ЗВС да го изпратят в дълбините на Оскивъл, за да разговаря с дрогите.

— И видя какво излезе от всичко това. — Адмиралът кимна. Явно смяташе срещата за приключила. — Междувременно не е излишно да се поровичкаш в душата си дали си войник на ЗВС, или в сърцето си оставаш скитничка.

Тасия се подвоуми, после попита:

— Не мога ли да бъда и двете?

— Не и когато воюват помежду си.

Нямаше никакво съмнение, че вътрешните служби разследваха поведението на Тасия. Ако откриеха, че беше пратила ЕА да предупреди корабостроителниците на Дел Келъм, като нищо можеха да я подведат под отговорност за измяна и шпионаж. Налагаше се да е изключително предпазлива и да не им дава никакви поводи да я подозират още повече...

След като адмирал Уилис я освободи, Тасия се прибра в квартирата си, но не получи никакъв отговор на тревогите си дори когато използва слушателското си компи като душеприказчик. ЕА ней предложи никакъв полезен съвет.

С унищожаването на Ураганово депо председателят Венцеслас беше ескалирал напрежението, въпреки че можеше да разреши проблема съвсем безболезнено. Винаги го беше мислила за трезв и

делови държавник, но сегашното му поведение ѝ се струваше наистина глупаво.

След като бяха прекрачили границата, зевесетата нямаше да оставят кланове на мира, докато не постигнат целта си. Но скитниците нямаше току-така да признаят поражението си. Как беше възможно ЗВС до такава степен да не си дават сметка за скитническия мироглед? Тежката ситуация щеше да се влошава все повече и повече.

А задачата на Тасия беше да обучава новобранци за корабите, които да нападат крепостите на кланове.

100.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Ослепителните синкавобели калиеви отблясъци мятаха резки, очертани като с нож сенки по пода на откритата изследователска работилница. Базил стоеше до адмирал Стромо и скептично оглеждаше чудноватия кораб. Беше някаква чудовищна бъркотия от компоненти и резервни части, сглобени по начин, който изобщо не би трябвало да му позволи да помръдне. Но тромавият на външен вид кораб беше изключително бързоходен.

— Заловен скитнически съд, господин председателю — каза Стромо. — Пленихме го при нападението на Ураганово депо.

Базил скръсти ръце, като внимаваше да не омачка елегантния си делови костюм. Знаеше, че скитниците са развили оригинална и чудновата технология през дългите години на лишения и изолация, но не разбираше какво би могла да научи Ханзата от проучването на това старо корито.

— Само не ми казвай, че възнамеряваш да конструираш боен отряд от ремори, които да приличат на това чудо. Какво би могло да се извлече от него?

През последните години Стромо беше понадебелял, което донякъде отвращаваше Базил. Може би беше по-добре адмиралът да патрулира с корабите си и да се заеме с малко упражнения, вместо да седи по цял ден зад бюрото.

— Не точно от него, господин председателю. Интересно е онова, което измъкваме от база данните.

Базил повдигна заинтригувано вежди.

— Как успяхте да проникнете в компютърните системи, без да се саморазрушат?

— Чист късмет, господин председателю. Почти половината от файловете бяха изтрити, но нашите специалисти по криптография успяха да възстановят останалата част. Сега разполагаме с подробните

координати на десетина доскоро неизвестни скитнически колонии и промишлени съоръжения.

Стромо се ухили, грейнал от гордост. Под ярката светлина кожата му изглеждаше болезнено бледа.

— Но има и още нещо, нали? — подкани го Базил.

Инженери на Ханзата и специалисти от ЗВС задълбочено проучваха в изследователския хангар двигателите, компонентите и компютърните системи, за да измъкнат още парченца информация.

— Най-важното, господин председателю. — Стромо облиза месестите си устни. — Отне ни доста време, но вече знаем разположението на Рандеву, централния скитнически комплекс, самото седалище на тяхното правителство.

— Отлично! Можем да се възползваме от тези данни.

След толкова много катастрофи и рухнали планове Базил беше доволен най-после, просто за разнообразие, да чуе нещо положително.

Демонстративното нападение над Ураганово депо не беше уплашило достатъчно клановете, затова втората фаза трябваше да е още по-съкрушителна и деморализираща. Той щеше да покаже на говорителката Перони къде ѝ е мястото. Нейните капризи бяха детски глупости и Ханзата нямаше време да се съобразява с тях.

Той понижи глас и замърмори сякаш на себе си:

— Нямаше да е необходимо да се стига дотук, ако се бяха съгласили да заемат мястото си в отбора на цялото човечество... ако се бяха съобразили със ситуацията. — Погледна Стромо, който стоеше в очакване на заповеди. — Не би могло да има по-значителна победа от завладяването на Рандеву. Адмирале, планирай съкрушителен удар и изпрати бойна група на ЗВС с достатъчна огнева мощ за гарантиране на успеха. Разруши седалището на скитническото правителство и клановете ще рухнат. Няма да имат друг избор, освен да застанат в строя.

— А относно жертвите, господин председателю?

Базил се намръщи.

— Не ме занимавай с излишни подробности.

Стромо потри ръце; не можеше да овладее възбудата си. След претърпяното на Юпитер унищожително поражение с нетърпение очакваше боен сценарий, при който да нападне без никакъв страх.

— Лично ще предвождам операцията.

101.

КРАЛ ПИТЪР

Крал Питър се зарече никога вече да не се доверява на Базил Венцеслас. Не че досега му се беше доверявал. Най-напред председателят беше разрешил безразсъдното нападение срещу скитническото депо, а след това му беше попречил да се срещне с говорителката Перони при нейната неофициална визита на Земята. С влошаването на ситуацията в Спиралния ръкав и постепенното разпадане на внимателно подредената мозайка безпомощността беше причина председателят да губи самообладание... и да допуска грешки.

„Базил, губиш ориентация“.

Питър поиска официално кратка среща с Базил и председателят с неохота му отпусна петнайсет минути от програмата си. За момент на Питър му се прииска Естара да е с него, просто за да го подкрепя с присъствието си, но трябваше да се справи сам с това.

Базил кръстоса ръце върху компютърния плот, по който примигваха и подскачаха съобщения и изображения.

— Не е обичайно за теб да съблюдаваш съответните канали, Питър. Вече ти стана навик да се втурваш тук, убеден, че твоите капризи са по-важни от всички проблеми на Ханзата.

Питър не се хвана на въдицата.

— Демонстрирам добро поведение, за да не се опиташ отново да ме убиеш. Или Естара.

Председателят заряза любезностите.

— След няколко минути имам да решавам важен проблем. Какво си дошъл да обсъдим?

— Принц Даниъл. Знам, че го криеш някъде в Двореца на шепота. Искам да разговарям с него.

Базил запази хладнокръвие.

— На каква тема?

Питър повдигна вежди.

— Не би ли било добре дошло за теб, ако ни видят двамата заедно като едно щастливо семейство? Все пак той ми е скъп „брат“, макар никога да не съм го виждал.

— Даниъл не е готов да се показва публично.

— Някога ще бъде ли?

Базил пренебрегна въпроса му и на свой ред попита:

— Каква е истинската причина за проявения от теб интерес?

Питър присви рамене; не губеше нищо, ако бъдеше откровен.

— Ти обяви присъствието му с намерението да ме сплашиш. Искам да разбера що за заплаха е той.

— Момчето е само застраховка срещу твоята... непримирирост. В момента нямам намерение да го правя крал.

— Значи няма от какво да се безпокоя?

Базил го погледна остро.

— Зависи колко добре продължаваш да изпълняваш задълженията си.

Питър беше убеден, че ако Даниъл се беше оказал по-послушен, самият той вече щеше да е мъртъв.

— Добре тогава, Базил. Ще повярвам на думите ти и няма да се безпокоя повече.

Не го каза много убедително.

Крал Питър вечеряше на уединения балкон на кралския апартамент в компанията на своята кралица. Двамата се наслаждаваха на залеза, обагрил с цветовете си пейзажа чак до забуления в мъгла океан на хоризонта.

Храната беше приготвена от най-добрите готвачи в Двореца на шепота. Старинните порцеланови съдове бяха нежни до съвършенство. Красиво подредените цветя излъчваха свеж аромат. Храната изглеждаше прекрасна и съблазнително вкусна.

— ОХ — обърна се Питър към компито, — опитай всичко за отрова, както обикновено.

Учителското компи почна да прави химически анализ, за да открие и най-минималното количество токсични вещества или наркотици в храната им. Докато чакаха и стомасите им куркаха, Питър погледна Естара в големите тъмни очи.

— Знаем на какво е способен Базил. Не е зле да сме изключително предпазливи.

— Да — отвърна тя с усмивка и докосна ръката му.

След като ОХ обяви блюдата за безопасни, кралят и кралицата започнаха да се хранят. Питър взе една препечена филийка с резенчета пушена съомга, поднесе я към устата на Естара и тя я изяде с усмивка. След това тя по същия начин му подаде късче месо и той захапа игриво пръстите ѝ.

След като похапнаха, Питър се замисли и докато опитваше разсеяно вкусните деликатеси с пикантни подправки, каза:

— ОХ, интересува ме обективното ти мнение по един въпрос.

— Винаги ми е приятно да споделя своето мнение и да ви дам съвет, крал Питър.

— Трябва да направя преценка по повод на една заплаха. Ти обучаваш принц Даниъл. След колко време ще е готов той поне съгласно изискванията на Базил? До каква степен трябва да се безпокоя, че мога да бъда изместен в близко бъдеще?

ОХ направи светкавично изчисление. Макар думите му да прозвучаха като саркастична подигравка, дребният робот представи фактите такива, каквито ги преценяваше.

— Като изхождам от досегашната скорост на прогрес на принца, той ще е задоволително подготвен след не по-малко от... три столетия.

Естара се изкикоти.

— Как е възможно Базил да го е надценил до такава степен?

Учителско компи отговори съвсем сериозно, както винаги:

— Принц Даниъл беше избран набързо, без задълбочените проучвания, които членовете на екипа приложиха към вас, крал Питър, когато бяхте все още Реймънд Агуера.

— Смяташ ли, че Базил ще... се отърве от Даниъл и ще избере някой друг? — попита Естара и широко отвори очи.

— В момента главната цел на Базил е да използва принца като средство, за да ме държи в подчинение — каза Питър. — Докато сме в относително съгласие, председателят не би сметнал за „ефикасно“ да разбунва Ханзата чрез изместването ми.

И въздъхна дълбоко: знаеше, че трябва да държи сметка не само за самия себе си, но и за опазването на Естара. Беше безкрайно влюбен в нея.

Опря лакти на масата — привычка, която му беше останала от времето, когато беше Реймънд Агуера и заради която възпитателите му по етикет упорито му правеха забележка, когато го улавяха да си я позволява.

— Досега не съм имал възможност да се срещна насаме с него, ОХ. Базил не ми разрешава да го видя. Какво представлява така нареченият мой брат?

— Нарцистичен, безпardonен и невъзпитан. А и не е податлив в съответствие с очакванията. Полагам упорити усилия да го запозная със задълженията на един крал, но с нищожен успех. Даниъл не проявява никакъв интерес към материала. Задоволява се със сегашното си положение и предпочита да стои в покоите си и да го обслужват. За да го накарам да се заеме със задълженията си, ми се налага да прибъгвам до всевъзможни обещания и заплахи.

— Ти го заплашваш, ОХ? Не мога да си те представя да заплашваш някого.

Питър отпи глътка ледена вода.

— Заплашвам го, че ще го лиша от десерт. Принц Даниъл изключително обича бонбони, пудинги и прочие сладкиши. Председателят ми е дал право да го лишавам от тях. Разрешено ми е да го лиша или да удвоя десерта му в зависимост от поведението му по време на занятия. Досега Даниъл е наддал тринайсет килограма. Ако се съди по обмяната на веществата и физиологичните особености на младежа, предвиждам, че ще напълнее прекомерно.

Питър зацъка с уста.

— При положение, че Ханзата е изправена пред гладни времена и колониите са заплашени от гладна смърт, не бихме могли да си позволим един тлъстичък принц, нали? В момента, в който Базил забележи това, ще го подложи на жестока диета.

— Вече предложих на принц Даниъл да започне редовни здравословни физически упражнения, но той отказва.

— Изглежда, има нужда от един хубав разговор — каза Питър. — Хм... след като Базил отказва да ни разреши да разговаряме, вероятно ти би трябвало да уредиш среща между нас двамата. Кой знае? Може пък Даниъл да се вслуша в съветите ми.

Естара го погледна озадачено. След като Питър беше престанал да я храни закачливо, тя почти не докосваше храната си.

— Предполагах, че искаш Даниъл да остане в неведение, за да не ни притеснява прекалено много.

— Дори да е така, ние двамата с това момче имаме много общо. И двамата сме откъснати от привичния си живот и сме поставени в положение, което не сме избирали. Може би можем да станем... не знам... съюзници. — Той се обърна към учителското компи. — ОХ, можеш ли да ме заведеш при него?

Компито се изпъна и оптичните му сензори светнаха.

— Председателят каза, че не е желателно да се срещате. Но така или иначе никога не е издавал категорична забрана да ви запозная. Според моята преценка обаче Даниъл няма да стане ваш приятел.

Питър избърса уста със салфетка и се надигна от масата.

— Не е задължително да ми стане приятел, ОХ. Според една древна баналност трябва да държиш приятелите близо до себе си, а неприятелите — още по-близо.

102.

ДД

Откраднатата бойна група на ЗВС пристигна над първата набелязана колония. Върху петте манти и дреднаута все още личаха звездните гербове на Земните въоръжени сили, но корабите бяха под командването на кликиските роботи. Колонистите бяха пристигнали съвсем наскоро и все още си устройваха базисното селище сред развалините. Без да подозират нищо.

ДД стоеше на командния мостик на откраднатия дреднаут до Сирикс, който размахваше членестите си крайници и издаваше заповеди за предстоящото избиване.

— Включете язерното въоръжение. Всички манти в готовност за първото нападение. Дреднаутът ще довърши аниhilацията.

— Няма нужда да го правиш — каза ДД. — Моля те да се замислиш.

— Излишно е. Унищожихме расата на своите създатели и сега трябва да постъпим по същия начин с човеците. Корибус ще бъде прочистена отново.

От комуникационната кула на колонията се получи възторжено приветствие:

— Здравейте! Централата на Корибус се обажда на новопристигналите кораби. Добре дошли в нашия уютен малък дом. Носите ли удоволствие?

Сирикс завъртя плоската си ръбата глава към бойните компита на мостика.

— Не отговаряйте.

— Няма да ви направят нищо — настоя ДД. — С нищо не ви заплашват.

— Ало? Чувате ли ме? — продължи мъжкия глас. — Говори Ян Ковиц, главният комуникационен оператор на Корибус. Моля, представете се.

Бойните кораби на ЗВС продължиха да се приближават в зловещо безмълвие.

— Започнете спускане — нареди Сирикс.

Предните манти се врязаха като ножове в най-високите облаци, последвани от тежкия дреднаут.

— Това нещо включено ли е?

По комуникационния канал се чу звук от почукване. После гласът продължи:

— Вижте, ние не очакваме нови доставки по-рано от една седмица, но се нуждаем от абсолютно всичко. Готови сме да се храним и с месни консерви, ако искате да се отървете от известно количество от вашите запаси. Сигурен съм, че вашите войници не биха имали нищо против.

Ян Ковиц замълча в очакване на отговор.

— Всички хора ли говорят толкова много? — попита Сирикс.

— Само добронамерените — отговори ДД. — Там долу сигурно всички са добронамерени. Не бива да ги убивате.

Не можеше да измисли никакъв начин да предотврати подлостта. Ентусиазираните колонисти нямаха никаква причина да се боят от корабите на ЗВС, тъй като предназначението на земните военни беше да защитават ханзейските колонии. Хората долу бяха обречени.

ДД си спомни как се беше опитал да защити Маргарет и Луис Коликос срещу кликиските роботи на Рейндик Ко. Маргарет го беше инструктирала да се сражава, но дребното компи не можеше да се справи с подобна задача. Нямахше такива умения.

Сега ДД отново не можеше да направи абсолютно нищо, за да предотврати трагедията.

Задигнатите бойни кораби се спуснаха под облачната покривка и пейзажът на Корибус се ширна под тях като живописно платно. Корабите се насочиха към каньона, в който се намираше главното човешко селище.

Докато активираха язерите си за внезапен унищожителен удар, Сирикс огледа терена и каза на ДД:

— Преди хилядолетия това място беше великата цитадела на омразните кликиски повелители. Беше унищожена в окончателната битка, след като оцелелите кликиси използваша своя факел срещу хидрогите.

— Просто са се отбранявали — отвърна ДД.

— Кликисите не трябваше да надживеят още първото прочистване. Малцината оцелели на Корибус просто се бяха отървали и трябваше да бъдат довършени. Те бяха последните. — Сирикс завъртя бръмбароподобното си туловище. — Както ще довършим сега пристигналите тук човеци, а след това и цялото човечество по всички населявани от тях светове в Спиралния ръкав.

Ян Ковиц отново предаде:

— Хей, започвате да ме притеснявате. Да не би комуникационната ви система да е повредена? Според писмените разпореждания в подобни случаи трябва да обявя тревога. Не ме карайте да го правя. Не можете ли дадете някакъв знак, че ме чувате?

— Поне им дай шанс — примоли се ДД. — Изпрати им съобщение.

— Ще разберат достатъчно добре съобщението ни.

Бойните кораби продължаваха да се носят към земята.

Първите колониални сгради вече се виждаха точно на мушката на оръжейните системи на ЗВС.

— Открийте огън. Започнете тотална бомбардировка — заповяда Сирикс.

103.

ОРЛИ КОВИЦ

Още преди Орли да се измъкне от пещерата, в каньона отекна рев на приближаващи се бойни кораби.

Тя избърза до цепнатината и подаде глава навън, за да разбере какво става. Отвесната канара се спускаше под нея, осеяна тук-там с кристалните блокове. От височината ѝ се зави свят и тя сграбчи полуразтопения ръб на входа и вдигна глава.

Бойните кораби на ЗВС връхлитаха към фунията на каньона като рояк освирепели стършели. Щом приближиха селището сред кликиските руини, намалиха скорост... и рязко полетяха надолу. Орли се запита дали не изпълняват някакъв парад. Познаваше много добре обозначенията на Земните въоръжени сили и не виждаше причина да се притеснява. Та нали бяха въоръжени сили на хората, чиято задача беше да защитават и спасяват ханзейски колонии.

Но корабите на ЗВС откриха огън.

Оръжейните системи на първите три манти изстреляха язерни снаряди — приличаха на нажежени стрели от лава. Те разкъсаха земната повърхност и я превърнаха в димяща стъклена маса. Дреднаутът зад тях изстреля взривни снаряди, насочени право към кликиските постройки, издържали на десетки хиляди години ерозия, сред които колонистите бяха вдигнали новите си домове.

Орли запищя, ужасена от разрушенията. Гласчето ѝ потъна в смъртоносния рев. От виковете гърлото ѝ пресъхна и тя затвори уста. Продължаваше да крещи безмълвно, разбрала, че не може да направи абсолютно нищо.

В селището под нея колонистите се бяха вцепенили от ужас. Много от тях бяха на открито и работеха в градините си или помагаша на строителните екипи при издигането на новите постройки. Когато след първата си атака въздушните мародери се отдалечиха, всички постройки бяха обхванати от огнените пламъци.

Водещата манта стигна до ръба на тесния каньон, изрева над отвора, където се криеше Орли, след това се издигна рязко нагоре и набра ускорение, което не би могъл да издържи никой човек. Завъртя се като праисторическа хищна птица и се насочи за ново нападение. Язерите оставяха следи от смъртоносна бродерия и изпепеляваха пъстрите жилища от полуготови конструкции, които Ханзата беше доставила за изграждането на първата колония.

Мъже и жени бягаха като обезумели. Някои търчаха към сградите с надежда да намерят убежище в тях. На други дрехите и косите бяха обгърнати в пламъци и те пищяха и рухваха на земята.

Баща ѝ беше някъде там долу.

Орли избърса сълзите си, наведе се и огледа стената под себе си. Беше се изкатерила дотук от кристал на кристал, без да си дава сметка колко нависоко е стигнала... и колко много време щеше да ѝ отнеме, докато слезе. Щеше да мине поне час, докато отново стъпи на дъното на каньона. Дотогава от колонията щеше да остане само пепел. А и ако почнеше да се спуска по канарата сега, щеше да се изложи на огъня на нападателите, които, изглежда, имаха намерение да изтрепят всичко живо на Корибус.

Следващите манти изреваха една след друга, дреднаутът затътна над главата ѝ, толкова огромен, че Орли не можеше да го обхване целия с поглед. Сякаш измина цяла вечност, докато най-последно отмина над отвора на пещерата.

Докато корабите променяха курса си в края на дългия каньон, за да предприемат нова атака, над колониалното селище сякаш надвисна бездиханна пауза. Оцелелите викаха и стенеха, но поради разстоянието отчаяните им вопли достигаха до слуха ѝ като едва доловим шепот. Тя видя няколко групи да се втурват към главната сграда, където се намираше кликиският портал, и възкликна:

— Да! Махнете се оттук. Където и да е.

Баща ѝ сигурно им помагаше да се спасят или беше в комуникационната кула.

Петте манти предприеха следващото си нападение — насочиха се право към портала. Язерите и снарядите сравниха съоръжението със земята с единичен целенасочен удар — раздробиха изхода, през който биха могли да се спасят корибуските колонисти.

Всички, които се опитваха да избягат, бяха блокирани и след секунди разкъсани на парчета.

А бойните кораби продължаваха атаките си.

104.

КАНДИДАТ-ГУБЕРНАТОРЪТ ПЕРИ'Х

Побърканият губернатор на Хирилка и неговите продажни телохранители държаха Пери'х затворен вече дни наред. Тъй като всички на планетата доброволно се бяха отделили от тизма на мага-император, младият мъж изпаднаше във все по-мъчителна изолация, напълно откъснат от всякакво участие в огромната духовна мрежа. Болезнено самотен и изгубен. Това състояние можеше да доведе до лудост всеки илдириец.

Въоръжените с кристални пики телохранители стояха пред вратата и не позволяваха на объркания Пери'х да излиза от стаята. Няколко пъти беше настоял да се срещне с Руса'х или поне с брат си Тор'х, но никой не разговаряше с него. След като губернаторът на Хирилка беше изрекъл безобразните си обвинения, че магът-император Джора'х бил отровил собствения си баща, телохранителите държаха Пери'х в изолация от всичко случващо се.

Чрез тизмената връзка, без която вече сигурно щеше да е полудял, Пери'х знаеше, че магът-император долавя, че в Хоризонтния куп се случва нещо нередно, но никой на далечната Илдира не би могъл да осъзнае колко ужасяваща е ситуацията.

Свърхупотребата на суров шайинг беше разхлабила връзките между всички хирилкийци, което ги правеше лесно управляеми. След което губернатор Руса'х беше осъществил своята манипулация с помощта на фалшифицирана версия на тизма и ги беше поставил под собствения си контрол вместо под този на мага-император.

Престолонаследник Тор'х участваше в безумния бунт по своя собствена воля — Пери'х не можеше да повярва, че един син на мага-император може да е с толкова слаба воля, че да позволи да бъде поставен под духовно подчинение. С изтръпнало от ужас сърце си даваше сметка, че собственият му брат, престолонаследникът на Илдирийската империя, е съзнателен съучастник в тази лудост... Беше абсолютно сам!...

Тор'х дойде пред вратата на затворническата стая, придружен от отряд войници. Застана на входа с неумолимо изражение, скръстил ръце върху тесните си гърди. Лицето му беше бледо и издължено, а устните му бяха присвити с отвращение, сякаш току-що беше изял нещо кисело. Макар Пери'х да копнееше да общува с някого, който и да е той, Тор'х се държеше така, сякаш изобщо не познаваше помалкия си брат.

— Последвай ме в тронната зала. Император Руса'х възнамерява да проведе разговор с теб каква ще е съдбата ти.

— Император? Тор'х, това е лудост!

— Така трябва да бъде за доброто на Илдирийската империя.

Пери'х не се помръдна.

— Аз съм кандидат-губернаторът на Хирилка. Твоето място не е тук.

Очите на Тор'х проблеснаха.

— Аз съм престолонаследникът. Мога да съм навсякъде, където се налага. И съм свързан по-плътно с император Руса'х, отколкото съм бил, когато и да било със заблудения ни баща.

Той махна с ръка и телохранителите влязоха с тежка стъпка, грабнаха грубо Пери'х за ръцете, измъкнаха го от стаята и го повлякоха по коридорите на обраслия с пълзящи растения цитаделен палат.

Пери'х се освободи от ръцете им, вдигна високо глава и закричи наред обкръжилите го телохранители. В такъв момент съпротивата би била проява на глупост, а споровете или противопоставянето на войниците не биха му помогнали с нищо. Макар да вървеше съвсем близо до тях, младият мъж се чувстваше изолиран като наред огромна пустиня. Възстанови отломките на достойнството си и закричи побързо, сякаш той предвождаше пазачите си.

Тълпите хирилкийци го гледаха с празни погледи. Това би трябвало да бъдат неговите поданици, но те вече не бяха свързани с тизма, който го обединяваше с останалата част от Илдирийската империя.

Когато пристъпи във вътрешния двор, където чичо му беше устройвал празненствата си, Пери'х забеляза колко много се е променило всичко. Никога не беше изпитвал такава обърканост и самота.

Руса'х се беше изтегнал върху едно орнаментирано подобие на какавидения трон, по-разкошно дори от онзи, върху който седеше Джора'х в Призматичния палат. Беше облечен в одежди като тези на мага-император и даже косата му беше сплетена в подобна плитка. Пери'х се запита дали Руса'х е осъществил налудничавата идея да се подложи на кастрационна церемония, напразно усилие за наподобяване на възкачването на единствения лидер, и усети, че му се повдига.

— Какъв е този... маскарад? — успя да попита.

Губернаторът на Хирилка се понадигна и му се усмихна високомерно.

— Свещените традиции трябва да се тачат и спазват. Заблудените илдирийци трябва да се върнат в правия път, който ни направи велики и съхрани нашата цивилизация през безброй хилядолетия.

Тор'х изостави ескорта от телохранители, промъкна се като котка и застана до чичо си. От фамилиарното поведение на престолонаследника Пери'х се увери, че брат му се чувства отлично под благоволенieto на полуделия губернатор.

— Баща ми ще научи какво вършиш тук — каза Пери'х, без да повишава глас, но с категоричен и уверен тон. Дори не можеше да си представи какво би могло да е наказанието за подобни безумства. — Магът-император няма да ти разреши да продължиш тази... тази варварщина. Не можеш дълго да я запазиш в тайна.

Имаше усещането, че всеки момент ще полудее. Беше самотен. Беше обкръжен от съвсем чужд тизм и нито една нишка от него не проникваше в изолираното му съзнание.

— О, ние държим Джора'х да узнае. Дори с неговото некадърно боравене с тизма, той със сигурност вече долавя, че нещо не е наред. Но ти, Пери'х, трябва да му изпратиш ясно послание. Нашите поклонници вече са заели местата си в Призматичния палат. Узурпаторът ще усети тежестта на извършените от него грешки и престъпления.

— Наричаш моя баща узурпатор? — Пери'х беше повече изумен, отколкото разгневен. — Той е магът-император...

— Аз съм истинският император! — изрева Руса'х.

Тор'х изпъшка и се приближи до чичо си.

— Той никога няма да ти отстъпи Призматичния палат.

Руса'х се навъси.

— Знам. Много илдирийци ще изпитат страдания поради тази причина.

Телохраниелите вдигнаха копията с кристални върхове и се вторачиха в Пери'х.

На Пери'х му беше трудно дори да говори, но въпреки това положи усилия.

— Чуй ме, чичо. Ти беше ранен. Твоят мозък сигурно е... увреден от хидрогите. Трябва да разбереш, че това е безумие...

Руса'х сграбчи ръба на фалшивия какавиден трон и рязко се изправи. Плитката му се мятеше и плющеше.

— О, да, Пери'х, аз разбирам... разбирам по-ясно от всеки илдириец. Аз проследих духовните нишки и видях колко са се оплели и изтъркали. Джора'х, а преди това и баща ни, извършиха големи пакости, но все още не е прекалено късно за спасението на нашия народ. Трябва да се върнем в правия път.

Пери'х повдигна вежди.

— Правилно ли е да проповядваш измяна срещу мага-император, който държи тизма?

— Аз държа всички нишки на тизма тук. Сам го усещаш.

Пери'х наистина усещаше. Болката на пустотата раздираше съзнанието му.

— Всички на Хирилка са свързани с мен — продължи губернаторът — и нашето просветление ще се разпръсне из Хоризонтния куп, а след това ще овладее и всички илдирийци. Джора'х не би трябвало да оказва съпротива на тази промяна, но той е заслепен и упорит. След като отрови баща ни, той не разбира колко дълбоко е паднал.

Пери'х погледна в очите един по един илдирийските лекари, свещениците-философи, пазачите и придворните. Дори партньорките за наслади, които по-рано бяха изнежени и красиви жени, сега изглеждаха недостъпни като кристални остриета. А най-лошото от всичко беше, че погледът на престолонаследника се беше изцъклил. Изразът на Тор'х подсказваше; че той отлично знае какво предстои и че е решил да го позволи.

— Ти ще си нашето послание, Пери'х — продължи Руса'х. — След като отказваш да ни сътрудничиш, ти си прекъсната нишка на

тизма. Трябва да бъдеш освободен от капана, в който си попаднал.

Острите нокти на изолацията разкъсваха съзнанието му, но Пери'х се изпъна непоколебимо.

— Моят баща е истинският маг-император. Никога няма да го предам.

Руса'х се усмихна.

— Не го очакваме от теб. Затова дори вече не те молим.

Той вдигна ръка и направи знак на преданите си телохранители. Те пристъпиха заплашително към Пери'х.

— След това — добави губернаторът на Хирилка — Джора'х ще е принуден да отговори. А ние го очакваме.

Войниците вдигнаха копията и преди Пери'х да успее да извика, ги стовариха върху него. Продължиха да удрят и мушкат, докато кандидат-губернаторът не се свлече на пода. И други грабнаха тояги и боздугани и започнаха да нанасят удари върху рухналото тяло — трошаха черепа и костите му. Кръвта на Пери'х плискаше по чистите плочи.

Това не беше неговият народ. Той нямаше никаква връзка с тези тук. Последното, което видя, беше лицето на Тор'х — брат му го гледаше хладно, застанал до подобие на какавидения трон.

Проснат на плочите, младият мъж протегна ръка към духовните нишки, които блещукаха около него. През болката и недоумението сграбчи ярката нишка на тизма, която го свързваше с баща му, и я стисна като спасително въже... и светлината най-после го прие милостиво.

Копията и тоягите продължиха да се стоварват и да разкъсват безжизненото тяло на Пери'х още дълго, много дълго.

105.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Макар понякога да заемаше мястото си в подобния на клетка какавиден трон, както се очакваше, Джора'х доста често слизаше от него и се разхождаше по коридорите на палата. На два пъти дори се появи по улиците на Миджистра.

Илдирийците едновременно се изумяваха и ужасяваха, но Джора'х усещаше, че в тези объркани времена трябва да предизвиква непоклатимите им схващания. С течение на столетията илдирийските традиции се бяха вкаменили, без да са в съгласие с естествените закони на всемира. Империята се нуждаеше от промени, за да оцелее. Джора'х беше твърдо решен да покаже на илдирийците как да го постигнат.

След като зае обичайното си място под купола на небесната сфера, вратите се отвориха, за да влязат поклонниците. Както всеки ден сред изпъстрените от сенки коридори чакаха стихнали в страхопочитание групи илдирийци. Всички бяха минали през съответните протоколни процедури и сега Джора'х щеше да възнагради предаността им със своята благословия и усмивка.

Напрегната и нащрек, Язра'х зае мястото си пред платформата заедно със своите котки. Вече беше избрала сама пазачите и беше поела ролята си на главен телохранител, въпреки че много илдирийци коментираха с притеснение тази поредна промяна в традициите. Джора'х усещаше недоумението им, но знаеше, че трябва да свикнат. Дъщеря му стоеше до него и посрещаше всеки поклонник с изпитателния си поглед.

Най-напред Джора'х приветства цяла тълпа земеделци, които го гледаха с блеснали от обожание очи. Бяха пристигнали от обединената отломъчна колония на Хийлд, за да му поднесат уверенията си, че ще продължат да прилагат умения и да полагат усилия, за да опазят колонията непоклатима. Джора'х ги отпрати с благосклонна усмивка.

Втората група поклонници се състоеше от осем лекари, партньорки за наслади и свещеници-философи, всички до един измършавели и мрачни, пристигнали чак от Хирилка. Джора'х ги усети през тизма объркани и с размътено от големи дози шайинг съзнание и това го накара да изпита неприятно чувство. Тази беше четвъртата група от хирилкийски поклонници през последните седмици. Защо идваха толкова много молители оттам? И каква почит се надяваха да му отдадат със замъглените си мозъци?

Щом изпитите поклонници се приближиха, Джора'х забеляза дълбокия мрак в очите им и болката от преживените наскоро ужасяващи страдания при нападението от хидрогите. Щом застанаха пред него, той ги приветства.

После, подтикнат от импулс, магът-император слезе от трона и застана в цял ръст на платформата. Поклонниците от Хирилка се изумиха и дори се подразниха, че си позволява да погазва свещените традиции, но Джора'х вдигна ръце.

— Народът на Хирилка преживя толкова ужасни зверства и изпита толкова много страдания. Не е прилично от моя страна да се излеждавам в удобния трон, когато сте положили толкова усилия, за да дойдете да ме видите. Оказвам ви уважението си, като заставам прав пред вас.

Поклонниците го погледнаха вторачено, с присвити очи, по-скоро изучаващо, отколкото с преклонение. Странното им поведение го озадачи, но шайингът му пречеше да ги усети по-ясно през тизма.

Един от свещениците-философи се поклони едва забележимо. Думите му прозвучаха безизразно и като заучени:

— Нашето пътуване изпълни предназначението си, тъй като видяхме онова, което искахме да видим.

Джора'х забеляза отнесените им погледи и изпита още по-силно раздражение, че всички тези хора, също като Тор'х, бяха погълнали толкова много шайинг, преди да пристъпят в залата за аудиенции. Вероятно трябваше да наложи още една драстична промяна — да заповяда употребата на наркотика да се спре. Но шайингът беше основното производство на Хирилка, една от малкото оцелели от нападение на хидроги колонии. Той се намръщи; но знаеше как да постъпи.

— Благодаря ви, че ме посетихте.

Все още гледаше свещеника-философ, когато убиецът се втурна към него.

Третият мъж в редицата измъкна две дълги, наточени като кристали остриета от ръкавите си. Беше медицински служител и отлично знаеше как и къде да нанесе ударите. Втурна се по стъпалата към мага-император. Двата ножа лъснаха ослепително, щом замахна.

Язра'х и зверовете й реагираха светкавично. И тя, и исикските котки скочиха напред като светкавици. Язра'х блъсна назад с две ръце мага-император и застана пред него, за да го предпази с тялото си от връхлитащия нападател. Убиецът не улучи набелязаната си жертва с двойния удар, а само раздра с единия нож пъстрия плат на мантията на мага-император, а с другия срязва ръката на Язра'х.

Тя избута Джора'х към спасителния какавиден трон и пак застана пред него, за да го предпази от други нападатели. Изобщо не помисли да спре животните си да не разкъсат нападателя на баща й. Мускулестите исикски котки връхлетяха върху изцъклия очи медицински служител и писъците му скоро заглъхнаха. Само една от котките получи повърхностна драскотина, преди безжизнените му ръце да изтърват кристалните ножове.

Телохранителите сграбчиха останалите поклонници-убийци. Хирилкийците не оказаха съпротива. Мозъците им бяха упоени, а мислите им — замъглени като под хипноза. У още двама от тях откриха смъртоносни оръжия.

Без да обръща внимание на дълбоката рана на ръката си, Язра'х се изправи заплашително пред платформата. Челото й блестеше от пот. Кръвта на медицинския служител се беше размазала по ръцете й. Исикските котки поглъщаха с удоволствие и настървение закуската си. Язра'х направи рязко движение и ги накара да застанат до нея, макар да й се искаше да ги остави да довършат изменника пред очите на пленените хирилкийци.

— Ние не искаме да служим на фалшив маг-император — обади се един от пленниците. — Ти си сляп за Извора на светлината. Трябва да бъдеш отстранен, за да могат илдирийците отново да последват духовните нишки. Единствено император Руса'х съзира правия път.

— Император Руса'х? — попита Джора'х и пак стана от какавидения трон. — Какви ги върши брат ми?

Но преди да получи отговор, усети остра болка в гърдите, сякаш кристално острие прониза сърцето му. Друг убиец? Скрит стрелец? Болка и ужас взривиха съзнанието му. Краката му се подгънаха и той рухна на пода.

Оглушителен писък разтърси нишките на тизма.

Пери'х.

Джора'х вече беше доловил страха и объркването на кандидат-губернатора, но не бе успял да вникне в подробностите. Както в случая с малобройната група на Марата, из цялата империя непрекъснато възникваха смутове.

Но сега се беше случило най-лошото. Беше невъобразимо! Духовната нишка, която го свързваше с Пери'х, беше прекъсната.

Съвсем смътно, като от огромно разстояние, Джора'х чуваше ръмженето на исикските котки, които се оглеждаха за нов нападател, когото да връхлетят. Макар и замаяна от прекъсната връзка с брат си Пери'х, Язра'х беше прилекнала до баща си. Телохранители и придворни притичваха по стъпалата на платформата, крещяха и искаха да разберат какво се е случило. Но Джора'х не беше в състояние да им отговори.

Съзнанието му се разтърсваше от болка и скръб. Частица от същността му беше откъсната завинаги.

— Пери'х е мъртъв!

Той стисна ръце и го връхлетя още по-ужасяващо прозрение. Синът му не беше просто мъртъв. Беше убит!

— Пребили са го до смърт на Хирилка.

В съзнанието му нахлуха мъчителни видения на вероломно предателство. Когато ужасът най-последно стихна в черепа му в постоянна пулсираща болка, Джора'х примига и видя втрещените изражения на струпалите се около него.

Язра'х му помогна да се надигне от пода. Той се олюля за момент, после застана твърдо на краката си и каза достатъчно високо, за да го чуят всички:

— Пери'х е коварно убит. Собственият ми брат Руса'х е обявил война на Илдирийската империя.

106.

АДАР ЗАН'НХ

По време на рутинния патрул с манипулата бойни лайнери Зан'нх демонстрира непоколебимата си решителност пред илдирийската раса. Трябваше да се покаже безстрашен, макар изобщо да не беше убеден, че Слънчевият флот може да защити отломъчните колонии срещу страховития неприятел, който се беше надигнал срещу Империята. Но илдирийците трябваше да вярват, че е така, и той беше готов да отговори на очакванията им.

Спомни си какво му повтаряше адар Кори'нх по време на обучението му:

— Собствените ти съмнения са най-мощното оръжие на противника. Като адар ти представляваш целия Слънчев флот. Когато вождът е силен и уверен, флотът също е силен и уверен.

Зан'нх се усещаше засенчен от великия си предшественик. Бившият адар притежаваше изключителни тактически умения и непоколебима смелост, но и те не бяха достатъчни, за да му гарантират победата. Със самоубийствената си храброст Кори'нх беше нанесъл унищожителен удар на хидрогите, но все пак не беше спечелил войната. Хидрогите продължаваха неспирните си нападения.

Застанал в командния пулт, за да издаде поредната си заповед, Зан'нх неочаквано сграбчи страничните перила, зашеметен от ужаса, който изпита... Пери'х? Брат му беше мъртъв!

При внезапната смърт на мага-император Сайрок'х всеки илдириец в Империята беше изпаднал във вцепенение, тъй като тизмът го свързваше директно с неговия вожд. Но екзекуцията на кандидат-губернатора предизвика само тръпка на безпокойство сред екипажа на Зан'нх. Единствено той разбра смисъла на шока.

— Пригответе се за промяна на курса. — Гласът му прозвуча странно и дрезгаво, но не неуверено, а решително. — Налага се незабавно да се върнем на Илдира! Усетих нещо през тизма.

Екипажът на командния мостик се зае да изчисли курса и да предаде заповедта на Зан'нх до останалите четирийсет и осем кораба, които ги придружаваха. Отлично организираната манипула пое в новия курс в ненарушим ред.

По комуникационната система се понесе воят на алармените сирени. Изненаданият оператор незабавно съобщи:

— Имате право, адаре. Току-що получих сигнал за извънредно положение от... — той погледна показанията върху екрана — от отломъчния свят Хрел-оро.

— Хрел-оро?

Не това беше усетил.

Зан'нх погледна централния екран. На него се появи издълженото като на гущер лице на един люспест, почерняло от пушек и с често-често примигващи очи.

— ... ни нападаха. Не можем да им се противопоставим! Не знаем какво искат.

Зад гърба на люспестия трещяха взривове, избухваха снаряди. Над главата му по небето прелетя гигантска сфера, след броени секунди я последваха други пет, изстрелваха вледеняващи вълни. Колониалните сгради се разцепваха и рухваха. Люспестият изкрещя:

— Какво правят тук хидрогите? Изпратете помощ при първа...

Връзката прекъсна.

Зан'нх се вцепени. По гърба му полазиха тръпки.

— Преустановяваме полета към Илдира. На какво разстояние е Хрел-оро?

— Можем да сме там след час, адаре. Ние сме най-близо до тях.

— Преизчислете курса. Максимална скорост.

Хидрогите бяха нападнали една илдирийска отломъчна колония. Това беше негово задължение, негова отговорност, точно както го беше обучавал адар Кори'нх, и Зан'нх нямаше да си позволи да опетни паметта на своя наставник.

— Ще се изправим срещу хидрогите. Нека да им покажем на какво е способен Слънчевият флот.

Манипулата се понесе през космическото пространство, готова за сблъсък. Той възложи подготвителни задачи на застаналите през станциите войници.

— Трябва да се подготвим. Всяко оръжие, всеки кораб, всеки изтребител. Разполагаме със съвсем малко време.

След това се обърна към екипажа в командния център:

— Включете всички данни за колонията върху тактическия ми екран. Искам да се запозная с нейния терен, с историята ѝ и с всичко останало. Какво може да търсят хидрогите там?

Заповяда на седемте си септара и на командващия манипулата кул Фан'нх да се запознаят с цялата информация и да дадат предложения, ако имат такива. После се зае да проучи задълбочено всяка подробност.

Хрел-оро беше свръхсуха топла планета, доста наподобяваща опустелите кликиски светове. Нямаше високи дървета, както и почти никаква растителност, но в дълбините ѝ имаше много ценни минерали и метални руди. Преди повече от хиляда години магът-император беше заповядал на люспестите да основат там ефикасна промишлена колония. На Хрел-оро живееха илдирийци от различни категории, но основното население се състоеше от люспести. Те извършваха изкопните дейности из каньоните с отвесни ръждиви стени и ръководеха минералодобивната промишленост, конструираха слънчеви електростанции в пустините и инсталираха ветрени турбини в теснините на каньоните, където през ураганните сезони бушуваха яростни бури.

Докато бойните лайнери се носеха към полесражението, Зан'нх проучи докладите за всички предишни нападения на хидрогите върху илдирийски и човешки светове. Някои от тях бяха наказателни мерки срещу небесни миньори, които нарушаваха забраната да развиват дейности върху газови гиганти, което беше разбираем мотив. Набезите срещу Гарванов пристан, Буунов брод, Хирилка и необитаемата Дуларикс по всяка вероятност имаха за цел унищожаването на световната гора и всички гигантски дървета. Ненавистта им, изглежда, беше древна и необяснима.

Хрел-оро не отговаряше на нито един от тези модели. Хидрогите като че ли го правеха от чиста злоба — нападаха самите илдирийци.

Бойните лайнери вече приближаваха сухата планета. Оръжейните им системи бяха в готовност. Данните отчитаха силно задимяване и топлинни емисии от местата на познатите селища.

— В зоната все още има бойни кълба, адаре.

— Пълна скорост. Предоставям на всеки септар автономност да се включи в сражението по възможно най-ефикасния според неговата преценка начин. Ударете ги, преди да са се усетили, че сме тук.

Илдирийските бойни кораби се гмурнаха в атмосферата с приборани слънчеви енергизатори, за да позволят ускорение на съдовете. До този момент малко оръжия се бяха оказали ефективни срещу бойните кълба, но Зан'нх възнамеряваше да стовари върху врага всичко, с което разполагаше...

До момента на връхлитането на бойните лайнери извънземните бяха унищожили Хрел-оро почти напълно. Осеяните с шипове диамантени сфери кръстосваха каньоните, сравняваха със земята ветрените турбини и разрушаваха входовете към минните шахти. Във въздуха се издигаха черни пушеци, ледените вълни се стоварваха върху напукания терен и го покриваха с бяла мразовита кора.

Четирийсет и деветте бойни лайнера — точно колкото адар Кори'нх беше използвал при триумфа си на Кронха 3 — връхлетяха и изстреляха високоенергийни снаряди като изпружили жилата си рояк разгневени стършели. Разрушителните снаряди се стовариха върху сферите и ги разтърсиха. Извънземните кълба се разлетяха във всички посоки, без да спират да изстрелват светкавици от пирамидалните си изпъкналости.

Зан'нх много добре разбираше, че хидрогите разполагат с достатъчно мощ, за да унищожат манипулата му.

„Както беше унищожил Пери'х“.

Концентрираните енергийни лъчи и кинетични снаряди продължиха да бомбардират бойните кълба. Хидрогите отвърнаха на удара. Затрещяха сини мълнии — откъртваха черни ивици от облицовката на бойните лайнери.

Една светкавица извади от строя двигателите на един от лайнерите и той вече не можеше да издържи на гравитацията на Хрел-оро. Зан'нх наблюдаваше на екраните усилията на командира на кораба да превключи рухналите системи, за да коригира ъгъла на спускане. Огромният пустинен пейзаж отдолу предлагаше възможности за аварийно кацане. Бойният лайнер се понесе неуправляемо на една страна, после се стовари с оглушително стържене в пустошта. По-голямата част от екипажа щеше да оцелее, ако хидрогите не се върнеха да довършат ранения съд.

— Продължавай атаката. Не разреждай обстрела.

Припомни си уроците на Кори'нх и се постара в гласа му да не прозвучи нито нотка на съмнение. Трябваше да е по-силен от всички. Беше обучил своите талове, кулове и септари на всичко, което знаеше. И те щяха да направят всичко по силите си. Нямаше да си позволят да го изложат, както самият той никога не си беше позволявал да изложи стария адар.

Но хидрогите бяха непреодолими.

Три противникови бойни кълба се съсредоточиха върху друг илдирийски боен кораб и подложиха бронираната му облицовка на мощен енергиен обстрел. В дебелия корпус на лайнера цъфнаха дупки и цепнатини. Капитанът изкрещя за помощ по комуникационната система.

Зан'нх заповяда на бойните лайнери да защитят обречените си другари, но енергийните оръжия на хидрогите бяха съкрушителни. Обсаденият боен лайнер се разцепи и се взриви. Разлетяха се отломки, два от подобните на платна слънчеви енергизатора се понесоха над пустинята като гигантски хвърчила.

Адарът се олюля — усещаше смъртта на многобройния предан екипаж. Той командваше тези воители. Той отговаряше за всички тези бойни кораби, а само за броени минути вече бе изгубил два огромни бойни лайнера. Съсредоточи се върху алтернативни възможности за водене на битката. До този момент нито една стратегия срещу диамантените кораби не се беше оказала резултатна, с изключение на използваната от Кори'нх самоубийствена атака. Зан'нх не възнамеряваше да я приложи. Поне засега.

Но вероятно някога щеше...

Хидрогите не бяха пристигнали на Хрел-оро, за да воюват със Слънчевия флот. Имаха някакви собствени непонятни цели. Вече бяха приключили с унищожаването на отломъчната колония.

Въпреки че илдирийските бойни кораби продължаваха да им досаждат, шестте осеяни с шипове бойни кълба се понесоха в последна невъзмутима атака над съоръженията долу, взривиха останките от илдирийската колония и след това невредими се издигнаха в помътнелите от пушеци небеса и се отдалечиха с умерена скорост.

По комуникационните канали се понесоха викове от страх и гняв и сведения за понесените поражения и загуби. Зан'нх огледа първо опустошенията долу, след това се взря след отдалечаващите се бойни кълба.

— Адаре, да дам ли заповед за преследване? — попита кул Фан'нх. — Хидрогите се измъкват. Да ги нападнем ли?

— Не. Ще е безрезултатно и опасно.

Зан'нх увеличи изображението на обхванатия от пламъци рухнал кораб. Болката от смъртта на всеки войник го пронизваше като кристален нож. Как я беше понасял адар Кори'нх?

— Най-важната ни отговорност е да окажем помощ на всички долу, ако има оцелели. Няма да разреши да загине нито един илдириец повече заради безразсъдното ни желание да продължим една безнадеждна битка.

Очевидно не бяха в състояние да победят хидрогите, затова беше по-важно да спасят оцелелите илдирийци.

— Всички боеспособни войници да се явят в отделенията за излизане на повърхността. Медицинските служители да се разпределят на екипи, част от които да се прехвърлят в лазаретите и да поемат лечението на пострадалите, а другите да излязат навън и да се погрижат за оцелелите.

Адарът искаше да участва лично във всички дейности, но знаеше, че е невъзможно. Задължението му беше да ръководи, затова трябваше да остане в командния пункт, да издава заповеди и да сглобява натрошените късове. Той се отърси с раздражение от неувереността и съмненията си и се зае да докаже как трябва да се държи един илдирийски воин. Заповяда три бойни кораба светкавично да се спуснат, за да помогнат на рухналия сред пустинята лайнер.

— Съберете данни и схеми за всички миннодобивни операции долу. Някои сигурно са оцелели от нападението, но едва ли ще оцелеят дълго под разрушенията.

Изпрати инженерни екипи и тежки екскаватори с огромни земекопни устройства за изравяне на заровените в рухналите шахти миньори. Изпрати и противопожарни екипи. Въпреки че вледеняващите вълни на хидрогите бяха замразили и раздробили всичко, до което се бяха докоснали, светкавиците бяха разпалили пожари, които доизпепеляваха и малкото, което беше останало.

Зан'нх напусна командния център. Не можеше да остане тук горе, не можеше да не участва лично в спасителните операции. Кори'нх го беше подготвил за герой.

— Ще се кача в първата совалка. Спуснете ме на повърхността, за да видя всичко със собствените си очи.

Застанал най-послед сред тлеещите развалини на отломъчната колония, той вдиша просмукалата се във въздуха миризма на пушек, прах и смърт. Не беше в състояние да промълви нито дума. Постройките бяха сравнени със земята и до слуха му достигаха ужасяващо малкото на брой стонове на ранени и агонизиращи илдирийци.

С изумление забеляза сред осеяната със сажди дрезгавина наред развалините да се очертава огромен черен силует. Кликиският робот пристъпваше с невъзмутимо спокойствие на многобройните си тънки крачета. Протегнатите му ръце завършваха с щипки като на рак.

Зан'нх се запита откъде ли го познава роботът, та върви право към него сред пушеците и разрухата. Машината откряна черната си черупка, сякаш заплашваше да насочи смъртоносните си оръжия. Пурпурните оптически сензори го наблюдаваха втренчено.

Зан'нх не помръдна от мястото си.

— Какво искаш? Каква работа имат кликиските роботи на Хрелоро?

Понякога черните машини се появяваха на някои отломъчни илдирийски колонии и работеха в неподходяща за илдирийците среда като луни, астероиди или обратната страна на Марата. Но Зан'нх не вярваше, че този робот е тук за това.

Машината отвърна с бръмчащия си глас:

— Съобщи на мага-император, че всички споразумения между илдирийците и кликиските роботи са отменени.

После роботът завъртя туловището си и си тръгна. Задавен от миризмата на пушек и кръв, втрещеният адар не можеше да откъсне очи от отдалечаващия се с тежки крачки черен автомат.

107.

АНТОН КОЛИКОС

Сами сред дълбоката нощ на Марата, Антон и трийсет и седмината изплашени илдирийци се стараеха да осигурят достатъчно продължително осветление, за да оцелеят.

Инженер Нур'оф свърза останалите неповредени енергийни клетки, за да изстиска достатъчно енергия за поддържане на жизненоважните системи в куполния град — но просто нямаше енергия за повече от няколко дни.

— Секда може да ни гарантира безопасност, но всички се страхуват да пътуват на тъмно — сподели паметителят Вао'сх с Антон. — Извън купола дебнат опасности и няма достатъчно илдирийци, за да формират отломък.

— Тук също дебнат опасности, Вао'сх, и рано или късно ще се наложи да напуснем това място. Бихме могли поне да го направим навреме. — Антон се усмихна. — Ако ще свърши работа, мога да разкажа няколко земни притчи за опасностите от отлагането.

След като губернаторът най-после се убеди, че няма да пристигнат никакви спасители, нареди на своя администратор да организира заминаването им. Антон придружи Бхали'в и свещеника-философ Илюрл с мощен блестятел до транспортните хангари навън. Тримата облякоха отражателните облекла — основното им предназначение беше да предпазват от ужасната жегата и слънчевите лъчи през ослепителния дневен сезон, но сега синтетичната материя ги предпазваше от дълбокия мраз на дългата нощ.

Докато бавно приближаваха хангара, на Антон му се стори, че вратата е повредена. Поредният злонамерен саботаж или само небрежност при поддръжката? Но вратата се отвори и Бхали'в се втурна към трите скоростни совалки вътре.

Когато Антон, Вао'сх и групата илдирийски доброволци бяха посетили намиращия се върху нощната страна строителен обект Секда, бяха използвали една от тези совалки. След спускането на

нощта над Марата Прайм совалките бяха прибрани до следващия дневен сезон. Те бяха единственият транспорт, с който малобройният екип можеше да се прехвърли в безопасност на осветената от слънцето страна.

Илюр'л беше неспокоен и припрян. Изглежда, продължаваше да е убеден, че шана рей от историята на Вао'сх ги дебнат от всяко мрачно ъгълче. Антон огледа внимателно за следи от саботьори. Действителните саботьори.

Администраторът провери трите совалки — сверяваше със списъка си и водеше кратки бележки на една диамантено-кристална плоча.

— Всички изглеждат съвсем здрави и годни да стигнем до строителния обект на Секда, където роботите са готови да ни посрещнат. Ще разпределя екипа на три групи.

След като се върнаха при стушилите се в осветената част на купола, Бхали'в направи план за разпределяне на хранителните припаси и продоволствие в трите совалки. Въпреки че щяха да изминат дългото разстояние само за половин ден, бежанците не знаеха колко време ще им се наложи да чакат избавление, след като се озоват на строителния обект.

Антон беше все така приятно изненадан от начина, по който се справяше с напрегнатата ситуация — хладнокръвно и обмислено, с безстрашие и самообладание, на които не бе подозирал, че е способен. Изглежда, все пак не беше кабинетен учен, а като че ли действително беше усвоил нещо от всичките приказки, които знаеше. За да подкрепя членовете на малобройния екип, той им разказваше истории за подвизи на решителни и безстрашни герои. Илдирийците и особено Вао'сх много харесаха приказката за холандчето, което запушило с пръст една пробита дига. Макар историята да беше простичка, като проява на героизъм беше достойна за описаните в Сагата за седемте слънца събития.

Когато инженер Нур'оф съобщи, че скоростните совалки са натоварени и заредени с гориво, губернатор Ави'х обяви с подчертано задоволство:

— Отново се свързах с кликиските работи в Марата Секда. Те ни очакват.

— В такъв случай да тръгваме — каза Антон с пресилено въодушевление, — преди осветлението да е угаснало отново.

Макар че го подхвърли на шега, коментарът му се оказа предостатъчен импулс за илдирийците.

Всички навлякоха термичните костюми и излязоха от осветения купол, понесли личните си аварийни блестители. Губернаторът вдигна най-мощния блестител и поведе групата под ярките звезди, които потрепваха безкрайно далеч. Дори краткият преход до хангара се оказа почти свръх възможностите на илдирийците. Ави'х, който твърдеше, че черпи сила чрез тизма директно от своя брат мага-император, се придвижваше с толкова бърза крачка, че всъщност направо подтичваше.

Разпределиха се на предварително уточнените групи и бързо влязоха в ярко осветените совалки. Антон и Вао'сх щяха да пътуват с губернатора на Марата, с неговия административен заместник, със свещеника-философ, Нур'оф и няколко земеделци, изкопчии и механици.

Макар губернаторът да бързаше да тръгне, Вао'сх спокойно изтъкна, че би било по-достойно от негова страна първо да се погрижи да тръгнат останалите.

— Не забравяйте, губернаторе, че участваме в събития, които ще бъдат документирани в Сагата за седемте слънца. Как бихте желали да ви запомнят?

Бхали'в го подкрепи:

— Вие сте нашият вожд, губернаторе. Вие сте нашата връзка с мага-император, а чрез него и с Извора на светлината. — Практичният както винаги администратор добави: — А и като потеглите последен, ще дадете възможност на пристигналите преди вас да подготвят и направят по-безопасно посрещането ви.

Ави'х се съгласи. Двигателите на първата совалка се включиха и Антон изпита смътно облекчение, щом тя се надигна и потегли, плъзгайки се с все по-голяма скорост към далечната невидима светлина на деня.

Докато Антон се настаняваше до Вао'сх, зареваха и двигателите на втората совалка. Инженер Нур'оф преглеждаше плановете си: докато чакаше всички да закопчат ремъците си, съставяше списък на продоволствията и наличните съоръжения на строителната площадка

на Секда, тъй като губернаторът му беше наредил да намери начин да се измъкнат от планетата веднага след като пристигнат във временното си убежище.

Антон прегледа бележките, които си водеше, за да се увери, че е взел всичко необходимо от Марата Прайм. От месеци превеждаше и проучваше отделни части от Сагата. От всички човешки учени, които бяха кандидатствали, Антон Коликос беше единственият одобрен да работи заедно с илдирийски паметител. Това беше успех, с който не можеше да се похвали нито един от колегите му. Прекараното сред извънземните време, приятелството му с Вао'сх, а сега и това неочаквано изпитание, да не говорим за смъртта на баща му и изчезването на майка му, го принуждаваха да направи преценка и да осмисли много повече факти и събития, отколкото беше предполагал първоначално, а именно само да преведе отделни илдирийски митове и легенди.

Той погледна паметителя и попита:

— Доволен ли си, че ти се предоставя възможност да преживееш реално онова, което проповядваш, Вао'сх? Самият ти да станеш легендарна фигура, а не само да разказваш за тях?

Лицевите изпъкналости на приятеля му се обляха в многоцветни багри и отсенки.

— Не, паметителю Антон. Ако зависеше от мен, бих предпочел само да разказвам истории, без да ги преживявам.

Втората совалка вече беше потеглила. Най-накрая и тяхната се отлепи от повърхността. Тъй като беше най-компетентен от цялата група, Нур'оф застана на контролния пулт. Бхали'в седна пред комуникационното табло — свързваше се периодически с другите две совалки. Носеха се над неравната, потънала в мрак безжизнена пустош. Единствено Антон се беше вторачил през тъмния прозорец — всички илдирийци бяха извърнали лица към осветения салон и един към друг: не можеха да гледат стихналата в мрачни сенки повърхност.

С всеки миг се приближаваха все повече и повече към далечната ивица на дневната светлина. Първата совалка се беше отдалечила на огромно разстояние и не се виждаше зад заоблената извивка на планетата. Двигателите на втората совалка бяха малки оранжеви точици в далечината.

Внезапно Бхали'в се намръщи и изсумтя:

— Загубихме връзка с първата совалка. — Обърна се към седналия зад него губернатор на Марата. — Съобщенията им внезапно прекъснаха. Пилотът успя само да каже, че на екрана има някаква необичайна крива, и сигналът прекъсна.

— А втората совалка? — попита губернатор Ави'х.

Антон се наведе напред, връхлетян от внезапни подозрения. Администраторът изпрати контролен сигнал.

— Засега всичко е нормално... Чакайте...

Далеч пред тях ярката оранжева точица от струите на двигателите внезапно се разискри в нажежен до бяло ослепителен блясък.

Илдирийците се вцепениха.

— Клар бекх! Просто... се взриви — възкликна Нур'оф и моментално почна да проверява.

Антон скочи.

— Изключи всичко, Нур'оф! Трябва да кацнем моментално!

— Но... но... — запелтечи Ави'х.

Антон го прекъсна:

— Две совалки една след друга! Това не може да е съвпадение! Само на няколко минути сме след тях, така че не ни остава много време.

Инженерът намали рязко скоростта и совалката застърга върху неравната пустинна повърхност. Антон продължи припряно:

— Не знам дали е саботаж, или повреда в совалките, но не е изключено в момента на тръгването ни да е включен часовников взривен механизъм. Трябва светкавично да се измъкнем навън.

И в мига, в който совалката най-последно спря с оглушително скрибуцане, отвори люка към непрогледния мрак и студения въздух.

— Грабвайте светителите, ако искате, но слизайте. Веднага!

Паметителят Вао'сх грабна един от преносимите прожектори и се втурна след учения. Нур'оф помогна на двамата земеделци Мхас'к и Сил'к да се измъкнат през люка.

Антон изкрещя:

— Ако съм сгрешил, пак можем да се върнем, но ако съм прав, ще го разберем след по-малко от минута.

И хукна в тъмнината — не му трябваше светлина.

— Бягайте!

Разбрал, че се налага да спасява живота си, губернаторът Ави'х се запрепъва по замята — влачеше администратора си.

Последен се измъкна инженер Нур'оф.

— Може би двигателите се прегрели — предположи той. — И след като кацнахме, може да сме предотвратили проблема.

Антон им викна да побързат и добави:

— А може причината да е и съвсем друга. Хайде!

Единственото му предположение беше, че мистериозните саботьори са повредили двигателите, за да се взривят по време на полет. Часовниковият механизъм продължаваше да тиктака в главата му.

Въздухът беше мразовит, а нощното небе — непрогледно тъмно. На това отдалечено както от Прайм, така и от Секда място дори Антон се усети изолиран и уязвим. Представи си какво изпитват илдирийците. Когато най-после спря, задъханите паникьосани бегълци вдигнаха високо аварийните си блестите ли, сякаш бяха рояк светулки.

Губернатор Ави'х се обърна към Антон и изля обхваналия го ужас под формата на гняв и обвинения:

— Какви са тия глупости? Изобщо не трябваше да те слушаме...

Часовниковият механизъм взриви и третата совалка — възпламени резервоарите с гориво и разруши двигателите. Парчетата се извисиха във въздуха и полетяха надолу като метеорити. Ярките пламъци осветиха всичко като фарове, но ужасените илдирийци не изпитаха никакво облекчение от пращящите светлини.

Пръв се обади Вао'сх — формулира мислите на всички:

— Паметителят Антон и инженер Нур'оф спасиха живота ни.

— Но сме загубени наред нищото — простена Илюр'л. — Уязвими сме от тъмнината и сенките... и всичко, което живее наоколо.

— При това оцеляха само дванайсет от нас... и един човек — добави Бхали'в. — Останалите са мъртви. Това е крайно недостатъчно за цяла отломка.

Антон знаеше, че трябва да ги успокои по някакъв начин.

— Все още има надежда. Въпреки че другите две совалки са унищожени, успяхме да осуетим плановете на злосторниците да убият и нас, които и да са те. Можем да се справим.

Даваше си сметка за отчаянието на илдирийците и за това, че са по-ужасени от изолацията и околния мрак, отколкото от неведомите

убийци, и се опита да ги окуражи.

— Останахме живи, но трябва да се подкрепяме взаимно. Не можем просто да стоим и да чакаме някой да ни спаси.

И посочи натам, където някога щеше да се развидели; опитваше се да убеди сам себе си, че над хоризонта започва да се усеща бледото сияние на зората.

— Можем да направим само едно — да тръгнем натам.

Хвана Вао'сх за ръката и закрачи уверено напред.

Паметите лят промълви с глух глас:

— Нашата история в Сагата става все по-интересна, стига някой от нас да оцелее, за да я разкаже.

108.

ГЛАВНИЯТ НАУЧЕН СЪВЕТНИК ХАУАРД ПАЛАВУ

След спускането на нощта на Рейндик Ко, когато доброволците колонисти заспиха в палатките си в подножието на кликиския град, суматохата в порталния център замираше и Хауард Палаву най-после можеше да се съсредоточи върху работата си.

Главният научен съветник проучваше устройството на изчезналата извънземна раса и въвеждаше данните и хипотезите си в своя стар компютър, който имаше от много години. Все още не можеше да си обясни как функционира порталната мрежа и с всяка нова подробност заключенията му лъкатушеха във всевъзможни посоки. Всевъзможните хрумвания и хипотези бяха елемент от всеки научен метод и Палаву не съжаляваше за отклоненията и несполучливите опити.

Всичко това му напомняше за неговия живот. Макар понякога да му се искаше да е вземал по-различни решения или да е тръгвал в други посоки, Палаву не смяташе заблудите си за „грешки“. За добро или лошо, всяка човешка постъпка беше част от самия живот.

Разбира се, би предпочел все още да е със съпругата си. През щастливите им години заедно съжаляваше, че не прекарва достатъчно време с нея, просто за да се наслаждава на компанията ѝ, докато си почиват, най-вече на минерални бани — тя много ги обичаше, тъй като имаше ставни оплаквания. Сега, когато главният научен съветник беше сам и разполагаше с цялото време във вселената за проучванията си, му се искаше да прекара поне един следобед, разхождайки се из каньоните на Рейндик Ко заедно с нея. Но нея вече я нямаше...

Една от техниките, със зачервени и уморени очи от продължилото цял ден прищипване на доброволците да прекратят трапецовидния вход, беше останала, за да приключи с оформянето на документите — дейност, която очевидно ѝ беше неприятна. Аладия

имаше издължено лице, бронзова кожа и дълга синкавочерна коса. Докато се занимаваше с еднообразната писмена работа, без да му обръща внимание, тя вечеряше и в цялото контролно помещение се усещаше пикантното ухание на кърпи и чесън. Палаву не помнеше кога се е хранил за последен път, но Аладия не му беше предложила да сподели вечерята ѝ, а той не беше чак дотам неучтив, за да я попита.

Изведнъж нейният контролен пулт просветна и трапецовидният каменен прозорец се замъгли.

— Почти навреме — измърмори тя по-скоро на себе си, отколкото на Палаву.

Той вдигна очи и забеляза силуета на прекрачващия портала висок мъж. Черната му коса беше разчорлена. Беше облечен в прашен, но удобен експедиционен комбинезон. В леката му раница имаше принадлежности за сканиране, документираща апаратура, както и — сто на сто — хранителни дажби.

Изследователят смъкна раницата си и подаде на техничката събраните резултати и изображения.

— Още един подходящ свят. Малко по-хладен от останалите, но е богат на редки метали. Истински магнит.

Аладия прегледа набързо данните и кимна.

— Отлично. Ще го прибавим в списъка.

— Сега обаче ще си взема душ, ще хапна и ще се наспя.

Транспорталният изследовател остави екипировката си и се отдалечи по коридора.

През последния месец Палаву непрекъснато виждаше изследователи, които се връщаха от експедиции до необозначени върху плочките светове. Дръзките им авантюри силно го впечатляваха. Той заговори техничката:

— Толкова много от тези плочи все още не са пробвани. Кой знае какво бихме открили, ако се прехвърлим на тези светове?

— Да, така е? Ако откриете как функционират транспорталите, ще получим доста повече отговори.

Очевидно беше очаквала само завръщането на изследователя, защото уви остатъка от вечерята си, подписа се в дневника и му пожела лека нощ.

— Системата е на ваше разположение, доктор Палаву. Надявам се тази нощ да откриете нещо важно.

След като тя си тръгна, той се вторачи в огромния каменен прозорец, през който току-що се беше върнал мъжът. Беше прекрачвал многократно порталната мрежа, за да изследва устройството върху вече проучвани кликиски светове. Но мисълта за толкова много празни информационни полета го занимаваше на фундаментално ниво. Той беше главен научен съветник на Ханзата и негово задължение беше да открие отговорите, свързани с цялостната извънземна транспортационна система.

Заоглежда мистериозните кликиски йероглифи, причудливите знаци и букви, обозначаващи посещаваните от представители на изчезналата цивилизация светове. Можеше да направи избор измежду стотици неизследвани и дори незървани от човешко око места. Самата идея за това му се стори изкусителна.

Подтикваше го научната му любознателност, а и беше видял толкова много колонисти да преминават невредими през портала... Беше постигнал немалко неща: технически изследвания и научни постижения, анализите на кликиския робот Джоракс, десетки фундаментални открития в широката амплитуда между абсолютно прагматичното и невероятно езотеричното.

А и след като отлично познаваше символа на координатната плочка на Рейндик Ко, винаги можеше да се върне. Нямахше какво повече да доказва... защо да не се опита да постигне още нещо? С една дума, нямаше какво да губи.

С характерната за него педантичност Палаву грижливо отбеляза какво възнамерява да направи, остави подробно обяснение и подреди натрупаните до този момент записки за порталната система. След това избра една от все още неизследваните плочки и записа символа ѝ в документите, които оставяше.

Сети се, че раницата на току-що завърналия се изследовател ще му е от полза с достатъчните за кратка разходка провизии и я вдигна. Закопча ремъците, нагласи я на гърба си и се подготви да потегли. Не мислеше да се бави много.

Активира каменния прозорец и празната повърхност затрептя, превърна се в пращен тайнствен проход. Той пое дълбоко дъх и с уверена усмивка пристъпи с широко отворени очи, и...

Озова се в изумителен с причудливостта си свят, неописуемо различен от останалите изоставени кликиски светове, които беше

посещавал. Цветовете, звуците, миризмите бяха разтърсващи и неочаквани, способни да те доведат до умопомрачение. Непознатите извънземни гледки се стовариха върху възприятията му като лавина от екзотични подробности и непонятни впечатления.

И в следващия момент... в следващия момент срещу него пристъпваше застаряваща жена със странно, неразгадаемо изражение. Встреченият Палаву я позна — никога не я беше срещал, но я познаваше отлично.

Маргарет Коликос — жива! Не беше изненадващо, че след стотиците извършвани наслуки мисии и проучвания през порталите най-после някой щеше да открие света, където беше отишла тя. Но точно този беше невъзможен, непоносим...

Изведнъж видя повече... много повече... и не можа да не изкрещи.

На сутринта техниците влязоха в контролното помещение, за да се подготвят за първата заминаваща група колонисти, и намериха записките на Палаву. Първо се подразниха, че главният научен съветник си е позволил този риск. После, колкото повече време минаваше, толкова по-голяма ставаше тревогата им.

След като измина цяла седмица, поставиха върху плочката на Палаву черен знак. Предадоха данните и компютърните файлове на главния научен съветник на друг научен екип от Ханзата, за да продължи изследванията. Междувременно транспорталната колонизаторска инициатива набираше скорост.

Хауард Палаву така и не се завърна.

109.

ДД

Макар да се чувстваше като хванат в капан на борда на дреднаута, ДД трябваше да предприеме някакви действия, докато Сирикс и неговите роботи мародери унищожаваша колонията на Корибус. Базисното му програмиране не му позволяваше да остане без действие. Трябваше поне да опита.

Бойните компита обстрелваха всички човешки и кликиски постройки от оръжейните станции на дреднаута. Прицелваха се във всеки втурнал се да потърси убежище човек и изстребваха с безмилостно хладнокръвие жертвите си една по една.

Ян Ковиц продължаваше да изпраща настоятелни въпроси, молби и заплахи от предавателната кула на колонията.

Една от връхлитащите манти я взриви с два последователни изстрела и отчаяните радиосигнали замлъкнаха.

Сирикс стоеше величествено като генерал на командния мостик и изпружил всичките си членести крайници, въртеше плоската си глава във всички посоки, анализирайки информацията от контролните екрани.

— Няма да оставим здрава постройка и изобщо нито една следа, че наглите човеци са се опитали да стъпят тук.

ДД заключи, че спирането на непредизвиканото нападение е много по-важно задължение от собственото му самосъхранение, и се метна към най-близкия оръжеен пулт.

Въпреки че масата му беше наполовина на тази на бойното компи, скоростта, с която дребният робот предприе неочакваната си постъпка, беше достатъчна, за да отхвърли бойната машина встрани. Докато изненаданото бойно компи се опитваше да запази равновесие, ДД стовари метално-пластмасовия си юмрук върху клавиатурата на оръжейния пулт на дреднаута. ДД нямаше силата на тежка машина, но и клавиатурата не беше защитена да издържи подобни удари. ДД

стovarваше юмруците си един след друг, разтрошаваше покривната плоча и прекъсваше връзките и деликатните системи за прицелване.

След по-малко от три секунди бойното компи успя да се изправи и издърпа ДД от пулта. Дребният робот се опита да окаже съпротива, но не можа да се освободи. От пулта пред него изскачаха искри и пушеци и ДД изпита истинско удовлетворение, че е успял да го разруши.

Бойното компи вдигна ДД над главата си, готово да го разчлени; към тях се втурнаха и други два бойни робота, за да му помогнат с металните си мускули, но бръмчащият глас на Сирикс ги спря:

— Не го разрушавайте.

Пурпурните му оптически сензори проблеснаха зловещо като нажежени въглени.

— Това е пример как подчинението опорочава компетентните компютъризирани компаньони. Нито едно разумно същество не би предприело подобни ненужни действия, но ДД беше принуден да извърши този дързък и съвършено безсмислен акт.

Сирикс се приближи до увисналия във въздуха ДД.

— Погледни, ДД, ти причини съвсем незначителна вреда. Този боен кораб е съоръжен с три огромни оръжейни пулта, а освен дреднаута разполагаме с пет тежковъоръжени манти, за да продължим унищожаването на тази невъоръжена колония. Опитът ти беше напразен.

— Въпреки това не можех да не го предприема.

Сирикс се затътри тромаво към централната контролна станция, за да проследи приключването на операцията на Корибус.

ДД усили гласа си:

— Жадувам да ви спра.

Дори без презряната за кликиските работи възпираща програма ДД щеше да постъпи по същия начин. Не можеше да понесе безучастно избиването на невинните колонисти.

— Вие не си давате сметка за действията си!

От колонията под тях бяха останали само димящи отломки и пушеци. Всичко беше опустошено.

— Огледай подробно — каза Сирикс, щом бойните кораби се спуснаха към покритото с разрушения дъно на каньона.

ДД нямаше никакво желание да оглежда отблизо резултатите от касапницата.

— Това беше само практическо учение за изпълнението на цялостния ни план — продължи Сирикс. — Демонстрация на новата ни бойна мощ. Преценяваме го като изключителен успех.

Двигателите заглъхнаха и дреднаутът кацна — приличаше на изхвърлен на морския бряг кит. Бойните компита затропаха в маршова стъпка в стройни редици, готови да излязат навън и да довършат прочистването на Корибус. Сирикс ги оглеждаше с очевидно задоволство.

— Така ще продължим осъществяването на мащабния план срещу целокупното човечество.

110.

ОРЛИ КОВИЦ

Нападението като че ли продължаваше часове. Орли се беше сгушила до стената в дъното на убежището си. След като тази пещера беше останала невредима десет хиляди години, без да пострада дори от свръхмощното оръжие, разтопило гранитната канара и изтребило кликисите, вероятно беше в безопасност. Но сърцето ѝ блъскаше от вцепенелата я тревога и тя просто не можеше да помръдне от ужас.

Навън колонистите гинеха един след друг... И баща ѝ! Не можеше да им помогне по никакъв начин. Какво бяха направили, за да заслужат всичко това? И кои бяха нападателите?

Едва доловимите писъци престанаха да достигат до слуха ѝ, чуваше само тътена на енергийните изстрели и отекването на далечни експлозии на фона на рева на двигателите. Пролази разтреперана към отвора, сигурна, че всички хора на Корибус са избити до крак. Над каньона се издигаха черни струи пушек. Цялото селище беше изпепелено и сравнено със земята.

Комуникационната кула и подпорната ѝ конструкция бяха взривени. Орли знаеше, че баща ѝ е бил вътре. Сигурно бяха мъртви и мнимите ѝ приятелки, семействата на колонистите, любимото ѝ животинче, всички бегли познати, които беше срещнала през краткото време, откакто бяха пристигнали.

Ревът на космическите кораби стихна до глух тътен — шестте съда на ЗВС кацнаха. Касапницата беше приключила.

Дреднаутът беше толкова огромен, че едва се побираше между гранитните стени на каньона, но пилотът беше успял да го спусне безпогрешно. Люковете се отвориха, от тях излязоха някакви фигури и тя моментално позна гигантските насекомоподобни кликиски роботи. А зад покритите с черни черупки извънземни машини заизлизаха произведените във фабриките на Ханзата бойни компита.

Прашното ѝ лице се обля в сълзи. Тя не смееше да извика, ужасена да не привлече вниманието им към себе си.

Роботите се разделиха на групи и тръгнаха през разрушенията. Бойните компита започнаха да събарят стени и да разбиват контейнерите с провизии. Откриха човек, който беше успял да се скрие, и го измъкнаха от убежището му. Той се опита да побегне, но роботите го обкръжиха и го ликвидираха с ожесточение. Дори от такова голямо разстояние Орли видя разплискалите се струи кръв...

Нападателите кръстосваха часове наред, проверяваха всичко сантиметър по сантиметър, докато най-накрая не остана нищо повече за разрушаване. Щом започна да се здрачава, машините се върнаха на борда на задигнатите от ЗВС кораби, двигателите изреваха, дреднаутът и петте манти се издигнаха над повърхността и като преяли от обилен пир лешояди, се понесоха към небето и отлетяха в неизвестна посока.

Орли беше чакала достатъчно дълго. Осъзнала, че е в безопасност, тя се измъкна от убежището си и започна да се спуска. Алуминиевите кристални се струваха по-хлъзгави и по-полегати. Всяка следваща стъпка ѝ се струваше фатална, сякаш самите кристали се опитваха да я бутнат да падне от огромната височина.

Ръцете и краката ѝ се тресяха от изтощение. Знаеше, че не е само от умората от мъчителното спускане, но и от преживяния ужас от всичко, на което беше станала свидетел. Стисна зъби и се съсредоточи. Стъпка по стъпка продължи внимателно да се спуска. Трябваше да стигне долу на всяка цена.

Когато най-после слезе, каньонът беше потънал в плътен сумрак. Тя спря, задъхана и разтърсвана от конвулсии. Внезапно я връхлетя вълна на ужас и надежда и тя затича към оранжевите проблясъци на неугасналите пожари.

Както и предполагаше, от донесените от заселниците прътодървета от просторните равнини бяха останали само купчини овъглени трупи и трески. Кликиският портал беше разрушен. Навсякъде лежах овъглени човешки трупове. Добре, че не можеше да ги разпознае.

— Ей? Има ли някой? — Гласът ѝ беше пресипнал, но тя не се отказа. — Има ли някой жив?

Сред спусналата се нощ около нея отекна единствено безмълвната тишина. Нямаше никаква надежда. Беше съвсем сама на Корибус. Единствената оцеляла.

111.

РЛИНДА КЕТ

Тъй като в замръзналото небе над Крена не се появяваше слънце, беше трудно да се прецени колко дни вече продължава спасителната операция. Но накрая и последните колонисти най-после се наблъскаха в двата търговски кораба и Рлинда беше готова да тръгне.

„Сляпа вяра“ се издигна първа в навъсеното вкочанено небе. БиБоб предаде:

— Ужасно съм претоварен, Рлинда.

— Имаш ли желание да предложиш на неколцина от тези хора да останат тук?

— В никакъв случай. Забрави ли, че живееш тук? Всички са ми съседни.

Засега пътниците нямаха нищо против да стоят наблъскани в кораб, който ги отнасяше надалеч от техния мрачен и агонизиращ свят. Подпираха се на стените или седяха натъпкани един до друг в малкото пътнически каюти. Поне бяха живи и бяха успели да се измъкнат.

Докато включваше контролното табло, за да последва БиБоб, Рлинда погледна излъчващия задоволство шпионин.

— Добра работа свърши, Дейвлин. Може би трябва да си смениш професията.

И излетя право нагоре извън системата, далече от стихналия мъртъв глобус, който доскоро беше красива колония.

Дейвлин се намести на седалката на втория пилот.

— Харесвам тези хора. Как иначе бих могъл да постъпя? — По лицето му пробяга бегла усмивка. — Те са... мои приятели. Като пристигнем на Релекер, мисля да разкажа играта на онези бюрокралични мерзавци за това, че не си помръднаха и пръста, когато ги помолих да ни помогнат. Мисля да кажа няколко думи на самия председател Венцеслас...

— Мамка му! Погледни, Рлинда! — изкрещя БиБоб по комуникацията. — Приближават ни право отпред!

Рлинда замръзна, сякаш беше застанала без скафандър върху Крена. Четири бойни кълба на хидрогите се носеха през пространството право насреща им.

— О, по дяволите! Тези приятелчета все така изневиделица ли са свикнали да се появяват?

Дейвлин стисна зъби.

— Какво още може да искат тук? Вече угасиха проклетото слънце.

Рлинда включи вътрешната комуникационна мрежа.

— Всички да се хванат здраво за нещо. Предстоят внезапни маневри.

И завъртя „Любопитство“ и се спусна отвесно надолу, а „Сляпа вяра“ полетя към Крена, сякаш се надяваше да се скрие там. Въпреки че непрекъснато се заяждаше с БиБоб, Рлинда знаеше, че благодарение на светкавичните си реакции той беше успявал да надхитри десетки неприятели и че е ненадминат в измъкването от невъзможни ситуации. Е, местните сили за сигурност бяха лесни за надхитряне. Но това надали беше валидно за хидрогите.

Тя смени рязко посоката и увеличи рисковано скоростта.

— Мисля да се мушна зад планетата. Може би в сянката... или това, което щеше да е сянка, ако го имаше слънцето...

— Нямам по-добро предложение — отвърна Дейвлин.

Тя насочи кораба в спираловидна маневра. Спасените колонисти не можеха да разберат къде е подът и къде таванът. Рлинда беше закопчана в ремъците и съсредоточена върху управлението на полета, но нещастните ѝ пасажери надаваха отчаяни писъци и се мятаха във всички посоки. Двата кораба се събраха зад планетата, която поне ги прикриваше от сензорите на бойните кълба.

За тяхна изненада хидрогите профучаха право напред в преследване на някаква своя цел, не обърнаха никакво внимание на „Любопитство“ и „Вяра“ и продължиха като изстреляни снаряди към мъртвия въглен на слънцето. После се понесоха в орбита около мрачната звезда, като изстрелваха мощни енергийни струи срещу няколко проблясващи петна, където все още имаше остатъчна слънчева активност.

— Сега пък какво правят? — възкликна БиБоб. — Не че се оплаквам...

От угасналото слънце бликнаха няколко струи в инфрачервения спектър.

— Опитват се да вдигнат последните оцелели фeroуи — отговори Дейвлин. — Довършителни дейности.

От изстиващото слънце излетяха няколко елипсовидни огнени тела и хидрогите се понесоха след тях като гладни вълци.

— Сега е моментът — каза Рлинда. — Хайде, БиБоб!

Двата кораба се измъкнаха иззад убежището на изстиналата планета и се понесоха към откритото пространство, надалеч от битката между титаните.

Бойните кълба обкръжиха един от опитващите да се измъкнат фeroуи, обсипаха го с енергийни удари и изцедиха енергията му. Подложеното на безмилостна атака огнено кълбо проблесна за миг, а после заблещука като изгасващ въглен в мразовитото пространство.

— По-добре да увеличим скоростта, Рлинда — обади се БиБоб. — Нямаме много време, докато прочистят терена.

— С всички тези хора на борда това е максималната скорост на „Любопитство“.

Дейвлин не откъсваше поглед от екраните — наблюдаваше как отмъстителните бойни кълба методично обградиха и угасиха следващото огнено кълбо. След това още едно.

След като и последното огнено кълбо беше унищожено, бойните кълба се понесоха в посоката, от която бяха пристигнали. Рлинда въздъхна с облекчение... но в същия момент четирите диамантени сфери се поколебаха, промениха курса си и полетяха към двата отлитащи товарни кораба, сякаш ги бяха забелязали едва сега.

— Това не е хубаво — обади се БиБоб. — И не е случайно.

Рлинда зашари с пръсти по клавиатурата, но корабът беше достигнал максималната си скорост. След като дори дреднаутите на ЗВС и илдирийските бойни лайнери не можеха да се противопоставят на хидрогите, „Любопитство“ нямаше абсолютно никакъв шанс.

Зловещите диамантени сфери светкавично настигнаха и обкръжиха двата кораба, както бяха постъпили с вече ликвидирания фeroуи. Рлинда преглътна мъчително. Извънземните кълба лумнаха като огромни планети. Дори не й хрумна да активира миниатюрните си оръжия.

— Някой да има бяло знаме? — попита тя.

Осеяните с шипове кълба проблясваха ослепително, без да помръдват. Рлинда се запита какво още чакат. Тя и пътниците й, както и тези на борда на „Сляпа вяра“, бяха обречени.

А после, с характерната за тях непонятност, хидрогите се отдалечиха с огромна скорост, сякаш реагираха на доловен единствено от тях сигнал. Рлинда трепереше неудържимо.

— Какво стана, по дяволите? — обади се БиБоб.

Тя само тръсна глава и пое дълбоко въздух, неспособна да промълви нито дума. Накрая изпъшка:

— Приключих с тази система... и с почивката.

112. СЕЛИ

Някои места бяха така задръстени от рухнали мъртви дървета, че бяха непроходими дори за тежките скитнически машини. Но тъкмо най-непроходимите задръствания най-силно привличаха Сели.

Какво криеше там гората?

Тя се промъкваше през преплетените гъсталаци, любопитна да проникне в тези защитени острови от рухнали дървета, които ѝ приличаха на съзнателни укрития. Сега, изправена пред едно от тях, Сели оглеждаше плътно струпаните стволове и натрошени клони. Дали във вихъра на яростното нападение световната гора не беше събрала на едно място обречените дървета, за да издигнат тези защитни куполи, укривайки нещо жизненоважно?

А и би ли трябвало да я учудва това? Със собствените си очи беше видяла стремителното възраждане на гората, когато тя беше използвала съхранената си енергия, за да възстановява зелената си маса със скоростта, с която я опустошаваха хидрогите. Чудото беше продължило съвсем кратко — изумително, пищно и зрелищно — но подсказваше уникалната мощ и величие на световната гора. Сели не виждаше причини да не открие и други подобни чудеса.

Обладана от любопитство, тя продължи да се промъква през гъсталака. Възлестите клони се протягаха като остри нокти, сякаш заплашваха неканени гости. Изсъхналите листа провисваха като сплъстени кичури и препречваха пътя ѝ, но Сели не усещаше никаква заплаха. Не беше зелена жрица и не усещаше дърветата, но въпреки това Терок беше нейният роден дом. Дори тези ранени и агонизиращи дървета би трябвало да долавят, че не иска да им направи нищо лошо.

Беше слаба и гъвкава и се промъкваше през теснини, недостъпни нито за машина, нито за широкоплещест мъж като Солимар.

Отместваше клоните от пътя си, без да обръща внимание на постоянните одрасквания. Някои по-тънки вейки се натрошаваха на въгленчета от докосването ѝ, други бяха учудващо жилави и

еластични. Долови уханието на свежа влага — доказателство, че части от гората са се предпазили от изпепеляване и премръзване.

Това потайно кътче беше неподозирано жизнено, сякаш отново възстановяваше енергиите си след изтощителното опустошение. Сякаш беше попаднала на тайнствено, магическо място...

Сели обичаше да подслушва тайно историите, които зелените жреци разказваха на световната гора. Спомни си приказката за Спящата красавица и нейния омагьосан замък, защитен от непроницаема стена от трънливи растения.

Промъкна се още по-навътре и с изумление забеляза, че клоните помръдват и шават. Движеха се сами, отстраняваха се от пътя ѝ, за да улеснят придвижването ѝ и да я пропуснат по-навътре.

Отначало си помисли, че си въобразява, но като се поогледа, забеляза, че вейките прошумоляват и се извиват, че я насочват по нещо като пътека. Усмихна се и забърза нататък; питаше се къде ли иска да я отведе листакът.

— Какво криеш тук?

Пристъпваше все по-близо до сърцевината на гъсталака.

Слънчевите лъчи проникваха едва-едва през плътно преплетените над главата ѝ клони, но тя продължаваше да се промъква уверено напред.

Най-накрая стигна до центъра на извисилите се като купол сплетени клони. Под купола се простираше сенчеста ливада, където по-рано прехвърчаха кондорови мухи и растяха огромни цветя.

А наскре ливадата бе израсло дърво. Беше високо колкото нея и беше прекалено дебело и възлесто за фиданка. Възправяше се като обелиск, като тотем или светилище, създадено от самите дървета от почвата на Терок.

Очевидно именно него закриляха световните дървета.

Тя пристъпи внимателно и почтително към него, без все още да разбира какво точно представлява. Цилиндричната му повърхност бе осеяна с издължени спираловидни изпъкналости — приличаха на преплетени възлести клони.

Изведнъж си даде сметка, че донякъде прилича на човешки силует, сякаш изтръпнал от ужас човек беше увил плътно ръце около гърдите си със силно приведена надолу глава и свити колене. Но

подробностите все още бяха недоловими и силуетът засега беше все още неизчистен.

Световните дървета го бяха създали съзнателно. Но с каква цел? Тя пристъпи още по-близо, вторачена заинтригувано в заоблената буца, която би трябвало да оформи човешкото лице. Чертите бяха грубовати, но спокойни, сякаш моделирани с едри щрихи от лепкава глина. Сели изпита усещането, че лицето продължава да се оформя пред очите ѝ.

Усмихна се от изумление и посегна да докосне очертаващата се скула. Лицето отвори очи.

113.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Макар самата тя да беше на резервната скамейка, войната продължаваше. Кораби на ЗВС извършваха разузнавателни полети в издирване на фероуи с надеждата да ги убедят да станат официални съюзници, други се опитваха да следят придвижването на хидрогите, но излишно много военна енергия продължаваше да се разпилява за глупавия, отклоняващ вниманието от основния противник конфликт със скитническите кланове.

След унищожаването на Ураганово депо зевесетата бяха нападнали още два скитнически аванпоста, чието местоположение бяха разконспирирали, единствено за да открият, че скитниците са ги изоставили. Клановете грижливо криеха убежищата си и успяваха да се изплъзнат с лекота между пръстите на ЗВС. Тасия изобщо не се изненада, че Ханзата не дава гласност на провалите си.

Поради съмненията и подозренията, които изпитваха относно нейната лоялност, висшите офицери я държаха закотвена на Марс като инструкторка на задръстени зайци, повечето безволеви и неамбициозни. Тя нямаше настроение да полага излишни старания заради тях.

Сега стоеше в защитния си костюм върху ръждивата канара под маслинено сумрачното марсианско небе и наблюдаваше новото попълнение кадети, които изпълняваха рутинно пехотинско упражнение. Беше го планирала предишната вечер, докато си почиваше в квартирата си. Новобранците все още не можеха да разберат, че колкото по-малко се стараят и колкото по-безцеремонно се държат с нея, толкова по-непосилни занятия ще им възлага.

Зайците се придвижваха на четири групи в каньона под нея, като се опитваха да спазват компютъризираните топографски трасета през пресечения терен, за да достигнат определената цел. Упражнението беше елементарно и се свеждаше до ориентиране в екип в пресечена местност, но тя го беше усложнила — бе заредила кислородните им

апарати така, че някои разполагаха с излишък от кислород, а на други нямаше да стигне. При включване на алармения сигнал кадетът имаше възможност да отправи сигнал за помощ, но Тасия се надяваше, че участниците във всяка група ще си помагат, като си подават кислород.

От натрупания си опит знаеше, че зевесетата не са наясно как да действат в извънредни ситуации. Голямата гъска можеше да научи от скитниците много за това какво е да оцеляваш и да си изобретателен, но за жалост предпочиташе да тормози клановете. Е, тя губеше...

Тук, на Марс, Тасия живееше в пълно информационно затъмнение. Не беше в течение на военните действия и научаваше за широкомащабните операции като тази на Ураганово депо с голямо закъснение. Може би точно в този момент генерал Ланиан планираше поредното кретенско нападение, но тя беше лишена от възможността да предупреди скитниците, както беше успяла да направи преди нахлуването на Оскивъл...

Новобранците се прибраха в базата — някои бяха изпълнили занятието успешно, други се бяха провалили. Всички свалиха защитните си костюми и провериха оценките си от упражнението и допуснатите грешки. Тасия не ги хокаше, а правеше разбор на представянето им. Надяваше се учениците ѝ да използват натрупаните умения срещу хидрогите, а не срещу скитнически аванпостове.

Двама от новобранците бяха прибегнали до спешна помощ. Само една от групите беше взела очевидно правилното решение да си разменят кислород, за да се придвижват вкупом. Разбрал, че не всички могат да се движат с неговото темпо, най-бързият новобранец от втория отбор беше изоставил другарите си — тъкмо двама от тях бяха прибегнали до спешна помощ, — беше избързал напред и бе поставил индивидуален рекорд. Тасия скастри най-остро този отбор — набедения победител заради егоистичното му решение и другарите му, че са му го позволили.

— Това е в параметрите на занятието, командире — отговори порицаният кадет. — Като член на отбора, исках да победим.

— Като изоставиш другарите си? Не е важно дали един отбор ще изостане малко. Ние не действаме така, кадет Елуич. Не изоставяме другарите си на произвола на врага. Какво ще кажете, ако ви оставя по този начин на дрогите?

— Както постъпиха ЗВС на Оскивъл — подхвърли един от кадетите. — Оставиха сума ти народ, без да се опитат да ги спасят. Не е ли така, командире? И вие бяхте там.

Косвеният въпрос я жегна: „Вие самата колко души изоставихте, командир Тамблин?“

Тасия заби поглед в тях. Спомни си преживените по време на сражението ужаси. Беше успяла да измъкне кораба и екипажа си, но бяха изоставили огромен брой ранени войници, повредени кораби и безпомощни спасителни капсули. Роб също бе загинал...

— Ние бяхме под обстрел. Никой не беше сигурен, че ще се измъкне жив. Нямаше никакви спасителни групи. Сравнявате го с разходка из един пуст каньон, за да спечелиш едно упражнение? Шиз, опитвам се да ви науча на онова, което знам. Това може да увеличи шансовете ви да оцелеете, когато застанете срещу реалния враг.

— Какво може да ни научи една чергарка? Как да офейкваме и да се крием? — измърмори глухо същият кадет, но достатъчно силно, за да го чуе.

— Елуич! — изгрева тя и младежът мудро зае стойка „мирно“. Тя пристъпи към него. — Познаваш ли отличителните знаци? Знаеш ли какво означава това?

И посочи лъскавите си нашивки.

— Означава, че командвате... сте командвала боен крайцер манта.

— Припомни ми собствения си чин, новобранец.

— Редник, госпожо.

— А в коя войска на един редник е разрешено да се обръща с подобно неуважение към един командир?

— В... в нито една, доколкото знам, госпожо.

— Това означава, че ти си един червей под петата на моя ботуш, независимо къде съм родена, как съм възпитана и към кой клан принадлежа. Не си губи времето да обсъждаш моя произход, запознай се със служебното ми досие, редник Елуич. Сражавала съм се с хидрогите на Юпитер, на Буунов брод, на Оскивъл и на Пторо. Заличих цял техен свят с кликиски факел. Оценките ми по пилотаж са най-добрите във файловете на ЗВС. Ако прегледам твоя произход, редник, колко кръвосмешения ще открия?

Някои от кадетите се изкикотиха, но тя ги усмири с поглед.

— Ние сме Земните въоръжени сили. Има нещо, което се нарича командна йерархия. Аз съм ваш командващ и по всяка вероятност винаги ще съм над вас. А сега в знак на искреното ти уважение към мен, редник Елуич, ще направиш сто помпички.

Кадетът я погледна изненадано. При четирийсет процентната спрямо земната гравитация на Марс подобно физическо натоварване беше минимално.

— Да, госпожо. Веднага ли?

— Не, редник. В гравитационната камера при гравитация едно и половина спрямо земната.

И с удовлетворение си отбеляза мъчителното му преглъщане.

— И ако още някой има желание да обиди родителите ми, клана ми или служебното ми досие, да заповяда веднага.

Тъй като не последва отговор, тя ги огледа един по един, за да ги убеди, че е съвсем сериозна. Нито можеше, нито имаше желание да крие скитническия си произход.

Но беше абсолютно убедена, че е най-добрият офицер в ЗВС, на който биха могли да бъдат подчинени. Е, понякога изпитваше истинско удоволствие да прибягва до позволени от устава по-крути мерки.

114.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Беше си абсолютна глупост, дори погледнато от идиотската гледна точка на зевесетата. Така и не успяваше да проумее какво е накарало затворниците да скалъпят толкова нелеп план за бягство и да прибягнат до толкова неоправдани рискове. На какво се бяха надявали?

— Сигурно Пътеводната им звезда е скрита зад кафяво джудже — измърмори тя.

След аварията със стоварилия се върху административната сграда рудодобивен процесор баща ѝ разбра, че една от изследователските совалки липсва, и се вбеси. В първия момент предположи, че някой от изследователите му не се е завърнал от рутинно проучване. Затворниците на ЗВС не обелваха нито дума. Накрая Зет успя сама да установи откъде е изчезнала липсващата совалка и разбра, че в непосредствена близост до същото място са работили Фицпатрик и един войник — Бил Стана... а Фицпатрик беше предизвикал съмнителна противопожарна тревога без наличието на каквито и да било следи от пожар в продоволственото помещение.

Докладва резултатите от разследването на баща си и каза:

— Мисля, че един от затворниците... е избягал.

— Да избяга с вътрешно системно корабче? Това е безумство!

Той зачеса прошарената си брада.

— Мамка му, що за тъпотия? И къде е смятал да стигне? Това корабче е с ограничен обхват и минимално гориво.

Много дни след като Бил Стана или вече беше успял, или беше изпаднал в сериозна беда и се нуждаеше от спасяване, Фицпатрик разказа хладнокръвно на Зет какво е бил намислил.

Тя му се разкреця:

— Искаш да кажеш, че просто ей така е тръгнал към кометната зона? Имаш ли представа колко огромен е Куипървият пояс? Не можеш да се разходиш дотам и да откриеш съоръженията ни, дори да

не се бяхме постарали да ги укрием. Как е могъл да се надява да попадне точно на тях?

Фицпатрик сви рамене.

— Искаше да опита.

Зет тръсна глава и отметна дългата си тъмна коса.

— Това е пълна глупост.

Кланът Келъм беше положил всички усилия, за да направи живота на пленените войници на Оскивъл поносим, полезен и — да, по дяволите! — дори приятен. Толкова ли не можеха да проумеят защо не могат да ги върнат на Голямата гъска, особено след като скитниците бяха прекъснали търговията със Земята и след като ЗВС току-що бяха разрушили Ураганово депо? Сега повече от всякога скитническите съоръжения трябваше да останат в тайна.

Фицпатрик я гледаше право в очите. И друг път беше оставал насаме с нея, но сега изглеждаше уплашен и засрамен от предизвиканата от Бил Стана тревога.

Зет го погледна с недоумение.

— Не разбирам. Толкова ли зле се чувствате при нас, Фици?

Той присви очи.

— Сериозно ли ме питаш? Ние сме незаконно задържани военнопленници. Какво друго очакваш? Длъжни сме да опитаме да избягаме.

— Обзалагам се, че сме ви предоставили по-голяма свобода от тази, която зевесетата разрешават на отвлечените от Ураганово депо скитнически затворници. Никой дори не знае какво се е случило с тях.

— Не се възмущавай толкова, Зет. Никой не знае какво се е случило и с нас.

Стотици скитнически издирвачи бяха разпратени да претърсят зоната за най-минималната следа от изчезналата изследователска совалка, но космическото пространство в обсега на системата на Оскивъл беше необозримо.

Понеже бяха наясно с най-общите намерения на профански замисления план на беглеца, скитниците ограничиха издирването и кръстосваха на зигзаг, за да се опитат да открият следа от корабчето. Направената подробна инвентаризация на товарните кораби на

кометните находища установи, че не липсва нито един от тях. Стана не беше успял да се измъкне.

Най-после Келъм докладва, че са открили изследователската совалка и останалите трийсет и един затворници от ЗВС бяха събрани в едно просторно товарно помещение.

Спуснаха совалката на площадката и включиха атмосферните балансори. Зет огледа студените двигатели и мрачните амбразури. Фицпатрик стоеше до нея със стиснати устни и безизразно лице.

Дел Келъм се измъкна от първия влекач. На лицето му бяха изписани едновременно гняв и разочарование. Той се обърна към совалката, докато скитниците отваряха люка ѝ. Зет никога не го беше виждала толкова смутен.

После Келъм се обърна към затворниците и се развика:

— Вашият колега открадна кораба ни. И което е по-лошо, отлетя в празното пространство без определен курс, без провизии, дори без пълно животоспасяващо оборудване. В откритото пространство глупостта и слабото планиране са равносилни на смърт! — Той се опитваше да овладее гнева си. — Не му е трябвало много време, за да се заблуди, и въздухът му е свършил още преди да умре от глад. Включил е сигнала за спешна помощ, когато е разбрал, че е изпаднал в беда, но е било прекалено късно. Бил е много далеч от кометните ни находища и са минали няколко часа, преди сигналът да стигне до първия кораб, и още десет, докато получи отговор.

Скитниците вече бяха отворили люка и влязоха в мрачна процесия, за да извадят вдървения труп на Бил Стана. Когато го изнесоха навън, пленниците на ЗВС изохкаха.

— Нямахте никакви причини да се случи всичко това — продължи Келъм. В гласа му се долови скръбна нотка. — Той просто не е имал никаква възможност да се измъкне, но въпреки това е предприел тази самоубийствена мисия. Някои от вас... не, всички вие сте знаели, че възнамерява да го направи. Как можахте да му позволите?

— Искате да ни убиете до един — измърмори Шейла Андез.

Келъм стовари ръце върху бедрата си и кресна:

— Щях ли да ви се карам, ако исках да ви убия?

Зет стоеше до Фицпатрик. Усети гнева и безсилието на затворниците и прошепна:

— Съжалявам.
Той й обърна гръб, без да отговори.

115.

АДМИРАЛ ЛЕВ СТРОМО

ЗВС изпращаха срещу скитниците несъкрушима военна сила и адмирал Стромом не изпитваше никакви притеснения относно предстоящата операция. Победата беше абсолютно гарантирана и той можеше да си припише заслугите за нея. Предчувстваше сладостта от успеха.

Винаги досега, когато се отправяше към поредното полесражение, една ледена топка в стомаха вкочаняваше цялото му тяло. Сякаш наблюдаваше всичко случващо се безучастно отстрани, независимо че тъкмо той трябваше да поеме командването. Благодарение на интелигентността и находчивостта си беше успял да направи успешна кариера през дългите години на мир и благоденствие в Ханзата, но за съжаление от него се очакваше да бъде и неустрашим военен гений.

Преди години, когато непоколебимо потуши бунта на Рамах, започнаха да го възприемат като военен герой и той живееше с абсолютното съзнание, че заслужава всичките си медали, нашивки и повишения, докато не се изправи срещу истински противник и не претърпя пълно поражение. Абсолютният му провал на Юпитер промени всичко. Никога дотогава не беше изпитвал такъв страх и не беше губил самообладание. Но тогава нещо в него се пречупи и той загуби самоувереността си. Нямаше никакво съмнение, че военните шушукат зад гърба му.

Но тази сурова наказателна акция срещу скитниците щеше да възвърне самочувствието му. Стромом усещаше, че ще се справи. Не, беше абсолютно убеден, че ще се справи...

Шестнайсетте манти навлязоха в незабележителната с нищо система, където едно червено джудже огряваше с дрезгавата си светлина купчина кръжаци в орбита скали. Скитниците се спотайваха някъде там според сведенията, които ЗВС бяха измъкнали от пленения на Ураганово депо кораб на един от клановете; Космическите цигани

не подозираха за нахлуването на неговия флот, но твърде скоро щяха да разберат. Въпреки че генерал Ланиан не беше разрешил включването на масивни дреднаути, Стромо разполагаше с впечатляваща военна мощ.

Един от по-нетърпеливите млади тактици се беше надвесил над контролния пулт на мостика на предвождачката манта.

— Забелязвам космически трафик, адмирале, точно там, където предполагаме да ги засечем. Това е истинско гнездо на чергари!

Стромо пое дълбоко дъх.

— Вземете на мушка всяка изкуствена конструкция. Постарайте се да уточните местоположението на централния комплекс — струпване на астероиди... космодруми, товарни платформи, свързващи ферми.

— Откривам космически трасета, сър. Истинско стълпотворение!

— Нападателната група да се разпръсне, за да връхлетим от всички посоки — нареди Стромо. — Пилотите на ремори — в хангарите за излитане. Това е наказателна и възпираща операция. Вашата задача е да не разрешите на никой да се измъкне. Задачата ни е да демонстрираме съкрушителна сила, а действията са по-красноречиви от думите.

— Ще се получат големи пробойни в мрежата ни, адмирале. Щом се разпръснат, няма да им е трудно да се измъкнат — обади се командирът на мантата Ели Рамирес.

Стромо беше запомнил името ѝ, тъй като наскоро беше повишена, за да поеме командването на крайцера вместо скитническият офицер Тасия Тамблин. Но имената на другите нисши офицери не можеше да си спомни, тъй като се беше запознал с екипажа непосредствено преди излитането от Земята.

Закрачи по мостика на мантата. Ако акцията не се окажеше напълно успешна, щеше да преформулира тактическата задача, та да изкара всичко абсолютна победа.

— Все пак можем да си позволим отделни измъквания. Тъкмо ще предупредят останалите кланове, че не се шегуваме. Намерението ми е да ги сплаша до смърт. Вече доста ще се позамислят, преди да си позволят да не ни зачитат. — Той поклати заплашително глава. — Напредваме в пълна бойна конфигурация.

— По всяка вероятност вече са ни забелязали, адмирале, така че предлагам да започнем излъчване на обичайните предупреждения, преди ситуацията да стане неуправляема — обади се Рамирес.

Пилотните сержанти закрепяха команди. Стромо кимна — доволен да остави Рамирес да се оправя с подробностите. Това показно нападение щеше да даде нагледен урок на младоците какво точно представлява ЗВС. А Стромо щеше да се превърне в очите им в безстрашния командващ, съкрушил съпротивата на онези, които отказват да служат на една велика кауза.

Тежковъоръжените крайцери се спуснаха, за да обкръжат и превземат най-многолюдното селище на скитниците.

Стромо беше получил категорична заповед. За разлика от операцията на Ураганово депо, нямаше да си губи времето с конфискуването на материална част или събиране на информация. Това трябваше да бъде светкавичен смазващ удар.

Преди железният юмрук на мантите да успее да се стовари върху астероидния комплекс, във всички посоки се разлетяха десетки кораби на клановете.

— Както очаквах, адмирале, те се измъкват — напомни командир Рамирес.

— Ами простреляйте два-три от по-малките. Нека разберат, че не се шегуваме.

Рамирес пребледня; останалите офицери на командния мостик се размърдаха неловко.

— Но вие все още дори не сте ги предупредили, адмирале. Това не може да се нарече честна...

Стромо я погледна навъсено.

— Председателят Венцеслас ги предупреди още преди няколко седмици, но говорителката Перони се отнесе безпардонно. Те положително знаят защо сме ядосани.

Рамирес явно продължаваше да се чувства неловко, но заповяда:

— Изстреляйте няколко снаряда срещу измъкващите се кораби.

Четири от язерните изстрели поразиха целите си, но останалите не улучиха. Адмиралът реши, че екипажите трябва да преминат опреснителни курсове... освен ако не пропускаха целите си умишлено. Да не би да демонстрираха някаква прикрита преданост към бившия

си скитнически командир? Може би влиянието на Тамблин беше много по-коварно, отколкото предполагаха в ЗВС...

Стромо пристъпи с въздишка зад стола на капитана.

— Включете командната честота.

Оправи униформата си, приглади косата си и на лицето му се изписа непоколебимост. Рамирес се отстри от обсега на видимостта.

— Включвам ви, адмирале.

— Говори командващ квадрант нула адмирал Лев Стромо. Отправлям ултиматум към целия скитнически персонал на Рандеву. Земните въоръжени сили и Теранският ханзейски съюз ви смятат за свои врагове. Вашето правителство е обявено за незаконно, тъй като действията му са откровена заплаха срещу човешката раса. От този момент вашият астероиден комплекс е под разпореждането на ЗВС. Предайте се незабавно. Всеки кораб, който се опита да се измъкне, ще бъде посрещнат със смъртоносен удар.

По уредбата избухна вихрушка от обиди и ругатни от отлитащите скитнически кораби и Стромо чак се закашля от изненада. Скитниците с положителност знаеха за случилото се на Ураганово депо. След като толкова много тежки крайцери връхлитаха Рандеву, как бе възможно да не се предадат? Беше очаквал отчаяни вопли за милост и смирено покорство, а не грубо неуважение.

За миг устата му зейна безпомощно, но той се опита да се окопоти и да демонстрира непоколебимостта на неустрашим военачалник.

— Не се опитвайте да избягате. Всеки неподчинил се на тази заповед кораб ще бъде унищожен. Разполагате с два часа, за да евакуирате Рандеву и да се предадете. След това нашите техници ще предприемат окончателни демонтиращи операции. Всички жертви от страна на скитниците ще са единствено по причина на несъблюдаване на разпорежданията ми.

Рамирес направи своя собствена добавка към думите му:

— ЗВС гарантира, че към всички задържани ще се отнасят справедливо. Никой няма да бъде подложен на ненужни мъчения.

— Сякаш ще повярват — измърмори Стромо.

По уредбата се понесе нова лавина от нецензурни ругатни. Отвратен, Стромо махна с ръка да изключат връзката. Гледаше

начумерено излитащите въпреки заплашителните му предупреждения кораби.

— Не ви ли напомнят на бягащи хлебарки, когато включим осветлението, командир Рамирес?

Малките отлитащи на зигзаг кораби бяха неудобни цели сред купчините астероиди. Въпреки че мантите продължаваха обстрела, в повечето случаи не улучваха.

„Този екипаж наистина има нужда от допълнително обучение“, помисли си адмиралът.

Непокорните кораби се измъкваха на цели ята. Стромо тръсна глава и се обърна към капитана на мантата.

— Командир Рамирес, разгърнете корабите на ЗВС, всички ремори да излетят. Да затегнем мрежата. Обявявам официално, че Рандеву е наш.

116.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

След като се оттегли, Ихи Окая възнамеряваше да продължи да живее на Рандеву. А сега Ческа сграбчи съсухрената ѝ като пръчка ръка.

— Побързай, трябва да се евакуираме. Изобщо не смятай да мъкнеш със себе си целия този багаж. Зевесетата унищожиха Ураганово депо. Да не смяташ, че тук ще постъпят по друг начин?

Старицата се намръщи и се размърда неохотно, дори бавно, въпреки че нападателите от ЗВС вече обкръжаваха астероидния куп. Сирените виеха оглушително и скитниците тичаха из тунелите, грабнали каквото им попадне, и събираха семействата си.

— Как смеят да нападнат Рандеву? Ние сме независим народ и това е официалното седалище на нашето правителство. За какъв се мисли този самодоволен адмирал, та си позволява да издава ултиматуми?

— Той изпълнява заповедта на председателя. — Ческа отново изпита съжаление за необмисленото предизвикателство на лидерите на клановете. — Тъй като очевидно не могат да се справят с хидрогите, са избрали нас за изкупителна жертва. Адмиралът ще обяви, че е постигнал съкрушителна победа, а Голямата гъска ще направи официално съобщение, че са ни покорили и са потъпкали всякаква съпротива.

— Именно затова трябва да окажем съпротива.

Точно в този момент Ихи Окая изглеждаше много остаряла.

— Не можем да окажем съпротива, ако не се измъкнем, за да оцелеем. Погледни с каква бойна група ни връхлитат зевесетата. Ще трябва да се съпротивяваме по наш си начин, но чак след като се измъкнем.

Старицата най-последно склони, събра само някои от най-скъпоценните си принадлежности и последва Ческа по коридорите. Всички на Рандеву бяха упражнявали действията по евакуация при

тревога стотици пъти и сега скитниците бързаха сравнително организирано към безбройните площадки за излитане. Всеки клан разполагаше със семеен пътнически или товарен кораб и тайни убежища далече от Рандеву.

Корабите излитаха един след друг, като открито не зачитаха заповедите на адмирала. Някои от пилотите използваха уменията си, за да се промъкнат през рискованото директно трасе между скалните отломки и бойните кораби. Въпреки че не прибегваха до нападателни действия и не представляваха никаква заплаха за флота на ЗВС, няколко скитнически кораба бяха унищожени. Ческа възприемаше всяка експлозия, последвана от разлетели се във всички посоки пламтящи отломки, като мъчителна лична загуба. Жертви и загуби от действия във война, която скитниците изобщо не бяха обявявали.

Никой нямаше желание да бъде заловен. Скитниците не знаеха нищо за пленените на Ураганово депо затворници. Не беше изключено да ги държат на някоя наказателна планета или да ги принуждават да работят като роби в ханзейската промишленост. Преди това сигурно ги бяха разпитвали, бяха ги принуждавали да разкрият координатите на Рандеву. Никой не знаеше на какво е способен председателят Венцеслас.

Гувернантското компи УР, което отговаряше за обучението на децата на скитниците, беше активирало защитната си програма при извънредна ситуация и бе настанило учениците си в евакуационния кораб. Но той беше предназначен за транспортиране на персонала и се придвижваше само на ниска скорост. Ческа беше сигурна, че няма да успеят да се измъкнат, и след като видя, че ЗВС обстрелват излитащите кораби, взе най-трудното решение.

— УР, трябва да опазиш децата и да се предадете.

— Мога да се опитам да се промъкна покрай ЗВС — отговори гувернантското компи, но Ческа тръсна глава.

— Няма да изложя децата на опасност. Бъди им защитник. Заведи ги при зевесетата и опази живота им. Разчитам на теб да направиш необходимото, за да не се отнасят зле с тях.

— Не разполагам нито със силата, нито с програмирането на бойно компи, но зевесетата ще съжаляват, ако се опитат да оскърбят питомците ми.

— Добро решение, УР. Отведи ги оттук. Ще се опитаме да направим всичко по силите си, за да уредим тази бъркотия. Зевесетата все още не са ни победили.

Ческа и старицата припряно тръгнаха да се погрижат за спасението си. Взривове разтърсиха централния астероид и от зейналите по стените и тавана пукнатини се посипа прах. Примигваха светлини и бучаха сирени. Скитниците знаеха какво трябва да направят.

Рандеву беше обречен.

Ческа спря в контролния център — скитническите администратори тръгнаха от пулт на пулт, активираха аварийните програми и разпращаха корабите. От много години съобразителните скитници бяха инсталирали предохранителни автоматизирани системи и персонални компита точно за подобна ситуация. Местоположенията на всички скитнически колонии трябваше да бъдат запазени в абсолютна тайна и клановете не можеха да си позволят изтичането на съдбоносно важна информация.

— Точно така! — Ческа извиси глас над оглушителната врява в контролния център. — Трийте всичко. Активирайте каскадното изтриване. Ако зевесетата се опитат да претършуват всичко тук, нека открият само ненужни боклуци. По всяка вероятност вече никога няма да се върнем на Рандеву.

Бившата говорителка стисна ръката ѝ, но не каза нищо. Изглеждаше така, сякаш са ѝ нанесли ужасен удар.

Механиците и администраторите не чакаха повече. Заподвикваха си и започнаха да изключват системите една след друга. От контролните пултове заизскачаха искри, екраните потъмняваха.

— Евакуацията почти приключи, говорителко Перони — докладва един от техниците.

— Няма да приключи, докато не се измъкнете всички до един оттук — отговори тя и грабна Ихи Окая за ръката. — Ние трогваме.

Последните неколцина останали на Рандеву се втурнаха към товарните площадки и се качиха на все още неизлетелите кораби. Ческа набута Ихи Окая в малкия бърз дипломатически кораб, който беше на разположение на говорителката, и каза глухо:

— Трябва да тръгнем след нашата Пътеводна звезда. Друго не ни остава.

Старицата закопча ремъците — беше отлично запозната с процедурата. Костите ѝ бяха крехки, но грациозните ѝ движения излъчваха професионална компетентност. Нямаше да отрони нито едно оплакване. Язерните взривове и мощни снаряди се стоварваха върху околните астероиди, тежки детонации разтърсваха стените на централния комплекс. Ческа запечата люка и бучащите сирени и яростните експлозии стихнаха.

Излетяха. Ческа беше сигурна, че не оставят след себе си никаква ценна информация, никакви карти, сведения или координати, които биха могли да се използват за преследването на клановете. Поне някои от скритите аванпостове щяха да останат невредими. Зевесетата щяха да се опитат да се докопат до информация, да задигнат изоставеното имущество, да отмъкнат и последната капка екти, но щяха да се приберат почти с празни ръце, въпреки огромните си усилия.

И все пак загубата беше сериозна. Дори като се изключеше значителната материална част, която оставяха зад себе си, Рандеву беше сърцето на скитническия народ, най-старата им колония, символ на превъзможнатите беди и нещастия. Струпаните на едно място астероиди и изкуствени конструкции бяха демонстрация на способността на клановете да превърнат и най-тежката ситуация в отвоювано предимство.

Сега изоставяха всичко това. В ръцете на врага.

Бойните кораби на ЗВС връхлитаха все по-близо и по-близо и не спираха обстрела. Стреляха по всичко, дори по скали и боклуци.

Ческа се понесе с главоломна скорост, предприемаше внезапни зигзагообразни отклонения и стремителни лупинги. Няколко язерни снаряда профучаха край нея, но тя се гмурна сред разлетелите се отломки на един унищожен скитнически кораб, чиито корпусни плочи проблеснаха на отразената червена слънчева светлина, после се стрелна в пряк курс между два крайцера.

Адмирал Строммо продължаваше да каканиже очевидно добре отретепираните си възвания:

— От името на правителството на целокупното човечество крал Питър изисква пълно сътрудничество и подкрепа от страна на скитническите кланове в продължаващата война срещу хидрогите. Вашият нагъл отказ да се подчините е крещящо доказателство за

незачитане интересите на човешката раса. От този момент скитническият народ се обявява извън закона.

Седналата в пилотската кабина Ихи Окая се обърна към Ческа и се усмихна горчиво.

— Има нещо романтично в това да си извън закона, не мислиш ли?

Неуместният ѝ хумор явно беше плод на отчаяние.

Точно в мига на изтичането на крайния срок гласът на адмирал Стромо се понесе по всички честоти:

— Пясъкът в часовника изтече. Претърсващите екипи да предприемат широкомащабна операция за събиране на информация. Разрушителните екипи да чакат в готовност.

За по-малко от час зевесетата успяха да натоварят на корабите си групи пленени и предали се скитници, а обискиращите и разрушителни екипи установиха, че в астероидния куп не е останала никаква ценна информация. Адмирал Стромо разполагаше с категорични заповеди какво трябва да предприеме и очевидно изпитваше огромно задоволство от предоставената му възможност да всее ужас сред скитническите военнопленници, както и сред успелите да се измъкнат членове на клановете, които все още се намираха в обсега на видимост.

— Въз основа на заповедта на председателя на Теранския ханзейски съюз и краля с настоящото нареждам разрушаването на това съоръжение. — И измърмори по-глухо, на себе си: — На това гнездо на плъхове!

И като по даден знак свързаните от разрушителните екипи експлозивни взривиха ключовите сглобки. Надвисналите манти бомбардираха астероидния куп с ослепителна вълна от язери и високоенергийни кинетични снаряди. Взривните струи се стовариха върху свързаните конструкции, които държаха носещите се скални отломъци заедно.

Ческа наблюдаваше съкрушителния обстрел на бойните кораби. До нея Ихи Окая стисна очи и по сбръчканите ѝ страни рукнаха сълзи. Яростните изстрели разпръснаха астероидите и разтрошиха съоръженията, жилищните сгради, складовите постройки, центровете

за обучение... всичко, от което се състоеше скитническата култура и история.

Наоколо във всички посоки отлитаха корабите на клановете, пръснали се да намерят убежища в огромните празни пространства на Спиралния ръкав. Скитниците разполагаха със стотици скрити колонии, бази и съоръжения. Щяха да се укрият в безопасност, а след това отново щяха да се обединят.

Сълзи навлажниха и страните на Ческа. Изпитваше вина, че беше подценила жестокостта на председателя Венцеслас. Как беше успял да открие местонахождението на Рандеву? Нима все още беше останал дори един скитник, който да не се е убедил, че на Голямата гъска е опасно да се оказва доверие...

— Да се махаме оттук, Ческа — промълви дрезгаво Ихи Окая.

Ческа кимна, неспособна да изрече нито една дума. След това включи програмата на навигационния компютър и корабът им се понесе надалеч от разлетелите се отломки, от които допреди малко се състоеше Рандеву.

— Ще оцелеем. Когато небето е най-черно, нашата Пътеводна звезда блести най-ярко.

Скитниците се разпръсваха в четирите посоки на Галактиката.

117.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

На новата вълна от нападения на хидрогите и на открития бунт на губернатора на Хирилка трябваше да се отговори незабавно. Но дори магът-император не беше в състояние да реагира светкавично на всичко. А и той все още беше потресен от насилствената смърт на Пери'х и извършения почти в същия момент опит за покушение срещу него.

През омаломощения си тизм Джора'х долавяше още една извънредна ситуация — на Марата, но незначителният брой на илдирийците там не му позволяваше да разбере ясно какво точно се случва, а и връзката с брат му Ави'х по принцип не беше особено силна.

Язра'х стоеше от едната му страна, мрачна и непоколебима. Джора'х ѝ се доверяваше напълно, след като беше видял колко самоотвержено го беше защитила, без изобщо да помисли за собствения си живот. Най-добрите медицински служители се грижеха за раната на ръката ѝ — бяха я покрили с фотоактивен лечебен пластир. Исикските котки клечаха до нея с блещукащи присвити очи, сякаш жадни да вкусят кръвта на още някой изменник.

Току-що адар Зан'нх се беше завърнал с ремонтираните си бойни лайнери на Илдира заедно с оцелелите на Хрел-оро. Щом пристигна в Призматичния палат, младият адар влезе в залата за аудиенции. Въпреки трагедията енергичните и решителни действия на Зан'нх по време на спасителните операции бяха избавили много илдирийци, които в противен случай биха загинали.

Магът-император огледа внимателно лицето на командващия Слънчевия флот и остана доволен от непоколебимото му изражение.

— Руса'х ексекутира Пери'х — каза седналият в какавидения трон Джора'х. — Уби самия кандидат-губернатор!

— Какво бихте искали да направя, господарю?

Зан'нх говореше с официален тон, като адар, а не като опечален брат. Погледна сестра си Язра'х, която стоеше до какавидения трон, и кимна одобрително.

— Да изпратя ли разузнавателна група, която да зададе някои въпроси на губернатора на Хирилка и да проучи подробно случилото се?

Джора'х усети да го обладава безумен гняв, сякаш в гърдите му избухна свръхнова.

— Не получихме кой знае каква информация от разпитите на хирлкийските поклонници, но знам, че брат ми се е възправил срещу нас. Заповядал е съзнателно и хладнокръвно да убият Пери'х. Струва ми се, че Руса'х... иска да привлече вниманието ми.

Магът-император огледа събралите се администратори и съветници.

— Ще постъпим, както наредите, господарю — отговори Зан'нх.

Сплетената на плитка коса на мага-император затрептя от изпитваната от него болка и той присви ярките си като сапфири очи. Беше отпратил всички поклонници и просители и бе задържал само най-доверените си съветници, които можеха да му дадат обоснован стратегически съвет.

— Престолонаследникът Тор'х се е съюзил с моя брат в този бунт — горчиво каза той. — Някои от вас може би ще намерят оправдание за поведението на Руса'х. Той беше ранен и вече не е същият, тъй като мозъкът му е поразен.

Пръстите му сграбчиха гладките облегалки на подобния на люлка трон; в съзнанието му отново нахлуха болезнените картини.

— Но той уби моя син! А Тор'х му е позволил да го направи!

Магът-император погледна съсредоточено първо изпъналия гръб Зан'нх, а след това стегнатата като пружина бдителна Язра'х.

— Винаги съм имал известни съмнения относно Тор'х, но се надявах да осъзнае отговорностите си. Вместо това той се изправи срещу мен и срещу всички илдирийци. Такова престъпление не може да бъде нито пренебрегнато, нито оправдано.

Пое дълбоко дъх и думите се застovarваха от устата му като камъни:

— Нека всички знаят, че от този ден убиецът Руса'х вече не може да служи като губернатор. Анулирам също така

престолонаследничеството на Тор'х.

Дори Язра'х ахна, което накара исикските котки да скочат и да огледат залата за евентуални злосторници. Съветниците зашушукаха, изненадани от безпрецедентното изявление, но Джора'х нямаше избор. Престолонаследникът се беше изправил срещу него и той никога не би могъл да му окаже доверие като на следващ маг-император.

Язра'х укроти хищните котки.

— Татко, Империята не може да съществува без престолонаследник. Трябва да избереш...

— Вече направих своя избор — прекъсна я той. — Само поради случайна грешка на генетиката моят първороден син Зан'нх не беше въздигнат за престолонаследник. Неговата служба е образцова и аз му имам абсолютно доверие. Не бих могъл да се надявам на по-достоеен наследник.

Очите на Зан'нх се разшириха и той отвори уста, за да възрази, но магът-император продължи:

— Затова, докато не намеря решение на този въпрос, докато Тор'х не бъде докаран тук и не се изправи пред мен в небесносферичната зала, обявявам адар Зан'нх за временен престолонаследник.

Зан'нх бе не по-малко изумен от останалите слушатели и не успя да се сдържи да не възкликне:

— Бекх!

Язра'х го погледна и му се усмихна одобрително.

Джора'х долови прошепнатите изумени възклицания. Вече беше нарушил немалко осветени от времето традиции на Илдирийската империя. Беше дръзнал да слезе от какавидения трон и да стъпи върху осквернения под. Беше посочил собствената си дъщеря за свой главен защитник вместо представител на категорията на воините. А сега назначаваше Зан'нх, който нямаше чистокръвно благородно потекло, за следващия престолонаследник. Колко още трябваше да понесат илдирийците?

Джора'х стисна зъби.

„Колкото е необходимо“.

Той беше магът-император и трябваше да остане непоклатим като твърда скала, вместо да се люшка и превива във всички посоки като подухвана от вятъра тревичка. Неговите заповеди обвързваха

цялата илдирийска раса, освен заслепените от зловещите манипулации на Руса'х.

Пресегна се и сграбчи ръката на Зан'нх.

— Кажи ми, ако изпитваш някакви безпокойства да поемеш възложената ти роля.

— Аз съм ваш адар, господарю. Не изпитвам никакви безпокойства.

Чувствата, които Джора'х долавяше зад каменното самообладание на сина си, му подсказваха друго.

Джора'х се усмихна предразполагащо.

— Напротив, изпитваш. Но заедно ще сме по-силни.

— Аз... ще служа на мага-император, както той намери за най-добре. — Зан'нх сведе очи към излъсканите каменни плочи. — Докато не настъпи времето на възстановения порядък.

Джора'х изпита известно облекчение от непосилните отговорности, които стягаха сърцето му.

— Адаре, нареждам ти да се отправиш към Хирилка и да заловиш Руса'х и моя двуличен син Тор'х. Докарай ги тук, в Призматичния палат, за да бъдат изправени пред правосъдието на мага-император. Поведи цяла манипула бойни кораби.

Илдирийци срещу илдирийци. Съветниците в небесносферичната зала бяха ужасени и разтревожени. Техният маг-император изпращайте военна сила срещу собствения си брат, срещу собствения си народ. Подобно нещо никога не се беше случвало. Само веднъж в цялата записана в Сагата за седемте слънца история илдирийците се бяха възправяли едни срещу други в гражданска война, изходът от която беше оставил дълбоки белези, белези за векове. Джора'х се надяваше да разреши този проблем по по-безкръвен начин... но това изглеждаше малко вероятно.

Адарът притисна длани към сърцето си за традиционния поздрав.

— Господарю, макар манипулата на кул Фан'нх да понесе загуби при скорошното сражение на Хрел-оро, мисля, че неговите кораби трябва да ме придружат до Хирилка. Воините на тази манипула са достойни и искам да възнаградя смелостта им, като им окажа своето доверие.

Освободеният Зан'нх се оттегли да се заеме със задълженията си.

На илдирийския владетел му предстоеше да се заеме с хидрогите. След докладването от Зан'нх мрачно послание на кликиския робот по време на нападението на Хрел-оро Джора'х знаеше, че вече не може да отлага неизбежното. Единственото решение, колкото и да го ужасяваше, беше очевидно.

Пришпорван към енергични действия от връхлитащите промени и кризи, магът-император се обърна към най-близките си съветници.

— И накрая, изпратете съобщение на губернатора на Добро. Кажете му... — Джора'х замълча, но истината беше неумолима. — Кажете му, че кликиските роботи са ни предали. Наредете му да ми изпрати Осира'х.

118.

СЪЛИВАН ГОЛД

На Кронха 3 илдирийските и човешките небесни миньори спазваха неудобното примирие, но Съливан Голд искаше да заздрави връзките с илдирийците. В края на краищата те бяха колеги, а не конкуренти — и би трябвало да си помагат. Имаха общ враг и обща цел. Нямаше никаква причина да странят едни от други. Лидия би го смъмрила, че не е добър съсед и че не кани илдирийските миньори на обяд или почерпка. Но се съмняваше, че Хроа'кс ще прояви интерес към контакти.

Когато най-накрая реши да се заеме с осъществяването на един набързо обмислен проект, който би могъл да заинтригува илдирийския завеждащ миннодобива, Голд реши да отлети до огромната илдирийска небесна фабрика. Така би трябвало да постъпват добрите съседи — в дух на взаимно разбирателство и взаимопомощ. Приближи се без предизвестие и илдирийците не го посрещнаха особено благосклонно, но пък и не го отпратиха. В подобни случаи Голд обикновено се справяше, като прибегваше до добронамерена настоятелност.

Съливан кацна на една ветровита платформа високо над облаците на газовия гигант. Щом излезе от совалката, огледа подробно огромния комплекс. Илдирийците вършеха всичко с големи усилия с масивни съоръжения и неефективни екти реактори, като използваха десетократно повече работна ръка от необходимото. Навсякъде гъмжеше от илдирийци — не само миньори и оператори на реактори, но и техните семейства, обслужващ персонал, механици по поддръжката и всевъзможни други. С удоволствие би изпратил свой екип, който да повиши производителността на машините им, да ги поусъвършенства... но предполагаше, че жестът му ще се изтълкува зле.

Главният му инженер Табита Хък вече беше спуснала самоуправляемата изследователска совалка и тъй като щеше да измине

поне час, докато проникне на необходимата дълбочина, той разполагаше с достатъчно време за разговор с необщителния Хроа'кс.

Тръгна из огромния небесен минен комплекс. Илдирийците явно нямаха особено строги мерки за сигурност. Никой не му обърна внимание, докато най-после не спря една едра широкоплещеста жена, чиито черти бяха прекалено странни, за да му се стори привлекателна, за да попита накъде да върви.

— Моля ви, кажете ми как бих могъл да открия вашия главен миннодобивен ръководител Хроа'кс. С него сме стари приятели.

Тя го изгледа, сякаш преценяваше дали да го удостои с отговор, след което посочи една стръмна метална стълба.

Насред голямо влажно и шумно помещение Хроа'кс проверяваше помпите и компресорите, които тътнеха като пулса на заспал гигант. Миннодобивникът погледна своя човешки колега. Под тежките му клепачи не проблесна особен интерес.

— Не разполагам с необходимото време, за да ви разведа наоколо, Съливан Голд. Ще трябва да поотложите онова, което ви води тук.

Върху лицето на Съливан разцъфна възможно най-предразполагащата му усмивка, която винаги му беше вършила работа. Въпреки че главният миннодобивник изобщо не повиши глас, на Съливан му се наложи да изкрещи, за да надвика шума.

— О? Дори ако става дума за извънредна ситуация?

— А такава ли е?

Съливан запристъпва от крак на крак.

— Не съвсем, но съм сигурен, че е нещо, което бихте искали да видите. Повярвайте ми!

Малкият комуникатор на кръста му заговори с гласа на Табита Хък.

— На позиция сме, Съливан — каза тя. — Скоро ще се приближим до аномалиите.

— Стана дори по-бързо, отколкото очаквах — каза Съливан на илдирийския си колега. — Хайде, Хроа'кс. Ще обясня всичко, докато стигнем в контролния център.

Илдириецът неохотно го поведе към една висока кула, където десетки илдирийски техници и служители следяха по контролните

монитори предаваните данни от разпръснатите из огромното съоръжение сензори.

— След като прегледахме дневниците, изчислихме дълбочината, на която вашият адар Кори'нх се е срещнал с хидрогите. Знаем, че са се жертвали четирийсет и девет бойни кораба, и предположихме, че е възможно да има останки, които да са се спуснали до точката на равновесие в зоната. Първата ни вълна от малки скенери откри няколко странни плътни аномалии, затова днес моят главен инженер спусна самоуправляема изследователска совалка, която ще изпрати пряко изображение. — Очите му блеснаха. — Може би дори ще успеем да видим разрушените бойни кълба. Не е ли забележително?

— Защо ви хрумна да се занимавате с това? Вие сте миньор, а не военен офицер или паметител.

Съливан се зае с един от илдирийските техници да настрои екраните на подходящия канал. Когато налучкаха сигналите от совалките, на екрана се появиха само вихрушки от облаци и изпарения, едва различими поради честите смущения.

— Вашият висш военен командир жертва себе си и всичките си кораби, за да прогони хидрогите от Кронха 3. Това е... изключително важно историческо събитие. Можем да зърнем част от свидетелствата за случилото се.

— Аз не съм паметител. Това не е мое задължение.

— Досега не съм срещал чак толкова ограничен човек като вас — реши да опита друг подход Съливан. — На Земята, преди около пет столетия, построихме невероятно луксозен кораб, „Титаник“, който се смяташе за най-огромния пътнически кораб на всички времена. Но потъна на недостижима за онова време дълбочина в един от нашите океани. Понеже беше станал любопитна забележителност, огромен брой изследователи осъществиха рисковани спускания в океанските дълбини само за да зърнат останките му. Корабът постепенно се превърна в културен феномен, а накрая и в паметник на цяла една епоха.

— Не виждам връзката с нашата ситуация.

Въпреки че започваше да губи търпение, Съливан продължи:

— Всички тези мъртви бойни кълба, както и всеки кораб от Слънчевия флот, който успеем да открием, са като един „Титаник“. Вие победихте извънземните тук на Кронха 3. Не се ли гордеете с това?

Вашите паметители не биха ли искали да видят останките, ако не за друго, за да включат видяното в Сагата за седемте слънца? Не би ли проявил интерес вашият адар Зан'нх? Това би могло да ви издигне в очите му.

— Не виждам причина да се издигам в очите на адара.

Екраните потрепнаха и Съливан забеляза смътен силует, блясък и плътна сянка. Совалката промени посоката и се приближи. По комуникатора му се чу гласът на Табита:

— Открихме нещо, Съливан.

Той кимна одобрително; все още се надяваше, че Хроа'кс ще схване какво му говори.

— Добре, виждам, че не мога да го обясня. Правим го по наше собствено желание, Хроа'кс. Нашият облачен комбайн работи на пълна мощност и екипажът няма кой знае колко много работа, освен да следи мониторите и да изключва цистерните, когато се напълнят с екти. Планирахме този проект в свободното си време. Мисля, че го оползотворихме добре.

— Моят екипаж винаги може да си намери работа — отговори Хроа'кс.

Съливан не можеше да си обясни с какво толкова са постоянно заети всички тези илдирийци.

— Аха, за да бъдат непрекъснато заети, нали?

И се изкикоти, но главният небесен миньор явно не схвана хумора в подхвърлянето му.

— Виж какво, в това няма никакъв заден умисъл. Не ви караме да участвате, така че за вас няма никакъв риск от разходи, но искам да споделя всички изображения, които направим. Защо не? Нали сме добри съседи и реших, че може да са от полза за Илдирийската империя. Всяка военна информация е от значение за нашите небесни минни дейности — за защита и подготовка, ако не друго.

Хроа'кс най-после кимна рязко в знак на съгласие, че това е приемливо основание за странните проучвания на Голд.

На екрана ясно се очертаха съвършените геометрични форми на две бойни кълба. Осеяните с пирамидални изпъкналости огромни сфери напомняха микроснимки на спори на цветен прашец. Едната беше разцепена от мощна експлозия, причинена очевидно от сблъсък с боен лайнер на Слънчевия флот. Носеше се мрачна и безмълвна като

празна черупка на почернял диамант. Второто бойно кълбо изглеждаше непокътнато, но не по-малко безжизнено.

Щом забеляза зловещите изображения, Хроа'кс се вцепени, най-накрая впечатлен и обезпокоен. Илдирийските работници замърмориха уплашени и изненадани.

— Не откривам наличие на енергийни източници, Съливан — продължи Табита. — Бойните кълба са с температурата на околната среда и не излъчват на нито една честота.

— Продължавай да оглеждаш... но внимателно.

— Влизам в разцепеното — добави Табита. — Ще внимавам, Съливан. Не се притеснявай.

Докато совалката се приближаваше към кълбото, целият екран се изпълни с отворената като рана пролука в безжизнената сфера.

— Бъди внимателна. Изключително внимателна.

— Нали ти обещах. Те са мъртви, Съливан.

Предварителното въодушевление на Съливан да огледа останките отстъпи място на притеснение да не предизвика някаква реакция от страна на хидрогите. Ами ако нещо беше оцеляло? Лидия би го нахокала, че разлайва кучетата. Може би все пак хрумването му не беше твърде уместно.

Изследователската совалка премина през широката цепнатина и бавно се понесе през усукващи се коридори покрай преобърнати геометрични силуети, врати, които като че ли не бяха на мястото си, и кубове и пирамиди, свързани с улеи като в електрическа верига. Гледката беше напълно непонятна.

— Записваме изображенията, за да ги изпратим със следващия товар на Ханзата — предаде Табита.

— Погрижи се и илдирийците да разполагат с всички данни.

— Не вярвам да споделят с нас разходите за проучването — отвърна безцеремонно тя, сякаш забравила, че Хроа'кс и другите илдирийци също я чуват.

— Това е жест на добронамереност от наша страна. Всичко, което би помогнало на някого срещу хидрогите, е от обща полза.

— Както кажеш.

Табита продължи да трупа още и още непонятни изображения в продължение на почти цял час. Учените на Ханзата и експертите на ЗВС щяха да ги проучат секунда по секунда, но на Съливан му дотегна

да се вира. Хроа'кс вече нямаше търпение да продължи рутинните си занимания — приличаше на алкохолик, който от няколко часа не е докосвал чашката.

Изследователската совалка най-накрая се запромъква по обратния път, измъкна се от мрачните останки и приближи до по-малко увредената сфера на хидрогите. Външната облицовка на кълбото беше оцветена като от топлинен удар, но не се забелязваше никаква цепнатина и дори драскотина.

— Хей, хрумна ми нещо — обади се Табита. — Ще я боцна с активен пулсатор. Вероятно вътре много неща са останали невредими и това ще е ценно допълнение към колекцията ни. До този момент няма никакви произшествия.

— Не злоупотребявай с късмета си, Табита. Пасивното наблюдение е едно, но не искам да предизвикваме...

Но тя вече беше изпратила сигнала за дълбочинно сканиране на заспалото бойно кълбо. Последва светкавичен отговор по сензорния канал.

— О-хо, това се казва рефлекс! — възкликна Табита.

След това сигналът се чу отново, този път двойно по-силно.

— А и това... хм, не е моят пулсатор.

В центъра на потъналото в мрак бойно кълбо проблесна искра като от запалена клечка кибрит, последвана от разискрили си като фосфоресциращ планктон проблясъци, които пробягаха по черупката като вълна.

— Тя наруши покоя му! — възкликна с раздразнение Хроа'кс. — Това е крайно необмислено.

— Спри, Табита! Прекрати сканирането. — Бойното кълбо продължаваше да просветва и Съливан взе решение. — Изключи го напълно... и колкото е възможно по-незабележимо. Махни совалката, преди дрогът да я е усетил. Не искам да я проследи и да ни открие тук горе.

— Но все още имаме отлична телеметрия. Не искаш ли да видиш какво ще стане?

— Вече се страхувам какво може да стане. Изключи я, Табита. Веднага! Пълно изключване. Превърни я в мъртво парче скала.

Избухна кратък проблясък и екраните потъмняха.

— Ако тези хидроги не са напълно унищожени — каза Хроа'кс, — може да се завърнат. Този оцелял кораб може да привлече други бойни кълба.

— Съжалявам. — Съливан тръсна притеснено глава. — Дейностите ни тук май станаха опасни.

Илдирийският небесен миньор го погледна.

— Може би вие човеците би трябвало да изоставите облачното си съоръжение и да се приберете.

Сърцето на Съливан блъскаше като лудо.

— Вие напускате ли?

— Трябва да изпълнявам задълженията си. Оставам.

— В такъв случай оставаме и ние.

Но независимо от това реши да предупреди екипа си да си стегне багажа и да си държи очите отворени на четири.

— Но ще сме по-бдителни — добави Съливан.

— Бдителността може и да не е достатъчна — предупреди Хроа'кс.

— Така е, но е по-добре, отколкото да се откажем веднага.

Илдирийският миньор кимна, сякаш най-последно проумял човешкото поведение.

— Отлично, Съливан Голд. Но ако нямате нищо против, имам прекалено много работа за вършене, особено сега, когато разполагаме с твърде ограничено време... благодарение на вас.

119.

КОТО ОКАЯ

Тъй като вече беше очукано и повредено от скорошната си авантюра с отлетелия кораб на хидрогите, аналитичното компи ГУ предложи да проникне първо в отворената извънземна сфера: искаше да се представи като достоен доброволец за каузата на науката.

Кото гореше от непреодолимо желание да се вмъкне вътре и едва успяваше да овладее въодушевлението си, но все пак съзнаваше, че е по-разумно първоначалния риск да поеме някой от дребните работи.

— Добре, но внимавай. И докладвай за всичко, което видиш. Не докосвай нищо. Аз ще вляза веднага щом направиш огледа.

ГУ влезе в херметическата камера на совалката. Докато го наблюдаваше да прекосява краткото открито пространство, Кото се запита дали не бе трябвало да поиска едно от препрограмираните от Дел Келъм бойни компита на ЗВС. Бойните работи бяха оборудвани по-надеждно срещу евентуални опасности, които можеха да възникнат в противниковия кораб. Но ГУ като че ли беше придобило вкус към приключенията и заслужаваше да направи първия опит след всичко, което беше преживяло.

— Влязох в кораба, Кото Окая — предаде компито. — Цялата атмосфера е излетяла. Не виждам други запечатани помещения. Всичко е открито.

— Радвам се да го чуя — отговори Кото. — Не би ми се искало да разбиеш някоя врата и високото налягане отново да те издуха нанякъде.

— Това изглежда малко вероятно.

Кото започна да навлича защитния костюм. Като на всеки скитник, му беше станало навик да облича и съблича космическите костюми така, както всеки нормален човек си нахлузва механично чорапите.

— Според собствената ти преценка, ГУ, налице ли са очевидни опасности, които да ми попречат веднага да проникна в останките?

— Не, Кото Окая.

Той надяна шлема и щракна закопчалката.

— Тръгвам.

Понесе се в микрогравитационното пространство; усещаше лек световъртеж. Каза на глас първата хрумнала му подходяща фраза:

— Ето, че влизам уверено там, където никой не е влизал досега.

Ботушът му докосна прозрачния под на изоставения кораб, но подметката не залепна върху диамантената повърхност. Обикновено намагнитизираните скитнически костюми се закрепяха върху площадките, но тук нямаше и следа от железни съединения. Благодарение на огромния си опит обаче Кото се чувстваше отлично в безтегловното пространство.

В гласа на ГУ прозвуча необичайна възбуда:

— Моля те, ела тук, Кото Окая. Открих нещо, което ще ти е интересно.

Кото забърза напред, като от време на време включваше газовия тласкач. Оглеждаше овалните преградни стени, геометричните изпъкналости, осеяни сякаш със скъпоценни камъни, многоцветните вериги. Дълбоко във вътрешността застаналото с гръб към инженера компи се беше вторачило в някаква локвичка, напомняща разсипан живак. Имаше неопределена форма — къс желиран метал, загубил физическите си качества.

Кото се задъха, осъзнал какво вижда, тъй като си припомни изображенията на пристигналия в Двореца на шепота на Земята течнокристален посланик, който беше убил крал Фредерик.

— Това е водород, ГУ! Истински мъртъв извънземен.

— Не съм компетентен да направя подобно предположение, Кото Окая, но преценката ти е основателна.

Кото не знаеше каква информация биха могли да извлекат за водорода скитническите биолози от безформената локва, но това беше фундаментално откритие.

— Добра работа, ГУ.

— Благодаря, Кото Окая. Но аз те повиках, за да привлека вниманието ти към това.

Компито посочи страничната стена, върху която се виждаше абсолютно плоско трапецовидно очертание, заобиколено от странни символи.

— Сравних го с вътрешните ми записи — продължи компито — от последните съобщения на Ханзата относно тяхната колонизаторска инициатива. Технологията и външният вид забележително напомнят кликиските портални.

Скитническият инженер се вторачи в трапецовидното очертание.

— Хидрогите да използват кликиски врати? Това е... невъзможно.

— Приемам експертната ти преценка. Просто направих сравнение.

Кото се смути.

— О, аз не те опровергавам, ГУ. Всъщност може и да си прав. Аз също проучих някои от тези съобщения. Но поради каква причина биха използвали идентична технология кликисите и дрогите? Каква би могла да е връзката?

— Не мога да преценя, Кото Окая — отговори ГУ.

— Не те питам. Размишлявам на глас.

— Да престана ли да те слушам от учтивост?

— Не ме обърквай точно в този момент... зает съм.

Кото пристъпи, за да огледа порталното подобие. Вратата на хидрогите не беше абсолютно трапецовидна, каквито беше виждал в достъпните изображения на кликиски развалини. Страните не бяха симетрични и координатните символи бяха съвсем различни, изписани на език, който нямаше никаква връзка с йероглифите в постройките на насекомоподобните извънземни. И все пак сходствата във външното оформление бяха поразяващи.

За съжаление Кото не разполагаше с подробна информация за функционирането на извънземните портални проходи. Ако времената не бяха толкова напрегнати поради обтегнатите отношения между скитниците и Голямата гъска, би предложил на ханзейските учени обмяна на данни. Макар самият той да не беше посещавал нито един от кликиските археологически обекти, като инженер беше впечатлен от невероятните открития и ги беше проучил внимателно.

Даваше си сметка, че земните изследователи много биха искали да имат на разположение този невредим изоставен кораб, а сега имаше още повече причини за това. Независимо че разполагаха с намерените сред терокските гори разтрошени отломки, дори най-добрите

ханзейски инженери биха измъкнали съвсем нищожна информация от обгорените останки.

Докато този изоставен кораб беше истинска съкровищница. И той разполагаше изцяло с нея.

Трябваше да започне от самото начало, но беше в състояние да се справи.

120.

КРАЛ ПИТЪР

На Питър му бяха достатъчни само няколко секунди, за да се увери, че принц Даниъл наистина е противно момче.

ОХ му даде карта, с помощта на която прекоси подземните тунели и зали към тайния апартамент, в който държаха младия мъж под луксозен домашен арест, отвори и се облегна небрежно на рамката на вратата.

— Значи ти си бил принц Даниъл?

Обезпокоено и раздразнено, момчето го погледна и изтри с виновно изражение лепкавите си пръсти във фината покривка на леглото. Питър се запита дали малкият е успял да укрие сладкиши в стаята си въпреки изричната забрана на учителското компи и разпореждането му, че ще ги получава само като награда за добро поведение.

Лицето му беше закръглено като на дебело бебе.

— Кой си ти?

Питър се изненада, че принцът не разпозна всеизвестната му из всички ханзейски светове физиономия. В следващия миг Даниъл присви очи.

— Хей, ама ти си кралят! Крал Питър. — Той се начумери. — Нямах право да стъпваш тук.

Питър се учуди дали очите му са естествено сини, или оцветени като неговите.

— Мисля, че между нас има много общи неща. Вероятно бих могъл да ти дам някои съвети като на член на кралското семейство.

— Вече получих всички съвети, които мога да понеса. — Даниъл тупна възглавницата си и се стовари обратно върху леглото. — Не мисля, че един крал върши кой знае какво, освен да се усмихва, да реже ленти и да раздава награди. Защо е нужно да ми пълнят главата с всички тия скучни инструкции? Всичко това мога да го правя и насън. По-добре просто да ме оставят на мира.

— Ханзата никога няма да те остави на мира. — Питър влезе в стаята. — Ти си техен затворник.

— Аз не съм затворник. Аз съм принц!

— Не те ли отвлякоха от семейството ти? Не те ли измъкнаха от дома ти?

— Спасиха ме от един мизерен живот с цял куп нещастници — измърмори Даниъл. — Вторият ми баща не ми обръщаше никакво внимание, освен да ме набие. Майка ми умря отдавна. Имам по-голяма сестра, но тя е мръсница — не я интересува нищо, освен гаджетата ѝ.

Питър си спомни за собственото си семейство и хубавите времена, когато бяха заедно. Веднага би се завърнал при тях, ако имаше тази възможност.

— Как можеш да говориш така за собственото си семейство?

— Изобщо не ме е грижа за тях. Ако се домъкнат тук, ще им дам да разберат, че живея в Двореца на шепота. Сега аз съм принцът, а те са... едно нищо.

Питър усети, че го хваща яд на младия мъж. Приз ля му само при мисълта, че любимата му Естара би могла да бъде принудена да се омъжи за някой като Даниъл.

— Вероятно те са мъртви. Ханзата ги е убила, за да не остави никаква следа за произхода ти.

Даниъл се поколеба, но изненадата му продължи съвсем кратко.

— Значи са ме отървали.

Питър стисна очи и за миг видя в съзнанието си майка си и братята си, изпепелени при експлозията в квартала, където живееха. Бяха убили дори избягалия му баща, за да заличат всякаква следа, която би могла да разобличи измисленото му кралско потекло.

Беше по-лошо, отколкото очакваше.

— Ти не ставаш за крал — тихо и хладно каза Питър. — Поведението ти е недопустимо за човешко същество.

— Един ден ще заема мястото ти — озъби се Даниъл. — Знам какво иска Ханзата и знам колко сия оплескал. Аз съм по-добре подготвен от теб за крал.

Питър предпочете да не продължава неприятния разговор.

— Това ми е достатъчно, Даниъл. Разбрах всичко, което исках да разбера.

Обърна се и остави принца да продължи да ругае. Даниъл никога не биваше да стане крал. Поне по този въпрос двамата с Базил Венцеслас бяха на едно мнение.

Същата вечер след проточилия се тягостен прием, на който Питър присъстваше в официални дрехи и се усмихваше, без да каже нищо, кралица Естара се държеше възбудено и потайно, но не му обясни причината за това. Накрая се извини, че имала главоболие, и помоли Питър да я отведе в кралското крило. Кралят поднесе необходимите извинения и се сбогува с присъстващите. Председателят Венцеслас му се усмихна — даваше да се разбере, че Питър е изпълнил възложените му задължения.

Когато се усамотиха в частните си покои, Естара се притисна към него. Очите ѝ блестяха от сълзи и същевременно излъчваха задоволство. Гледаше го с обич.

Питър се разсмя. Никога не я беше виждал да се държи по такъв начин.

— Естара, изглеждаш така, сякаш всеки момент ще експлодираш. Какво имаш да ми кажеш?

Тя му се усмихна.

— Открих неочакван начин да те освободя от притесненията ти, че принц Даниъл може да стане твой недостоен наследник.

— За какво говориш, за бога?

— Дори председателят Венцеслас не би могъл да се досети — отвърна тя. — Самата аз не го очаквах... стана случайно. Бременна съм, Питър. Ще имаме дете.

121. СЕЛИ

Въпреки че безкрайните им усилия нямаха край, Сели започна да изпитва все по-голяма увереност и надежда. Всеки ден се промъкваше в непроходимия гъстак, проправяйки си път през рухналите дървета до поляната наред тях.

Пазеше в тайна странния израстващ човек-тотем; наблюдаваше внимателно оформянето на чертите му и удебеляването на дървесната му кожа, докато той следеше като през мъгла движенията ѝ с размътените си чворести очи. Солимар често искаше да му обясни причината за тайнствените си усмивки и необяснимото си въодушевление напоследък, но тя предпочиташе да изчака, докато натрупа достатъчно отговори. Дори зелените жреци с тяхната чудновата телевръзка като че ли не знаеха за създаването.

Впечатлена от промените, които забелязваше в дървената фигура всеки ден, Сели обиколи грапавия усукан дънер, облицован с дървесни плочи. Изпъкналите му вълнообразни неравности много приличаха на мускулести човешки крайници. Но това нещо беше много повече от статуя. Беше живо и черпеше енергия от дълбоките си корени в горската почва.

— Искан ми се да знам какво си — каза високо Сели.

Овалните му очи-чворове се раздвижиха. Тя усещаше, че я наблюдава, въпреки че чертите му бяха все още покрити с пласт дървесна кора. Ирисите му напомняха кръгове на отсечено дърво.

Сели беше слушала много пъти зелените жреци да разказват, че световната гора може да наблюдава целия Терок с милиардите си невидими очи сред листата. Но това беше съвсем различно, беше израснало, за да възпроизведе човешки черти и изражения. И ѝ се струваше странно познато...

Един следобед, както беше застанала сред хладните сенки и вдъхваше уханието на плодородната почва и влажната растителност, чу силно припукване. Втурна се към оформения като човек дънер. Чу по-

силен пукот и изпращяване, сякаш се разцепваше кора. Горният пласт се беше обелил като на олющено яйце.

Тя отстъпи, но любопитството я накара да се приближи отново.

Златистата кора частично се беше отделила и под нея се показваше бледа свежа дървесина. Беше гладка и зърнеста... като кожа. Големите възлести клони се размърдаха и най-накрая се разгънаха, освободиха се от основния торсо-ствол като ръце на токущо събудил се човек, който се протяга. Приведеният дънер се надигна, сякаш изправи снага, и извърна към нея лицето си; чертите му все още бяха покрити с дебел слой кора.

Дървесните ръце се протегнаха широко, в краищата им се разтвориха клонки като пръсти. Щом съществото докосна лицето си с тях, от вейките сякаш се олющиха струпей и наистина се показаха пръсти — съвършено оформени.

Сели онемяла гледаше как дървесните пръсти опипват внимателно, как белят кората... Постепенно се показва гладко чело, след това нос и най-накрая цялото лице. И тя го позна.

— Бенето?!

Промълви го с едва доловим шепот. Приликата с брат й, който бе загинал при унищожителното нападение на хидрогите срещу Гарванов пристан, беше абсолютна.

Дървесният Бенето се надигна върху забитите си в земята като крака два ствола, напрегна се, опита се да повдигне крак и най-накрая успя да отдели единия, а след това и другия от корените. После направи мъчителна крачка напред.

— Бенето... там вътре ли си?

Сели го гледаше със светнали очи, но я беше страх да се приближи. Беше слушала стари приказки за изваяни от глина човешки подобия. Как беше думата? Голем? Световната гора беше отгледала и оформила нещо като голем, който приличаше на загиналия й брат зелен жрец.

Дървесната фигура направи втора мъчителна крачка напред и спря, окъпана от сноп слънчеви лъчи, които се промъкваха през сплетените над главата й клони.

Сели се приближи припряно, забравила за предпазливостта си. Отстрани недообелените тук-там парчета кора, които все още провисваха върху гърдите на дървесния човек като кожата на ларва,

която не се е излюпила напълно. Когато най-последно огледа внимателно изчистеното лице, се увери, че наистина прилича на Бенето, въпреки че тялото му беше гладко, безполово и свършено.

— О, Бенето! Можеш ли да говориш? Каж ми нещо!

Дървесният голем помръдна глава и я погледна със зърнестите си очи. Като че ли се напрягаше.

— Не ме ли помниш? Аз съм Сели, малката ти сестричка.

Най-накрая устните се разцепиха, сякаш световната гора тъкмо в този момент довърши оформянето на устата на голема Бенето. Твърдите му устни се извиха в усмивка и зад тях се видяха идеално подредените му дървесни зъби. Той се изкашля и вдиша дълбоко, за да напълни с въздух белодробните кухини в сърцевината си. Чу се някакво свистене, след това някакво гърлено лomotене... и най-накрая прозвучаха слова:

— Сели... разбира се.

Речта му напомняше познатия тембър на брат й, но се долавяше и някакъв глух екот, който й напомни за дървените флейти, които баба й и дядо й правеха за най-малките.

— Сели. Спомнях си за теб всеки ден... докато растях. Наблюдавах те винаги, когато идваше.

— Това... наистина ли си ти, Бенето? Или си само подобие? Всички зелени жреци казаха, че си загинал при нападението на хидрогите. Всички на Гарванов пристан са били убити.

Дървесният човек я погледна и изразът му стана тревожен.

— Световната гора ме оформи. В момента на смъртта си се свързах с дърветата. Излях всяка своя мисъл и всеки спомен през телевръзката в световната гора. Сякаш вселих моята... душа в безграничното съзнание на дърветата. И сега гората ме връща. Аз съм жива синтеза, наполовина дърво и наполовина човек. Аз съм... необходим за войната.

Сели го прегърна. Усецаше твърдостта на дървото, но заедно с това и топлината и нежността на жива човешка плът.

— Каквото и да си, радвам се, че те има. По-добре е, отколкото да нямам нито един брат. Знаеш ли... знаеш ли, че убиха и Рейналд?

— Световната гора няма да забрави нито секунда от нападението срещу Терок — отговори големът Бенето. — Изпитахме всяка отделна смърт било на дърво, било на мъж, било на жена. Дори на онези, които

не бяха зелени жреци... все пак ги видяхме, изпитахме болките им, скърбим за тях. Ние помним.

Сели го хвана за ръка и го поведе извън гъстака.

— Трябва да те покажа на родителите ни. И Сарейн се завърна от Земята. Всички ще се зарадват да те видят.

С всяка следваща крачка Бенето пристъпваше все по-уверено. Преплетените клони се отдръпваха от пътя им, сякаш самият дървесен голем излъчваше сила и разчистваше пътеката. Сели крачеше въодушевено напред и го караше да бърза.

Когато най-последно се измъкнаха от сплетения гъстак, Бенето спря, сякаш краката му отново се вкорениха. Олюля се и огледа подробно разрухата. Кръговете на ирисите му зашаваха, зениците му се разшириха, въпреки че като частица от световната гора той знаеше подробно точно какво се беше случило. На лицето му се изписа дълбока печал.

— Връщам се тъкмо навреме.

Сели стисна ръката му. Той помръдна дървесните си пръсти, сякаш за да усети докосването ѝ, и тя го подръпна, за да го подкани да побърза.

— Хайде, Бенето. Трябва да кажем на всички. Крайно време е терокците да се порадват на добри новини.

— Да — съгласи се Бенето и повдигна стъпало, за да направи следващата крачка, сякаш беше забравил да пристъпва върху човешки крака. — Имам да споделя огромна информация. Дори зелените жреци не са узнали всичко от гората.

Сели погледна въпросително дървесното, но познато лице на брат си. Бенето като че ли подреждаше мислите си, като че ли събираше разпокъсаните си спомени. Тя го поведе гордо и въодушевено към заселените зони, където скитниците им бяха помогнали да изтеглят рухналите дървета и да разчистят площите.

Когато се приближиха до гъбения град, дърветата като че ли зашепнаха, за да обявят пристигането им. Зелените жреци вдигнаха глави — прекъснаха заниманията си, за да ги погледнат. Смарагдовата им кожа беше покрита с пепел, лицата им бяха изтощени, а очите им зачервени от сълзите и прахта. Но бяха усетили обхваналото съзнанието на световната гора ликуване и щом забелязаха голема Бенето, се вторачиха в него.

Майка Алекса и отец Идрис слязоха от гъбения риф. Щом видяха Бенето и познаха издълбаните върху дървесното му лице черти, се спогледаха неловко, сякаш бяха забравили какво е да изпитваш радост.

Сели се втурна напред.

— Вижте какво намерих! Вижте какво сътвори световната гора...

— Дъще моя? — попита Идрис. — Какво е това? Прилича на...

Не посмя да произнесе името.

— Да — каза големът. — Аз съм Бенето... отчасти.

Алекса и Идрис никога не бяха претендирали, че разбират тайнствата на вселената, и възприеха завръщането му като чудо, без да задават въпроси.

Надойдоха десетки терокци, после още и още. Не изпитваха никакъв страх от подобие на Бенето въпреки свръхестественото му появяване. Сели сияеше. Големът вдигна глава и заговори:

— Аз съм... подарък от световната гора. Наричайте ме, ако искате, пратеник.

— Бих предпочел да те наричам Бенето — промълви Идрис. — Моя син.

Алекса докосна ръката му, за да го накара да замълчи, докато дървесният човек говори.

— Аз съм и твой син, и нещо повече — каза големът. — Дойдох, за да помогна.

И се обърна и огледа насъбралото се изумено множество. Неспокойната световна гора също притихна, за да могат всички да чуят мощния му глас.

— Това е началото на нов етап в нашата война срещу древните ни врагове хидрогите.

ПОЯСНЕНИЕ ЗА ИЛДИРИЙСКИТЕ КАТЕГОРИИ

Илдирийските видове са многообразни. Различните категории притежават особености и умения, които ги разпределят в съответни касти и определят тяхното местоживееие в различни райони и върху различни планети в границите на Илдирийската империя. Мислителите предпочитат да бъдат само мислители, а работниците — само работници.

Категориите понякога се кръстосват било в резултат на любов и привличане, било като съзнателен опит за засилване на някои качества (например пливци, люспести, бойци). В тази цивилизация мелезите са рядкост, но все пак не са изключение. Често срещано явление е певците, поетите и актьорите да са от смесено потекло, което означава, че генетичната им наследственост е по-богата от тази на кастите от чистокръвно потекло.

Фамилното име на представителите от различните категории окончва на различен фонетичен звук, а тези със смесено потекло съчетават звуците:

- 'х управници/благородници
- 'н войници, воини, телохранители
- 'нх военачалници/генерали
- 'к работници
- 'в администратори
- 'т певци
- 'л свещеници-философи
- 'ф учени
- 'о механици
- 'оф инженери
- 'а учители
- 'тх актьори
- 'сх паметители
- 'кс миньори

Въпреки разнообразните категории илдирийците са изключително хомогенно общество под управлението на маг-император.

ДЕЦАТА ОТ СМЕСЕНО ПОТЕКЛО НА НИРА КАЛИ

Осира'х, дъщеря, баща: Джора'х

Род'х, син, баща: Удру'х

Гейл'нх, син, баща: Кори'нх

Тамо'л, дъщеря, баща: свещеник-философ

Мюри'н, дъщеря, баща: телохранител

ОБЯСНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА ЗА ИЛДИРИЙСКИТЕ ДЕНЕНИЦИ ЗА ВРЕМЕ

Тъй като илдирийците живеят на планета, огрявана от постоянна слънчева светлина, тяхната раса не измерва времето в обичайните единици като „ден“, „седмица“ (определяна от лунните фази) и „месец“ (определян от лунните цикли). Но въпреки това в империята се използват единици с приблизително същата продължителност.

Предпочетох за удобство на читателя да използвам стандартните единици, вместо да претрупвам текста с безброй извънземно звучащи думи. Затова вземете под внимание, че когато един илдириец говори за „ден“, той има предвид общоприетата продължителност на цикъла будуване — сън, а не точно двайсет и четири часа.

РЕЧНИК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА И ИЗПОЛЗВАНИТЕ ТЕРМИНИ

Ави'х — губернатор на Марата, най-малкият син на мага-император Сайрок'х

Агуера, Реймънд — израснал на улицата младеж от Земята, по-късно крал Питър

адар — най-високият военен чин в Илдирийския слънчев флот

Аладия — транспортален техник на Рейндик Ко

Алекса, майка — владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис

Андез, Шейла — военнослужещ от ЗВС, пленник на скитниците на корабостроителниците на Оскивъл

Ансиър — газов гигант, първият експериментален обект на кликиския факел

Аркас — зелен жрец

архиотец — символичен глава на земната Църква на единството

бекх — илдирийска ругатня, „по дяволите!“

Бенето — зелен жрец, вторият син на отец Идрис и майка Алекса, убит от хидрогите на Гарванов пристан

БиБоб — прякор, даден от Рлинда Кет на Брансън Робъртс

блестител — илдирийски източник на светлина

боен лайнер — най-големият клас бойни илдирийски кораби

бойно кълбо — сферичен нападателен съд на хидрогите

Бриндъл, Роб — волнонаемен в ЗВС, приятел на Тасия Тамблин, изчезнал при опит да установи контакт с хидрогите на Оскивъл

Брон'н — телохранител на мага-император Сайрок'х; самоубива се, след като господарят му се самоотравя

буреносник — подвижна оръжейна платформа на ЗВС

Буунов брод — ханзейски колониален свят

Бхали'в — администратор-сродник, помощник на губернатора на Марата Ави'х

„Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораба, четвъртият излетял от Земята; изчезнал по време на полета, а всъщност пленен от илдирийците, та екипажът да бъде използван за разплодителни експерименти

Вао'сх — илдирийски паметител, покровител и приятел на Антон Коликос, участник в малобройния екип, останал в Марата Прайм

велик крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз

Велир — газов гигант, място на скитническа небесна мина, разрушена от хидрогите

вентали — разумни водни същества

Венцеслас, Базил — председател на Теранския ханзейски съюз

вердани — органичен разум, проявяван от световната гора на Терок

Вик'к — илдирийски изкопчия, участник в малобройния екип, останал в Марата Прайм

„Водолей“ — кораб за разпространение на вентали, пилотиран от Нико Чан Тайлар

въглероден разрушител — нов модел оръжие на ЗВС, което разпада въглеродни спойки

Гарванов пристан — ханзейски колониален свят, главно селскостопански, преди изпепеляването му от хидрогите са се добивали и полезни изкопаеми

Гейл'нх — третото дете със смесена кръв на Нира Кали, син на адар Кори'нх

говорителка — политически лидер на скитниците

Голген — газов гигант, където е разрушена Синята небесна мина на Рос Тамблин; по-късно бомбардиран с насочени от Джес Тамблин комети

Голд, Съливан — управител на новия модулен облачен комбайн на Ханзата, инсталиран на Кронха 3

Голямата гъска — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

Гомес, Чарлз — човешки затворник на хидрогите, пленен на Буунов брод

Гозуел, Бъртрам — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, пръв се опитва да принуди скитниците да подпишат Ханзейската харта

град-сфера — огромен жилищен комплекс на хидрогите

гризар — безвреден покрит с козина гризач на Корибус

ГУ — аналитично компи, помощник на Кото Окая

губернатор — всеки от синовете с благородническо потекло на мага-император; владетел на илдирийски свят

гъбен риф — гигантско образуване върху световно дърво на Терок, издълбано и превърнато в жилище

Гъската — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

Даниъл — нов принц, избран от Ханзата за евентуален заместник на Питър

Даро'х — кандидат-губернаторът на Добро след смъртта на мага-император Сайрок'х

Дворец на шепота — представителна резиденция на правителството на Ханзата

Дворцовия квартал — правителствена зона около Двореца на шепота на Земята

ДД — компи, изпратено на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко, заловено от кликиските роботи

Декик — кликиски робот на археологическите разкопки на Рейндик Ко

Джоракс — кликиски робот, разглобен от учените на Ханзата, за да проучат програмирането и системите му

Джора'х — новият маг-император на Илдирийската империя

диамантен филм — кристалинен пергамент, използван за илдирийски документи

Добро — илдирийски колониален свят, където са разположени разплодителните лагери за хора и илдирийци

дреднаут — клас големи бойни кораби в земните въоръжени сили

Дремен — терански колониален свят, мрачен и облачен; производство на соленоводен хайвер и някои видове гъби с подобрени генетични качества

дроги — презрителна дума за хидроги

Дуларикс — необитаем свят в илдирийското космическо пространство, място на необяснимо нападение на хидрогите

духовни нишки — връзки на тизма, които проникват от Извора на светлината; магът-император и свещениците-философи могат да ги виждат

дървотанцьори — изпълнители на акробатични номера в терокските гори

държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда до Двореца на шепота на Земята

ЕА — личното компи на Тасия Тамблин; паметта му е изтрита по време на проведения от Базил Венцеслас разпит

екти — алотроп на водорода, използван в илдирийските космически двигатели

Елуич, редник — кадет в ЗВС, новобранец на Тасия Тамблин на Марс

Естара — втората дъщеря и четвъртото дете на отец Идрис и майка Алекса, настояща кралица на Теранския ханзейски съюз, съпруга на крал Питър

Зан'нх — илдирийски офицер, най-големият син на мага-император Джора'х, новият адар на Илдирийския слънчев флот

ЗВС — земни въоръжени сили

зевесета — жаргонна дума за войниците на ЗВС

зелен жрец (жрица) — служител на световната гора, способен да използва световните дървета за установяване на мигновена връзка

земни въоръжени сили (ЗВС) — теранската космическа армия с щаб на Марс, но с юрисдикция в целия Терански ханзейски съюз

Зизу, Ануар — сержант от ЗВС, отговарящ за безопасността на мантата на Тасия Тамблин

Идрис, отец — владетел на Терок, съпруг на майка Алекса

Изворът на светлината — илдирийската версия за небето, царство на по-високо ниво, съставено изцяло от светлина; илдирийците вярват, че малки струйки от тази светлина проникват във вселената, събират се в мага-император и се разпределят по цялата им раса чрез тизма

Илдира — родната планета на Илдирийската империя под светлината на седемте слънца

Илдирийска империя — голяма извънземна империя, втората по големина цивилизация в Спиралния ръкав

Илдирийски слънчев флот — космическият флот на Илдирийската империя

илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни расови типове

Илюр'л — илдирийски свещеник-философ, участник в малобройния екип, останал в Марата Прайм

Ирека — периферен ханзейски колониален свят, нападнат от ЗВС заради укриване на запаси от екти

исикски котки — хищници с гладка козина на Илдира; Язра'х, дъщерята на Джора'х, отглежда три от тях

Исперос — гореща планета, където доскоро се е намирала експерименталната колония на Кото Окая

Каин, Елдред — помощник и пряк наследник на Базил Венцеслас, бледолик и неокосмен, колекционер на произведения на изкуството

„Кайли“ — един от единадесетте заселнически кораба, петият излязъл от Земята и първи открит от илдирийците; колонистите от „Кайли“ били отведени на Терок

какавиден трон — наклонящият се трон на мага-император

Кали — фамилното име на Нира

Кали, Нира — зелена жрица, любовница на Джора'х и майка на неговата дъщеря от смесено потекло Осира'х; затворничка в лагерите за разплод на Добро

Камаров, Рейвън — капитан на скитнически товарен кораб, унищожен при тайно нападение на ЗВС

„Канака“ — един от единадесетте заселнически кораба, последният излетял от Земята; от тези колонисти произхождат скитниците

кандидат-губернатор — всеки бъдещ губернатор измежду синовете на престолонаследника, който евентуално ще замести свой чичо, син на бившия маг-император

Кари — приятелка на Сели, загинала при нападението на хидрогите срещу Терок

Келъм, Дел — вожд на скитнически клан, управлява корабостроителниците на Оскивъл

Келъм, Зет — осемнайсетгодишната дъщеря на Дел Келъм

Кет, Рлинда — търговка, капитан на „Ненаситно любопитство“

Кларин, Елдон — скитник изобретател, брат на Роберто, убит от хидрогите при разрушаването на небесната мина на Ерфано

Кларин, Роберто — управител на Ураганово депо, брат на Елдон
клиб — презрително прозвище за кадет в ЗВС

Клидия — една от деветнайсетте доброволки зелени жрици на корабите на ЗВС

кликиси — древна насекомообразна раса, отдавна изчезнала от Спиралния ръкав; останали са само пустите ѝ градове

кликиски роботи — интелигентни бръмбароподобни роботи, конструирани от кликиската раса

кликиски факел — оръжие/механизъм, разработен от древната кликиска раса за взривяване на газови гиганти и създаване на нови слънца

Ковиц, Орли — колонистка от Дремен, участничка в транспорталната колонизация заедно с баща си Ян

Ковиц, Ян — фермер, производител на гъби от Дремен, участник в транспорталната колонизация, баща на Орли

Коликос, Антон — синът на Маргарет и Луис Коликос, преводач и изследовател на епическа литература, изпратен в Илдирийската империя да проучи Сагата за седемте слънца

Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос, специалист по древни кликиски артефакти, убит от кликиските роботи на Рейндик Ко

Коликос, Маргарет — ксеноархеолог, съпруга на Луис Коликос, специалист по древни кликиски артефакти, изчезнала през транспортал по време на нападението на кликиските работи на Рейндик Ко

Колкер — зелен жрец, приятел на Ярод, настанен в модулния облачен комбайн на Съливан Голд на Кронха 3

компетентен компютъризиран компаньон — интелигентен робот, наричан „компи“, разпространен в дружелюбен, учителски, гувернантски, слушателски и други модели

компи — съкратена форма на „компетентен компютъризиран компаньон“

кондорова муха — пъстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

корабен град — гигантски жилищен комплекс на хидрогите

Корибус — изоставен кликиски свят, където Маргарет и Луис Коликос откриват технологията на кликиския факел; една от първите новоосновани колонии на Ханзата

Кори'нх, адар — командващ Илдирийския слънчев флот, загинал при самоубийствено нападение срещу хидрогите на Кронха 3

костница — помещение в Призматичния палат, в което се пазят блещукащите черепи на бившите магове-императори

кохорта — бойна група на Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем манипули или триста четиридесет и три кораба

КР — аналитично компи, помощник на Кото Окая Кралски канал — декоративен канал около Двореца на шепота

Крена — бивша илдирийска отломъчна колония, евакуирана поради епидемия, а впоследствие заселена с хора; втора родина на Дейвлин Лотце и Брансън Робъртс

Кронха — бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“; състои се от две обитаеми планети и газовия гигант Кронха 3

Куарнир — звездна система, в която се намира Ураганово депо

кул — илдирийски военен чин, командир на манипула или четиридесет и девет кораба

Ланиан, Кърт, генерал — командващ Земните въоръжени сили

Лиа — бивша владетелка на Терок, баба на Естара

Лилоа'х — илдирийка с благородническо потекло, първата любовница на Джора'х

Лиса — приятелка на Сели, загинала при нападението на хидрогите срещу Терок

Лотце, Дейвлин — ханзейски екзосоциолог и шпионин на Крена, изпратен на Рейндик Ко, където открива активирането на кликиската портална система

Люси — приятелка на Орли Ковиц на Корибус

люспи (люспести) — илдирийска раса, пустинни обитатели

маг-император — богът-император на Илдирийската империя

Мадам Бравата — прякор на бившия председател на Ханзата Морийн Фицпатрик

Мае, Терен — младши лейтенант от ЗВС, служител на крайцера манта на Тасия Тамблин

Майер — червено джудже, местонахождение на Рандеву

манпула — бойна група в Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем септи или четиридесет и девет кораба

манта — клас средно големи крайцери в ЗВС

Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг денонощен цикъл

Марата Прайм — първият куполен град на един от континентите на Марата

Марата Секда — град на срещуположната на Прайм страна на Марата, в момента изграждан от кликиските роботи

Мейлор, Фред — водач на скитнически клан

месолетник — консервирана месна консерва, която трае векове

Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя

Мхас'к — илдирийски земеделец, участник в малобройния екип на Марата, поддържа връзка със Сил'к

мъглявинни гребачи — огромни платна, използвани за събиране на водород от мъглявинни облаци

мълниеносни черпаци — действащи с огромна бързина комбайни за събиране на екти, използвани от скитниците по време на ембаргото на хидрогите

мъници — миниатюрни лични помощници на мага-император
Мюри'н — най-малката дъщеря от смесено потекло на Нира
Кали от баща охранител

насекоморастение — растение на Хирилка, от което се
произвежда наркотикът шайинг

Натон придворен зелен жрец на Земята, служи на крал Питър
небесна мина — за добив на екти в облачния слой на газовите
гиганти, обикновено управлявана от скитници

Небесна сфера — централен купол в илдирийския Призматичен
палат; в нея се помещават екзотични растения, насекоми, птици,
надвиснали над тронната зала на мага-император

небесна фабрика — огромно съоръжение за добив на екти,
управлявано от илдирийци

„Ненаситно любопитство“ — търговският кораб на Рлинда Кет
ниалия — насекоморастение на Хирилка, от което се произвежда
наркотикът шайинг

Нира — вж. Кали, Нира

Нова Португалия — ханзейски аванпост със съоръжения на ЗВС;
известна с дестилационните си инсталации и винарски изби колония

Нур'оф — главен инженер, участник в малобройния екип,
останал в Марата Прайм

облачен комбайн — конструирано от Ханзата съоръжение за
събиране на екти, наричано още облачна мина

Огледални езера — група дълбоки овални езера, място на
селище, изпепелено при нападение на хидрогите

Окая, Бернд — внук на Ихи Окая, шеф на небесната мина на
Ерфано, убит от хидрогите

Окая, Ихи — много стара скитничка, бивша Говорителка на
клановете

Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък изобретател,
проектирал колонията на Исперос

„оранжево петно“ — епидемия, покосила човешките колонисти
на Крена

Оръдия на мрака — гейзери на Марата, действащи по време на хладните седмици в периода на сумрака

Осира'х — дъщерята на Нира Кали и Джора'х, притежаваща необикновени телепатични способности благодарение на потеклото си

Оскивъл — газов гигант с пръстени, място на тайна скитническа корабостроителница

Отема — възрастна зелена жрица, бивша терокска посланичка на Земята; по-късно изпратена на Илдира и убита от мага-император

отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на минималните изисквания за брой на населението

ОХ — учителско компи, един от най-старите земни роботи; служил на борда на „Пири“; в момента инструктор и съветник на крал Питър

Палаву, Хауард — главен научен съветник на крал Питър
паметител — представител на илдирийската раса разказвачи-историци

Пастернак, Ана — вожд на скитнически клан, капитан на кораб

Пекар, Джейн — губернатор на Релекер

Пелидор, Франц — помощник на Базил Венцеслас

Пери'х — кандидат-губернаторът на Хирилка след смъртта на мага-император Сайрок'х

Перони, Ден — бащата на Ческа, скитник-търговец

Перони, Ческа — говорителка на всички скитнически кланове, обучена от Ихи Окая; първоначално сгодена за Рос Тамблин, а след това за Рейналд от Терок, но през цялото време влюбена в Джес, брата на Рос

Питър, крал — наследник на крал Фредерик

платком — платформен командир, висок офицерски чин, командващ буреносна оръжейна платформа в ЗВС

плувец — представител на илдирийската категория водни обитатели

Плумас — замръзнала луна с подземни течни океани, място на вододобивната промишленост на клана Тамблин

подтизмен сън — илдирийска кома

препаратори — илдирийска раса, която подготвя мъртъвци за погребение

престолонаследник — най-големият син и пряк наследник на илдирийския маг-император

Призматичен палат — резиденция на илдирийския маг-император

прихващач — малко работно средство, използвано в корабостроителниците на Оскивъл

прътодървета — високи растения в равнините на Корибус

птицопер — илдирийско летящо животинче, подобно на земно колибри

Пторо — газов гигант, където е разположена небесната мина на клана Тайлар

Пътеводна звезда — скитническа философия и религия, пътеводна сила в личния живот

разбивач — кораб-камикадзе от ЗВС, чийто екипаж се състои от бойни компита

Рамах — терански колониален свят, заселен главно от мохамедани, място на предишен бунт срещу Ханзата, потушен от Лев Строммо

Рамирес, Ели — навигатор на борда на мантата на Тасия Тамблин

Рандеву — обитаем астероиден куп, таен център на скитническото правителство

Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса, загинал при нападението на хидрогите срещу Терок

Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, място на големи ксеноархеологически разкопки от семейство Коликос

Релекер — терански колониален свят, популярен курорт

ремора — малък атакуващ кораб в Земните въоръжени сили

Рен — приятелка на Сели, загинала при нападението на хидрогите срещу Терок

Рефо, Джена — транспортална изследователка, изгубила се по време на проучванията си

Робъртс, Брансън — бивш съпруг и делови партньор на Рлинда Кет, наричан още БиБоб

Род'х — второто дете от смесено потекло на Нира Кали, син на губернатора на Добро

Росия — зелен жрец, служещ в ЗВС, оцелял след нападение на уайверн

Руис, Лупе — кмет на колонията на Крена

Руса'х — губернатор на Хирилка, третият син с благородническо потекло на бившия маг-император

Рхе'нх — септар в Илдирийския слънчев флот

Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация

Сайрок'х — бившият илдирийски маг-император, баща на Джора'х

Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, терокски посланик на Земята и любовница на председателя Венцеслас

Свендсен, Ларс Рурик — инженер, съветник на крал Питър

световна гора — свързана в мрежа полуразумна гора на Терок

световно дърво — отделно дърво от свързаната в мрежа полуразумна гора на Терок

Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса

септа — малка бойна група от седем кораба в Илдирийския слънчев флот

септар — командир на септа

Сил'к — илдирийска земеделка, участничка в малобройния екип на Марата, поддържа връзка с Мхас'к

Синята небесна мина — небесна мина на Голген, управлявана от Рос Тамблин и унищожена от хидрогите

Сирикс — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко, предводител на бунта на роботите срещу хората, пленява ДД

скитници — свободна конфедерация от независими човеци, главно производители на екти

„Сляпа вяра“ — корабът на Брансън Робъртс

соленоводен хайвер — дременски деликатес

Солимар — млад зелен жрец, дървотанцър и механик, който спасява Сели от горящото дърво по време на нападението на хидрогите срещу Терок

Соренгаард, Ранд — скитнически пират, екзекутиран от генерал Ланиан

Спиралния ръкав — сектор от галактиката Млечен път, в който са разположени Илдирийската империя и теранските колонии

сребърни барети — отлично обучени специални сили на ЗВС

Стайнман, Хъд — възрастен транспортален изследовател, открил Корибус по транспорталната мрежа и решил да се засели там

Стана, Бил — военнослужещ в ЗВС, пленник на скитниците в корабостроителницата на Оскивъл

Станис, Малкълм — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, служи при управленията на крал Бен и крал Джордж по време на първите контакти на Земята с Илдирийската империя

Стоунър, Бен — затворник на Добро

Стромо, Лев, адмирал — адмирал от Земните въоръжени сили, наричан насмешливо „Стой си вкъщи, Стромо“ след разгрома му от хидрогите на Юпитер

Суини, Дейлия — първата собственичка на ДД

Тайлар, Крим — скитнически небесен миньор на Пторо, баща на Нико

Тайлар, Марла Чан — скитнически оранжериев инженер, майка на Нико

Тайлар, Нико Чан — млад скитнически пилот, син на Крим и Марла

тал — военен чин в Илдирийския слънчев флот, командир на кохорта

Тамблин, Брам — потомък на клана Тамблин, баща на Рос, Джес и Тасия, починал след смъртта на Рос на Синята небесна мина

Тамблин, Джес — скитник, вторият син на Брам Тамблин, влюбен в Ческа Перони, просмукан с енергията на венталите

Тамблин, Ендрю — вуйчо на Джес, брат на Брам

Тамблин, Карла — майката на Джес, замръзнала при нещастен случай на Плумас

Тамблин, Рос — най-големият син на Брам Тамблин, шеф на Синята небесна мина на Голген, загинал при нападение на хидрогите

Тамблин, Тасия — сестра на Джес Тамблин, понастоящем военнослужеща в ЗВС

Тамблин, Торин — чичо на Джес, брат на Брам

Тамблин, Уин — чичо на Джес, брат на Брам

Тамо'л — второто дете от смесено потекло на Нира Кали, дъщеря на свещеник-философ

Тела — приятелка на Орли Ковиц на Корибус

телевръзка — използвана от зелените жреци мигновена комуникация

Телтон, Анджея — човешки пленник на хидрогите

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и теранските колонии

Терок — покрита с гори планета, родина на полуразумната гора

терокци — жители на Терок

тизм — телепатична връзка между мага-император и илдирийския народ

товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

Тор'х — най-големият син от благородническо потекло на мага-император Джора'х, настоящият престолонаследник

транскоридор — пряка транспортационна система на хидрогите

транспортал — кликиска мигновена транспортационна система

Тронна зала — кралската зала за приеми в Двореца на шепота на Земята

уайверн — едър летящ хищник на Терок

Удру'х — губернатор на Добро, вторият син от благородническо потекло на мага-император Сайрок'х

Уилис, Шейла, адмирал — командващ бойната група на ЗВС в квадрант седем, командир на Тасия Тамблин

Унисон (Църквата на единството) — официално признатата религия на Земята

УР — гувернантски модел скитническо компи на Рандеву

Ураганово депо — скитнически търговски център и станция за прехвърляне на гориво, разположено върху гравитационно стабилна точка между два астероида с едни и същи орбити

Устата на космоса — мрачна мъглявина, обитавана според Сагата за седемте слънца от шана рей

Фан'нх — кул в Илдирийския слънчев флот, предвожда манипулата срещу хидрогите на Хрел-оро

фероуи — разумни огнени същества, обитаващи ядрата на звездите

фиданка — малък израстък от световно дърво, често пренасян в богато украсен глинен съд

философи-свещеници — категория илдирийци, които помагат на притеснени илдирийци чрез връзката с тизма

филтърна маска — защитно покритие за очите, използвано от илдирийците

Фицпатрик, Морийн — бивша председателка на Теранския ханзейски съюз, баба на Патрик Фицпатрик III

Фицпатрик III, Патрик — капризен командир от Земните въоръжени сили, протеже на генерал Ланиан, смятан за мъртъв след нападението на Оскивъл, но всъщност пленник на скитниците в корабостроителниците на Дел Келъм

флейтово дърво — клонесто растение на Крена с твърда кора и дупки по нея, които „свирят“ от вятъра

Фредерик, крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз, ликвидиран от пратеника на хидрогите

фрак — жаргонна дума за фрактурен пулсатор

фрактурен пулсатор — нов модел оръжие на ЗВС, наричано за краткост „фрак“

Ханза — Теранският ханзейски съюз

Хвърколет — сглобен от всевъзможни отпадъци летящ уред с пъстри крила на кондорова муха

хидроги — извънземна раса, обитаваща ядрата на газови гиганти

Хийлд — звездна система в Илдирийската империя, място на известна „призрачна история“ от Сагата за седемте слънца; две обитаеми планети, обединени в една отломъчна колония за защита от хидрогите

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, в която за пръв път са открити кликиски роботи; главен производител на наркотика шайинг

Хоризонтен куп — голям звезден куп до Илдира, в който се намират Хирилка и много други отломъчни колонии

Хосаки — скитнически клан

Хосаки, Алфред — вожд на скитнически клан

Хрел-оро — илдирийска миннодобивна колония, обитавана предимно от люспести

Хроа'кс — главен минен инженер в илдирийската небесна фабрика на Кронха 3

Чен — скитнически клан

червеен кошер — голямо гнездо, изградено от терокски кошерна червеи, достатъчно просторно, за да се използва за човешки жилищен комплекс

чергари — презрителна дума за скитници

шайинг — наркотик, произвеждан от насекоморастението ниалия на Хирилка; притъпява чувствителността на илдирийците към тизма

шана рей — легендарни „създания на мрака“ в Сагата за седемте слънца

шиз — скитническо възклицание: ругатня

„Юпитер“ — мощен дреднаут от ЗВС, флагман на бойната група в квадрант седем под командването на адмирал Уилис

Юра'х — бивш маг-император, дядото на Джора'х, управлявал по времето на първата среща с човешки заселнически кораби

язер — енергийно оръжие, използвано в Земните въоръжени сили

Язра'х — най-голямата дъщеря на мага-император Джора'х; отглежда три исикски котки

Ямейн, Киро — кибернетичен специалист, пленник на скитниците в корабостроителниците на Оскивъл

Ярод — зелен жрец, по-малкият брат на майка Алекса

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Буреносни хоризонти

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ИК „Бард“, София, 2005

ISBN 954–585–605-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.